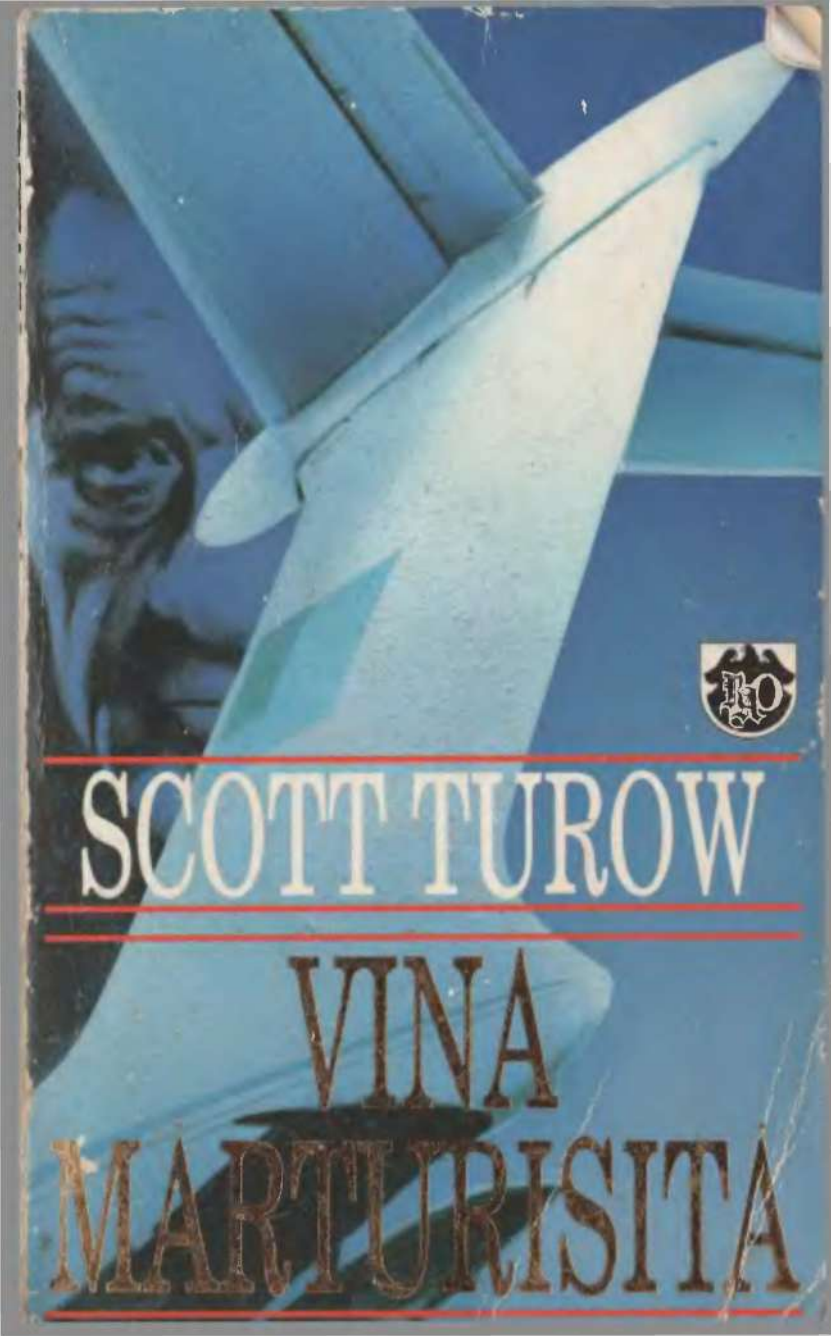
SCOTT TUROW
VINA
MARTURISITA

SCOTT TUROW

VINA MARTURISITA

RAO International Publishing Company

Nota autorului

O serie de prieteni mi-au îngăduit să le consum o bună parte din timp și să le solicit sfatul în zilele anterioare definitivării versiunii finale a cărții. Tuturor acestor oameni — Barry Berk, Colleen Berk, David Bookout, Richard Marcus, Vician Marcus, Art Morganstein, Howard Rigsby, Teri Talan — precum și farurilor mele călăuzitoare, Annette Turow și cel mai mare agent literar din lume, Gail B. Hochman, li se cuvin cele mai calde mulțumiri.

În ultimii șapte ani, colegii mei de la Sonnenschein Nath & Rosenthal — avocați sau nu, însă în mod special partenerii mei — mi-au furnizat un sprijin statornic într-o serie de împrejurări care uneori au avut darul de a ne lua prin surprindere pe toți. Doar eu știu mai bine decît ei cît de puțin seamănă firma de avocați descrisă în paginile ce urmează cu firma noastră sau în cît de mică măsură împărtășește atmosfera de decență neabătută de la noi. În semn de recunoștință pentru camaraderia de care au dat dovadă, pentru bunătatea și nu în ultimul rînd pentru toleranța lor, acest roman este dedicat cu toată afecțiunea numeroaselor persoane angajate la Sonnenschein, cărora le datorez sincere și călduroase mulțumiri.

Unde ar fi putut fugi inima mea, spre a se feri de ea însăși? Încotro m-aș fi gîndit să-mi iau zborul, știind că nu aveam să fiu urmat de nimeni, nici chiar de mine însumi? Care ar fi fost locul unde nu aș fi căzut pradă forului lăuntric?

CONFESIUNILE SFÎNTULUI AUGUSTIN

Cartea a patra, capitolul VII

Eul dinăuntru —
Din ce în ce mai tainic,
Nefericit
Și pradă rătăcirii.

C A S E T A 1

Dictată pe 24 ianuarie, ora 4:00

GAGE & GRISWELL

Raport de activitate

REZULTATELE ANCHETEI DE PROFIL

STRICT CONFIDENȚIAL

CĂTRE: Comisia Administrativă de Control

DE LA: McCormack A.Malloy

ÎN LEGĂTURĂ CU: Partenerul nostru dispărut

Anexa conține raportul redactat cu privire la misiunea încredințată.

(Dictat, însă fără a fi citit)

Luni, 23 ianuarie

I. MISIUNEA

Comisia Administrativă de Control a firmei noastre, cunoscută de ceilalți asociați drept pur și simplu „Comisia", se întrunește în fiecare zi de joi, la orele trei ale după-amiezei. Bînd cafea și înfulecînd brioșe cu ciocolată, cei trei barosani care conduc secțiile de litigii, tranzacții și reglementări ale firmei hotărăsc ce anume trebuie făcut la Gage & Griswell în cursul săptămînii care urmează să înceapă. Sînt niște tipi de treabă: avocați capabili, decișii să facă tot binele din lume unui număr cît mai mare de angajați de la G & G. Cu toate acestea, încă din clipa cînd am ajuns la firmă, cu optsprezece ani în urmă, Comisia și puterile riguroase ale celor trei, stipulate prin bună înțelegere în acordul de asociere, au avut darul să mă bage-n sperieți. Am patruzeci și nouă de ani, am fost polițist, sînt bine clădit, nu prea știu ce-i frica și mi-am păstrat sănătoasele obiceiuri irlandeze, numai că în ultimii trei ani am auzit multe cuvinte descurajante de la ei. Părerea mea n-a mai contat în nici o privință, am fost mutat într-un birou mai mic decît cel ocupat inițial și mi s-a reproșat că lucrez mult prea puțin. Prin urmare, și în cursul acestei după-amieze am ajuns pregătit, ca de obicei, pentru ce era mai rău.

— Mack, mi s-a adresat Martin Gold, directorul asociat al firmei. Mack, avem nevoie de ajutorul tău. E o chestie serioasă.

Martin ăsta e un tip solid, care în urmă cu trei decenii făcuse parte din lotul de lupte al universității unde studiase — un „mijlociu" cu un piept lat ca harta Americii. Are o mutră isteață și întunecată, semănînd întrucîtva cu războinicii lui Genghis-Han, precum și privirea venerabilă a cuiva care știe bine că n-a fost ușă de biserică la viața lui. Este, fără îndoială, cel mai bun avocat pe care-l cunosc.

Ceilalți doi, Carl Pagnucci și Wash Thale, mîncau ceva la masa de ședințe din lemn de nuc, o piesă veche, adusă din Europa și care dădea aceeași impresie de masivitate pe care-o aveai uitîndu-te la un ceas cu cuc. Martin m-a invitat să gust dintr-o brioșă, dar m-am mulțumit cu cafeaua. Cu indivizii ăștia era de preferat să închei socotelile cît mai repede cu putință.

— Nu-i vorba de tine, a rostit Carl, ghicindu-mi cum nu se poate mai bine temerile.

— Dar de cine? am întrebat.

— Bert, a răspuns Martin.

Trecuseră două săptămîni de cînd partenerul meu, Bert Kamin, nu-și mai făcuse apariția la serviciu. Nu tu scrisori, nu tu telefoane. În mod normal, acest fapt ar fi trebuit să constituie un motiv de îngrijorare în cazul oricărui angajat care lucra la Gage & Griswell pe vremea mea, indiferent dacă era Leon Griswell sau fetișcana poloneză care făcea curățenie prin birouri. Însă cu Bert lucrurile stăteau oarecum altfel. Bert e un fel de adolescent voinic și visător, căruia îi place să-și măsoare forțele în sala de tribunal. Aveți nevoie de-un avocat care să-l ia la întrebări pe directorul executiv al taberei adverse și să-i smulgă intestinele după metoda anumitor feline mari? Bert e omul potrivit. Pe de altă parte însă, dacă doriți un funcționar conștiincios, care vine la serviciu la timp, pontează exact pentru cît a lucrat și-și tratează secretara ca și cum ar ține cont de abolirea sclaviei, ar fi bine să vă gîndiți la altcineva. După o lună-două de procese, Bert are obiceiul să dispară din peisaj. La un moment dat, a apărut la tabăra de creație organizată de Trappers, echipa noastră de base-ball din prima ligă. Altă dată s-a apucat să joace la cazinoul din Monte Carlo. Prost dispus, încruntat, gata să-și iasă din pepeni, adept al

programului de lucru episodic și al toanelor de mascul feroce, Bert a supraviețuit la Gage & Griswell în bună parte grație răbdării lui Martin, care este un campion al toleranței și căruia se pare că-i plac ciudații de genul lui Bert. Sau al meu, dacă e s-o luăm așa.

— De ce nu-i întrebați pe derbedeii de la baia de aburi unde-i place să stea? Poate știe vreunul din ei pe unde umblă.

Mă referisem, de fapt, la Baia Rusească. Dat fiind că e necăsătorit, Bert își petrece multe sfîrșituri de săptămînă însoțind diverse echipe de sportivi din Kindle County, pariind vîrtos și pierzîndu-și vremea în baruri ale microbiștilor sau în alte locuri, cum ar fi Baia, unde oamenii vorbesc despre jucători într-un mod mai intim decît cel folosit în relația cu rudele.

— O să apară el, am adăugat, întotdeauna apare.

— Nu și de data asta, a rostit simplu Pagnucci.

— E o treabă delicată, mi-a mărturisit Wash Thale. Foarte delicată.

Wash are tendința de a comunica lucruri evidente pentru toată lumea pe un ton grav și de rău augur, ca o voce autoinstituită a rațiunii.

— Ia uite-aici.

Martin a făcut să alunece în direcția mea un plic mare, împingîndu-l pe suprafața lustruită a mesei. M-am temut imediat că era vorba de un test și am simțit o gheară prinzîndu-mă de coșul pieptului, însă în plic am găsit doar optsprezece cecuri. Acestea fuseseră completate în baza așa-numitului cont 397, un angajament formulat în scris și administrat de G & G, care conține 288 de milioane de dolari, plătibili în scurt timp unui număr de reclamanți ca despăgubiri pentru un eventual grav accident aviatic în care ar fi fost implicată compania TransNational Air. TN, cel mai mare concern de linii aeriene și de voiaj, este totodată cel mai important client al lui G & G. Noi sîntem cei care reprezentăm interesele TN în instanță, ajutînd compania să facă achiziții, să încheie acorduri și să efectueze împrumuturi. Dat fiind că dispune de o rețea internațională de hoteluri și stațiuni, precum și de un sistem național de prestări de servicii către populație, de terenuri de golf, de parcări în interiorul aeroporturilor și de

agenții de închirieri auto, TN revendică o parte din timpul de lucru al aproape tuturor avocaților de la firmă. Compania și reprezentanții ei legali trăiesc în aceeași locuință, ca o familie, ocupînd cu chirie patru etaje ale lui TN Needle, chiar dedesubtul sediului marii corporații.

Toate cecurile din plic fuseseră semnate de Bert, cu scrisul lui înnebunitor de caligrafic, și fiecare fusese completat în beneficiul lui Litiplex Ltd., avînd precizată o sumă de cîteva sute de mii de dolari. Bert încheiase polițele cu formula „sprijin în caz de litigiu". Analiza documentelor, simularea pe calculator, expertiza de nu se știe cîte feluri — în cazul accidentelor aviatice, inginerii își pierd mințile destul de des.

— Ce-i aia Litiplex? am întrebat.

Spre mirarea mea, Martin m-a țintuit cu degetul, ca și cum aș fi spus ceva nepotrivit.

— Nu are autorizație de funcționare în nici unul din cele cincizeci de state, a rostit el. Nu există în catalogul numelor de împrumut al vreunuia dintre ele. A verificat Carl.

— Cum mă vezi, a adăugat Carl, dînd din cap într-un fel care nu prevestea nimic bun.

Carl Pagnucci — născut Carlo — numără patruzeci și doi de ani, e cel mai tînăr dintre cei trei și are o limbă ascuțită. E un avocat fără pereche și își privește propriile cuvinte cu o suspiciune asemănătoare celei manifestate de Woody Hayes pentru pasa înainte. E un omuleț palid, cu o mustață ca una din periile alea rotunjite pe care le găsești în cutia unde se află mașina de ras electrică. Îmbrăcat cu niște costume perfecte, închise la culoare și alese cu gust, nu dezvăluie nimic în plus față de ce-și propune. Butonii de aur îi lucesc intermitent la manșetele cămășii.

Analizînd vestea potrivit căreia Bert, noul meu coleg de nebunii, completase cecuri în valoare de cîteva milioane de dolari în beneficiul unei companii inexistente, am simțit un imbold ciudat de a-l apăra, justificîndu-mi astfel alianța pe termen lung cu acest individ răsfățat și capricios.

— Poate că i-a cerut-o cineva, am spus.

— De-aici am pornit și noi, a răspuns Wash.

Între timp, se concentrase din nou, cît era de mare, asupra brioșei. A declarat că se gîndise la asta de la bun început, imediat după ce Glyndora Gaines, contabilul nostru șef, a observat existența unor importante plăți în numerar fără acoperire.

— Glyndora a căutat de trei ori, doar-doar o găsi vreun act. O factură sau o notă semnată de Jake, a mai spus Wash.

Conform regulamentului în vigoare, Bert avea voie să completeze cecuri în baza contului 397 doar după ce primea aprobarea scrisă a lui Jake Eiger, fost partener în cadrul firmei, actualmente consilier general la TN.

— Și?

— Nimic. Am pus-o pe Glyndora să se intereseze pînă și la omologii ei de sus de la TN, responsabili cu operațiunile în care este implicat contul 397. Nici un motiv de îngrijorare. Cunoști figura. „Am cîteva solicitări răzlețe pentru Litiplex ăsta, bla, bla, bla.“ Martin a încercat aceeași chestie cu unul sau doi dintre avocații reclamanților, în speranța că or ști ei ceva care nouă ne scapă. Rezultatul? „Nimic, nici urmă. N-a auzit nimeni de numele ăsta.“

Wash e mai degrabă șmecher decît isteț, dar, uitîndu-mă la el (și văzîndu-i pistruii, țăcălia, mustăcirile discrete și mesa de păr sur pe care insistă să și-o întindă de-a curmezișul scăfîrliei), am depistat expresia apatică pe care și-o compunea cînd era sincer.

— Ca să nu mai vorbim de andosare, a adăugat el.

Era o chestie care-mi scăpase. Abia acum am observat înscrisul bilingv și ștampila verde, întipărite pe versoul fiecărui cec și aparținînd Băncii Internaționale a Finanțelor din Pico Luan. Pico, o națiune neînsemnată din America Centrală, care populează o fîșie situată lîngă Yucatán, este un refugiu clasic al dolarilor delapidați și totodată un loc unde secretul bancar este păstrat cu sfințenie. Pe spatele cecurilor nu existau semnături, dar sub fiecare ștampilă se găsea cîte o serie de cifre pe care le-am identificat ca fiind numerele de cont. O depunere cu acte-n regulă.

— Am încercat să sunăm la bancă, a spus Martin. I-am explicat directorului general că încercăm doar să verificăm dacă Robert Kamin avea drept de depunere și

retragere pentru contul 476642. Drept răspuns, mi s-a ținut o predică binevoitoare despre legile secretului bancar și despre modul cum operează ele în Pico. Isteț individ. Un accent de toată frumusețea. Exact genul de lucruri la care te poți aștepta într-o asemenea afacere. Ca și cum ai încerca să prinzi fum cu mîna. L-am întrebat dacă îi era cunoscut numele domnului Kamin. N-aș putea să citez exact, dar parcă a spus da. Dumnezeu știe. În orice caz, n-a zis nu.

— La cît se ridică? am întrebat, răsfoind cecurile.

— Peste cinci milioane jumate, a răspuns Carl, care calcula întotdeauna cel mai repede. Cinci milioane, șase sute de mii și ceva mărunțiș.

La auzul acestor cuvinte, am tăcut cu toții timp de cîteva clipe, uimiți de mărimea sumei și de îndrăzneala faptei. Partenerii mei continuau să se agite, pradă neliniștii, pe cînd eu mi-am dat seama, analizîndu-mi mai atent reacțiile, că vibram ca un gong care fusese lovit pentru a anunța ceva important. Ce chestie! Să pui mîna pe tot mălaiul și s-o ștergi în lume. Bogăție, libertate, șansa de-a o lua de la capăt! Nu știam precis dacă eram șocat sau fascinat.

— A vorbit cineva cu Jake?

Mi se părea următorul pas logic: să-i spui clientului că a fost dus cu preșul.

— Dumnezeule, nu, a spus Wash. TN o să ne frigă la foc mic. Un partener din cadrul firmei îl minte, delapidează și bagă-n buzunar. Exact genul de afacere pe care-o așteaptă Krzysinski ca să-l pună cu botul pe labe pe Jake. O să fim în pom. În pom, a repetat el.

Deși multe din lucrurile care se petreceau între ei trei — Cei Trei Mari, cum li se spune cînd nu sînt de față — mă depășeau, am început să pricep de ce mă chemaseră. Aproape pe întreaga durată a carierei mele la G & G, am fost considerat pila lui Jake. Crescuserăm în același cartier și, în plus, Jake era văr de-a treia sau de-a patra spiță cu fosta mea soție. Tot el fusese cel care mă adusese la firmă înainte de-a pleca și de-a deveni consilier general la TransNational Air. Este vorba, de fapt, de o tradiție îndelungată la Gage & Griswell. De patru decenii, foștii noștri parteneri domină departamentul juridic de la TN,

îmbogățindu-se pe baza cumpărării de acțiuni și amintindu-și de colegii de altădată, cărora le dau posibilitatea să ponteze între niște limite extrem de generoase. Cu toate acestea, Jake fusese supus unor presiuni din partea lui Tad Krzysinski, noul președinte executiv de la TN, care a sugerat încredințarea problemelor juridice ale companiei unui număr și mai mare de oameni. Nesigur pe relația personală pe care o avea cu Krzysinski, Jake a furnizat cîteva semnale neliniștitoare, menite să dea de înțeles că avea de gînd să se conformeze. La drept vorbind, în cazul meu se pare că se conformase deja cu cîtva timp în urmă, deși nu-mi dau seama dacă o făcuse din cauză că divorțasem de vară-sa, că obișnuiam să prînzesc numai pe bază de lichide sau că fusesem în continuare afectat de o stare pe care, cu un termen politicos, o puteam eticheta drept „indispoziție".

— Voiam sfatul tău, Mack, despre ce-ar trebui să facem, a spus Martin. Înainte de-a trece la acțiune.

M-a țintuit cu privirea pe sub sprîncenele stufoase. În spatele lui, dacă te uitai pe ferestrele mari de la etajul treizeci și șapte al lui TN Needle, puteai să admiri întregul Kindle County — construcțiile asemănătoare unor cutii de pantofi din City Centre și, dincolo de ele, siluetele verticale ale coșurilor de fabrică din cărămidă. Pe malul vestic al rîului, suburbiile se întindeau sub bolta protectoare a arborilor mai vîrstnici, învăluite în lumina mohorîtă a iernii.

— Anunțați FBI-ul, le-am sugerat. Vă dau și un nume.

Poate că v-ați fi așteptat din partea unui fost polițist să recomande pe cineva din cadrul forțelor de ordine, numai că îmi făcusem destui dușmani pe unde lucrasem. Oricum, după ce m-am uitat în ochii partenerilor mei, mi-am dat seama că nu asta așteptau de la mine. Nu se punea problema aplicării legii.

— Prematur, s-a pronunțat Wash într-un tîrziu.

Am recunoscut că nu vedeam nici o altă cale.

— Asta e o afacere în toată regula, a spus Carl, exprimînd un crez din care izvorau toate premisele.

Carl idolatrizează ceea ce singur numește „piața" cu o fervoare rezervată în secolele anterioare religiei. Dispune

de o practică solidă în materie de documente de valoare, prin care asigură buna funcționare a respectivei piețe, și își duce viața sub semnul zborurilor cu avionul și al mahmurelii provocate de diferențele de fus orar, sosind aici, în Kindle County, de minimum două ori pe săptămînă și părăsindu-și biroul de șef al secției din Washington D.C.

— Noi, sau cel puțin unii dintre noi, a rostit Wash, după ce și-a pus mîinile zbîrcite pe masă, cu un gest pedant, ne gîndeam că poate reușim să dăm de Bert. Ca să-l facem să dea banii înapoi, a completat el, înghițind în sec.

M-am holbat la el, fără să scot o vorbă.

— Poate că s-a gîndit mai bine, a insistat Wash. Cine știe, e o fire impulsivă. S-a săturat să fugă, iar acum se ascunde. Poate că i-ar surîde și lui să i se mai dea o șansă.

— Wash, are cinci milioane și jumătate de motive ca să spună nu, l-am contrazis. În plus, nu cred că are chef să-nfunde pușcăria.

— Ceea ce n-o să se întîmple dacă ne ținem gura, a replicat Wash, înghițind din nou și afișînd pe chipul palid de deasupra papionului zîmbetul șters al omului care încă nu și-a pierdut speranța.

— Ai de gînd să nu le spui celor de la TN?

— Cu condiția să nu întrebe. Și de ce-ar face-o? Iar dacă treaba se rezolvă, ce rost are să-i bagi la idei? Ce să le spui, că era cît pe-aci să aibă o problemă? Nu, nu, n-are absolut nici un sens, a decis Wash.

— Și cu Bert ce-o să faci? Vă dați un pupic și vă împăcați?

— E de negociat, a răspuns Pagnucci, cu siguranța unui intermediar convins că părțile implicate găsesc întotdeauna o modalitate de rezolvare, dacă există bunăvoință.

Am căzut pe gînduri, înțelegînd încetul cu încetul de cîtă măiestrie era nevoie pentru a se pune totul în scenă. Prefăcătoriile tradiționale, împinse însă pînă la limită. O să-i dea voie lui Bert să se întoarcă și-o să spună că totul a fost doar un vis urît. Sau o să-l retragă din circulație o vreme, continuînd să-l plătească — detașare, interpretare echitabilă a legii, spuneți-i cum vreți. E posibil ca o persoană care este fie înfricoșată, fie cuprinsă de remușcări, să găsească asemenea propuneri atrăgătoare. Însă nu

eram deloc sigur că pe Bert avea să-l intereseze un tîrg de soiul ăsta. Cît despre cei trei isteți, nu prea păreau să înțeleagă ce se întîmplase. Deși fuseseră trași în piept, continuau să se comporte ca și cum nu i-ar fi atins nimic din cele petrecute.

Wash își scosese pipa din buzunar (una din numeroasele modalități de a-și găsi un sprijin, fie el și simbolic) și începuse să gesticuleze cu ea.

— Ori găsim o cale de rezolvare a problemei — în cerc restrîns —, ori o să fim obligați să închidem prăvălia într-un an. Sau chiar în șase luni. Sînt convins de chestia asta.

Fără îndoială că pericolul adulmecat de Wash se referea în primul rînd la propria persoană, dat fiind că fusese partenerul constant al TN-ului timp de trei decenii, singurul client demn de menționat și beneficiarul unei cariere care altminteri ar fi fost la fel de mediocră ca a mea. De douăzeci și doi de ani Wash este membru *ex officio* al consiliului de conducere al celor de la TN și simte atît de bine vibrațiile și schimbările care au loc la nivelul companiei, încît e în stare să-și dea seama și cînd se pîrțîie cîte unul din cei de la administrativ, aflați cu șapte etaje mai sus.

— Tot n-am înțeles cum credeți c-o să dați de Bert.

Pagnucci a început să atingă ușor cecurile. La început nu m-am prins, dar pe urmă am văzut că bătea cu degetul în dreptul localității.

— Pico?

— Ai fost vreodată acolo?

Fusesem pentru prima dată în Pico după ce fusesem repartizat la delicte financiare, cu peste douăzeci de ani în urmă. Un cer albastru, fără pic de nor, care se arcuia deasupra Munților Mayan ca o farfurie de porțelan, niște plaje întinse, lungi și frumoase ca un corp omenesc care a stat mult timp la soare. Cei mai mulți dintre angajații noștri se duc acolo destul de des. TN a fost prima companie care a stricat frumusețea sălbatică a coastei, ridicînd trei stațiuni care mai de care mai atractivă. Atîta doar că nu mai fusesem acolo de ani de zile, lucru pe care am avut grijă să i-l comunic și lui Carl.

— Crezi că acolo o să dai de Bert?

— Acolo sînt banii, a răspuns Pagnucci.

— Da' de unde. Acolo au fost duși la început. Unde sînt acum nu știe nimeni. Frumusețea secretului bancar constă tocmai în felul cum te duce într-un punct mort. Din Pico banii pot fi trimiși oriunde. Nu-i exclus să se fi întors aici. Dacă a știut în ce fel de obligațiuni să-i transforme, nici măcar n-o să fie silit să plătească impozite.

— Corect, a încuviințat Pagnucci pe un ton repezit.

A primit și această punere la punct în liniște, ca pe majoritatea lucrurilor, dar mi-am dat seama că se supărase, în ciuda dezinvolturii și a politeții afișate ca de obicei.

— Și cine-o să se ocupe de cercetări? am întrebat. Nu cunosc mulți detectivi particulari în care am putea să avem încredere pentru treaba asta.

— Nu, nu, a spus Wash. Nu e vorba de cineva din afara familiei. De fapt, nici nu ne gîndeam la un detectiv particular.

M-a privit cu o expresie plină de speranță. Cînd, într-un tîrziu, mi-am dat seama unde bătea, m-a pufnit rîsul.

— Wash, mă pricep mai bine să scriu amenzi rutiere decît să-l găsesc pe Bert. Sună-i pe cei de la evidența populației.

— Are încredere în tine, Mack, mi-a spus Wash. Ești prietenul lui.

— Bert n-are prieteni.

— Dar ar ține cont de părerea ta. Mai ales în privința șanselor de a scăpa fără a fi pus sub acuzare. Bert e ca un copil, lucru pe care-l știm cu toții. În plus, e un tip ciudat. Dacă ar avea pe cineva cunoscut lîngă el, ar privi totul dintr-o altă perspectivă.

Oricine a supraviețuit peste două decenii într-o firmă de avocați sau într-o secție de poliție știe foarte bine că nu-i frumos să-ți refuzi șeful. Asta e spiritul de echipă — spui am înțeles, să trăiți, și saluți cît mai ceremonios cu putință. N-aveam cum să spun nu. Cu toate acestea, am avut un motiv întemeiat să studiez dreptul la seral, după orele de program în timpul cărora băteam străzile și bulevardele. N-am fost niciodată atît de puțin la minte, încît să

cred că munca unui polițist e plină de strălucire. Șuturile pe care le trăgeam în fel de fel de uși și urmăririle pe străduțe întunecoase mă băgau în sperieți, mai cu seamă după ce am început să mă gîndesc la ce făcusem.

— Am o audiere miercuri, am spus.

Asta i-a luat pe toți prin surprindere preț de o clipă. Se pare că nici unul dintre ei nu luase în calcul eventualitatea că aș fi putut fi încă în activitate.

— Cei din Comisia de Disciplină și de Admitere în Barou au în continuare de gînd să-i vină de hac lui Toots Nuccio.

A urmat un scurt episod în timpul căruia Wash a propus alternative — fie continuarea ideii avansate inițial, fie însărcinarea unui alt avocat de la G & G cu acest caz; la urma urmei, existau în total o sută treizeci de avocați. Martin, care se ocupa de litigii, a sugerat în cele din urmă să mai găsesc pe cineva cu care să mă prezint la audiere și care mai apoi să mă ajute în muncă, dacă va fi nevoie. Însă am încercat să mă împotrivesc chiar și după chestia asta.

— N-are nici un rost, băieți. N-o să-l găsesc în vecii vecilor pe Bert. Iar tipii de la TN o să se supere și mai rău cînd o să-și dea seama că am așteptat atît de mult pînă să le dăm de veste.

— Nu chiar, a spus Wash. Nu tocmai. Am avut nevoie de timp ca să punem faptele cap la cap și să știm ce anume să le comunicăm. O să redactezi un raport, Mack, pe care să li-l punem în brațe, a adăugat el. Poți să-l dictezi direct, în timp ce te ocupi de caz. În fond, e o problemă importantă. Ceva care îi pune într-o situație delicată nu numai pe ei, ci și pe noi. O să înțeleagă. O să le spunem că o să rezolvi totul în două săptămîni.

Wash i-a privit pe Martin și pe Carl, parcă solicitîndu-le aprobarea. Am repetat că habar n-aveam de unde să încep.

— De ce nu-i întrebi pe derbedeii de la baia aia de aburi unde-i place să-și facă veacul? a propus Pagnucci.

De multe ori, dialogul cu Carl e chiar mai puțin mulțumitor decît tăcerea lui. Are întotdeauna alte păreri decît ceilalți și ține să le exprime într-un mod insistent,

subtil și imposibil de modificat. Pagnucci privește înțelegerea dintre doi oameni ca pe un eșec al obligației lui solemne de a-și exercita judecata critică. Există de fiecare dată o întrebare insinuantă, o glumă parșivă, o alternativă sugerată, adică o formă de a te călca pe bătături. Individul e cu aproape douăzeci de centimetri mai scund decît mine și, cu toate acestea, mă face să mă simt ca un păduche.

— Mack, ai fi salvatorul acestei firme, a rostit Wash. Ia închipuie-ți că ai reușit. Recunoștința noastră ar fi... nespus de mare, a declarat el, cu un gest neglijent al mîinii.

Din punctul lor de vedere, totul era perfect. Eu eram ratatul fără pereche. N-aveam clienți importanți și începusem să mă tem de procese de cînd mă lăsasem de băut. O epavă nenorocită, fără perspectiva de a deveni vreodată altceva. Și toată chestia asta pica la momentul oportun. Firma străbătea acea perioadă de isterie anuală, legată de apropiata încheiere a anului fiscal, pe 31 ianuarie. Toți partenerii erau ocupați cu stoarcerea onorariilor restante de la clienți și cu pregătirea pentru data de 2 februarie, de care ne mai despărțea o săptămînă și jumătate, cînd urma să aibă loc împărțirea profiturilor.

L-am cercetat cu privirea pe Wash, minunîndu-mă de faptul că ajunsesem să lucrez pentru cineva care purta papion.

— Îți spun și ție același lucru pe care i l-am spus lui Martin și Carl, mi s-a adresat Wash. Locul ăsta e al nostru, iar viața noastră de avocat se leagă de el. Ce-avem de pierdut dacă sacrificăm două săptămîni și încercăm să-l salvăm?

Acestea fiind zise, cei trei s-au cufundat în tăcere. Cel puțin reușisem să le captez atenția. Pe cînd eram în liceu am jucat base-ball. Sînt înalt — peste un metru optzeci și cinci — și n-am fost niciodată slăbănog. Am o bună coordonare între ochi și mînă și pot să lovesc zdravăn orice minge, numai că sînt cam încet în mișcări, fiind etichetat drept greoi atunci cînd oamenii încercau să fie politicoși, așa încît antrenorii s-au văzut nevoiți să-mi găsească un loc pe măsură, care s-a dovedit a fi acea parte a cîmpului de joc situată la cea mai mare distanță de jucătorul aflat la

primire. Dacă nu eram pus să lovesc mingea, nu se putea spune că mă încadram în joc. N-am fost niciodată echipierul ideal. Cînd ești la o sută de metri de propriul teren de țintă, ți se întîmplă să mai și uiți cîte ceva. Se pornește vîntul și te trezești că miroși iarba sau că adulmeci parfumul uneia dintre fetele din tribună. Una dintre extreme o ia la goană după minge, urmată de un nor de praf. Te uiți la soare și, în ciuda tuturor celor care țipă la tine să te trezești, te cufunzi într-un soi de transă, în care cazi pradă meditațiilor sau viselor. Iar pe urmă, nu se știe cum, dar simți că ochii tuturor celor prezenți la meci se ațintesc asupra ta — jucătorul care aruncă mingea, cel care lovește, lumea aflată în tribună. De undeva, cineva te-a strigat pe nume. Totul ți se înfățișează din nou în fața ochilor, cercul acela întunecat care plutește în înaltul cerului schimbîndu-și dimensiunile, la fel cum îți apare în timpul nopții cînd ai trecut în lumea viselor. Am avut exact același sentiment și acum, ca și cum aș fi fost trădat de propriile vise.

Ca de obicei, frica era singura mea scuză autentică.

— Uite ce e, băieți. Toată treaba asta a fost pusă la punct cu grijă. De Litiplex, de Kamin sau mai știu eu de cine. Bert și-a pus coada pe spinare și nu poate fi găsit. Și chiar dacă, printr-o minune, aș da de el, ce credeți că s-ar întîmpla cînd ar deschide ușa și ar vedea că a fost descoperit de unul dintre partenerii lui, care fără îndoială că o să se apuce să-i vorbească despre închisoare? Ce credeți că ar face?

— Ar sta de vorbă cu tine, Mack.

— M-ar împușca, Wash, dac-ar avea un dram de minte.

Neștiind ce să mai spună, Wash a continuat să mă privească fix cu ochii lui albaștri și diafani, simțind cum i se cască un gol în suflet — arăta ca un bărbat care începe să îmbătrînească și căruia îi albește părul. Martin, aflat ca de obicei cu un pas în față, a zîmbit în felul lui subtil, fiindcă a înțeles că de fapt acceptasem.

Ca de fiecare dată, Pagnucci n-a scos o vorbă.

II. REACȚIA

În particular, partenerii mei v-ar spune că sînt un tip cu probleme. Wash și Martin sînt destul de politicoși ca să îngaime o negare cu jumătate de gură cînd citesc chestia asta, dar, zău așa, băieți, știm cu toții adevărul. Recunosc că sînt o epavă din toate punctele de vedere — supraponderal chiar și după standardele unor oameni voluminoși, care însă nu reușesc să aibă o oarecare verticalitate. În plus, șchiopătez în zilele ploioase, fiindcă mi-am distrus un genunchi pe vremea cînd eram polițist, sărind un gard ca să mă țin după un pungaș care nici măcar nu merita să fie găbjit. După două decenii în care am turnat în mine ca-ntr-un butoi, am o piele roșie ca sfecla, ca și cum m-ar fi mîngîiat cineva cu un șmirghel pe frunte și pe obraji. Ce se petrece înăuntrul meu e și mai grav. Am o inimă deznădăjduită, călcată în picioare, înfierbîntată și coruptă, precum și o minte care noaptea fierbe în fermentul unor vise îngrozitoare. Aud ca pe o muzică îndepărtată vocile aspre ale mamei mele și ale fostei mele soții, două irlandeze tari ca piatra, care știau prea bine că, la momentul oportun, limba poate funcționa ca instrument de tortură.

Însă de data asta lucrurile reușiseră să mă atragă. Imediat după ce membrii Comisiei s-au despărțit, am plecat în grabă de la Needle și m-am îndreptat spre Baia Rusească, nerăbdător și chiar gelos întrucîtva pe Bert. Ia gîndește-te, mi-am spus, în vreme ce taxiul mă hurduca zdravăn în drumul spre West End. Ia gîndește-te! Un tip care n-a ieșit în evidență cu nimic. Un prăpădit. Și uite că a spălat putina după ce a furat o avere, în timp ce eu am rămas prizonierul unei vieți urîte și meschine.

Dacă citesc rîndurile astea, probabil că partenerii mei se uită chiorîș. Cum adică „gelos"? se întreabă. Ce fel de

invidie? Iubiților, hai să nu ne ducem singuri de nas, mai ales la patru dimineața. Este ora lupului, tăcută ca un destin nemilos, iar eu, nepricopsitul care, ca de obicei, nu poate să doarmă, murmur în dictafon, sau mai bine zis șoptesc, ca nu cumva să mă suprindă fiul meu adolescent și băgăreț, în cazul că s-ar întoarce cumva din condamnabilele lui activități nocturne. După ce o să termin, o să ascund caseta în compartimentul secret de sub pat. În felul ăsta, dacă o să ajung să mă răzgîndesc, o să pot să arunc caseta la gunoi.

Înainte de-a începe să dictez prima parte a materialului, mi-am închipuit, de fapt, că o să procedez exact așa cum mi-a cerut Wash. Un raport. Ceva anesteziat și avocățesc, un fel de proză în cămașă de forță, plină de note de subsol. Însă mă cunoașteți și vă dați seama că, așa cum zice și cîntecul, am făcut totul după capul meu.[1] Indiferent ce-ați spune, e un rol cu totul aparte. Eu vorbesc, voi ascultați. Știu. Nu ascultați. Vă spun doar ce vreau — și cînd vreau. Discut despre voi ca despre niște piese de mobilier sau, din cînd în cînd, vă spun pe nume. Martin, zîmbești contrar propriei voințe. Wash, te întrebi cum o să reacționeze Martin. Carl, ți-ar plăcea ca totul să fie spus în maximum trei propoziții și deja ți-ai pierdut răbdarea.

Prin urmare, lucrurile au stat cam așa în esență: nu l-am găsit pe Bert în după-amiaza asta. Am încercat. Taxiul m-a dus pînă unde trebuia, iar eu am rămas în fața Băii, cercetînd cu privirea artera comercială sărăcăcioasă, una din numeroasele zone dărăpănate din apropiere de Du Sable, cu neclintitele ei restaurante și taverne, vitrine de prăvălii și case de raport cu ferestrele îmbîcsite de praf. Clădirile din cărămidă au o culoare din ce în ce mai închisă, încă de pe vremea cînd încălzirea orașului se făcea pe bază de cărbune. Tencuiala parcă a început să cîștige în greutate, în timp ce se profilează pe cerul galvanizat deja de iarnă și de norii grei, cenușii și opaci ca niște foi de zinc.

1 Aluzie la celebrul cîntec *My Way*, compus și interpretat de Frank Sinatra (n. trad.).

La drept vorbind, am crescut destul de aproape de această zonă din West End, lîngă Callison Street Bridge, o fenomenală structură din pietre cafenii imense și filigrane de beton, proiectată, din cîte știu, de H.H.Richardson în persoană. Construcția era atît de impunătoare, încît punea în umbră întreaga noastră comunitate irlandeză mohorîtă, de fapt un cartier în sine, dar atît de izolat, că ai fi zis că era împrejmuit cu ziduri și că singura cale de acces era un pod mobil. Capii de familie erau cu toții fie pompieri, ca tatăl meu, fie polițiști, agenți care se ocupau de cei puși în libertate condiționată sau tipi care munceau în fabrici. În cartier exista cîte o cîrciumă la fiecare colț de stradă, precum și două biserici mari și frumoase, St. Joe și St. Viator, unde jumătate dintre enoriași erau, spre regretul constant al mamei, italieni. Perdele de dantelă și mătănii. Pînă la doisprezece ani, n-am cunoscut nici un copil care să fi fost înscris la școală. Maică-mea mi-a pus numele după John McCormack, celebrul tenor irlandez ale cărui balade melancolice și a cărui dicție perfectă o făceau să tremure la gîndul tristeții vieții și al îndepărtatei speranțe a dragostei.

Cel mai potrivit cuvînt pentru descrierea Băii Rusești nu este „prăpădit", ci „preistoric". Pe dinăuntru, locul arăta ca de pe vremea lui Joe McCarthy — țevi care ieșeau la iveală undeva deasupra capului și pereți vopsiți cu un lac verzui, întunecați din cauza uleiului și a funinginii și despărțiți de o balustradă din lemn vechi de mahon. Motivul care putea fi depistat aici era cel al Ținutului Uitat de Timp, unde ceea ce era și ceea ce ar fi putut fi însemnau unul și același lucru — un fel de Ur populat de voci bărbătești, de o căldură intensă și de mădulare atîrnînd inert. Un loc asupra căruia timpul avea să-și pună amprenta, însă fără a-l distruge: genul de atmosferă pe care irlandezii o perpetuează în toate barurile. Am plătit paisprezece dolari unui imigrant rus aflat în spatele unei cuști, iar acesta mi-a dat un prosop, un cearșaf, cheia de la una din cabinele vestiarului și o pereche de pantofi din cauciuc pe care i-am cumpărat în ultimul moment, ca să-mi vîr țurloaiele în ei. Coridorul îngust din spatele lui era împodobit cu fotografii prinse în rame negre și ieftine și reprezentîndu-i pe toți barosanii — vedete ale lumii

sportului, cîntăreți de operă, politicieni și gangsteri, dintre care o bună parte puteau intra ușor în mai multe categorii simultan. În cabina unde m-am dezbrăcat, mocheta era cenușie ca un banc de pești morți și mirosea a clor și a rugină.

Această Baie Rusească e unul dintre locurile renumite din Kindle County. Nu mai pusesem niciodată piciorul înăuntru, dar, pe vremea cînd mă ocupam de delictele financiare, FBI-ul avea întotdeauna pe cineva care fila pe toată lumea și dădea de știre. Poponarilor, băieților din sindicate și bătăușilor cu mutre lombrosiene le place să se întîlnească în locul ăsta și să vorbească despre afacerile lor dubioase, fiindcă nici chiar agenții federali n-au cum să ascundă un transmițător sub un cearșaf ud. Bert vine aici ca să se bucure de atmosfera asta nesănătoasă ori de cîte ori își poate face timp — în pauza de prînz, după orele de program, ba chiar și după ce a avut de susținut un proces la tribunal, timp de o oră.

În mintea lui, Bert pare să-și ducă traiul într-un oraș al băieților veseli conceput în manieră personală. Majoritatea partenerilor mei sînt bărbați și femei care au absolvit universități de prestigiu — Harvard, Yale și Eaton — și care știu să fie intelectuali măcar cîteva minute din viață, fiind genul de oameni cărora li se adresează *The New York Review of Books* și care citesc toate articolele alea nesărate ca să adoarmă mai ușor. Însă Bert e așa cum crede lumea că aș fi și eu, isteț, dar cam de la coada vacii. Absolvise dreptul în cadrul universității, iar înainte de asta terminase cursurile Academiei de Aviație și fusese pilot de luptă în Vietnam, în acel ultim an disperat al războiului; numai că evenimentele ulterioare ale vieții lui nu par să atragă atenția nimănui. E în continuare prins în mrejele proiecțiilor fantastice care l-au preocupat încă de la unsprezece ani. Bert crede că e un lucru bun să-ți pierzi vremea cu fel de fel de indivizi care îți vînd ponturi despre scoruri și surprize și care pot să-ți spună cum o să se termine cursa din ziua următoare înainte de-a citi ce scriu ziarele. Bănuiesc că, de fapt, tipii fac exact ce face și Bert — vorbesc tîmpenii și trăiesc cu sentimentul pericolului. După baia de aburi, se așază și se pun pe jucat cărți la mesele din vestiar, mîncînd heringii murați care se servesc

la un băruleț unde nu poți să stai decît în picioare și povestindu-și unul altuia despre polițe plătite și despre pungași cu care au avut ocazia să se răfuiască. Pentru un adult, fanfaronada asta de mascul feroce e un lucru stupid. Pentru cineva a cărui viață e dedicată securității liniilor aeriene, băncilor și companiilor de asigurări, e vorba de niște obiceiuri care, sincer să fiu, au mai mult darul de-a amăgi.

Ca să ajungi la baie trebuia să cobori scările, iar eu m-am ținut bine de balustradă, bîntuit de obișnuitele îndoieli legate de ceea ce aveam de gînd să fac, mai ales că, în cazul de față, asta însemna să ajung într-un loc pe care nu-l cunoșteam și nici măcar să nu fiu îmbrăcat. Numai că încăperea le conferea tuturor ocupanților o grație naturală; era plină de abur și de fum, precum și de un val de căldură care parcă îți ieșea în întîmpinare. Bărbații stăteau fiecare la locul lui: tineri cîtuși de puțin rușinați de propria goliciune, cu mădularele atîrnînd, și oameni ceva mai în vîrstă, grași și trecuți, care își înnodaseră cearșaful peste șale sau și-l atîrnaseră peste umăr ca pe o togă.

Baia propriu-zisă era o construcție din lemn, neavînd culoarea deschisă, asemănătoare unei saune, care îți reamintește de mobilierul scandinav, ci doar niște scînduri închise și înnegrite de umezeală. O încăpere spațioasă, aflată la vreo cinci metri deasupra băii, emana o aromă care îți evoca oarecum covorul vegetal al unei păduri tropicale. Cîteva rînduri de locuri sau de bănci erau dispuse pe toate laturile, iar în centru era situat vechiul cuptor, de fier, îmbrăcat în ciment, neîmblînzit și oarecum insolent, ca o soacră care a bătut suta de kilograme. În timpul nopții focurile ardeau acolo neîntrerupt, încingînd pietrele din interiorul cuptorului, care semănau cu niște ouă de dinozaur și care erau, de fapt, bulgări de granit excavați de pe fundul Marilor Lacuri și albiți acum sub acțiunea limbilor de foc.

Din cînd în cînd, cîte un veteran curajos se ridica anevoie în picioare, gemînd și mormăind ceva pe limba lui, ca să arunce o cană cu apă fiartă înăuntru. Cuptorul sfîrîia, iar din interiorul lui țîșneau limbi de flăcări înfuriate. Aburii se ridicau imediat. Cu cît stăteai mai sus, cu atît

simțeai mai bine acest lucru, așa încît, chiar și după doar cîteva minute petrecute la nivelul trei, începeai să te simți ca o friptură. Stînd acolo și rezistînd aburilor fierbinți, bărbații vorbeau destul de rar, adresîndu-și unul altuia jumătăți de propoziție răstite, după care se ridicau și turnau peste ei o găleată cu apă rece ca gheața, adunată de la robinetele amplasate între scînduri. Observînd procedeul, m-am întrebat cîți dintre ei or fi fost luați deja cu targa. Cîteodată unul dintre bărbați se întindea pe cîte o bancă, iar un altul îndeplinea o ceremonie bizară și îl săpunea din cap pînă-n picioare, și pe față și pe spate, folosindu-se de niște bureți aspri și de mănunchiuri de frunze de stejar, care izbuteau să scoată o spumă groasă din săpunul pe care-l ținea în mînă.

Bineînțeles că, în zilele noastre, imaginea unei adunături de bărbați dezbrăcați și frecîndu-și unul altuia spinările te bagă la idei și, sincer să fiu, simt că mă strîng pantofii cînd mă gîndesc cum s-ar putea integra Bert unui asemenea spectacol. Numai că indivizii ăștia păreau destul de convingători — niște burtoși de modă veche, oameni care, ca și Bert, vin aici din copilărie, foarte mîndri de etnia căreia îi aparțin. Slavi, evrei, ruși, mexicani. Indivizi dedați unor plăceri fruste, a căror sudoare stă mărturie pentru modul în care țin să-și onoreze trecutul.

Din cînd în cînd, am surprins cîte o privire piezișă. Bănuiam că mulți homosexuali trebuie să fie șifonați bine înainte de-a recunoaște că nu se poate compara Kindle County cu San Francisco. Grupul ăsta părea foarte prompt în formularea unor judecăți referitoare la cei nou-veniți.

— Sînt un prieten de-al lui Bert Kamin, am mormăit, încercînd să-i explic ce căutam acolo unui bătrîn solid care stătea în fața mea, învelit în cearșaf.

Părul, care începuse să-i încărunțească, avea urme de săpun și era dat pe spate, ridicîndu-se în trei sau patru direcții diferite, așa încît semăna foarte bine cu ciucurii unei glugi.

— Mi-a tot vorbit de chestia asta. Pîn-la urmă tot trebuia să încerc.

Individul a emis un sunet, după care a întrebat:

— Cine anume?

— Bert, am răspuns.

— A, Bert, a rostit el. Ce-o fi cu el? Are vreun proces baban? Unde naiba s-o fi dus?

Am înghițit în sec. Îmi închipuiam că tocmai asta avea să fie întrebarea mea. Am început să simt căldura care îmi punea sîngele în mișcare și-mi usca nările, motiv pentru care am coborît pe nivelul inferior. Unde se duce un tip care are la el cinci milioane și jumătate de dolari? m-am întrebat. Care sînt alternativele logice? Chirurgie estetică? Jungla braziliană? Sau pur și simplu un orășel unde nimeni n-are de unde să știe că o să apară? Poate credeți că e ușor, dar ia încercați și puneți-vă aceeași întrebare. În ce mă privește, cred că aș opta pentru un program relativ mai simplu. Partide îndelungate de înot. Citirea cîtorva cărți bune. Niscai golf. Găsirea unei femei din categoria celor care umblă după un tip cuminte și cinstit.

— S-o fi cărat cu Archie și cu ăilalți, a rostit boșorogul. Nici pe ăsta nu prea l-am mai văzut în ultimul timp.

— Archie?

— Nu-l cunoști pe Archie? E mare și tare, ascultă-mă pe mine. Are nu știu ce poziție importantă, habar n-am cum îi zice. Hei, Lucien. Cum se cheamă chestia aia de care se ocupă Archie la firma de asigurări? l-a întrebat bătrînul pe un tip așezat în apropierea cuptorului, un bărbat care semăna într-o oarecare măsură cu el, avînd un burdihan impunător și un piept cărnos și rozaliu din cauza căldurii.

— Actuariat, a răspuns Lucien.

— Așa vezi, a rostit bătrînul, împrăștiind șiroaie de apă cu spumă în timp ce se ridica.

Pe urmă a continuat să vorbească despre Archie, anunțînd că venea aici în fiecare zi. Punctual ca un ceas elvețian. La ora cinci fix. El și Bert erau mereu împreună, doi adevărați profesioniști.

— Pun pariu că acolo s-a dus. La Bert mă refer. Auzi, Lucien, Bert și cu Archie sînt pe mînă au ba?

De data asta Lucien a catadicsit să se miște.

— Cine-ntreabă?

— Tipul ăsta.

Am făcut un gest șovăielnic, pe care l-au ignorat amîndoi.

— Cum îi zice? a întrebat Lucien, îngustîndu-și privirea prin masa de aburi.

Intrase fără să aibă ochelarii la el, așa că a coborît ca să mă vadă mai bine, măsurîndu-mă vizibil din cap pînă-n picioare. Era unul din acei tipi care sînt prea în vîrstă ca să-și mai ceară scuze pentru ceva. Mi-am spus numele și i-am întins o mînă pe care Lucien mi-a înșfăcat-o destul de nehotărît cu stînga, în timp ce-și ținea strîns cu dreapta cearșaful care-i acoperea mijlocul. A tras aer în piept o dată sau de două ori cu gura deschisă, roșu la față ca o rodie.

— Și tu-l cauți tot pe Kam Roberts? a întrebat el în cele din urmă.

Kam Roberts. Robert Kamin. Eram sigur că era vorba de o glumă.

— Da, am răspuns, arborînd un zîmbet tîmpitel. Da, pe Kam Roberts, am repetat.

Nu mă întrebați de ce fac asemenea chestii — întotdeauna pretind că știu mai mult decît știu de fapt. Așa am fost încă de pe vremea cînd eram un copil neastîmpărat, plăcîndu-mi mereu să mă prefac într-un fel sau altul. Acolo existau atîtea euri zburdalnice și exuberante, încît am considerat atitudinea mea ca pe o formă de complacere dăunătoare, mai ales că erau foarte frecvente situațiile în care scăpam lucrurile de sub control. Îmi trecuse prin minte că acel „Kam Roberts" era un fel de parolă secretă și că, odată pronunțată, puteam să mai pun și alte întrebări, însă exista ceva, fie ciudățenia numelui, fie entuziasmul meu neobișnuit, care făcea ca atmosfera din încăpere să fie cum nu se poate mai apăsătoare.

Drept răspuns, Burtosul și cu Lucien au bătut în retragere. Lucien a spus că voia să joace cărți și și-a îndemnat prietenul să-l urmeze printr-un ghiont, după care au luat-o amîndoi la picior, mulțumindu-se să-mi spună la revedere pe un ton sec și să arunce o privire rapidă peste umăr, spre locul unde rămăsesem.

Am continuat să stau învăluit de aburi, înălbindu-mă ca o legumă și gîndindu-mă la ce aveam de făcut. Căldura are niște efecte cum nu se poate mai bizare. Între timp, mîinile și picioarele încep să fie grele, iar mintea lucrează mai încet, ca și cum gravitația ar fi și mai puternică, iar tu

ai fi ajuns undeva pe Jupiter. Scena asta a bărbaților care nu se sfiau să umble dezbrăcați unul în fața altuia, în mijlocul acelei călduri intense, mi-a redeșteptat imaginea tatălui meu și a unității de pompieri unde tipii aceia își petreceau împreună atît de mult din viață, înghesuindu-se în aceea singură încăpere spațioasă în care îi prindea somnul și visau pe furiș, așteptînd semnalul sonor al alarmei și convocarea în caz de pericol. Știam de fiecare dată cînd izbucnea un incendiu. Se puteau auzi motoarele mașinilor ieșind cu un zgomot asurzitor din clădirea aflată la patru cvartale distanță și dangătul clopotelor, „sirenele", cum spunea tata. Motoarele mașinilor erau uriașe și, dacă judecai după larma produsă, păreau capabile să alimenteze și o navă spațială. Cîteodată tata se întorcea aducînd focul cu el — un miros pătrunzător, care îl învăluia aidoma unui nor. „Așa miros păcătoșii jos în iad", obișnuia să spună, extenuat din cauza efortului fizic și a fricii și așteptînd să se deschidă la Black Rose ca să ardă una mică înainte de culcare. De atunci, focul a fost prezent mai mereu în visele mele, deși nu pot să-mi dau seama dacă de vină e tata sau mama, care, cînd mă mustruluia, mă trăgea de urechi și-mi spunea că am făcut un legămînt cu Satana și că ar trebui să fiu îngropat într-un cuptor de azbest.

Perpelit ca un biftec în sînge, m-am întors împleticindu-mă la vestiarul sărăcăcios. Tocmai încercam să-mi îngustez privirea și să văd ce număr e gravat pe cheie cînd am auzit o voce în spatele meu.

— Hei, domnu', dumneata. Jorge vrea să te vadă.

Era un puști cu o găleată și o cîrpă de spălat pe jos. N-am fost sigur că vorbise cu mine, dar a făcut un semn din capul acoperit de un păr negru și lucios și mi-a indicat să-l urmez. M-am conformat, pornind după el și lipăind cu pantofii de cauciuc. Am ieșit din vestiar și am ajuns la o altă încăpere, deasupra căreia era scris de mînă „Clubul". M-am gîndit că era posibil ca băieții să vrea să devin membru sau să-mi spună cîte ceva despre Bert.

Și aici mobilierul era ultimul răcnet al anului 1949. Lambriuri ieftine din lemn de mahon. În loc de gresie, niște plăci de azbest, maronii și pătate, care i-ar fi provocat o criză cardiacă oricărui inspector sanitar. Scaunele și canapelele erau acoperite cu vinilin roșu care pocnise pe la colțuri, lăsînd să se vadă umplutura, iar un arc negru se

afla la vedere de atît de mult timp, încît începuse să ruginească. La o masă cenușie din melamină, cu un design dintr-acela vechi, de o formă nedefinită, asemeni imaginii dintr-un microscop pe care ai uitat să-l focalizezi, se așezaseră patru bărbați care jucau pinaclu. Cel mai tînăr dintre ei, un mexican liniștit, a dat din cap, iar în spatele meu puștiul cu găleata a tras un scaun mai aproape.

— Îl cunoști pe Kam Roberts? a întrebat mexicanul.

Încă nu-și ridicase ochii din cărțile de joc. Lucien și Burtosul parcă intraseră în pămînt.

— Sînt un prieten al lui Bert Kamin.

— Te-am întrebat de „Kam Roberts".

În cele din urmă, tînărul și-a ridicat privirea spre mine. Jorge ăsta era un băiat zvelt, unul din mexicanii nerași și ațoși din care ies niște campioni de semimijlocie care uimesc pe toată lumea, șnopindu-i de fiecare dată în bătaie pe negroteii aceia unși cu tot soiul de alifii și cu mușchii zvîcnindu-le la cea mai mică mișcare. Acest gen de putere neașteptată a avut întotdeauna darul să mă impresioneze.

— Ai vreun buletin?

Mi-am privit cearșaful, greu și aproape translucid din cauza aburilor.

— Dă-mi două minute.

— Pînă unde crezi c-o să ajungi în două minute? m-a întrebat el și a aruncat o carte pe masă.

Într-un tîrziu, mi-am luat inima în dinți și am vorbit.

— Mă numesc Mack Malloy. Bert e partenerul meu. Sînt avocat, am spus, întinzîndu-i mîna.

— Nu, nu ești, a rostit Jorge.

Cam asta-i povestea vieții mele. Minciuna îți aduce zîmbetul pe buze. Adevărul te pune doar pe gînduri.

— Cine ești? l-am întrebat pe mexican.

— Cine sînt? Sînt un tip care stă de vorbă cu tine, clar? Îl cauți pe Kam Roberts, asta sînt. Clar?

Jorge m-a studiat cu ceea ce s-ar putea numi mînia lumii a treia — ceva care înseamnă mult mai mult decît culoarea pielii și se întoarce în timp, un fel de memorie genetică pe al cărei ecran există și astăzi sifilisul răspîndit de oamenii lui Cortez și felul în care războinicii europeni cu coifuri i-au aruncat pe șefii de trib în craterele vulcanilor.

— Chestia asta cu domnu' Roberts e rahat cu perje. Ai priceput?

— Te aud foarte bine.

Mexicanul s-a întors spre un tip aflat lîngă el, un moșneag solid, care rămăsese cu cărțile în mînă.

— Cică mă aude foarte bine, a spus el, după care au izbucnit în rîs amîndoi.

În linii mari, faptul că stăteam dezbrăcat în fața a patru masculi supărați nu mă punea într-o situație foarte convenabilă. Jorge și-a așezat ambele mîini pe masă.

— Eu zic că ești sticlete, a declarat el, umezindu-și buzele. *Știu* că ești sticlete.

Irișii acelor ochi negri de spaniol semănau cu niște peșteri în miniatură și nu împrăștiau nici un strop de lumină, dîndu-mi sentimentul incomod că nu mai știam ce să fac. Abia după o clipă mi-a mai venit inima la loc, gîndindu-mă că un polițist nu putea fi bătut și aruncat undeva la vreun colț de stradă.

— Te-aș recunoaște la orice oră din zi și din noapte. Parcă văd că ți-ai tatuat o stea pe daravelă.

Ceilalți trei tipi care asistau la discuție s-au arătat profund impresionați de această ultimă replică.

Am zîmbit vag, dominat de o teamă combinată cu deruta, încercînd în continuare să deduc ce anume credea individul ăsta că știe despre mine. În ce mă privește, chiar dacă au trecut între timp douăzeci de ani, pun pariu că i-aș recunoaște pe toți borfașii pe care i-am băgat la zdup. Cam la fel se întîmplă și cu puștanii din școala primară. Există mutre pe care, dacă le vezi o dată, n-ai cum să le mai uiți.

— Indiferent ce cauți, *hombre*, aici n-o să găsești nimic. Vorbește și cu Hans de la șase și-o să te convingi.

— Îl caut pe Bert.

Jorge a închis ochii, acoperiți de niște pleoape grele ca ale unei șopîrle.

— Nu-l cunosc. N-am auzit de el și nu știu pe nimeni care să-l cunoască. I-am mai zis și primului sticlete care a venit să-l caute pe Kam Roberts, cum te văd și cum mă vezi, că n-am chef de rahaturi de-astea. Nici nu i-am spus bine să se ducă la Hans, și mă trezesc cu altă janghină care

vine să se joace „spune-mi unde, cînd și cum". Știi ce, nu mă scoate din papuci.

Și-a mișcat capul dintr-o parte în alta, ca și cum l-ar fi ținut pe sfoară, iar eu mi-am dat seama că intuisem corect: aveam în față un fost boxer.

Imediat după aceea am înțeles de ce credea că sînt sticlete: fiindcă polițiștii trecuseră deja pe-acolo, căutîndu-l și ei tot pe Kam Roberts. Am vrut să-l mai întreb și altceva — care polițiști, de la ce unitate, ce credeau că făcuse Bert — dar știam că nu era bine să-mi forțez norocul.

Vrînd să aibă aerul că-mi spune ceva confidențial, Jorge se întinsese între timp din nou peste masă.

— Numai de rahaturi de-astea n-am nevoie.

Pentru asta îl plătea pe Hans și tot pentru asta stătea de vorbă cu mine. Îl știam pe Hans, un fel de șef de secție de la Circa 6, care mai avea doi-trei ani pînă la pensie. Hans Gudrich, ajuns la niște proporții îngrijorătoare în ultima vreme și cu niște ochi albaștri și foarte limpezi, frumoși de-a dreptul, dacă poți spune așa ceva despre ochii unui polițist gras și bătrîn.

— Tocmai mă pregăteam să ies, am spus.

— Gînd la gînd cu bucurie.

— Ai avut dreptate, am continuat, ridicîndu-mă în picioare și văzînd că pardoseala era udă din cauza cearșafului meu. Fiecare cu treaba lui.

Încercarea mea de-a juca rolul polițistului cinstit n-a ținut. Jorge mi-a servit-o pe șleau.

— Nimeni n-are de făcut nici o treabă pe-aici. Dacă vrei să asuzi la căldură, n-ai decît și pace. Însă dacă apari cu texte gen domnu' Roberts sau mai știu eu ce, te pîrlesc de nu te vezi, indiferent ce stea ți-au agățat pe piept. Iar despre domnu' Roberts, tipule, nici că mai vreau să aud vreodată, ai băgat la cap?

— Absolut.

Am ieșit de-acolo cît am putut de repede. Poate că Bert o fi știut să facă pe durul, deși nu era așa ceva, numai că tipii ăia se pricepeau al naibii de bine să nu-ți lase loc de întors. M-am îmbrăcat și am plecat cît ai zice pește, luînd-o sănătos la picior și simțind cum m-am topit tot pe

dinăuntru din cauza fricii. Simpatică trupă, i-am spus în gînd lui Bert, după care, fiindcă tot adusesem vorba, i-am pus cîteva întrebări legate de motivele pentru care își schimbase numele în Kam Roberts.

Ajunsesem între timp la intersecția dintre Duhaney și Shields, unul din marile cartiere ale orașului, stil Liga Națiunilor, unde existau patru cvartale de blocuri în care se vorbeau unsprezece limbi, dominate de reclamele țipătoare pentru diverse produse ce puteau fi cumpărate la prețuri de nimic din vitrinele magazinelor. În zona asta trebuie să ai mare noroc ca să găsești un taxi, fapt pentru care am făcut niscai cuie în stația de autobuz, unde cîte ceva din zăpada de la ultima ninsoare se strînsese într-o moviliță murdară și înghețată, în timp ce obrajii îmi erau biciuiți de frig, iar sufletul îmi era în continuare sub impresia recentei călătorii în acel infern al bărbaților duri și al căldurii sufocante. Ajuns în apropierea zonei unde mă născusem, am simțit cum devin prizonierul timpului și al acelor sentimente care, cu patruzeci de ani în urmă, erau atît de conservatoare, încît aveam impresia că devin rigid și încorsetat. Eram într-un conflict irezolvabil cu toată lumea — cu mama, cu biserica, cu toate călugărițele de la școală, cu întreaga comunitate claustrofobă și cu milioanele ei de reguli. Nu luam parte în nici un fel la bucuria care părea să-i anime pe ceilalți pentru faptul că făceau parte din lumea aceea. În schimb, mă simțeam ca un spion, ca un agent clandestin venit de cine știe unde, ca un străin care nu vede nimic altceva decît obiecte, suprafețe și lucruri neînsuflețite.

De vreo doi ani, de cînd Nora a plecat de lîngă mine, am sentimentul că mă întorc din ce în ce mai des aici și că visele mele au loc în casele povîrnite de lîngă Callison Street Bridge, unde îmi desfășor căutările. După patru decenii, îmi dau seama că eu am fost cel infiltrat în secret. Cîteodată visez că o caut pe sora mea, pe blînda și nevinovata Elaine, care a murit cu trei ani în urmă. Dar nu pot s-o găsesc. Afară, strălucirea soarelui e atît de puternică, încît aproape că e în stare să purifice, însă eu mă aflu înăuntru, iar vîntul umflă perdelele și mișcă hîrtiile din încăpere, în vreme ce bîntui pe coridoarele mohorîte ale

clădirii, încercînd să găsesc o legătură pierdută. Ce-mi păsa atunci? Acum însă, pradă deznădejdii, am nopți întregi în care mă ridic în capul oaselor și mă concentrez, străduindu-mă să descopăr cauza tuturor acestor greșeli și conștient că undeva, în casa asta întunecoasă, într-una din camere, voi da în lături o ușă și voi simți cum năvălesc peste mine lumina, căldura și flăcările.

III. AVOCATUL

Se făcuse vreo șapte și jumătate cînd m-am întors la birou, iar Brushy, ca de obicei, era tot acolo. Din cîte pot să spun, nici unul din partenerii mei nu crede că banii constituie lucrul cel mai important de pe lume — numai că muncesc ca și cum ar crede-o. Partenerii aceștia sînt cu toții oameni cumsecade, bărbați și femei cu instincte cultivate, atenți cu cei din jur, iar mulți dintre ei de viață și gata oricînd să facă bine cui pot. Însă, cu toate acestea, funcționăm într-o relație foarte strînsă, aidoma nucleului unui atom, fiind adunați laolaltă de forțele magnetice ale naturii — și anume o slăbiciune comună pentru dorințele noastre cele mai ignobile: să avansăm, să cîștigăm bani mulți și să avem putere. Pentru toate astea e nevoie de timp. De multe ori în viață ești atît de presat, încît faptul că te scarpini în cap îți cere o clipă de răgaz pe care mai mult ca sigur că o s-o regreți mai tîrziu în cursul zilei.

Ca mulți alții, și Brushy se simțea cel mai bine aici, arzînd ca o torță în noaptea neagră. Fără telefoane, fără adversari sau asociați și fără afurisitele alea de ședințe ale consiliului de administrație. Inteligența ei remarcabilă putea fi concentrată asupra problemelor curente, iar ea putea să scrie scrisori sau să recitească rapoarte, ocupîndu-se de șapte lucruri diferite pe durata unei singure ore și pontînd în dezavantajul ei. Prin contrast, timpul pe care îl petreceam eu la birou lua de obicei forma unor apariții meteorice și inutile.

Mi-am băgat capul pe ușă, simțind nevoia unui suflet caritabil.

— Ai un minut?

Brushy ocupă biroul din colț, care este cel mai șic din întreaga încăpere. Sînt cu zece ani mai în vîrstă decît ea,

iar cu sănătatea stau destul de prost. Era așezată la biroul acoperit cu sticlă de geam și mărginit la ambele capete de cîteva plante decorative ale căror vîrfuri îi cădeau pe foile pe care le avea sub ochi.

— Avem treabă? a întrebat ea. Cine-i clientul? a adăugat, întinzîndu-se imediat după fișa de pontaj.

— Unul vechi, i-am spus. Eu.

Brushy a fost avocata care m-a asistat în cursul războaielor cu Nora. Avocat pledant cu o prestație necruțătoare la bară, Emilia Bruccia este una din vedetele de la G & G. Am văzut-o reușind să modifice impresiile și amintirile unor martori aflați sub prestare de jurămînt mai spectaculos decît dacă s-ar fi folosit de droguri psihoactive. Pe de altă parte, e înzestrată cu acea minunată și înșelătoare elasticitate mintală prin care reușește întotdeauna să convingă juriul că documentele cele mai periculoase ale părții adverse nu sînt bune nici să împachetezi pește cu ele. Brushy a devenit unul din punctele de sprijin ale relației noastre cu cei de la TN, asigurîndu-și totodată cel puțin zece clienți importanți, inclusiv o mare firmă de asigurări din California.

Pe lîngă faptul că lucrează cam de un milion de dolari pe an, e o persoană cu un comportament teribil. Vorbesc foarte serios. Aș prefera să încerc să agăț o panteră înfometată decît să fac același lucru cu Brushy. Asta nu înseamnă că e opacă la sentimente. Și le manifestă din belșug, epuizîndu-și-le în muncă și în ședințe de mototolit cearșaful și este în prezent victima unei descărcări hormonale care face ca viața ei personală să constituie, fără știrea ei, subiect de discuție printre ceilalți. Brushy e loială, isteață și nu uită niciodată dacă i-ai făcut vreun bine. În plus, e un partener excelent. Dacă ar trebui să găsesc imediat pe cineva care să se ducă în locul meu undeva la o sută de mile de Tulsa și în toiul nopții, pe Brushy aș suna-o. De fapt, tocmai certitudinea că puteam conta oricînd pe ea m-a determinat să-i fac această vizită. Cînd i-am spus că aveam nevoie de un serviciu, nici n-a clipit.

— Mi-ai face un mare bine dacă ai putea să te ocupi tu de audierea lui Toots în fața comisiei de disciplină, i-am spus. La prima înfățișare, cea de miercuri, o să fiu și eu acolo, dar după aceea s-ar putea să nu mai apar.

Comisia de Disciplină și de Admitere în Barou — BAD[1] — reprezintă o structură pur birocratică, însărcinată cu sancționarea celor care încalcă regulamentul de ordine interioară ca oameni ai legi. Mi-am petrecut acolo primii patru ani ca avocat, străduindu-mă să mă mențin pe linia de plutire și să nu mă las înecat de mareea de reclamații referitoare la diverse nereguli înregistrate în practica avocățească.

Brushy a obiectat, declarînd că nu se mai ocupase niciodată de o audiere în fața celor de la BAD, dar nu mi-au trebuit decît cîteva clipe ca s-o conving că avea să se descurce de minune. Ca mulți alți oameni logodiți cu succesul, Brushy are momentele ei de îndoială. Arborează un surîs triumfător pentru toată lumea, după care, rămasă singură, își frînge mîinile, neștiind dacă punctul ei de vedere coincide cu al celorlalți. I-am promis că o s-o pun pe Lucinda, secretara care lucra pentru amîndoi, să facă niște còpii după tot ce se afla în dosar, ca să le poată citi și ea.

— Tu unde te duci? m-a întrebat Brushy.

— Să-l caut pe Bert.

— Că bine zici, unde Dumnezeu o fi umblînd?

— Asta vrea să afle și Comisia.

— Comisia?

Pe măsură ce am început să-i povestesc, Brushy s-a arătat din ce în ce mai interesată. Cei Trei Mari sînt foarte scumpi la vorbă și majoritatea partenerilor mei profită la maximum de cea mai mică ocazie de-a arunca o privire în culise. Brushy a savurat fiecare amănunt, pînă cînd a înțeles brusc despre ce era vorba.

— Așa, ca și cum ai pocni din degete? Peste cinci milioane jumătate?

Rămasă cu gurița căscată, Brushy a încercat pe cît posibil să privească în viitor, gîndindu-se la procesele și la acuzațiile care aveau să urmeze. Investiția pe care o făcuse în firma de avocați se vedea pusă în pericol.

— Cum a putut să ne facă una ca asta?

— Nu există victime, am liniștit-o.

N-a priceput unde băteam.

1 Bar Admissions and Disciplinary Commission (n. trad.).

— Așa vorbesc polițiștii, am adăugat. Un tip se plimbă singur pe unde nu trebuie într-o noapte fără lună și-o ia în freză. Altul urlă cît îl țin plămînii că a pierdut o sută de mii de dolari pe care i i-a dat unui șarlatan care i-a s-a lăudat că poate construi o mașină în stare să meargă pe bază de cartofi prăjiți. Cine-o caută cu lumînarea o găsește. Dar nu există victime.

Brushy m-a privit preocupată. Era îmbrăcată într-o fustă și un sacou sobru și o bluză cu un papion mare, portocaliu. Părul ei scurt fusese tuns oarecum sport, lăsînd să i se vadă două sau trei coșuri ceva mai mari, împrăștiate pe obrazul stîng, ca petele de pe lună. Mai mult ca sigur că avusese parte de-o adolescență nesuferită.

— Avem noi o vorbă, am rostit după o pauză.

— Și ce înseamnă? Mai ales în contextul ăsta.

Ridicînd din umeri, m-am îndreptat spre sertarul fișetului metalic din spatele ei, unde își ținea creioanele, ca să găsesc o țigară. Amîndoi aveam obiceiul să pufăim din cînd în cînd pe furiș. Deși la ora actuală Gage & Griswell este un mediu nepoluat și nepoluant, există zile cînd ne întîlnim la mine sau la Brushy în birou și închidem ușa. Din sertar am scos și o oglinjoară pentru machiaj, pe care i-am cerut-o împrumut. Brushy nici nu m-a băgat în seamă. Își mușca degetul mare, concentrată în continuare asupra perspectivei iminente a dezastrului.

— Oare e normal să-mi spui toate astea? m-a întrebat ea, dovedind că putea discerne mult mai exact decît mine valoarea adevărată a unei confidențe.

— Probabil că nu, am recunoscut. Hai să zicem că e o informație ca de la client la avocat.

Prin asta am vrut să spun că era vorba de ceva care avea statut privilegiat și secret pentru totdeauna. Asta e încă una din glumele răsuflate pe care le fac avocații pe seama legii. Brushy nu era propriu-zis avocatul meu, după cum nici eu nu eram propriu-zis clientul ei.

— În plus, trebuie să te întreb ceva despre Bert.

Brushy se afla încă în faza de evaluare a situației. A declarat încă o dată că nu-i venea să creadă.

— E o idee frumoasă, *n'est-ce pas*? Îți umpli buzunarele cu cîteva acte de identitate noi și cu niște milioane de dolari și o tunzi cu avionul cine știe unde, urmînd să fii altcineva pentru tot restul vieții, am spus, însoțindu-mi

cuvintele cu un zgomot onomatopeic. Mă trec fiori numai cînd mă gîndesc.

— Ce fel de acte de identitate noi? a întrebat Brushy.

— A, se pare că folosește fel de fel de pseudonime dubioase. L-ai auzit vreodată spunîndu-și din cine știe ce motiv Kam Roberts și făcînd caz de numele ăsta?

Nu auzise. I-am povestit despre vizita făcută la Baia Rusească și despre cum m-am uitat la indivizii ăia solizi ca niște frigidere bătîndu-se reciproc pe spinare cu crengi de stejar și frecîndu-se cu săpun.

— Ciudat, a spus ea.

— Exact, așa mi s-a părut și mie. Uite cum stă treaba, Brushy. Indivizii de-acolo nu exclud ca Bert să fi spălat putina împreună cu încă un tip. Ți-a vorbit vreodată de cineva pe nume Archie?

— Nț, a făcut ea, privindu-mă fix prin fumul de țigară și știind deja că pusesem ceva la cale.

— Știi, chestia asta mi-a dat de gîndit. Au trecut ani de zile de cînd nu l-am mai văzut pe Bert cu o femeie.

Cînd Bert ajunsese aici, cu mai bine de zece ani în urmă, continua să-i facă o curte asiduă lui Doreen, iubirea lui din liceu, în scopuri cît se poate de solide. Făcuse promisiuni vagi să se însoare cu acea femeie, o învățătoare blajină din fire, care, în toți anii de așteptare, devenise o clientă statornică a barurilor, surpată de un alcoolism la fel de avansat ca al meu, purtînd niște fuste de dimensiunile unei batiste și vopsindu-și părul într-un blond atît de răvășit de chimicale, încît începuse să semene mai degrabă cu un snop de rafie decît cu o podoabă capilară. Într-o bună zi, la prînz, Bert anunțase că fata urma să se mărite cu directorul școlii. Fără alte comentarii și fără să apară altcineva în viața lui.

Obișnuită să sesizeze imediat cele mai fine nuanțe, Brushy a devenit brusc atentă.

— Vrei cumva să mă întrebi ce părere am?

— Te referi la ceva murdar și indiscret? Întocmai. Nu-ți cer să faci nici un fel de speculații. Pur și simplu am crezut că ai putea contribui cu o serie de informații pertinente.

Cu acestea zise, m-am scărpinat stînjenit după ureche, însă n-am reușit deloc s-o duc de nas. Mi-a aruncat o privire care cred că poate fi etichetată pe bună dreptate ca „belicoasă". Nu e o femeie impunătoare — e mai degrabă

scundă, durdulie și cred că ar deveni chiar grasă dacă n-ar face atîta gimnastică de întreținere — dar modul în care își încleștase fălcile avea ceva de rău augur.

— Acum cine te crezi? Faci parte din serviciul de salubritate?

— Scutește-mă de detalii. Pentru început mă mulțumesc cu da sau nu.

— Nu.

N-am fost foarte sigur că ăsta era răspunsul. Brushy e foarte susceptibilă cînd e vorba de viața personală a cuiva, dat fiind că a ei constituie un permanent prilej de distracție și bîrfe. Fiecare birou ar merita să aibă pe cineva ca Brushy, o femeie devotată trup și suflet celibatului, dar în același timp animată de instincte sexuale specifice răpitoarelor. Brushy subscrie unui tip de feminism în concepție proprie, care dă impresia că a fost inspirat de pirateria de pe mările planetei și potrivit căruia toate corăbiile populate de masculi trebuiesc abordate fără șovăire. Ea nu recunoaște nici un fel de restricții dintre cele tradiționale: starea civilă, vîrsta, statutul social. Ori de cîte ori se fixează asupra unui bărbat, indiferent dacă motivul îl reprezintă poziția pe care o ocupă acesta, promisiunile pe care i le poate îndeplini viitorul sau aspectul fizic, care pe celelalte femei le îndeamnă la simple reverii inavuabile, Brushy nu e deloc ambiguă în felul prin care își face cunoscute dorințele. De-a lungul anilor a fost văzută în compania unor judecători și politicieni, a unor ziariști, adversari în instanță, arhivari, doi foști jurați, precum și alături de mulți dintre propriii ei parteneri, inclusiv eu (oricît de mare v-ar fi mirarea), în timpul unei după-amieze capricioase. Voinic și arătos, fără îndoială că și Bert intrase în raza de acțiune a periscopului sentimental al lui Brushy.

— Nu e vorba de o curiozitate morbidă, Brush. E ceva strict profesional. Dă-mi un indiciu cît de mic. Îmi trebuie părerea ta: ce crezi despre Bert, e băiețel sau fetiță cînd își dă chiloțeii jos?

— Nu pot să cred, a spus ea și și-a întors privirea, făcînd o mutră acră.

Chiar și cînd pune ochii pe cineva, Brushy e discretă în felul ei. În general, n-ai putea s-o faci să vorbească nici sub tortură, iar avansurile ei, deși necontenite, țin seama

întotdeauna de regulile conduitei civilizate la locul de muncă. Numai că pentru nebuniile ei sexuale Brushy plătește, totuși, un preț foarte mare. Înclinația ei spre porniri pe care cei mai mulți dintre noi încearcă din răsputeri să le suprime îi face pe oameni s-o considere ciudată, ba chiar periculoasă, iar celelalte femei îi sînt adesea cît se poate de ostile. În cercul ei de salariați, adică partenerii mai tineri, bărbații și femeile care au pornit împreună ca asociați și au supraviețuit în aceeași structură — insomniacii care își petreceau nopțile la bibliotecă și nu mîncau altfel decît la pachet —, Brushy face notă discordantă, oricum ai lua-o. Ceilalți o invidiază pentru modul cum a avansat în cadrul firmei, iar cînd se strîng în secret la o bîrfă, de multe ori pe ea o iau în colimator.

În felul ei, se simte singură aici, ceea ce presupun că ne-a atras unul către celălalt. Singura noastră întîlnire, care a fost un eșec total, nu a mai fost pomenită niciodată. După Nora, vulcanul din mine pare să se fi stins mai mult sau mai puțin și știm amîndoi că după-amiaza în discuție a făcut parte din perioada cea mai agitată a vieții mele — adică imediat după moartea surorii mele, Elaine, și după ce mă lăsasem de băut, tocmai cînd recunoașterea faptului că soția mea avea alte întîlniri de alcov începea să capete forma a ceea ce am putea numi o idee, cam la fel cum aerul și pulberea care se învîrtejesc în regiunile îndepărtate ale cosmosului se hotărăsc să se materializeze într-o planetă. Cu toate acestea, respectivul interludiu și-a atins scopul atît pentru mine, cît și pentru Brushy. Ulterior am devenit buni prieteni și am început să ne înțelegem bine, să fumăm împreună și să jucăm *squash* o dată pe săptămînă. Asta însă nu înseamnă că în instanță Brushy nu e cît se poate de afurisită.

— Ce mai face Urîciosul? m-a întrebat ea, aruncîndu-mi o privire fixă, în așa fel încît să fie clar pentru amîndoi că se schimbase subiectul.

— Își merită numele, am asigurat-o.

Lyle era singurul copil al meu și al Norei, iar felul lui de-a fi din copilărie — întotdeauna retras — mă determinase să-l poreclesc (cu tandrețe, din punctul meu de vedere) Urîciosul. Cu toate acestea, la intrarea în adoles-

cență, băiatul mi-a demonstrat că porecla era perimată istoric.

— Ce-a mai făcut?

— Nu, te rog. Nici nu știu cu ce să încep. Găsesc urme de pantofi pe canapea. Urme de băutură pe pardoseala din bucătărie. Vine acasă la patru dimineața și sună la ușă fiindcă și-a uitat cheile. Jumătate din drogurile pe care le consumă nu figurează pe listele poliției. Are nouăsprezece ani. Și nici măcar nu trage apa la closet.

La acest ultim motiv de nemulțumire, Brushy s-a strîmbat.

— Oare n-ar fi timpul să se maturizeze? Chestia asta nu se întîmplă de obicei la copii?

— Nu tocmai, după cum poate să-ți demonstreze Lyle. Ascultă aici, Brushy, indiferent de reducerea pe care mi-ai obținut-o la pensia alimentară, mi-a plătit-o cu vîrf și îndesat prin chestia cu psihanalistul. Toate spanacurile alea despre adolescentul vulnerabilizat de absența tatălui în împrejurările date.

Brushy a reacționat așa cum o făcea de fiecare dată, și anume amintindu-mi că era prima dată că asista la o luptă pentru cine trebuia să se ocupe de creșterea copilului.

— Ei bine, s-a revanșat, i-am spus.

— Pentru ce a trebuit să se revanșeze?

— Dumnezeule mare, am exclamat, dar știu că habar n-ai ce înseamnă să fii căsătorit, nu? Toată lumea s-a dus dracului și m-a luat valul și pe mine. Nu știu.

— Te-ai lăsat de băut.

Am ridicat din umeri. Isprava asta mă impresionează mult mai puțin decît pe ceilalți, cărora le place să creadă că o asemenea hotărîre arată că am un dar special, ceva care, dacă nu e unic, în orice caz este rareori descoperit în alchimia condiției umane. O fi curaj. Habar n-am. Însă am fost întotdeauna conștient de acest secret, care nu mi-a scăpat niciodată de sub control. Am rămas agățat. Acum am ajuns să depind de durerea de-a ști că nu beau, de rîvnire, de refuz. Mai cu seamă de refuz. Mă trezesc dimineața, îmi dau seama că n-o să pun nici o picătură în gură și mă întreb efectiv de ce trebuie să-mi fac singur una ca asta, la fel cum mă întrebam și pe vremea cînd mă sculam

mahmur după ce-o făceam lată. Și, de undeva din mine, aceeași harpie sfrijită îmi spune că o merit cu prisosință.

Între timp, îmi luasem încă o țigară și mă apropiasem de ferestrele mari ale biroului. Urma luminilor și a farurilor de poziție contura intermitent șoseaua, în timp ce, din cînd în cînd, cîte un geam al unei clădiri era luminat de scînteile izolate ale altei ființe omenești, a cărei existență era umbrită de lungile ore de trudă pe timp de seară. Făcînd un pas înapoi, mi-am surprins propria imagine reflectată în fereastră pe fundalul nopții: războinicul obosit, cu părul cărunt și cu o gușă atît de dizgrațioasă sub bărbie, încît nu mai putea sub nici o formă să se încheie la guler.

— Știi, i-am declarat lui Brushy, cînd divorțezi e ca și cum te-ar călca un camion. Ești în ceață și habar n-ai pe ce lume te afli. Nici măcar nu mai știi precis dacă ești sau nu în viață. Cred că abia anul trecut mi-am dat seama că lucrul care a făcut-o să plece a fost tocmai faptul că m-am lăsat de băutură.

Brushy își scosese pantofii și își pusese picioarele pe masă, încrucișîndu-le. Auzindu-mă, a încetat să-și miște degetele mici și să și le frece de materialul portocaliu al ciorapilor de mătase și m-a întrebat ce tot îndrug.

— Norei îi plăcea mai mult de mine pe vremea cînd beam. Nu se dădea în vînt după mine, dar oricum mă înghițea mai ușor. O lăsam în voia ei. N-avea decît să-și organizeze experimente internaționale pe tema modului de viață. Numai de atenția mea n-avea chef. Acum văd că există și un termen pentru chestia asta. Cum îi zice?

— Codependență.

— Exact.

Am zîmbit, însă am rămas tăcuți amîndoi. Brushy nu avusese nevoie să încerce să ghicească de multe ori. Ca de obicei, mizeria în care trăiam constituia o fundătură în sine.

M-am așezat pe canapeaua ei din piele neagră, prevăzută cu două capete metalice. Mobilierul de aici era cel al secolului douăzeci și unu, *high-tech*, așa încît încăperea avea căldura unui bloc operator dintr-un spital. Fiecare partener își alege mobila după gustul lui, dat fiind că birourile noastre arată cam toate la fel, cu trei pereți

făcuți din Shectrock și avînd parte de o priveliște încîntătoare, în timp ce panourile de sticlă sînt mărginite de piloni din beton armat. Ne ducem zilele aici, în TN Needle, o construcție fusiformă, cu patruzeci și patru de etaje, care se profilează impunător pe centrul orașului și pe peisajul asemănător celui al unei prerii, chiar de cînd s-a deschis, cu șase ani în urmă, întreținînd o relație permanent cordială cu principalul nostru client. Telefoanele și poșta electronică ni se intersectează cu cele de la TN; jumătate din avocații noștri au hîrtie cu antetul principalului nostru consilier, Jake Eiger, așa încît au posibilitatea să expedieze scrisori în numele lui. Cei care vizitează clădirea spun adeseori că nu știu unde se termină TN și unde începe Gage & Griswell, lucru care ne convine de minune.

— Și chiar ai de gînd să te-apuci să umbli după Bert?

— Cei Trei Mari nu mi-au lăsat loc de întors. Știm cu toții în ce ape mă scald. Sînt prea bătrîn ca să mai învăț să fac altceva, prea lacom ca să renunț la banii pe care-i cîștig și prea paradit ca să-i merit. În consecință, mă lansez în această misiune imposibilă și-mi fac rost de-o slujbă.

— Nu mi se pare deloc un chilipir, ba din contră. Tu nu te-ai gîndit la asta?

Mă gîndisem, însă era al naibii de umilitor cînd îmi dădeam seama că totul era atît de evident.

— În plus, am adăugat, probabil că oricum polițiștii o să dea de Bert înaintea mea.

Cînd am adus vorba de poliție, Brushy a înțepenit. Am avut nevoie de ceva timp ca să-i povestesc și restul, despre Jorge, boxerul de categorie ușoară, și despre cei trei prieteni dușmănoși pe care-i avea.

— Vrei să spui că poliția știe despre toată treaba? Și despre bani?

— Cîtuși de puțin. Mălaiul a dispărut din cont, dar cei de la poliție încă n-au deschis gura. Nu despre asta-i vorba.

— Dar de ce?

Am clătinat din cap, cu un aer întristat. N-aveam nici cea mai vagă idee.

— De fapt, am rostit apoi, din cîte-mi dau seama, cred că au început să se intereseze de cineva pe care-l cheamă Kam Roberts.

— Sînt în ceață, a mărturisit Brushy.

— Și eu la fel.

— Ei bine, nu pricep de ce ești dispus să te-nhami la așa ceva, a spus Brushy. Nu ziceai că ar fi în stare să te împuște?

— Cînd am spus asta, tocmai negociam. O să mă apăr eu cumva. O să-i spun că nu-l cred în stare să facă nimic din ce-a făcut. Mi-am pus în minte să-i apăr onoarea.

— Dar chiar crezi?

Mi-am ridicat mîinile: cine știe? Cine poate ști? Preț de o clipă, am căzut pe gînduri. Ce ți-e și cu viața asta. Muncești umăr la umăr cu un tip opt ore pe zi, te ocupi de o grămadă de cazuri cu el, îl ai lîngă tine la prînz, stai alături de el într-un colț mai retras și faci bancuri la întrunirile partenerilor, dai de el pînă și la toaletă și-l vezi cum își scutură daravela și, de fapt, ce știi precis despre el? Nimic. Habar n-ai ce i se petrece în suflet sau în minte. Nu știi nici ce reprezintă pentru el un gînd necurat și nici care e imaginea lui despre rai. Nu poți să-ți dai seama dacă se simte mereu în apropierea Marelui Duh sau dacă neliniștea îl devorează încet și sigur, ca un șobolan hămesit. Zău așa, *ce* se întîmplă? Oamenii sînt imprevizibili, mi-am spus, folosind o altă formulă pe care am prins-o pe stradă și pe care mi-o tot repet de douăzeci de ani, după care am rostit-o cu voce tare, ca să audă și Brushy.

— Nu pot să accept așa ceva, a spus ea. E un lucru făcut cu premeditare, iar Bert e foarte impulsiv. Dacă mi-ai fi zis că săptămîna trecută s-a hotărît să se facă astronaut și că a ajuns deja la jumătatea distanței dintre pămînt și lună, atunci mai că te-aș fi crezut.

— Om vedea. Mă gîndesc că, dacă dau de el, o să am mereu o alternativă la aducerea lui înapoi sau la deferirea justiției.

Brushy s-a holbat la mine, adunîndu-și întreaga curiozitate șireată în ochii verzi.

— Și cam care ar fi alternativa asta?

— Bert și cu mine putem să împărțim banii jumi-juma.

Am stins țigara și i-am făcut cu ochiul lui Brushy, după care am încheiat:

— Asta așa, ca de la client la avocat.

IV. BERT LA EL ACASĂ

A. Apartamentul

Bert Kamin, partenerul meu, nu e deloc un tip obișnuit. Ciolănos și oacheș, cu o constituție literalmente atletică și cu un păr închis și lung, arată destul de bine, însă are o lucire ciudată în priviri. Pînă la moartea mamei lui, o vrăjitoare bătrînă și pisăloagă pe nume Mabel, care dăduse ortul popii cu cinci sau șase ani în urmă, Bert — fost campion al luptelor, rechin al proceselor, recordman al riscurilor și spaima haimanalelor pe care ar fi vrut să le vadă atîrnînd în streang — a trăit cu ea. Babornița era gata oricînd să-i strige în gura mare toate defectele pe care le observa la fiul ei, fără excepție. Leneș. Irresponsabil. Nerecunoscător. Meschin. I le spunea pe toate de la obraz, iar Bert, temutul mascul cu fălcile încleștate, obișnuit să te înghețe de la primele cuvinte și să mestece gumă, stătea cuminte în fața ei și încasa.

Ființa omenească rămasă după acest atac cu mortiere care a durat treizeci și cinci de ani e un fel de mister sumbru și neelucidat, unul dintre acei paranoici derutați care își apără propriile ciudățenii în numele individualității. Una din specialitățile lui e mîncarea. E convins că America încearcă să-l otrăvească. Este abonat la o serie de buletine medicale obscure — *Vitamina B la zi* și *Păstrarea sănătății prin intermediul fibrelor solubile* — și citește frecvent cărți scrise de niște tăntălăi la fel de mari ca el, care îl lămuresc că nimic din ce e nou nu trebuie pus în gură. Contrar voinței mele, i-am ascultat părerile pe durata unui mare număr de mese luate împreună. Nutrește o frică patologică de apa de la robinet, despre care crede că are în ea

numai lucruri ce-i pot fi fatale — fluor, clor și plumb — și nu vrea nici în ruptul capului să bea un lichid care a trecut prin țevile și instalațiile aflate sub controlul municipalității. În momentul cînd Comisia a formulat un protest, a ajuns pînă la instalarea unui frigider în birou, special pentru răcirea apei îmbuteliate. Nu e dispus să consume brînză („mîncare de ultimă speță"), cîrnați („azotați"), carne de pui („hrăniți artificial") sau lapte (continuă să-și facă griji în privința stronțiului 90). Pe de altă parte însă, e ferm convins că, de pildă, colesterolul e o invenție cauționată de Asociația Medicilor din America și nu are nici o ezitare în a consuma carne de vită. În plus, n-a mîncat niciodată legume proaspete. Dacă îl întrebi, îți spune că se face prea mult caz pe seama lor, însă adevărul e că de mic nu i-au plăcut absolut deloc.

Acum simțeam destul de puternic prezența lui Bert și intensitatea stupidă a obsesiilor lui, în timp ce mă aflam în fața locuinței în care își ducea zilele. Era cam în jur de unsprezece și mă hotărîsem să văd cum stă treaba pe la el pe-acasă înainte de-a mă întoarce la mine. Ultima dată cînd mă uitasem în Codul Penal, pătrunderea prin efracție constituia în continuare un delict, așa încît mi-am propus să nu pomenesc nimănui despre vizita asta.

Bert trăiește — sau mai bine zis trăia — într-o căsuță cu două apartamente dintr-o zonă reconstruită, aflată la mică distanță de centrul orașului. Din cîte țin minte, inițial voise să stea în casa mamei lui, în South End, numai că avusese o discuție cu cuțitele pe masă cu soră-sa și trebuise să vîndă locuința, ca s-o facă fericită. În locul unde se mutase nu prea pot să spun că trăia într-un lux nemaipomenit. Am ajuns ducînd în mînă o servietă în care se aflau doar două umerașe, o șurubelniță pe care o împrumutasem de la magazia de ustensile în drum spre casă și dictafonul pe care îl luasem în speranța că visele pe care urma să le am mă vor trezi din somn, cum de fapt s-a și întîmplat, și-mi vor crea un sentiment de recunoștință pentru faptul că aveam ceva de făcut în orele acelea groaznice și interminabile.

Cu vreo douăzeci și ceva de ani în urmă, înainte de-a fi detașat la delicte financiare pentru a avea timp să termin dreptul, am lucrat într-o unitate tactică, alături de un bun polițist operativ pe nume Gino Dimonte, căruia toată lumea

îi spunea Pigeyes[1]. Tipii din unitățile tactice sînt îmbrăcați în civil și sînt un fel de susținători din umbră ai celorlalți, care își desfășoară investigațiile pe baza informațiilor primite de la cei aflați în misiune, indiferent dacă e vorba de pregătirea unei arestări sau de prinderea unui suspect. Am învățat o groază de lucruri de la Pigeyes, ceea ce l-a făcut să nu-și creadă ochilor cînd am depus mărturie împotriva lui în fața unui juriu federal. La ora asta a fost trimis la munca de jos, tot la delicte financiare, și se spune că umblă după mine fără răgaz, la fel cum căpitanul Cook s-a chinuit mereu să dea de crocodil, iar Ahab de balenă. În orice caz, Pigeyes m-a învățat o sumedenie de șmecherii. Cum să te strecori cu mașina pe o stradă lăturalnică, avînd farurile stinse și oprind cu ajutorul frînei de siguranță, în așa fel încît suspectul nici măcar să nu zărească licărirea roșiatică a luminilor din spate. L-am urmărit pătrunzînd în apartamente fără mandat, printr-un simplu telefon pe care îl dădea ca să se recomande ca fiind de la UPS[2] și ca să spună că lăsase un pachet la poartă, sau susținînd că locuia peste drum și că a avut impresia că luase foc ceva, astfel că locatarul o lua la goană în jos pe scări și lăsa ușa larg deschisă. Ba chiar au fost cazuri cînd l-am auzit dînd telefon și spunînd că niște indivizi dubioși dădeau tîrcoale locuinței; într-una din aceste situații m-am distrat copios cînd borfașul și-a scos mecla în cadrul ușii, ținînd în mînă un pistol fără număr de înregistrare, și s-a trezit nu numai aresat, ci și bumbăcit bine înainte de-a fi dus la închisoare.

O altă șmecherie de-a lui Gino era o oglinjoară de machiaj pe care femeile o țin de obicei în poșetă sau într-unul din sertarele biroului, așa cum făcea și Brushy. În majoritatea clădirilor vechi, ușa de la intrarea în fiecare apartament a fost decupată foarte puțin în partea de jos, ca să încapă mocheta, motiv pentru care, dacă ai o oglinjoară și ești obișnuit să te uiți în interior cu ajutorul ei, poți vedea destul de multe. Am îngenuncheat în vestibul, lipindu-mi din cînd în cînd urechea de ușa apartamentului de la etaj, ca să fiu sigur că vecinul nu dădea semne de

1 Ochi de porc (n. trad.).

2 United Parcels Service.

neliniște. Dacă țin bine minte, vecinul — mai bine zis vecina — era însoțitoare de zbor. Chiar m-am gîndit să văd ce hram poartă, dar asta doar după ce aveam să inspectez apartamentul lui Bert.

Interiorul îți întărea convingerea că Bert își luase tălpășița. În oglindă am reușit să văd cam tot ce adusese poștașul și se adunase într-un vraf pe podea — cîteva exemplare din *Sports Illustrated* și alte reviste și pliante de gimnastică de întreținere, precum și — cum era de așteptat — un teanc de facturi. Am făcut puțină gălăgie în apropierea ușii, așa încît, dacă era cineva înăuntru, să prindă de veste și s-o ia din loc. Pe urmă, după cîtva timp, m-am folosit de umerașe. Le-am îndreptat pe amîndouă, cu excepția cîrligului, și le-am îmbucat la margini. Cu ajutorul oglinzii, am văzut că nu era pus lanțul la ușă. Probabil că pierdusem cinci minute încercînd să răsucesc mînerul în direcția dorită și pînă la urmă mi-am dat seama că nici măcar nu era nevoie de un asemenea efort, fiindcă nu fusese montat nici un dispozitiv de blocare. Mi-au fost suficiente douăzeci de secunde ca să desfac atît încuietoarea, cît și mînerul cu ajutorul șurubelniței. După cum i-am spus și Norei, dacă vor să intre, păi să știi că intră.

Poate că și din cauza gîndului care mi-a evocat-o pe Nora, imediat după ce am dat ușa în lături am fost șocat de singurătatea în care trăia Bert. Mă simțeam gol pe dinăuntru, ca și cum spațiul depopulat din jurul meu ar fi suferit de pe urma absenței lucrurilor care ar fi trebuit să-l umple. Mie, unul, contactul direct cu modul de viață al însingurașilor îmi produce spaimă. Cînd Nora și-a făcut bagajul și m-a părăsit, a lăsat aproape totul în casă. Deși cea mai mare parte a mobilierului e distrusă, sub acțiunea Urîciosului, măcar se află acolo și ai sentimentul că te găsești într-o casă. Camera de zi a lui Bert n-avea nici măcar un covoraș pe jos. Înăuntru existau doar o canapea, un televizor cu diagonala de șaizeci de centimetri și o plantă uriașă, pe care pun pariu că i-o făcuse cineva cadou. Într-un colț, instalat chiar pe cutia pe care fusese adus, se găsea un computer cu tot ce trebuie — corpul în sine, claviatura, monitorul și imprimanta — iar în fața acestuia se afla un scaun rabatabil. Deodată mi l-am închipuit pe tolomacul de Bert concentrat în întregime asupra aparatului, petrecîndu-și nopți în șir în încercarea de-a înțelege circuitele unui cip, trecînd de la o afișare la

alta sau jucînd diverse jocuri de război complexe, în care micuții oameni verzi erau rași de pe fața pămîntului cu ajutorul unei raze a morții venite de undeva din spațiu. Nebun de legat.

În clipa cînd am intrat, am călcat în picioare toată corespondența, însă pe urmă am chibzuit mai atent și m-am așezat pe podeaua parchetată cu lemn de esență tare, printre ghemotoacele de murdărie care începuseră deja să se formeze. Cele mai vechi plicuri purtau marca poștei de acum zece zile, ceea ce părea a corespunde presupusei date a plecării lui Bert. Unul dintre plicuri avea pe el forma unui pantof, poate al meu, poate al altcuiva sau poate chiar al lui Bert, înainte de-a pleca. Ultima variantă mi s-a părut cea mai logică, dat fiind că am mai găsit un plic care fusese deschis. Înăuntru se găsea o carte de credit bancar — una singură — care fusese introdusă în folia de carton folosită pentru expedierea anuală a noilor cărți de acest gen. Era oare posibil ca Bert să fi luat cealaltă carte de credit cu el? Cea rămasă în cameră avea întipărită pe ea numele Kam Roberts.

În corespondența împrăștiată prin încăpere am găsit încă un plic adresat lui Kam Roberts. L-am ridicat mai întîi în lumină și abia pe urmă l-am deschis. Un extras lunar pentru cartea de credit. Exact la ce te puteai aștepta din partea lui Bert în timpul campionatului de baschet: cheltuieli pentru deplasări în fiecare oraș care avea echipă înscrisă în campionat. Lui Bert îi era perfect la îndemînă să vină în grabă la aeroport la cinci, să se suie într-una din găletile alea zburătoare și să ajungă în cine știe ce orășel universitar din centrul țării, ca să asiste pe viu la evoluția echipei universității, pe numele ei The Bargehands și cunoscută de generații întregi drept The Hands. Mai existau și o serie de cheltuieli pe plan local, însă am strîns tot ce găsisem, inclusiv cartea de credit și extrasul, și le-am pus în buzunarul interior al hainei, în ideea că aveam să studiez problema în amănunt mai tîrziu.

În afară de cele amintite, singurul lucru care a mai avut darul să mă surprindă la corespondența lui Bert a fost *The Advisor*, ziarul homosexualilor din Kindle County, cu incendiarele lui rubrici personale și cu cîteva reclame destul de stînjenitoare pentru diverse articole de lenjerie. Era sau nu era? Bert n-avea decît să-mi spună că se abona pentru mica publicitate sau pentru cronicile de film, din

punctul meu de vedere era cu musca pe căciulă. Are aceleași rădăcini istorice ca mine, provenind dintr-o perioadă cînd sexul era ceva scîrbos, iar dorința un necaz secret, pe care amîndoi îl țineam zăvorît într-o cutie a Pandorei, avînd grijă să-i dăm drumul doar într-un întuneric clandestin, cînd ne trezeam subjugați cît ai clipi din ochi. Înclinațiile lui Bert sînt pe cît de dubioase, pe atît de greu avuabile. Nu vrea să spună nimănui, poate nici chiar sieși. Aici intervine figura cu Kam Roberts, ăsta e felul lui de-a se ascunde. Dacă dă tîrcoale unor băieți prin closetele Bibliotecii Municipale din Kindle County sau iese la agățat în cine știe ce bar al homosexualilor din alt oraș, unde chipurile s-a dus să-i vadă pe baschetbaliștii de la The Hands, atunci îl cheamă Kam Roberts. Mai mult ca sigur că la asta se referă experții de la NT cînd vorbesc de „fundamentali": ăia pe care-i mănîncă-n fund. Cu toate acestea, pe cînd stăteam în apartamentul lui, am ajuns la concluzia că lucrurile se leagă și sînt logice. Nu, nu mi-a pus niciodată mîna pe genunchi și nici nu i-a aruncat ocheade lascive Urîciosului. Însă pariez pe tot ce am că mutrele, costumele și tristețile lui Bert au provenit din felul cum și-a folosit ce are între craci. Ceea ce e treaba lui, nu a mea. Vorbesc cît se poate de serios. Sincer să fiu, i-am admirat întotdeauna pe oamenii care au un secret care să merite păstrat, dat fiind că am avut chiar și eu unul sau două.

Asta nu înseamnă nicidecum că descoperirea făcută nu mi-a dat fiori pe șira spinării și nu mi-a stîrnit un soi de curiozitate nelalocul ei. Aha, ia să v-aud cum începeți să-mi criticați pornirile. Dar oare chiar nu vă întrebați niciodată ce os în burtă au indivizii ăștia? Altfel spus, cine ce și cui face. Știți cum, tabelul A, figura B. Au și ei un fel de secret bizar, la fel ca masonii sau mormonii.

M-am întrebat dacă problemele pe care le avea Bert și care atrăseseră poliția pe urmele lui fuseseră provocate de ceea ce făcuse sub falsa identitate a lui Kam. Pe vremea cînd eram în poliție, tipii ăștia se dedau la cele mai urîte chestii; de exemplu, un prizonier din penitenciarul din Rudyard ajunsese să convingă un număr de bărbați, găsiți printre personalul închisorii, să-i plătească urgent cîte cincizeci de dolari de căciulă, în schimbul promisiunii, formulate într-o scrisoare, că, imediat după ieșirea de după gratii, „le va prinde mușchiul dragostei în menghina

buzelor". Iar proprietarul unui restaurant instalase o cameră video ascunsă în spatele unuia din pisoare și făcuse rost în timp de o veritabilă galerie fotografică a celor mai mari penisuri din Kindle County. Unde mai pui zecile și sutele de încercări de extorcare, în care puștani folosiți pentru diverse plăceri vinovate amenințau că se vor duce și vor povesti totul soției sau patronului. Existau milioane de feluri în care Bert ar fi putut da de bucluc, numai că, după o cîntărire superficială a problemelor, bătrînul Mack a simțit cum îl încearcă regretele pentru Bert, care de fapt nu avea de gînd să facă rău nimănui.

Am efectuat un tur al apartamentului. Dormitorul lui Bert nu era cu mult mai răsărit decît camera de zi, avînd o masă de toaletă ieftină și un pat care era nefăcut. Nu existau tablouri pe nici unul din pereți. Costumele erau puse pe umerașe și atîrnate ordonat în dulap, însă celelalte haine erau împrăștiate prin cameră, în felul atît de familiar al lui Lyle.

Am intrat în bucătărie ca să controlez frigiderul, încercînd în continuare să văd cam de cît timp plecase eroul nostru. Asta era o altă mișcare de polițist isteț: să miroși laptele și să controlezi data expirării. Cînd am deschis frigiderul, am dat peste un individ mort care mă privea țintă.

B. Frigiderul

Cei morți, ca și cei bogați, sînt altfel decît noi. Căzusem pradă unei agitații frenetice, de parcă mai aveam puțin și explodam. Pe lîngă asta, recunosc că începusem să manifest o doză de interes macabru. În fapt, am tras unul din scaunele din bucătărie și m-am trezit stînd cam la un metru de cadavru și uitîndu-mă la el. În perioada cînd am lucrat la poliție, am văzut o grămadă de cadavre — sinucigași atîrnați de o țeavă undeva la subsol sau cufundați într-o cadă plină de sînge, vreo cîteva victime ale unor crime și o mulțime de oameni care pur și simplu încetaseră din viață. Am ajuns la vîrsta la care, la fiecare două săptămîni, mă aștept să fiu chemat la un priveghi. Oricum ar sta lucrurile, mă impresionează întotdeauna goliciunea ființelor omenești după ce sînt

deposedate de vitalitatea aceea esențială, ca un copac rămas fără frunze. De fiecare dată moartea ia ceva cu ea. N-ai cum să spui ce anume, însă îți dai seama, totuși, că viața e ceva palpabil.

Nu era Bert. Individul era cam de dimensiunile lui Bert, numai că mai în vîrstă, avînd cam șaizeci de ani. Fusese împăturit în frigider ca o valiză pliabilă. Picioarele erau orientate într-o parte, gambele fuseseră ghemuite sub el, iar capul aplecat într-un unghi de nouăzeci de grade cu gîtul, ca să încapă înăuntru. Avea niște ochi incredibil de bulbucați și de un verde foarte deschis, care se învecinează cu cenușiul. Bărbatul purta costum și cravată, iar în jurul gulerului cămășii sîngele îi intrase în material și se uscase, dînd impresia unui batic. Într-un tîrziu, am observat frînghia neagră care îl strînsese de gît și care era legată de unul din cîrligele fixate pe o poliță, ca să-l mențină în această poziție. Era o sfoară de undiță dintre cele folosite pentru pescuitul la mare adîncime. Rezista și la greutăți de cincizeci de kilograme. Becul din frigider lucea ca o chelie și împrăștia o lumină portocalie pe chipul acela pămîntiu. Probabil că, pe vremea cînd era în viață, bărbatul arătase cît se poate de respectabil.

Am rămas pe loc, încercînd să-mi dau seama ce trebuia să fac. Un lucru știam foarte bine: trebuia să procedez corect și să am mare grijă. Cu toate acestea, am continuat să mă întreb ce se întîmplase. Motivele pe care le avea Bert ca să dispară mi s-au părut mai clare. Cel mai plauzibil motiv pentru congelarea rămășițelor pămîntești ale defunctului era cîștigarea timpului necesar pentru a se face nevăzut. Numai că în întregul apartament nu exista nici o urmă de sînge, în afară de cazul în care în cameră se găsise anterior vreun covoraș sau vreo piesă de mobilier. Să fi fost oare posibil ca amețitul de Bert să fi avut în el instincte criminale? Iezuiții peste care am dat la liceu mi-au spus că nimeni nu dispune de așa ceva. Pe urmă cei de la poliție mi-au pus în mînă un pistol și mi-au ordonat să-l folosesc. M-am furișat prin destule beciuri, în căutarea unui nenorocit care dispăruse printr-un coridor întunecos și gata să mă piș pe mine ori de cîte ori auzeam zgomotul unei sobe sau al unui cuptor, ca să știu că acest

instinct nu-mi era străin. În ce-l privește, Bert era oarecum la ananghie, așa încît nu era exclus.

Opțiunea numărul doi era legată de existența unei alte mîini criminale. Înainte sau după plecarea lui Bert? Era puțin probabil ca lucrurile să se fi întîmplat înainte. Puțini sînt cei care dau buzna la tine în apartament cu un cadavru pe care ți-l plantează în frigider fără să-ți ceară voie. După, era posibil. Dacă știa cineva că Bert plecase.

Sincer să fiu, n-am vrut să chem poliția. Dacă aș fi făcut-o, ar fi ieșit totul la iveală: atît dispariția lui Bert, cît și cea a banilor. Iar asta ar fi însemnat adio, client și adio, Mack și G & G. Mai mult decît atît, ținînd cont de întorsătura pe care ar fi luat-o lucrurile, principalul suspect pentru o perioadă de timp aș fi fost eu însumi. Iar asta ar fi putut să-mi dea multă bătaie de cap, dat fiind că un mare număr de polițiști, prieteni de-ai lui Pigeyes, sînt cu ochii pe mine și că, pînă la urmă, unul din ei tot își va da seama că mă poate acuza de violare de domiciliu. Mai devreme sau mai tîrziu, poliția tot o să afle despre întreaga tărășenie. La urma urmei, probabil că nenorocitul ăsta avea o familie. În orice caz, cea mai bună metodă de-a le da de știre era printr-o informație anonimă, dar asta numai după răgazul de care aveam nevoie pentru a mă gîndi la cele întîmplate.

M-am străduit să las totul așa cum era, am șters mînerul frigiderului și am măturat pe jos în bucătărie, ca să mi se șteargă urmele pantofilor. N-am putut să mă ocup de încuietoarea de la ușa din față fără s-o deschid, întrucît plăcuța exterioară era fixată pe cealaltă parte. Așa că am rămas în prag, în picioare și în văzul tuturor, ocupîndu-mă de intrarea de la apartamentul în care tocmai pătrunsesem ilegal. Am încercat să-mi imaginez ce aveam să spun dacă se întorcea stewardesa sau dacă reușeam să stîrnesc curiozitatea vreunuia dintre trecători. Oare cum aș fi ieșit din bucluc? Cu toate acestea, chiar în momentele cînd meșteream la ultimul șurub, am simțit că-mi plăcea ceea ce făceam și că mă expuneam unui risc la fel de mare ca acela al statului pe o stîncă, deasupra unei rîpe. Cîteodată în viață lucrurile se întîmplă pur și simplu. Nu există nimic planificat și nu te poți lăuda că ești stăpîn pe

situație. Ăsta e unul din lucrurile pentru care oamenilor le place să fie polițiști. Mi-a plăcut și mie, ce-i drept, dar nu în modul în care m-am trezit în puterea nopții, cu inima cît un purice, cu fălcile încleștate și cu frica aceea teribilă dîndu-mi tîrcoale, ca o pisică ale cărei gheare se pregătesc să sfîșie șoarecele. Consecințele acestei frici au fost alcoolismul și plecarea din poliție, deși nici după aceea n-am reușit să mă dezbar de ea.

Acum însă nu s-a întîmplat nimic. Stewardesa nu și-a făcut apariția și nimeni de pe stradă nu mi-a aruncat o privire. M-am furișat pe ușă de la intrare cu fularul ridicat în dreptul nasului și am luat-o la picior spre centru, fericit și în siguranță, adică la fel ca în acest început de zi, știind că pot să încetez să vorbesc în fața chestiei ăsteia care mă înregistrează și că a mai trecut o noapte.

C A S E T A 2

Dictată pe 24 ianuarie, ora 23:00

Marti, 24 ianuarie

V. O VIAȚĂ ÎNCHINATĂ MUNCII

A. Mintea mașinăriei

Din cînd în cînd, fiecare dintre noi vrea să fie altcineva, Elaine. Există și înăuntrul meu o mulțime de oameni cu existențe tainice și care se agită de atîta timp — mama și tata, ucigași, polițiști și eroi de legendă, care încearcă pe rînd să se impună în fața celorlalți. E un lucru pe care n-ai cum să-l oprești și nici nu știu dacă e normal să-ți dai silința. Oare ce părea mai îmbietor ieri decît să-l găbjești pe Bert și s-o iei din loc cu banii? Numai că fratele tău, bătrînul polițist, se apucă imediat și-ți explică pe îndelete cum se face că atîția oameni o iau razna. De la toți indivizii pe care am pus mîna am auzit același lucru: n-am vrut s-o fac, nu la asta m-am gîndit. Ca și cum altcineva ar fi dat cu parul sau ar fi șutit monedele din automat. Și, într-un fel, chiar e vorba de altcineva, exact asta încerc să demonstrez.

Stăteam la mine în birou în dimineața asta, formulînd prezentul comentariu în doi peri, vorbind cu sora mea care murise (așa cum fac cam de două ori pe zi) și gîndindu-mă la extrasul pe care îl pescuisem din cartea de credit

pe numele lui Kam Roberts. Faptul că Bert își asumase o falsă identitate continua să-mi furnizeze o emoție secretă, însă amănuntele vieții lui ascunse rămîneau greu de definit.

Pe lîngă cheltuielile cu biletele de avion, restaurantele și motelurile din orășelele acelea din Midwest, existau alte cinci chitanțe, fiecare de cinci pînă la cincisprezece dolari, plătite aproape zilnic pentru ceva căruia i se spunea „Infomode", precum și o serie de avansuri în numerar, în valoare totală de aproximativ trei mii de dolari. Bert cîștiga mai mult ca mine, avînd poate cam două mii șapte sute cincizeci de dolari pe lună, și mi s-ar fi părut mai normal să completeze un cec și să-și ia banii de la contabilitate, dacă avea nevoie de numerar, decît să plătească dobîndă. Pe urmă am dat de ceva realmente ciudat: un singur credit, de peste nouă mii de dolari, pentru o chestie intitulată Arch Enterprises. Poate că ăsta era amicul Archie, arhivarul năbădăios, dar cum rămînea cu creditul de nouă mii de dolari? Am ajuns la soluții comice încercînd să găsesc explicații, cum ar fi aceea că Bert returnase o importantă poliță de asigurare. Apoi însă au apărut și alte ciudățenii ceva mai mici, și anume cele două nopți petrecute luna trecută la U Inn, un fel de hotel/motel prăpădit, situat chiar în fața corpului principal al universității, un loc la care prezența lui Bert era foarte ciudată, ținînd cont de faptul că apartamentul lui se afla doar la o milă distanță.

Tocmai încercam să-mi rezolv aceste nelămuriri cînd a sunat telefonul.

— Avem o problemă serioasă, l-am auzit pe Wash la celălalt capăt al firului.

— Chiar așa?

— Foarte serioasă.

Părea foarte speriat și nu e omul ideal la care să poți apela într-o situație de criză. Sînt unii, ca Martin, care vorbesc despre Wash ca despre o legendă. Bănuiala mea e că a început prin a fi unul dintre acei tineri admirați pentru viitorul strălucit care le era la îndemînă și că la ora asta i se iartă toate chixurile, datorită presupuselor succese repurtate în trecut. Ajuns acum la șaizeci și șapte de ani, Wash și-a pierdut orice urmă de interes față de practicarea avocaturii cu minimum un deceniu în urmă, după calculele mele. Același lucru s-ar putea spune și despre

mine, numai că eu nu sînt deloc o figură emblematică. Viața te poate face să devii inert. Există întotdeauna avocați mai tineri, destupați la minte și clocotind de ambiție, care pot gîndi în locul tău, îți pot scrie rechizitoriile și îți pot redacta contractele. Wash a capitulat deja în fața acestei tentații. În cea mai mare parte a timpului, rolul lui este cel al unui avocat de protocol, o prezență reconfortantă pentru clienții vechi, de care este legat prin apartenența la același club și prin studii.

— Tocmai am vorbit cu Martin, a spus Wash. A dat nas în nas cu Jake Eiger în lift.

— Și?

— Jake s-a interesat de Bert.

— Aha.

Au început, așadar, întrebările insinuante ale clientului. Am trăit tradiționala clipă de recunoștință în forul meu lăuntric pentru faptul că eu răspundeam de cazul ăsta.

— Trebuie să vedem ce putem să-i spunem lui Jake. Martin a trebuit să plece imediat la o ședință, așa că n-a vorbit decît vreo cîteva clipe. Dar nu cred c-o să lipsească mult. Chiar el a sugerat să ne întîlnim cu toții.

I-am spus lui Wash că îi stau la dispoziție.

Pînă atunci, mi-am reluat ocupația preferată din aceste zile la G & G, încercînd să găsesc ceva de făcut. Cînd am sosit aici, cu optsprezece ani în urmă, Jake Eiger mi-a promis că o să am de lucru berechet și timp de cîțiva ani chiar așa a fost. Am rescris regulamentul de ordine interioară al salariaților de la TN și am condus o serie de investigații interne — însoțitori de bord care vindeau băuturi din propriile sticle sau un director de hotel al cărui criteriu de angajare a cameristelor depindea de înclinația respectivelor de a înghiți sau nu după o porție de sex oral. În cele din urmă, lucrurile de genul ăsta au început să se împuțineze, iar în ultimii doi ani au dispărut cu desăvîrșire. Prin urmare, mi se dau de făcut diverse comisioane pentru Bert, Brushy și alți cîțiva parteneri care figurează în continuare pe lista de priorități a lui Jake, ocupîndu-mă de cazurile pentru care ei sînt prea prinși și desfășurînd diverse activități în folosul firmei și al Comisiei, în speranța că, după optsprezece ani de practică în

domeniul privat, se va găsi undeva, cîndva, un client milionar care să prefere drept principal consultant juridic un fost polițist bețivan. Date fiind obiceiurile nesănătoase pe care le cultiv la serviciu și absența clientelei, valoarea mea economică în cadrul întreprinderii tinde către zero. E adevărat că încasez cîte un cec baban în fiecare trimestru, în ciuda celor trei ani bătuți pe muchie în care a trebuit să accept reduceri. În plus, există oameni ca Martin, care par dispuși să mă sprijine pur și simplu fiindcă li se pare că așa e bine și frumos. Numai că trebuie să încep să-mi fac griji pentru ziua cînd cineva de genul lui Pagnucci o să mă taie de la porție, pe lîngă faptul că mai trebuie ținut cont și de mîndria mea, dacă oi mai fi avînd așa ceva.

Nu s-ar spune că aveam parte de gînduri foarte vesele în timp ce mă uitam peste *Foaia Albastră,* buletinul nostru zilnic, și peste ce mai rămăsese din puzderia de rapoarte și plicuri de corespondență care circulă zi de zi în cadrul firmei G & G. Aveam cîteva lucruri de pus la punct referitoare la 397, catastrofa aeriană care aproape că l-a ținut ocupat pe Bert opt ore pe zi și care mi-a dat și mie destul de lucru în ultimii trei ani. Trebuiau semnate cîteva scrisori și era nevoie de încheierea unor acte de plată cu care îi rămăsesem dator lui Peter Neucriss, avocatul reclamantului principal, o jigodie meticuloasă care mă pusese să le rescriu de patru ori. Scrisorile de azi veneau, chipurile, din partea celor de la TN, fiind scrise pe hîrtia cu antet a firmei (și cuprinzînd diverse declarații referitoare la fondul de înființare pe care trebuia să-l protejăm și pe care îl controla TN), iar eu am realizat o imitație perfectă a semnăturii lui Jake Eiger, după care m-am întors la *Foaia Albastră,* în căutarea unor eventuale știri interesante. Însă n-am dat decît peste chestii de rutină. Un dejun de lucru la nivel departamental pentru discutarea ratei de majorare a dobînzilor, prezentarea fișei zilnice de pontaj pînă la orele cinci ale după-amiezei sau, dacă nu, aplicarea unei amenzi și — preferata mea — corespondența misterioasă, respectiv o fotocopie după un cec plătibil firmei, în valoare de 275 de dolari, și o notă de la Glyndora de la contabilitate, în care eram întrebați dacă știa cineva cine și de ce o trimisese. Cîndva a existat un cec de vreo șapte sute cincizeci de mii de dolari, care a

ținut afișul trei zile încheiate și pe care era cît pe-aci să mi-l revendic. Carl și diverși subalterni le trimiseseră patru rapoarte separate partenerilor, alături de solicitări formulate prin poșta electronică, spunîndu-ne și nouă să ne mișcăm mai repede și să-i punem pe clienți să-și achite onorariile înainte de încheierea anului fiscal, care urma să aibă loc săptămîna viitoare, pe 31 ianuarie.

Gîndindu-mă la aceste facturi scadente, mi-am adus aminte de cartea de credit a lui Kam Roberts. I-am spus Lucindei unde să mă găsească în cazul că mai suna Wash, iar apoi am pornit pe coridoare și m-am îndreptat spre biblioteca juridică, situată chiar deasupra noastră, la etajul treizeci și opt. Trei asociați, cu toții în primul lor an de practică, stăteau la taclale la o masă. Înregistrînd rara apariție a unui partener în zona respectivă, cei trei s-au despărțit în liniște și oarecum cu sfială, reîncepînd să-și folosească timpul într-un scop profitabil.

— Nu dați buzna, le-am spus.

Eu îi recrutasem pe toți. O mare firmă de avocați e organizată la fel ca un sistem piramidal, urmînd în esență aceleași principii. Singurii factori care asigură o dezvoltare adecvată sînt clienții noi, facturile mai mari și — în primul rînd — un număr cît mai mare de oameni la bază, considerați drept tot atîtea surse de profit, trudind și peste program și fiind dispuși să cîștige mai mult pentru firmă decît pentru ei înșiși. Așa se face că nutrim un interes de-a dreptul desfrînat pentru tinerii de perspectivă și căutăm întotdeauna să-i atragem la firma noastră. Pe durata verii, alegem cîte cincisprezece studenți la drept pentru o perioadă de probă ale cărei condiții fac ca, prin comparație, excursiile de o zi, cu cortul în spinare, să pară un fel de muncă silnică. Le oferim o mie două sute de dolari pe săptămînă ca să meargă la meciuri de base-ball, la concerte și la restaurante șic, iar această experiență reprezintă o mai bună introducere în ce-ți poate oferi viața de avocat decît practica juridică în sine. Și cine credeți că se ocupă de racolarea acestor copii prin metodele de care v-am pomenit? Mandea, cine altul?

Cînd am fost numit în fruntea acestei subcomisii de recrutare, Martin a încercat să explice alegerea prin farmecul vulgar pe care cică l-aș exercita. El a sugerat că

tinerii vor reacționa favorabil la metodele mele neortodoxe și la excentricitățile pe care le afișam cu atîta dezinvoltură. Mi-am dat seama că, grație dexterității lui birocratice native, Martin descoperise soluția de ultimă instanță prin care să le demonstreze partenerilor că puteam fi și eu folositor. Adevărul este că nu prea mă dau în vînt după generația tînără. Întrebați-l pe fiu-meu. Mă deranjează atît tinerețea lor, cît și posibilitățile care se ivesc și multitudinea de căi prin care o pornesc în viață de la bun început, mai bine decît am făcut-o eu. Ca să fiu sincer pînă la capăt, nici ei nu mor de dragul meu. Însă de cîte nouăsprezece ori în fiecare toamnă mă postez într-o cameră sărăcăcioasă de hotel de lîngă una din facultățile de drept și îi studiez. Mă uit cum își dau aere în costumele lor sobre, deși nu au decît douăzeci și cinci de ani, iar cîțiva dintre ei sînt atît de plini de importanță, încît de multe ori îmi vine să-i înțep cu un ac și să-i văd cum se dezumflă ca un balon. Dumnezeule.

— Am pus mîna pe cartea de credit bancar a tipului ăsta, am spus, și încerc să aflu pe ce-și cheltuie banii. Ce-i aia Infomode?

În interiorul somptuos al bibliotecii, cei trei mă ascultau cu solemnitatea studiată care era caracteristică tinerilor ambițioși. Sala era confortabilă și de modă veche, avînd fotolii asemănătoare celor de la cluburi, mese și biblioteci de stejar și un balcon cu uși duble, mărginit de volumele legate în fir de aur care acopereau toți pereții încăperii. Leotis Griswell, defunctul întemeietor al firmei, cheltuise o groază de bani pe bibliotecă, aplicînd într-un fel aceeași teorie potrivit căreia catolicilor le place să-și glorifice bisericile.

Lena Holtz era singura persoană care știa de Infomode.

— E un serviciu de informații pe bază de modem. Știi de care, formezi un număr și poți să faci cumpărături, să obții ratele de schimb de la bursă, să dai telegrame, orice.

— Cum adică formezi un număr?

— Hai să-ți arăt.

Ne-am apropiat amîndoi de un minicomputer aflat pe o măsuță. Lena era, în ce mă privește, revelația anului. Studiase dreptul la universitate și provenea dintr-o fami-

lie bogată, care locuia undeva în suburbiile din apropiere de West Bank. Înainte de-a intra la drept, avusese cîteva experiențe neplăcute, care îi întăriseră convingerea că trebuia să se descurce pe cont propriu și s-o facă bine. Avînd doar un metru șaizeci înălțime și niște mîini și picioare atît de subțiri, încît tot timpul aveai impresia că în hainele ei mai e loc și pentru altcineva, nu pare deloc atrăgătoare, însă, mai ales dacă te uiți atent, ceea ce vezi e pus unde trebuie. Coafura, cosmeticele și îmbrăcămintea îți dau de înțeles că, în general, Lena are ceea ce se cheamă stil.

Îi dădusem cartea de credit a lui Kam Roberts, iar ea începuse deja să lucreze pe tastatura minicomputerului. Înăuntrul acestuia s-a auzit un telefon.

— Vezi? a întrebat ea, în timp ce ecranul s-a luminat, iar pe el a apărut cuvîntul INFOMODE!

— Și ce fel de informații poți obține? m-am interesat.

— Tot ce vrei — orarul avioanelor, prețurile unor obiecte de anticariat, buletinul meteorologic. Au două mii de fișiere diferite.

— Și eu cum să-mi dau seama după ce umblu?

— N-ai decît să te uiți la informațiile de pe cartelă. O să-ți apară imediat pe monitor.

— Grozav!

— Numai că ai nevoie de parolă, a spus Lena.

Bineînțeles că treaba asta m-a făcut să mă clatin.

— Vezi tu, accesul e gratuit, a adăugat ea. Fiecare pătrundere în banca de date ți se trece pe cartelă. Ca și acum, cînd am dat peste contul lui.

— Cum?

— Numărul de cont e scris aici, pe cartea de credit bancar. Dar, ca să fiu sigură că am într-adevăr voie să-l folosesc, îmi trebuie parola.

— Și care-i parola? Bobocel?

— Un nume de copil. O zi de naștere. O aniversare.

— Minunat, am spus.

Am rămas aplecat deasupra computerului și am privit micile șerpuiri irizate care radiau pe monitor, ca și cum literele ar fi luat foc, fascinat ca întotdeauna de ideea de văpaie. Poate că de asta avea Bert o asemenea carte, ca să poată intra în Infomode folosindu-se de un alt nume. Am prins-o pe Lena de braț și i-am spus:

— Încearcă parola Kam Roberts.

Ecranul s-a luminat din nou: BINE AI VENIT ÎN INFOMODE!

— Asta-i! am exclamat.

Artistul tot artist. Întotdeauna mi-au plăcut culorile.

— Ia să vedem la facturări, a spus Lena, apăsînd imediat pe o tastă.

Lista care a apărut pe ecran semăna leit cu cartea de credit bancar și avea o serie de cheltuieli efectuate dacă nu zilnic, în orice caz o dată la două zile, precum și durata accesului și costul. Era exact genul de lucruri la care te puteai aștepta din partea lui Bert. Totul fusese folosit pentru ceva pe nume „Sportsline" sau pentru un alt serviciu intitulat „Mailbox". Am dedus că Sportsline furniza informații legate de scorurile diferitelor meciuri. Am întrebat de Mailbox.

— Este exact ce pare. Poți primi mesaje de la oameni care stabilesc legătura cu tine. La fel ca la poșta electronică.

Pînă la urmă, s-a dovedit că puteai, de asemenea, să lași anumite mesaje sau note, fie pentru tine, fie pentru altcineva care avea acces la contul tău fiindcă îi dăduseși voie. Exact așa procedase și Bert. Nota pe care am găsit-o fusese redactată cu trei săptămîni în urmă, conform datei, și părea absolut ilogică. Conținutul ei arăta după cum urmează:

Hei Arch —

SPRINGFIELD

Special pentru Kam 1. 12 — U cinci, cinci Cleveland.
1.3 — Seton cinci, trei Franklin.
1.5 — SJ cinci, trei Grant.

NEW BRUNSWICK

1.2 — S.F. unsprezece, cinci Grant.

Lena a înșfăcat un carnețel galben de pe o altă măsuță și a copiat tot ce apăruse pe ecran.

— Îți spune ceva toată chestia asta? m-a întrebat ea.

Nimic. Scorurile de la meciurile de base-ball din ianuarie? Citirea unor hărți? Combinația vreunui seif? Ne-am uitat amîndoi deznădăjduiți la ecran.

Mi-am auzit numele la unul din difuzoarele din tavan.

— Domnul Malloy este rugat să se prezinte în biroul domnului Thale.

Anunțul a fost repetat de două ori, vocea din difuzor părîndu-mi-se de fiecare dată mai amenințătoare și de rău augur. Am simțit cum mă copleșește grija. Ce-o să-i spunem lui Jake? M-am ridicat în picioare și i-am mulțumit Lenei. Ea a închis computerul, iar mesajul lui Bert, indiferent ce-o fi însemnat, a dispărut într-o steluță luminoasă care a rămas cîteva clipe pe ecranul întunecat.

B. De-a Wash-ascunselea

Luîndu-i-se o piatră de pe inimă că m-a găsit, Wash m-a întîmpinat în biroul personal cu o căldură atît de mare, încît am avut sentimentul că mă invitase la el acasă. George Washington III dispune de acel farmec menit să reflecte buna creștere și care constă într-o amabilitate permanentă, pe care o manifestă pînă și față de secretare. Ori de cîte ori te face obiectul atenției și al bunelor lui maniere, te simți ca și cum ai fi întîlnit un personaj din Scott Fitzgerald, vlăstarul unei lumi vechi și bogate, care a reprezentat cîndva aspirația fiecărui american. Cu toate acestea, nu pot să uit termenul de „simandicos". În plus, Wash are un ditamai burdihanul care parcă îi împinge pieptul în sus atunci cînd stă pe scaun. Papioanele și ochelarii cu ramă de baga, precum și chipul plin de pete de ficat și pipa îl transformă într-un tip anume, una dintre acele embleme învechite ale prosperității, a cărei simplă apariție te face să crezi că există undeva un copil care așteaptă să devină moștenitor.

Wash m-a întrebat cum o mai duc, dar era în continuare speriat de perspectiva discuției cu Jake, așa că a format imediat interiorul lui Martin. În biroul somptuos al lui Wash, mobilat cu piese închise la culoare și cu obiecte coloniale însuflețite de cîte o nuanță roșiatică sau aurie,

practica juridică are în general un caracter dezinvolt și elegant, fiind privilegiul unei lumi în care oamenii cu greutate iau hotărîrile, iar măruntii executanți, aflați undeva departe, le pun în aplicare. Wash a populat acest spațiu cu obiecte care îl evocau pe George Washington — portrete și busturi, mici suveniruri și diverse lucruri pe care se presupune că G.W. le-ar fi atins. Wash e un fel de descendent de-a șaptea spiță a ilustrului personaj, iar devotamentul lui orb față de chestiile astea îmi provoacă întotdeauna un sentiment secret de milă, ca și cum viața lui n-ar putea exista și pe alte coordonate.

— Sînt cu Mack, a rostit Wash cînd Martin a răspuns la celălalt capăt al firului.

— Bine, a răspuns el. Chiar pe voi vă căutam.

Din tonul vocii lui Martin, ceva mai mieros ca de obicei, mi-am dat seama că nici el nu era singur.

— Mack, tocmai m-am întîlnit cu Jake și am început să discutăm despre cum au evoluat lucrurile în cîteva din cazurile legate de contul 397, de care s-a ocupat Bert. L-am invitat să treacă pe la mine. M-am gîndit că poate ar fi mai bine să vorbim cu toții despre treaba asta.

— Jake e cu tine *acum*? a întrebat Wash, dîndu-și seama abia în clipa aceea ce voise să spună Martin cînd își exprimase convingerea că era de preferat să ne strîngem cu toții.

— Întocmai, a răspuns Martin.

O voce puternică și fermă. Martin e la fel ca Brushy, ca Pagnucci, ca Leotis Griswell la vremea lui și ca atîția alții care se pricep atît de bine să rămînă avocați pînă la ora de culcare. El e cel care conduce firma. Dirijează lucrările de reamenajare a rîului și construirea clădirilor de pe mal. Își oferă serviciile clienților, adună paisprezece avocați mai tineri în aceeași cameră și se joacă de-a războiul cu ei pe marginea tuturor cazurilor importante. Zboară peste mări și țări și participă la un număr nesfîrșit de întruniri cu parteneri care au cele mai mari diferențe de fus orar față de noi, în timpul cărora ascultă, își dă cu părerea, redactează rezumate și își citește corespondența. Întotdeauna are la îndemînă și în minte ceva legat de drept, lucru pe care îl adoră, la fel ca un gastronom care ia

o masă interminabilă, consumînd tot ce i se pune în farfurie. Dat fiind că îl avea pe Jake alături și că la orizont se profila o criză iminentă, vocea lui sugera hotărîre și încredere în forțele proprii, ca și cum ar fi fost gata de acțiune chiar în clipa aceea. Însă cînd Wash și-a întors privirea spre mine, am văzut că figura lui palidă și îmbătrînită era disperată și că arăta mai înfricoșat decît mine.

C. În care apare victima escrocheriei

Dacă ați apucat să vedeți *Nașterea Afroditei*, în care zeița iese dintr-o jumătate de cochilie uriașă și toți serafimii cad pe spate din pricina măreției pe care o emană, înseamnă că ați asistat la modul cum se comportă o mare firmă de avocați cînd primește vizita consilierului principal al celui mai important client. Pe durata primelor cîteva minute petrecute cu Jake Eiger în impunătorul birou de pe colț al lui Martin, în timp ce ne-am băut cafelele, iar Martin a anunțat că nu mai poate fi deranjat de nimeni, oricît de urgentă ar fi situația, au existat destui parteneri care și-au vîrît capul pe ușă ca să-i spună lui Jake cît de bine arăta sau ca să-i declare că ultima scrisoare pe care o formulase pe marginea cine știe cărei probleme dovedise aceeași profunzime și înțelepciune ca Proclamația de la Gettysburg. În același timp, respectivii i-au făcut fără jenă invitații la cină, la teatru sau la un meci de baschet. Ca de obicei, Jake le-a acceptat pe toate cu o curtoazie studiată. Tatăl lui fusese politician și îl învățase cum să facă semne cu mîna, să rîdă și să pareze eventualele atacuri cu glume și replici istețe.

Îl cunosc pe Jake Eiger de foarte multă vreme. Am mers împreună la liceul din Loyola; Jake era cu doi ani mai mare ca mine. Tu și cu mine, Elaine, am fost genul de catolici obișnuiți încă de la o vîrstă fragedă cu ideea că eram o minoritate, un grup care se hrănea cu macrouri, mînca pește proaspăt vinerea, își mînjea fruntea cu cenușă și se dădea la o parte din calea doamnelor învesmîntate în

mantii negre. Știam că eram considerați o organizație clandestină de către protestanți, aceștia fiind convinși că slujeam interese străine, cum ar fi francmasoneria sau KGB-ul. Firește că eroul nostru a fost Jack Kennedy și cred că, după moartea lui, America a fost cu totul alta pentru catolici. Însă tu ai fost și ai rămas un copil, iar eu nu știu precis dacă se va mai găsi un loc la masă și pentru mine.

Însă Jake era un băiat crescut în religia catolică și de origine germano-irlandeză, care era convins că intrase într-un fel de club al albilor. L-am invidiat și pentru asta și pentru multe alte lucruri, cum ar fi faptul că taică-său era bogat, iar el știa să fie foarte dezinvolt în compania altor oameni. Arătos ca un actor de cinema, are un păr moale, blond-roșcat, aranjat întotdeauna fără cusur și care abia acum, după ce Jake a sărit de cincizeci de ani, începe să-și piardă din strălucirea aceea care îți dădea mereu impresia că se afla sub lumina reflectoarelor. Are niște ochi atrăgători, cu gene lungi și groase, destul de rare la un bărbat și care i-au conferit, încă din copilărie, deși nu ieșea cu nimic altceva în evidență, aspectul înșelător al unei persoane care dispune de o profunzime lumească tipică adulților. Fetele au roit întotdeauna în jurul lui, iar bănuiala mea e că le-a aplicat un tratament foarte crud, atrăgîndu-le în stilul lui caracteristic și făcîndule vînt imediat după ce reușea să le desfacă picioarele.

Cu toate acestea, la a paisprezecea încercare de a mă identifica, după ce tocmai renunțasem să fiu Vincent Van Gogh, Jack Kerouac și Dick Tracy, hotărîndu-mă să fac o încercare la drept și să dau curs în acest fel dorinței tatălui meu, idealul meu a devenit nimeni altul decît Jake. Drumurile noastre se despărțiseră după terminarea liceului, numai că rolul meu de logodnic al Norei ne-a pus din nou în legătură, cu prilejul unor mici probleme familiale, iar Jake a simțit că era de datoria lui să-mi dea cîteva sfaturi și sugestii legate de facultatea de drept și de practica juridică. Pe urmă, după ce am început să lucrez în cadrul BAD, mi-a solicitat un serviciu destul de delicat, pentru

care s-a simțit obligat să se revanșeze peste ani, aducîndu-mă aici.

Un om cu scaun la cap i-ar fi recunoscător lui Jake Eiger pentru așa ceva. Anul trecut am cîștigat 228 168 de dolari și asta după ce mi-au tăiat din leafă de trei ori la rînd. Fără Jake, probabil că aș sta în cine știe ce birou de două parale și aș încerca să lucrez pe cont propriu, dînd tîrcoale secțiilor de poliție sau uitîndu-mă rugător la un telefon care refuză să sune. Însă Jake a început să zboare, iar eu să plutesc. La ora asta continuă să vrea să ajungă la stele cu mîna, motiv pentru care m-a îndepărtat din cale și m-a dat peste cap, făcîndu-mă să mă prăbușesc în gol. Dacă aș fi obtuz, i-aș purta pică, întrucît fără mine Jake Eiger ar fi și acum un omuleț între două vîrste, care ar căuta mai departe explicații pentru renunțarea la avocatură cu atîția ani în urmă.

— Wash, Mack, a rostit Martin, punînd receptorul în furcă, scăpînd și de ultima întrerupere și așteptînd ca secretara să iasă în fine din birou. În legătură cu fratele Kamin.

— A, da, am spus, arborînd un zîmbet deschis și așteptînd să-l văd pe Martin mergînd pe sîrmă, fără plasă dedesubt.

— Jake își dă seama, firește, că Bert și-a luat din nou concediu cu de la sine putere, cum a mai făcut-o de atîtea ori.

— Exact.

Zîmbete. Wash a rîs în gura mare. La ce chestii îl duce mintea pe Martin.

— Și, sincer să fiu, mi s-a părut normal să-i împărtășim și lui Jake lucrurile care ne frămîntă. Absolut totul. Nu vreau să existe nici un fel de neînțelegeri.

Martin a continuat, afișînd o gravitate impresionantă. Pe durata discursului său, liniștea s-a instalat în încăperea care avea ferestre pe trei dintre cei patru pereți și care era plină de picturi abstracte și de bizarerii artistice pe care Martin le adoră — ceasuri neobișnuite, o măsuță rezemată de perete, a cărei sticlă acoperea un întreg orășel miniatural cioplit din arbori exotici, un toiag de șaman

care imita zgomotul unei cascade dacă îl întorceai cu susul în jos. În locul clasicei fotografii de familie, pe un scrin era cocoțată un fel de sculptură în plastilină, care îi reprezenta pe Martin, soția și cei trei copii ca pe niște personaje desprinse din *Cabbage Patch Kids*. Martin se afla în spatele biroului spre care erau îndreptate, într-un aranjament subtil, toate piesele de mobilier din cameră, prezidînd adunarea de la o masă de lucru provenită din trunchiul unui stejar bătrîn de o mie de ani.

Mi-am dat seama unde voia să ajungă Martin cu mult înaintea lui Wash, care era așezat într-unul din scaunele barceloneze ce alcătuiesc un fel de avanscenă în fața biroului lui Martin. Cînd Wash a înțeles într-un tîrziu că Martin detalia bănuielile pe care le nutream cu toții despre Bert, a făcut un vag gest de protest. Numai că era limpede că n-avea timp să studieze atent problema, așa încît a preferat să se abțină de la alte atitudini.

Martin a scos cheia scrinului — pe care o ținea ascunsă în pîntecele de cauciuc al unei dansatoare orientale în interiorul căruia fusese amplasat un ceas — și a dat la iveală teancul de documente pe care personal le văzusem cu o zi în urmă. I-a explicat lui Jake că nu am găsit nici un document acoperitor pentru cecurile în chestiune. În clipa cînd a început să simtă că era ceva în neregulă, Jake a pornit să se foiască în scaun. Însă Martin, omul principiilor ferme și al implicării nemijlocite, n-a dat nici un semn de slăbiciune, deși sînt sigur că nu i-a fost deloc ușor. Pentru el, G & G a însemnat totul încă de pe vremea cînd era mîna dreaptă a lui Leotis Griswell și, în plus, Martin adoră tămbălăul și tapajul care se fac atunci cînd se strînge toată lumea laolaltă. Convingerea lui nestrămutată e că echipa e mai importantă decît suma componentelor. E farul meu călăuzitor, omul pe care îl admir și care acum oferea suficiente motive pentru o asemenea admirație. Nu mai departe decît ieri Comisia hotărîse să mai aștepte pînă la informarea clientului. Cu toate acestea, Martin își proba atașamentul la ceva mult mai însemnat decît succesul firmei, și anume la valori și la sentimentul datoriei, precum și la codul avocatului. Clientul pusese pe neașteptate o întrebare la care trebuia răspuns prin

dezvăluirea purului adevăr, iar el, Martin, nu era dispus să-l tăinuiască.

Între timp, Martin începuse să explice planul Comisiei și modul în care pornisem personal în căutarea lui Bert, cu speranța că va putea fi convins să renunțe. De la Jake, Martin cerea doar un scurt răgaz, de două săptămîni, cu promisiunea că, după aceea, eu însumi aveam să redactez un raport amănunțit. Pregătindu-se să rezume datele problemei, s-a ridicat și s-a așezat pe marginea din față a biroului.

— Dacă îi putem spune lui Bert că tu, că TN privește lucrurile cu înțelegere, i-a declarat el lui Jake, cred că avem o șansă, o șansă autentică de-a ne recăpăta banii. Iar dacă reușim s-o facem, poate că evităm și scandalul. Mi se pare cea mai bună soluție pentru toată lumea.

Acestea fiind zise, Martin s-a oprit. Își rostise apelul, iar farmecul și remarcabila sa putere de convingere s-au concentrat asupra lui Jake. Noi nu făceam altceva decît să așteptăm. La drept vorbind, fusese un act de mare temeritate. Probabil că Gage & Griswell era pe punctul de-a se întîlni undeva pe fundul oceanului cu civilizația pierdută a Atlantidei. M-am gîndit că nu era exclus ca Wash să dea în primire și chiar și mie începuse să mi se facă pielea ca de găină, în timp ce anticipam (sau încercam să anticipez) reacția lui Jake. În ce-l privește, acesta din urmă arăta mai rău ca niciodată, iar chipul său avea nuanța pămîntie — și de multe ori fatală — a unui om pradă șocului.

— De necrezut.

Acesta a fost primul lucru pe care l-a spus Jake. Apoi s-a ridicat în picioare și a dat de două ori ocol scaunului pe care stătuse, schimbînd direcția de deplasare la jumătatea traseului.

— Cum naiba o să mă înțeleg cu șefii ăi mari?

A fost o întrebare pe care și-a pus-o în primul rînd sieși, atingîndu-și buzele cu vîrfurile degetelor și lăsînd să se vadă că nu avea nici un răspuns. A rămas pe loc, evident îndurerat și refractar la ideea de discutare a repercusiunilor, ca și cum ar fi întîmpinat un obstacol de ordin lexical și nu s-ar fi putut preta să folosească vorbe urîte.

— Ne-am adunat aici ca să te ajutăm, a spus Wash.

— A, m-ați ajutat zdravăn, a răspuns Jake cu o strîmbătură sugestivă.

În ultimul timp, TN o dusese foarte greu, dacă se poate spune așa ceva despre o companie ale cărei profituri brute se cifrează la patru miliarde pe an. Aproape tot ce deține societatea — hoteluri, agenții de închirieri auto, linii aeriene — depinde în mare măsură de fluctuațiile traficului de călători, care au fost extrem de mici după ciondăneala avută cu cei de la Sodamn Insane. Faptul nu a constituit o surpriză, dat fiind că oricine ar fi studiat cît de cît domeniul ți-ar fi putut spune că întreprinderile de acest gen, dezvoltate pe mai multe direcții, cunosc o evoluție ciclică. Pentru a se diversifica, TN s-a lansat cu un deceniu în urmă în eliberarea cecurilor de călătorie, după care și-a făcut intrarea și la Banca Sunbelt, la momentul oportun ca să asiste în direct la falimentul provocat de imposibilitatea de a mai acorda împrumuturi. După războaiele financiare sinucigașe din vara trecută, compania a pierdut cam șase sute de milioane de dolari și a traversat un al treilea an nefast consecutiv. Pentru oprirea alunecării pe tobogan, directorii de afară l-au adus pe Tadeusz Krzysinski în funcția de președinte executiv, acesta fiind primul care a depășit nivelul de vicepreședinte și care nu era unul de-al casei. Printre multe alte reforme, Tad a redus drastic cheltuielile și a făcut tot posibilul să-l tragă de limbă pe Jake referitor la relația dintre el și G & G, în ideea că asta ar putea da și mai mult de lucru departamentului juridic de la TN. Krzysinski a fost auzit făcînd referiri călduroase la o firmă de avocați care avea două sute de persoane, care funcționa în Columbus și care începuse să-i placă pe vremea cînd se afla în ultima lui încarnare, ca președinte la Red Carpet Rental Car.

Acest lucru constituie, eufemistic spus, un motiv de îngrijorare pentru Gage & Griswell, dat fiind că TN nu a obținut niciodată mai puțin de 18 % din profiturile noastre. Martin și Wash au tot încercat să-l sensibilizeze pe Krzysinski, luînd masa cu el, invitîndu-l la tot felul de întruniri și reamintindu-i în repetate rînduri cît de mult l-ar costa să renunțe la cunoștințele noastre despre TN și

despre problemele juridice pe care le întîmpină. Drept răspuns, Krzysinski a subliniat că decizia trebuie s-o ia Jake — principalul lui consilier, ca și ceilalți, de altminteri, este liber să-și aleagă avocații din exterior cu care lucrează — iar asta a fost o mișcare isteață, dat fiind că atît Jake, cît și G & G au susținători în consiliul de conducere de la TN. Numai că Jake s-a contaminat cu dorința birocraților din corporații de-a avea cît mai mult teritoriu la dispoziție și sub control. La ora asta, el rîvnește la un loc în consiliu și la funcția de vicepreședinte, pe care i le poate oferi doar Krzysinski, și manifestă o dispoziție copilărească de a-și mulțumi președintele, chiar dacă, la drept vorbind, nu se simte deloc în largul lui cînd are de-a face cu el. Așa cum se întîmplă adeseori în cadrul unei corporații, se vorbește mai mult decît se acționează. Jake a trimis doar cîteva firimituri la Columbus, ca de altfel la multe alte firme. Însă în afaceri, la fel ca în base-ball, șeful cel mare e cu ochii pe tine chiar din prima zi de activitate.

Între timp, Jake se întorsese spre mine.

— E o treabă foarte delicată, Mack, și vreau să știu absolut tot ce faci. Și, pentru numele lui Dumnezeu, fii discret, a adăugat el.

Jake e familiarizat cu postura de factor de conducere. A rămas în picioare preț de o clipă, îndreptîndu-și silueta zveltă și de înălțime medie, și și-a acoperit ochii cu o mînă. Purta un costum elegant, la două rînduri, dintr-o stofă ecosez extrem de scumpă, iar în momentul cînd și-a îndreptat degetul spre mine, i-am văzut mîneca de la cămașă, pe care era brodat elementul lui decorativ preferat, care consta în propriile inițiale: J.A.K.E., adică John Andrew Kenneth Eiger.

— Dumnezeule, a mai rostit Jake după o ultimă chibzuință, după care a plecat.

Wash s-a ridicat ca să-l urmeze. Din profil, chipul lui bătrînicios ajunsese să semene cu o tigvă. A rămas pe loc cîteva clipe, neștiind ce să facă și prins între dorința de-a se ciorovăi cu Martin și imboldul de a-l consola pe Jake. În cele din urmă, l-a ales pe al doilea. Un om cu școala lui

știa exact ce trebuia să spună: Lasă-ne ceva timp. Nu te pripi. Dacă-l găsim pe Kamin, totul se poate rezolva.

Din spatele biroului din lemn de stejar vechi de o mie de ani, Martin i-a urmărit cu privirea, după care m-a întrebat:

— Ce părere ai?

Stătea cu mîinile împreunate pe burtă și cu fața îngropată între bretelele asortate, așa încît bărbia i se sprijinea pe cămașa lucrată de comandă și împodobită cu dungi verticale stridente.

— Îți spun imediat după ce-mi revin din paralizie, am rostit, simțindu-mi încă inima cît un purice. Parcă nu trebuia să spunem nimic.

Martin e unul din acei oameni — foarte numeroși în mediul avocățesc — a căror minte le conferă o dimensiune literalmente cosmică. Are o inteligență care evoluează în cele mai diferite direcții și dezvoltă o viteză supersonică. Stai cu el de vorbă și te simți înconjurat din toate părțile, așa încît te întrebi: Dumnezeule, oare ce-o fi în mintea lui? Știu foarte bine că, înainte de-a mai apuca să scot vreun cuvînt, va fi analizat deja de trei ori tot ce spusesem pînă în momentul respectiv. Pe lîngă această versatilitate a intelectului, Martin dispune și de o foarte corectă înțelegere a firii omenești, chiar dacă nu se știe nici pînă în ziua de azi cum își folosește acest dar. Un lucru e cert: Martin nu va putea fi confundat sub nici o formă cu Maica Tereza. Ca toți cei care au studiat dreptul cu minimum de timp și maximum de pricepere, Martin e în stare să-ți smulgă inima din piept dacă e nevoie. Pe de altă parte, cînd stai de vorbă cu el, te simți ca și cum ai lua parte la o întrecere în care îți dai seama singur că nu poți răspunde cu aceeași monedă observațiilor lui afectuoase și inteligente și nici sentimentului (pe care ține morțiș să ți-l împărtășească) de permanentă anticipare a ceea ce ai de spus. E ceva de genul: eu pe tine te cunosc, tu pe mine nu. Adevărata lui locuință se află într-o zonă inaccesibilă, undeva în apropierea Olimpului. Însă Martin era foarte rar atît de înșelător ca de data asta. Părea impasibil la tot ce se întîmplase în cameră. La observația mea a răspuns

cu un semn imperceptibil din mînă, ca și cum mi-ar fi dat de înțeles că nu se mai putea da ceasul înapoi.

— Ce crezi c-o să spună Krzysinski cînd o să-i relateze Jake toată tărășenia? l-am întrebat.

Martin a închis ochii pentru a cîntări mai bine întrebarea, de parcă lui nici prin cap nu i-ar fi trecut să și-o pună. Cînd și i-a deschis la loc, pe chipul brăzdat de riduri am putut deslușI pentru o clipă ceva învecinat cu hazul, o ironie înțelegătoare. S-a ridicat în picioare și m-a țintuit cu privirea, chiar în clipa cînd unul dintre ceasurile lui ciudate s-a auzit undeva în încăpere, imitînd sunetele scoase de o veveriță siberiană.

— Cred că ar fi bine să-l găsești pe Bert, mi-a spus el.

VI. VIAȚA SECRETĂ A LUI KAM ROBERTS

A. Veștile bune

În cea mai mare parte a timpului în care înregistrez toate aceste lucruri, vorbind la dictafon, nu am în fața ochilor chipurile lui Carl, Wash și Martin. Efectiv nu pot să mi-i închipui ținînd paginile astea în mînă. Prin urmare, trebuie să mai existe cineva căruia să mă adresez de fapt și care să stea aici, în dormitorul meu cumpărat de la vechituri, în toiul nopții. În liniștea care mă înconjoară, vocea mi se pare a fi totuna cu spiritul, la fel cum cea mai bună reprezentare a unei lumînări este o flacără. În acest caz, poate că dictafonul funcționează ca un mediu, ca o modalitate de realizare a comunicării cu cei dragi care nu mai sînt printre noi. Poate că, de fapt, e vorba doar de un mesaj prelungit pentru scumpa mea Elaine, cu care obișnuiam să stau de vorbă de trei ori pe zi. Astăzi i-am simțit absența la modul acut și, chiar în timp ce stăteam la birou, neliniștit și prost dispus, simțindu-mă stupefiat de vînătoarea pe care trebuia s-o declanșez pe urmele lui Bert, mi-am dat seama cît de mult îmi lipsea urechea ei răbdătoare, căreia îi șopteam atîtea și-atîtea observații ciudate.

M-am uitat din nou la ce era scris pe cartea de credit bancar a lui Kam Roberts. Îmi cocoțasem picioarele pe birou, o piesă masivă, de epocă, asemănătoare întrucîtva unei nave cu aburi multietajate și acoperită pe întreaga ei suprafață trandafirie de o droaie de mesaje telefonice care nu mai erau de actualitate, rapoarte bune de aruncat la

coș, însemnări și transcrieri pe care însă nu apucasem să le îndosariez. Cînd am sosit la G & G, grație sprijinului lui Jake Eiger, și am fost făcut partener chiar din perioada primilor ani, după ce Jake mi-a dat de lucru pînă peste cap, am avut posibilitatea să-mi renovez biroul, însă n-am profitat niciodată de ea, fiind probabil prea beat ca să-mi pese. În toată această perioadă, m-am folosit doar de lucruri care erau, de fapt, de mîna a doua: biroul masiv din lemn de nuc, bibliotecile cu geamuri de protecție pentru fiecare raft, două fotolii rotunjite din piele și cu ținte de alamă, un covoraș oriental foarte frumos, deși cam uzat, un calculator personal și lucrurile pe care mi le adusesem de acasă. Singurul obiect la care țin mult atîrnă pe perete și este o reproducere nemaipomenită după Beckmann, care înfățișează unul din acele clasice grupuri de oameni derutați care își pierd vremea într-un restaurant. Ziua am o priveliște minunată a apei și a extremității vestice a centrului orașului, mărginite de Interstate, cu alte cuvinte de drumul național 843.

M-am gîndit fără pic de entuziasm la modul în care trebuia să-l fac fericit pe Martin și să-l găsesc pe Bert. Voiam în continuare să stau de vorbă cu stewardesa care ocupa apartamentul de deasupra lui, numai că nu știam cum o cheamă — nu-și scrisese numele pe cutia poștală — și mă treceau fiori pe șiră numai cînd îmi imaginam că trebuia să ajung din nou în apropierea acelui cadavru. Am dat un telefon interurban la Scottsdale și, la a doua încercare, am găsit-o pe sora lui Bert, doamna Cheryl Moeller, pe care o cunoscusem la înmormîntarea mamei lor. Nu știa unde era fratele ei și nu mai primise nici o veste de la el de luni de zile, lucru perfect logic de altminteri. Pe de altă parte, nu ținea minte ca Bert să fi avut vreun prieten pe nume Archie. Din vocea ei am tras concluzia că își iubea fratele la fel de puțin ca de obicei, iar la sfîrșitul convorbirii m-a asigurat că, pînă la urmă, Bert tot o să apară, ca de fiecare dată.

Băieți, Elaine — oricine-ați fi —, trebuie să vă mărturisesc că anchetatorul care sînt s-a dovedit pus în imposibilitatea de-a reacționa. M-am mai uitat o dată peste documente. De ce reținea Bert camere la hoteluri în seara meciurilor, cînd avea un apartament liber la o milă

depărtare? Pornind de la o inspirație de moment, am sunat la U Inn. Am dat peste centralista hotelului și am recurs la ceea ce noi, cei de la financiar, numim o convorbire sub pretext. Am spus că încercam să fac rost de informații despre un cetățean cu care avusesem o întîlnire de afaceri la U Inn pe 18 decembrie. Îmi uitasem mapa cu documente într-un taxi și speram ca recepția hotelului să aibă adresa sau numărul lui de telefon.

— Care e numele domnului? a întrebat centralista.

— Kam Roberts.

M-aș fi mulțumit cu un indiciu, cît de mic, despre locul unde se ascundea Bert. Am auzit cum se tastează pe clapele unui computer, după care a trebuit să mă resemnez cu o așteptare care mi s-a părut interminabilă. Apoi însă am fost preluat de un individ pe nume Trilby, care s-a recomandat drept director asociat. Acesta a început prin a-mi cere numele și numărul de telefon, pe care i le-am dat.

— O să verific în registru, domnule Malloy, și o să-l rog pe domnul Roberts să vă sune.

Nu ținea figura. Bert nu era tîmpit să aștepte să dea nas în nas cu vreunul dintre parteneri.

— De mîine plec în concediu și am neapărată nevoie să dau de el. Am vreo șansă?

— Un moment, vă rog.

A durat mult mai mult decît atît, dar, cînd a revenit la aparat, Trilby părea foarte mulțumit de sine.

— Domnule Malloy, cred că aveți niște însușiri speciale. Domnul pe care-l căutați se află la noi în hotel.

Am avut impresia că mi s-a oprit inima în loc.

— De Kam Roberts vorbiți? Sînteți sigur?

Trilby a rîs.

— Mă rog, n-aș spune că există cineva care să-l cunoască aici, dar avem un domn care poartă acest nume și care ocupă camera 622. Vreți să-i transmitem să vă sune? Sau să-i spunem pe la ce oră o să treceți să-l vedeți?

Am rămas pe gînduri cîteva clipe.

— Pot să vorbesc cu el?

Trilby a plecat și s-a întors din nou, după ce am auzit în receptor o variantă simfonică extinsă a cîntecului *Raindrops Keep Falling on My Head.*

— Nu răspunde nimeni, domnule Malloy. Ce-ar fi să treceți pe aici mai pe seară și pînă atunci îi lăsăm un mesaj, ca să știe că o să-l căutați.

— Sigur, am spus. Sau mai sun o dată.

— Veniți direct sau sunați, a rostit Trilby, în timp ce scria un mesaj.

După ce am pus receptorul în furcă, am petrecut o bună bucată de timp privind rîul. Chiar în fața mea se înălța o clădire care era încă împodobită ca pentru Crăciun, cu o mulțime de lampioane și cu un brîu de ilice pe acoperiș. Ceva nu mi se părea logic. Bert avea toate motivele să rămînă ascuns — partenerii lui, poliția și poate chiar necunoscutul care i-l plantase pe omul de afaceri cu ochi bulbucați în frigider porniseră în căutarea lui. Dar ce rost avea să se ascundă în Kindle, unde, mai devreme sau mai tîrziu, tot avea să dea peste cineva cunoscut? Oricum, trebuia să ajung acolo cît mai repede, înainte ca Bert să primească mesajul ăla idiot în care îmi folosisem numele adevărat și care ar fi avut, fără îndoială, darul să-l facă s-o ia încă o dată din loc.

Am coborît cu liftul și am traversat strada, pînă la centrul de gimnastică de întreținere unde joc *squash* cu Brushy. Mi-am pus treningul și mi-am vîrît portofelul într-un buzunar, iar apoi am început să alerg. Erau douăzeci și opt de grade, așa că irlandezul din mine a reușit o primă parte a traseului în condiții bune, numai că după patru cvartale am cam rămas fără suflu și am fugit dezordonat, pînă cînd plămînii afumați de țigări au ajuns să mă doară, de parcă aș fi respirat într-o groapă cu clorură de var. Pe urmă m-am oprit, iar transpirația mi-a înghețat pe vîrful nasului.

Am ieșit din centrul orașului și am ajuns în niște zone unde casele cu cîte două apartamente stăteau ca niște clești în spatele peluzelor înghețate, iar copacii desfrunziți, golași și negri, se înălțau amenințător pe marginea aleilor. Îmboldit de starea de spirit pe care o aveam atunci, m-am abătut din drum și am mai alergat o porțiune, pînă am ajuns la marginea ghetoului, ca să pot să trec pe lîngă St. Bridget's School. Aceasta este o clădire din stuc, brăzdată de niște crăpături lungi, care seamănă cu tot atîtea fulgere. Acolo, timp de peste treizeci și unu de ani, Elaine a fost bibliotecara școlii, ocupîndu-se cu „hrănitul

flămînzilor", după cum singură obișnuia să spună. Era o persoană cu convingeri nestrămutate. Dată fiind firea mamei noastre, am ajuns să nu mai știu pe ce lume mă aflam, gata oricînd să-mi schimb părerile în funcție de crizele ei de nervi, care se puteau isca din orice. Spre deosebire de mine, Elaine era mai deșteaptă și știa s-o țină la respect. Bănuiesc că disputele de soiul ăsta au făcut-o să fie în contratimp cu toată lumea. Cînd toți erau așezați, Elaine stătea în picioare. Dacă familia era la masă, Elaine se grăbea să dea tîrcoale prin bucătărie. Prefera să fie singură și să nu aibă nici un fel de companie, lucru care se pare că a rămas neschimbat pînă la sfîrșit.

A ajuns să fie o fată bătrînă crescută în catolicism, o ființă spiritualizată, care nu prea se adapta lumii obișnuite și nici nu avea cum, dat fiind că ora ei de deșteptare era cinci dimineața. În fiecare zi participa la liturghie, petrecîndu-și o bună parte din vreme alături de călugărițe și încercînd, prin eforturi depuse în întreaga parohie, să atragă noi membri pe calea cea dreaptă. Pe de altă parte, a avut și cîteva perioade lumești, cîțiva prieteni cu care a păcătuit, și trebuie spus că era o companie foarte dificilă pentru cei din jur, fiind una din acele tinere irlandeze cu limba ascuțită și cu mintea ageră. Moștenise pe deplin firea tăioasă a mamei, numai că, în vreme ce Bess nu făcea deloc economie de vorbe de ocară și păreri proaste referitoare la ceilalți, umorul lui Elaine era îndreptat în principal împotriva propriei persoane. Existau, cu toate acestea, împunsături șoptite chiar în timp ce plecai de la locul tău sau te întorceai cu spatele și, de fiecare dată, săgeata se oprea drept în inimă. Singurul ei neajuns a luat naștere cît se poate de firesc — a început să bea. Seara în care a plecat de la noi de-acasă, amețită de atîta rachiu de prune și grăbită să se înscrie imediat pe drumul național 843, a fost ultima seară din viața mea în care m-am îmbătat.

Odată ajuns la AA[1], unde am dat același rateu ca la biserică, arătîndu-mă impresionat de credință, dar nefiind dispus să mă conformez ritualurilor zilnice pe care trebuia să le urmez, mi s-a spus să mă las în voia unei puteri care să vină de undeva din afara mea. Nu te baza pe faptul

1 Alcoholics Anonymous — societate de recuperare a alcoolicilor (n. trad.).

că poți să învingi demonii pe cont propriu. Ajutorul de care am nevoie doar tu mi-l poți furniza, Elaine. Și uneori, în timp ce ți-l cer, în timp ce alerg pe niște străzi mohorîte spre U Inn sau stau singur cuc în puterea nopții și șoptesc la cîțiva centimetri de dictafon, am revelația șocantă a unui adevăr cu totul neplăcut.

Îmi lipsești de zece ori mai mult ca Nora.

B. Veștile rele

În cele din urmă, am ajuns în apropierea universității și a zonei învecinate, deosebit de evoluate și integrate atmosferei încă de la începutul secolului prin librăriile existente și prin aerul vag boem. U Inn se afla la intersecția dintre Calvert și University, iar eu am dat ocol pe îndelete parcării, după care am intrat alergînd pe ușa din față, făcîndu-i semn cu mîna portarului și jucînd rolul unui client obișnuit al hotelului, un om de afaceri aflat într-o călătorie în interes de serviciu, care se hrănește cu minuturi de la bar și face gimnastică de întreținere în fiecare dimineață. Am fugit pînă la lift, am dat buzna înăuntru, nimerind lîngă o grăsană care fluiera de una singură, și am mers pînă la etajul șase.

Din camera 622 nu se auzea nici un sunet. Mi-am lipit urechea de ușă și am răsucit clanța. Așa cum îmi închipuisem, într-un hotel dintr-un orășel de genul ăsta nu existau șanse să dau peste nici una din clanțele sau ușile care să cedeze în fața șmecheriilor învățate de la Pigeyes. Ușile erau prevăzute cu armătură metalică, iar încuietorile fuseseră înlocuite cu niște dispozitive electronice, constînd într-o cutiuță din alamă și avînd niște luminițe, pentru care trebuia să introduci un soi de cartelă de plastic pe care ți-o dădeau la recepție în loc de cheie. Am bătut tare la ușă. Nici un rezultat. Un individ suspect, îmbrăcat cu o jachetă din piele de șopîrlă, a trecut pe lîngă mine, obligîndu-mă să rămîn cu ochii pe el pînă cînd a făcut rost de niște gheață și a dispărut pe sub semnul de ieșire aflat în celălalt capăt al coridorului slab luminat.

Deja îmi planificasem următoarea mișcare. Tipul de la telefon îmi spusese că nimeni din cei de-aici nu-l cunoștea pe Kam din vedere. Am avut anumite rețineri, însă tre-

buia să acționez cumva. Ăsta era spilul unei vieți trăite pe marginea prăpastiei. Eram nevoit să aflu ce naiba pusese la cale Bert. Și parcă îmi venea mai ușor să pătrund pe furiș la el în cameră decît să-mi anunț vizita, motiv pentru care am scos din buzunar cartea de credit pe numele lui Kam Roberts.

La recepția din holul hotelului, m-am adresat unei blonde drăguțe, despre care mi-am imaginat că era studentă, ca de altfel mulți alți tineri de acolo.

— Sînt domnul Roberts de la 622. Am ieșit să fac mișcare și, distrat cum sînt, la plecare am luat cartea de credit în loc de cartela pentru deschiderea ușii, am rostit, arătîndu-i cartea de credit cu un aer degajat și bătînd ușor cu marginea ei în tejghea. Poate că îmi dați alta.

Tînăra a dispărut undeva în spate. Dacă e să fim sinceri, locul ăsta era destul de dubios, mai ales în contrast cu nivelul cu care te obișnuiești tot călătorind cu clasa întîi. Aspectul sărăcăcios era scuzat, firește, prin poziția favorabilă a hotelului, ceea ce voia să spună că nu mai exista un altul pe o rază de o milă în zona universității, precum și prin atmosfera de nonconformism studiat. Așa cum probabil că vă așteptați, U Inn e un loc destul de bizar. Totul era zugrăvit în culorile universității, roșu-stacojiu și alb, iar pe pereții de la recepție se găseau fanioane, eșarfe și tricouri ale echipei studențești. Un program al meciurilor celor de la The Hands, alături de un afiș de carton pe care era lipită o fotografie color a lui Bobby Adair, jucătorul care promitea să devină vedeta anului, fuseseră prinse în piuneze de o parte și de alta a recepției, iar cînd l-am studiat pe primul, am înțeles că un meci de baschet al celor de la The Hands probabil că l-ar fi făcut pe Bert să se întoarcă în oraș, indiferent de riscurile cărora li s-ar fi expus.

Numai că astăzi nu exista nici un meci. Lucru valabil atît pentru ziua de ieri, cît și pentru cea de mîine. De fapt, o mulțime de lucruri nu corespundeau. Pe programul afișat, meciurile acasă erau scrise cu roșu, iar cele disputate în deplasare cu negru. Nu aveam cartea de credit bancar a lui Kam la mine, dar de optsprezece ore mă tot uitam la ea și eram foarte sigur că memorasem aproape tot ce era trecut acolo. Lucrul care mă deranja era că zilele nu se potriveau. Pe data de 18 decembrie, adică ultima dată cînd Bert fusese aici, The Hands jucaseră acasă.

Numai că, potrivit programului, de atunci echipa evoluase la Bloomington, Lafayette și Kalamazoo și o făcuse în zile care nu coincideau cu datele cînd Kam avusese cheltuieli în acele orașe.

— Domnule Roberts, îmi mai arătați puțin cartea de credit? m-a întrebat blonda după ce s-a întors.

Rămăsesem cu cartea de credit în mînă, iar tînăra a luat-o pînă să prind de veste. Preț de o clipă mi-a venit s-o iau la fugă, însă fata arăta de parcă s-ar fi tăvălit toată ziulica într-un car cu fîn și avea niște ochi nevinovați, ca două albăstrele. Era una din cele douăzeci de milioane de blonde ale căror priviri sînt prea obișnuite ca să ascundă vreun șiretlic. Fata a dispărut din nou în oficiu, dar n-a lipsit decît cîteva secunde.

— Domnule Roberts, a rostit ea după ce s-a întors, domnul Trilby ar vrea să stea puțin de vorbă cu dumneavoastră aici, în spate.

Mi-a deschis ușa și mi-a arătat oficiul de dimensiuni reduse, însă am rămas în prag, simțind cum inima îmi bate să-mi spargă pieptul.

— S-a întîmplat ceva?

— Mi se pare că aveți un mesaj.

A, da. Sunase vechiul meu amic Mack Malloy. Perspicacele domn Trilby probabil că voia să-mi spună că Mack avea o voce suspectă. În cămăruța din spate se aflau trei bărbați, un negru care stătea așezat la o masă de lucru și pe care l-am identificat ca fiind Trilby și individul cu înfățișare de derbedeu, care trecuse pe lîngă mine pe coridor. Ultimul care s-a întors spre mine a fost cel de-al treilea.

Pigeyes.

Intrasem în rahat pînă în gît.

C. V-ar deranja dacă partenerul v-ar face așa ceva?

Povestea asta nu prea are nimic frumos în ea, Elaine. Pigeyes și cu mine am lucrat împreună în brigada tactică aproape doi ani, în care am împărțit și bune și rele, am ras lăzi de whisky și ne-am prăpădit de rîs. Eu eram papițoiul cu caș la gură, trecut prin liceu și ajuns la facultate, el

individul care știa tot ce se întîmpla pe străzi încă de la șapte ani. Eu vorbeam cu voce tare despre Edward Hopper și Edvard Munch, în timp ce mergeam noaptea cu mașina pe străzile orașului, el le lua la pipăit pe toate curvele ieșite la agățat. Grozavă echipă făceam!

Colaborarea cu tipul ăsta a fost dintotdeauna o aventură. Pigeyes era unul dintre acei polițiști de modă veche, care credeau că părinții trebuie să aibă grijă de copii, că e de datoria ta să te duci la biserică și să te rogi lui Dumnezeu să te mîntuiască și că, după aceea, totul depinde de poziția pe care o ai și de modul cum privești lucrurile, bine sau rău. Mă rog, cîteodată se mai întîmplă să te uiți și cruciș. Făceam deja echipă cu el de vreo optsprezece luni, cînd am descoperit un depozit de droguri, o mică unitate de împachetat, amplasată într-un bloc sărăcăcios. Ne luaserăm după un pungaș de mîna a doua pe care-l urmăriserăm pe stradă, convinși că-l văzuserăm făcînd schimb de pachete, iar apoi, temîndu-ne să nu rămînem cu buza umflată, ne hotărîserăm să dăm buzna pe ușă și să-i prindem pe bandiți asupra faptului, fără să așteptăm întăririle. Lui Pigeyes i-a plăcut mereu să facă pe cowboy-ul — se credea în filme și era atît de atît cînd adulmeca un pericol, încît ai fi crezut că fusese străpuns în braț cu un piron.

În orice caz, ceea ce vă povestesc în continuare ați văzut mai mult ca sigur la Cinema Odeon: Am intrat cu pistoalele scoase, s-au auzit o sumedenie de urlete și replici în două sau trei limbi, cîțiva oameni s-au aruncat pe geam sau au ieșit pe scara de incendiu, iar un nenorocit a luat-o întîi la fugă într-o direcție, apoi în alta, ducînd sub un braț un pachet și sub celălalt un cîntar. Am deschis cu piciorul ușa closetului, unde am găsit o fetișcană stînd pe vas cu fusta înflorată adunată în jurul pîntecelui, ținînd un bebeluș cu o mînă și folosindu-se de cealaltă ca să-și vîre în vagin un săculeț plin cu praf alb.

Am reușit să pun mîna pe patru tipi care rămăseseră întinși pe podea, cu fața în jos. Pigeyes și-a susținut recitalul obișnuit, băgîndu-le pistolul de serviciu în ureche și spunîndu-le fel de fel de lucruri înfiorătoare, pînă cînd au început să geamă sau să facă efectiv pe ei, după care și-a concentrat atenția asupra unei măsuțe dintr-un colț al camerei de zi, care era acoperită cu bani. Erau foarte

mulți, adunați în niște teancuri care, de la distanță, te făceau să crezi că era vorba de niște hîrtii oarecare. Pigeyes îi chemase prin radio-emițător pe cei de la brigada de narcotice, ca să ne dea o mînă de ajutor la arestări, însă pînă la sosirea acestora, fără să stea pe gînduri, a luat două teancuri de bancnote, avînd fiecare cîte trei sau patru mii de dolari, și mi-a dat și mie unul. Am luat banii, dar i-am dat înapoi în mașină, după sosirea celor de la narcotice.

— Ce-i asta? m-a întrebat Pigeyes.

— Sînt student la drept, am răspuns, dat fiind că între timp fusesem admis.

— Și?

— Și n-ar trebui să fac porcării de-astea.

— Hei, pe ce lume ești?

După care m-a descifrat fără probleme și mi-a prezentat adevărul gol-goluț. Oare îmi închipuiam că tipii de la brigada de narcotice n-aveau să se înfrupte și ei din bucate? Ce trebuia să facem, să lăsăm totul pe masă, pentru ca rahații ăia de mexicani să poată recupera suma după ce judecătorul Nowinski va fi hotărît că pătrunseserăm ilegal în încăpere? Sau poate că era mai bine să așteptăm și să sperăm că fîrțîngăii de la secția de confiscări aveau să-și sacrifice o părticică din timpul de golf ca să trimită o citație, situație în care banii aveau să se rătăcească fie prin biroul funcționarului, fie pe acasă pe la un judecător? Eram atît de naiv încît să cred că mexicanii aveau să spună ceva? Nici unul nu avea habar de nimic, băiete. Erau făcuți mac și așteptau să fie trecuți pe malul celălalt.

— Sau poate că pur și simplu vrei să ai ce să-i povestești lui mami? a întrebat el în cele din urmă.

— Ia mai slăbește-mă.

Nu era prima oară că aveam discuții de genul ăsta. Indiferent ce ar fi făcut Pigeyes, mi-am zis, nu era singurul care proceda așa și cel puțin se străduia să nu mă amestece și pe mine. Însă de data asta voia să vîslim amîndoi în aceeași barcă.

— Faci ce vrei și fac ce vreau. O să am timp berechet să mă gîndesc, tot restul vieții. Basta.

S-a mulțumit să mă privească timp de cîteva clipe, arătînd chiar mai urît ca de obicei, cu maxilarele încleștate, cu niște ochi apatici și cu o expresie care devenise pasivă și neîncrezătoare. Asta era una din așa-numitele situații delicate. Semăna cu apartenența la Yakuza. Trebuia să-ți tai un deget ca să-ți dovedești atașamentul. Oare ce punea la cale? Privind înapoi, cred că a vrut doar să-mi demonstreze, înainte de-a da piept cu lumea, că ar fi bine să știu că nu există judecată infailibilă și că fiecare are șansele lui, pe care trebuie să și le valorifice. Prin urmare, am adus banii acasă, i-am arătat neveste-mii și, după ce i-am ținut trei săptămîni în sertarul pentru ciorapi, i-am dat surorii mele pentru St. Bridget's. Da, Elaine, de acolo au provenit și nicidecum dintr-o colectă a secției de poliție, așa cum ți-am spus inițial. Am primit un bilet de la șeful clasei a opta, pe care l-am păstrat toți acești ani; lucru cu desăvîrșire inutil, dat fiind că oricum nu aveam de gînd să-i spun cuiva cum au stat lucrurile în realitate. În fond, eram un polițist care trebuia să-l aresteze imediat pe Pigeyes și nicidecum să cînte *Que Sera, Sera* sau să facă acte caritabile cu niște bani care fuseseră, de fapt, furați.

După două luni am început dreptul și, după alte cîteva săptămîni, făceam parte din grupa 60 de la financiar. Pigeyes a făcut un tărăboi în toată regula cînd am plecat, organizînd o petrecere de tot hazul și arătîndu-se dispus să nu precupețească nici un efort ca să iasă totul perfect.

În orice oraș te-ai afla, lucrătorii din poliție alcătuiesc un fel de confrerie secretă. Își spun „forțele de ordine" și sînt cît se poate de uniți. Se practică încrederea reciprocă, dar totul are o limită. Există o sumedenie de motive pentru asta și poate că cel mai important este că nimănui nu-i este efectiv simpatică poliția. Și de ce i-ar fi? E formată doar din indivizi care te privesc cu coada ochiului și așteaptă să calci pe bec. Și eu am fost polițist, dar, ori de cîte ori văd un caraliu stînd cumințel la un colț de stradă, primul lucru la care mă gîndesc este „de ce mă filează ticălosul ăsta?"

Pe de altă parte însă, polițiștii lucrează pe cont propriu și fără ajutorul nimănui. Cohortele de avocați, procurori, judecători, guvernatori de închisoare și toată lumea aceea a legilor nu fac două parale cînd trebuie să te fofilezi

prin cine știe ce subsol de casă și să-l cauți pe suspectul de tîlhărie pe care cică l-ar fi văzut doamna Washington luînd-o la fugă. Nu-ți rămîne decît să intri pe ușa de la subsol și să aștepți în prag, iar apoi să ieși după cinci minute, clătinînd din cap — iar toată liota de avocați, guvernatori și toți ceilalți rămîn fără carne de tun. Însă tu ești singurul care riscă — nu numai că viața ta e singura în primejdie, dar în plus ești singurul care poate contribui la prinderea individului. Sistemul e ca și inexistent. Iată de ce îți vine atît de ușor să-l snopești în bătaie pe ticălosul care mai face și scandal după ce l-ai înhățat, vorbindu-ți fie despre maică-ta, fie despre violarea afurisitelor lui de drepturi constituționale, fără să mai țină seama că tocmai i-a crăpat cu o piatră căpățîna unui bătrînel de șaptezeci și șapte de ani ca să-l poată jefui. Îți vine ușor, fiindcă tu ești singurul care intră în acțiune și pentru că banditul e al tău. Singurii care înțeleg chestia asta sînt ceilalți polițiști.

Așa se face că, nemaiținînd cont de celelalte lucruri — de faptul că faci parte dintr-o confrerie secretă și că nimănui nu-i place de tine —, polițiștii nu-și dau la cap unii altora. Cînd intri în acțiune, știi că ești singur și încerci să faci cum e mai bine. Și dacă se întîmplă uneori să nu fii la înălțimea așteptărilor, nu contează, fiindcă și ceilalți sînt la fel, corect? Mîine poți s-o iei de la capăt. Cine are căderea să aprecieze aceste lucruri? Însă dacă începi să te ții de tîmpenii și să spui „te-am văzut cum ai dat chix", atunci se împute treaba și toată lumea din poliție începe să vorbească vrute și nevrute.

Trecem la o altă scenă: doi ani mai tîrziu, imediat după ce termin dreptul constituțional, mă trezesc cu doi tipi de la FBI, cu costume de poliester și pantofi albi, care vor să stea de vorbă cu mine. Indivizii încep cu niște chestii de încălzire, gen am lucrat cumva cu Gino Dimonte, după care trec la subiect: am făcut parte din echipa care a realizat o captură de droguri cu trei ani în urmă, în aprilie? Mă știți că la aritmetică percutez imediat. Unul dintre traficanți a cedat în urma anchetei federale (după ce la nivelul statului nu s-a rezolvat nimic), dar a găsit un barosan cu relații care i-a promis reducerea pedepsei dacă era dispus să vorbească despre polițiștii din Kindle care bagă în buzunar ce nu-i al lor. Normal că tra-

ficantul nu-i dă în gît pe cei de care ştie că o să mai aibă nevoie, ci doar pe Pigeyes, care s-a autoservit fără să ceară permisiunea. Văd întregul tablou în faţa ochilor, îmi dau seama unde bat agenţii FBI-ului şi nu găsesc altceva de zis decît „A, da, cred că-mi amintesc, da, cum să nu, chestia aia cînd erau o grămadă de bani pe masă". Asta înseamnă că ai scame pe creier. La ce naiba m-oi fi gîndit? A fost cel mai ciudat lucru care putea să mi se întîmple. Cinci secunde petrecute în holul de la drept au fost suficiente ca să-mi schimbe nenorocita asta de viaţă. Toţi poliţiştii care au auzit povestea — şi credeţi-mă că erau la curent cu mult înainte ca cerneala să se usuce în agendele celor de la FBI — au fost convinşi că am făcut-o fiindcă eram la drept şi simţeam că mă aflam undeva deasupra celorlalţi. Caraliii sînt foarte sensibili la treburile astea cu diferenţele de clasă, pe care pur şi simplu nu mai pot să şi le scoată din scăfîrlie. Nu pot să uite că, pe un salariu de patruzeci de mii pe an, trebuie să-i apere pe milionari şi să încaseze gloanţe pentru cine ştie ce amator pe care îl doare undeva dacă trăiesc sau se curăţă. Însă nu asta era problema, nu încercam să-mi fac prieteni şi în alte sfere şi, la drept vorbind, nu mi-au plăcut niciodată trădătorii. Pe de altă parte, nu pot să pun acest lucru pe seama caracterului meu eminamente moral, care m-ar fi îndemnat să spun adevărul. Mă cunosc destul de bine şi n-are rost să prostesc pe nimeni. Am călcat strîmb şi în situaţii mai nasoale, nu era vorba că refuzam să-mi ajut prietenul. Singura explicaţie e că, în clipa aceea, pe cînd rămăsesem în incinta Facultăţii de Drept, cu pereţii aceia lambrisaţi, am avut exact acelaşi sentiment pe care îl trăisem în copilărie, cînd îmi dădeam seama că eram un înstrăinat într-o lume care parcă era alcătuită numai din obiecte. Bănuiesc că m-am comportat la fel ca atunci cînd eram în clasa a patra şi cînd deşteptul de mine privea viaţa convins că exista ceva nelalocul lui şi că acel ceva era întotdeauna propria mea persoană.

Oricum, povestisem deja cam trei sferturi din toată tărăşenia cînd mi-am dat seama brusc că era ceva în neregulă. Agenţii se prevalaseră de obişnuita imunitate în teritoriu, cu alte cuvinte spune tot şi nu păţeşti nimic, nu-ţi atingem nici un fir de păr. Am priceput brusc că problema

mea n-avea nimic de-a face cu agenții federali, ci cu faptul că trebuia să dau explicații amănunțite celor de la BAD, care erau foarte stricți față de cei nou-veniți. Imunitate. Delicte grave. Înșelarea încrederii. Nu aveam să fac deloc o impresie bună dacă le povesteam despre banii furați pe care îi ascunsesem în sertarul unde îmi țineam șosetele. Așa că am modificat finalul, relatînd cum am intrat cu Pigeyes în mașină și cum i-am spus acestuia să strîngă și banii care se aflau la mine, urmînd să-i prezinte pe toți în instanță ca dovadă palpabilă.

După aceea lucrurile au intrat pe un făgaș aproape firesc. Am depus mărturie în fața marelui juriu, repetînd ceea ce le declarasem agenților federali și fără să adaug nimic altceva. În ultimele mele șase luni ca polițist, am fost trecut la munca de birou și n-am mai ieșit în nici o misiune operativă, iar simpatia față de mine era atît de mare, încît pînă și personalul civil din cadrul secției îmi scuipa în cafea cînd mă întorceam cu spatele. Pe urmă Pigeyes a fost inculpat și a trebuit să compar în instanță și să depun mărturie împotriva lui. Îi plătise vreo treizeci de mii lui Sandy Stern, pe care cu cîțiva ani în urmă l-aș fi descris ca pe un avocat evreu al apărării și care a făcut în așa fel încît a demonstrat că dosarul era foarte șubred. Acuzarea avea doar vreo doi traficanți căcăcioși, care au fost nevoiți să recunoască singuri că se aflau cu fața în jos, întinși pe spate, o listă de inventar a ofițerului de la narcotice, conform căreia pe masă se aflau două mii de dolari bani gheață, deși traficanții susțineau că fuseseră patruzeci de mii, și pe mine. Firește că mă aflam acolo doar ca să spun adevărul, dar, văzîndu-l pe Pigeyes care mă privea cu o ură de moarte, am avut un sentiment ciudat, de misionar pus la fiert pentru masa canibalilor. Stern m-a întrebat dacă eram gelos pe Pigeyes și dacă îmi dădeam seama că era un polițist mai bun ca mine, iar eu am răspuns afirmativ, recunoscînd totodată că nu verificasem lista de la narcotice, ca să văd ce anume inventariase Pigeyes. Am fost de acord că existau mexicani incapabili să distingă un polițist american de un altul și am spus „da" chiar și atunci cînd Stern m-a întrebat dacă eram singurul ofițer de poliție care recunoscuse că primise o parte din banii luați de pe masă. Avocatul acuzării s-a uitat la mine de parcă îl

lovise damblaua, iar juriul s-a întors după două ore și l-a declarat nevinovat pe Pigeyes. La ieșirea din sala de tribunal, am știut că mă făcusem de baftă: nu cred că mai exista cineva, nici măcar judecătorul sau vreunul din boșorogii știrbi care căscau gura la procese fiindcă n-aveau ce face, care să nu fie convins că decăzusem pînă sub genunchiul broaștei. Nora, care nu scăpa nici o ocazie de a răsuci cuțitul în rană, m-a întrebat foarte la obiect: „Ei bine, Mac, acum crezi în sfîrșit că ai obținut ce doreai?"

Oare oi fi obținut? Recunosc că au existat cîteva întorsături ciudate ale situației. Una dintre cele mai neașteptate a fost că tipii de la BAD m-au îmbrățișat în văzul lumii. Au considerat că trădarea unui prieten era o probă de caracter și mi-au oferit un loc de muncă, ținînd cont de strictețea cu care respectasem regulile de comportament în fața instanței. Cît despre Pigeyes, a fost ruinat. Juriul asistă la fiecare proces ca la o premieră, însă polițiștii îl mai văzuseră și în alte dăți pe Stern în acțiune și nici măcar n-aveau nevoie de proces ca să știe că Pigeyes era pătat. Toți prietenii din secție — și slavă Domnului că sînt cu nemiluita — se întrec în a-i face fel de fel de servicii și de două ori pe zi dacă e nevoie, însă de avansare nu mai putea fi vorba, iar cei de sus au început să se ferească de el ca dracul de tămîie. Din clipa aceea, a continuat să alunece pe tobogan și să aibă zile negre, ajungînd să cadă victimă unor măsuri disciplinare luate pe o logică asemănătoare celei a romanilor, care îi trimiteau pe preoții pederești să locuiască la mănăstire. Pigeyes a fost pedepsit să lucreze la delicte financiare. Mie, unul, mi-au plăcut dintotdeauna complicațiile activității în acest domeniu și faptul că investigarea unui caz nu se limita la a o găsi pe prietena banditului și la a sta alături de ea pînă cînd apărea și el. Însă, pentru Pigeyes, găsirea unei nereguli într-un bilanț nu se va compara niciodată cu scoaterea pistolului.

Din cîte am auzit, în prezent Pigeyes duce o viață destul de tristă. Cu ocazia rarelor capturi de stupefiante la care ia parte, e însărcinat să adune pulbere albă de pe masă și nicidecum bani. Ceilalți îi spun Prăfuitul sau Omul de Zăpadă fără ca el să știe, și asta nu pentru că ar iubi iarna. A fost întotdeauna un polițist căruia i-a plăcut

să iasă din tipare; era măcinat de porniri dușmănoase și de complexe și ura pe toată lumea. Prin urmare, nu a existat nici o doamnă Pig în viața lui, ci doar pipițele care stăteau la agățat prin baruri și care, fiind pe punctul de-a da de bucluc, își făceau socoteala că nu era rău să se frigă cu un om al legii. Nu prea îi rămăsese mare lucru. Dar asta pînă acum. În clipa aceasta mă avea pe mine.

D. Reîntîlnirea cu Pigeyes

— Nu v-am spus că o să apară? Nu v-am spus, fir-ar dracu-al dracu'?

Pigeyes era atît de fericit, bucurîndu-se ca un cocoș care a tăvălit toate găinile din coteț, încît am avut impresia că n-o să mai știe ce face și-o să se ia singur în brațe. Recunosc că nutream niște gînduri nu tocmai cuviincioase față de partenerii mei, care mă împinseseră pe o pistă care ducea exact la dușmanul meu de moarte — mai mare și decît fosta soție —, un individ care, judecînd după cuvintele rostite, mă aștepta ca pe un măr copt.

— Dă-mi o mînă de ajutor. Dacă nu mă înșală memoria, ăsta nu ești tu, a spus el, ținînd în mînă cartea de credit.

— Cum ați spus, domnule polițist?

— Domnule detectiv, rahat cu ochi.

— Vă rog să mă scuzați, domnule detectiv Rahat-cu-Ochi.

Personal, nu eram deloc convins că făcusem o mutare deșteaptă. Dar asta-i situația. Umblînd după Bert și amăgindu-mă cu ideea unei alte vieți, începusem să devin altceva decît ce fusesem. Lîngă ușă, polițistul tînăr cu jachetă din piele de șopîrlă, cu plete și cu niște perciuni dați cu briantină, s-a strîmbat și a executat o piruetă, ca și cum ar fi vrut să-mi spună că o caut cu lumînarea. Numai că nu era la curent cu tot ce se întîmplase. Dacă Pigeyes m-ar fi bătut pînă mi-ar fi sărit capacele, n-ar fi reușit niciodată să-și explice motivul adevărat sau să inventeze ceva pe măsură. M-a țintuit cu ochii aceia mici și negri, din care albul nu se vedea deloc, în timp ce am evaluat amîndoi realitatea înconjurătoare. Pe urmă și-a îndreptat

spre mine un deget gros cît un arac de fasole și mi-a adresat privirea aceea unică, aidoma unei raze laser care-ți străpunge inima.

— Să nu te mai aud, a rostit.

Acesta a fost momentul cînd a intervenit în discuție Trilby, un negru buhăit de vîrstă mijlocie, care stătea la un birou. Se pricepuse de minune să mă prindă în lat, cu ajutorul păpușii de la recepție. Evident că polițiștii se aflau aici de mult timp, în căutarea lui Kam, și lăsaseră vorbă să fie anunțați urgent dacă se ivea cineva care avea o cît de mică legătură cu el. În timp ce așteptam la telefon, Trilby probabil că îl anunțase pe Pigeyes, care a mulțumit plin de recunoștință divinității pe care o idolatriza, de îndată ce mi-a auzit numele. Pînă în clipa asta, Trilby urmărise schimbul nostru de replici cu coada ochiului, ținîndu-și chipul îndreptat în altă parte, în așa fel încît, dacă urma să se întîmple ceva urît, să poată susține că n-a văzut nimic. Acum însă și-a luat inima în dinți și a întrebat cine sînt.

— Un bețivan, a spus Pigeyes.

E ciudat cît de mult poate să mă enerveze chestia asta ori de cîte ori vine vorba despre ea.

— Sînt avocat, domnule Trilby.

— Gura, mi-a tăiat-o Pigeyes.

Nici măcar nu era atît de înalt. Probabil că mințise cînd spusese că avea un metru șaptezeci și cinci, însă era clădit ca un congelator: nu tu gît, nu tu talie, ci doar o masă de carne flască pe un cadru, ce-i drept, solid. Furia care-l cuprinsese îi conferea un soi de aură, făcîndu-l să dea impresia că emană căldură. N-aveai cum să nu-i recunoști prezența. Era îmbrăcat într-un sacou sport și o cămașă de comandă, sub care i se vedea maioul. În picioare purta cizme de cowboy.

Partenerul lui și-a dat seama că era înfierbîntat și s-a strecurat pe lîngă el. Gino s-a îndreptat agale spre ușă. Cînd a intervenit al doilea polițist în discuție, am luat-o de la capăt.

— Dewey Phelan.

Și-a scos legitimația din buzunar și a dat efectiv mîna cu mine. Polițistul bun, polițistul rău. Mutt și Jeff. Drăcia dracului, păi chiar eu inventasem jocul ăsta. Oricum,

m-am simțit întrucîtva ușurat cînd am stat de vorbă cu Dewey cel tinerel și slăbănog, care nu cred că avea mai mult de douăzeci și trei de ani. Ce mă frapa la el era tenul palid, precum și excrescențele epidermice care îmi aminteau de o cremă de ouă și părul negru și unsuros care-i cădea mereu în ochi.

— Ei bine, domnule Malloy, cred că înțelegeți. Problema este că, din cîte vedem, ați încercat să pătrundeți într-o cameră de hotel care nu e a dumneavoastră. Așa e? Ia să vedem, poate că reușiți să ne explicați ce și cum.

Dewey însă nu învățase rolul la perfecție. Se tot muta de pe un picior pe altul, ca un țînc de cinci ani care vrea să facă pipi. Pigeyes a rămas cu spatele la ușă și cu un braț sprijinit de un fișier, asistînd la discuție cu o expresie acră.

— Îl caut pe unul dintre partenerii mei, domnule polițist.

Cel mai bine era să spun adevărul. Puteam să calc strîmb la orice pas, iar lucrul care mă interesa cel mai mult era să arăt că sînt tare pe poziție.

— Aha, a făcut Dewey, dînd din cap și încercînd să se gîndească ce ar trebui să mă întrebe în continuare. Cum îl cheamă pe partenerul ăsta? Și ce fel de partener e?

I-am spus numele lui Kamin pe litere. Dewey și l-a notat în carnețelul pe care și l-a sprijinit de una din coapse.

— Falsă identitate, a rostit Pigeyes.

Stînd cu spatele la fișiere, a arătat spre cartea de credit care ajunsese între timp în posesia lui Dewey. Pigeyes avea de gînd să mă acuze de asumarea unei identități diferite de cea reală. Uitasem că statul își putea manifesta interesul față de cine eram sau voiam să fiu.

M-am uitat la Dewey, ca și cum l-aș fi considerat prietenul meu.

— Știi, i-am spus, Gino și cu mine am trecut prin niște chestii împreună. Dar ăsta e un lucru pe care poți să i-l explici chiar dumneata. Dacă folosești numele cuiva cu permisiunea persoanei respective, nu înseamnă că ți-ai asumat o falsă identitate. Cartea de credit îi aparține lui Kamin. Pricepi?

Dewey nu pricepuse.

— Vrei să spui că ai primit asta de la el? De la Kamin?

Și-a întors privirea spre Pigeyes pentru o clipă, poate ca să vadă cum reacționa la cele auzite, deși am avut impresia că tocmai le spusesem ceva important. Pe mutrele ambilor se putea citi că se făcuse lumină. Bert era Kam și invers, lucru pe care nu-l știuseră.

— E cartea lui Kamin? a întrebat Dewey.

— Corect.

— Și ți-a dat-o ție?

— E cartea lui Kamin, iar eu am venit să-l caut, fiindcă, din cîte știam, asta era camera lui Kamin. Sînt sigur că și el o să spună că am acționat cu permisiunea lui.

— Ei bine, o să trebuiască să-l întrebăm.

— Absolut, am spus.

— Atunci dă-ne adresa lui.

Asta era singura minge pe care n-ar fi trebuit să i-o ridic la fileu. Mi-am dat seama cînd era deja tardiv. Mai devreme sau mai tîrziu, văzînd că Bert nu răspundea la telefon, aveau să-i facă o vizită acasă. Iar treaba aceea să se împută cînd aveau să deschidă frigiderul. Am încercat pe moment să-mi imaginez cîte zile aveau să mai treacă pînă la episodul respectiv și ce anume urma să se întîmple după aceea.

Între timp, Dewey își notase adresa lui Bert, după care s-a apropiat de Pigeyes ca să discute ceva cu el. Fără îndoială că îi spunea lui Gino că nu aveau nici un motiv real să mă rețină, iar Pigeyes îi răspundea că nu-i adevărat, fiindcă tocmai mă prinsese încercînd să mă dau drept altcineva. Însă pînă și Pigeyes își dădea seama că, dată fiind relația pitorească pe care o avuseserăm pînă atunci, dacă mă înhăța fără temei, procesul civil pe care l-aș fi demarat pentru acuzare abuzivă ar fi dus la pensionarea lui imediată.

Una peste alta, tocmai începusem să-mi fac socoteala că ieșisem basma curată cînd l-am auzit pe Gino că spune:

— Mă duc s-o aduc.

S-a întors cît ai clipi din ochi, însoțit de studenta drăgălașă pe care o găsisem la recepție. Mi-am închipuit că voia să mai treacă o dată în revistă povestea cu cartea de credit sau că ea avea, eventual, să-i atragă atenția

asupra unui lucru pe care el îl omisese cu privire la persoana mea. Însă m-am înșelat.

— Nu ăsta-i tipul, așa-i?

Biroul, și așa mic, începuse să se aglomereze. Acum eram cinci persoane înăuntru și, în plus, cea mai mare parte a spațiului era ocupată de masa de lucru a lui Trilby, pe care nu se afla nimic, cu excepția unor fotografii ale copiilor lui, care între timp crescuseră, și ale soției. Pe pereții lambrisați se găseau un fanion al universității și un ceas. Fata s-a uitat de jur împrejur.

— Nu, sigur că nu, a spus ea.

— Descrie-l.

— Păi, în primul rînd că era negru.

— Despre cine-i vorba? am întrebat.

Dewey mi-a aruncat o privire care conținea un avertisment și a clătinat încet din cap, ca și cum ar fi vrut să mă îndemne să-mi țin gura și să nu întrerup. Pigeyes i-a spus fetei să continue.

— Cred că avea pînă în treizeci de ani, poate douăzeci și șapte. Un început de chelie și o statură atletică. Destul de arătos, a adăugat ea, ridicînd apoi din umeri, de parcă ar fi vrut să-și ceară scuze pentru observațiile atît de sincere venite din partea unei tinere albe.

— Și de cîte ori l-ai văzut?

— De șase ori. Ba de șapte. S-a învîrtit destul de mult pe-aici.

Am intervenit din nou în discuție.

— Ce-i ăsta, teatru scurt? Aveți cumva de gînd să trageți concluzia că i-am furat portofelul individului?

Începusem să merg pe ghiceală, fiind cît se poate de sincer, deși mă simțeam derutat.

— Uite ce e, tipule, a zis Dewey, zău că ar fi cazul să-ți ții pliscul.

— Păi, văd că-mi puneți întrebări și vorbiți despre cineva în prezența mea. Ce naiba, vreau să știu despre cine.

— Dumnezeule mare, vă vine să credeți că are atîta tupeu? a întrebat Pigeyes, întorcîndu-se și mușcîndu-și nervos unul din pumni.

— Păi atunci, spune-i, a rostit Dewey, ridicînd ușor din umeri.

În fond, ce importanță avea pentru ei? Într-un tîrziu, Gino a înțeles mesajul, iar în mintea lui s-a făcut lumină.

— Cum să nu, dacă vrei să-ți atîrni singur bolovanul de gît, treaba ta, mi s-a adresat Pigeyes, îndreptîndu-și apoi mîna lăbărțată spre studentă și ordonîndu-i: Spune-i domnului Malloy aici de față despre cine vorbim.

Fata nu pricepuse nimic din ce se petrecea în jurul ei. A ridicat din umeri cu nonșalanță, făcînd o mișcare care i-a săltat puțin bluza albă.

— Despre domnul Roberts, a spus ea. Kam Roberts.

— Amicul tău, mi-a susurat Pigeyes din celălalt colț al camerei, țintuindu-mă cu ochii lui mici și răi, care străluceau ca două agate, și invitîndu-mă să iau cuvîntul: Ia să vedem ce te pricepi să ne mai spui.

VII. LA MINE ACASĂ

Locuința în care am trăit cu Nora Goggins cît am fost căsătoriți era o casă mică și pătrată, din cărămidă, cu pereți din prefabricate și obloane negre, situată într-un fel de suburbie pe nume Nearing, care nu se afla chiar la capătul pămîntului. Nora a susținut întotdeauna că ne puteam permite ceva mai mult decît atît, numai că nu mi-a surîs ideea; aveam o căsuță de vară pe malul Lacului Fowler și, în ce mă privește, îmi ajungea. Existau și așa o groază de cheltuieli suplimentare — mașina, hainele (și ale mele, și ale ei) și afurisitele alea de crose de golf. Dacă mă gîndesc bine, bănuiesc că faptul că nu am avut o casă grozavă își are semnificația lui. Iedera se agață treptat de cărămizi. La început, cînd am cumpărat locuința, acest lucru a fost ceva mai discret. Acum tulpinile sînt groase ca niște ramuri de copac, au prins coajă și se continuă cu o sumedenie de cîrcei sinistri, care au dibuit crăpăturile din tencuială și năpădesc pe nesimțite toată casa. O casă de care am făcut rost o dată cu puștiul. Nora și-a pus palma în fund și dusă a fost. Nearing nu va fi niciodată un cartier strălucitor ca-n filme, iar Nora se pricepe binișor la ierarhiile valorice.

De meserie e agent imobiliar. Cunoașteți genul de fătuță venită de la marginea orașului, dichisită foc și gata să-ți ia piuitul. Nu mai putea să suporte statul acasă. S-a chinuit zdravăn cu Lyle și l-a ajutat să intre la liceu, dar am înțeles că, la un moment dat, calculase pe un petic de hîrtie și își dăduse seama ce procentaj de celule nervoase trebuia să-și sacrifice în fiecare zi. Chiar dacă eram mai mult beat, am ghicit că în ființa ei exista un fel de nefericire de care nu va scăpa niciodată. Țin minte că am văzut-o odată pe cînd era în grădină. Avea în fiecare an o altă pasiune domestică, iar în vara aceea venise rîndul legume-

lor. Acestea existau din belșug: tulpinile de porumb cu frunzele acelea late ca niște mîini pline de grație, aracii de mazăre denși ca arborii unei păduri ecuatoriale, vîrfurile dantelate ca tulpina de ferigă ale sparanghelului. Stătea în curticica din spate, cu Lyle alături, și era pierdută cu ochii undeva departe, avînd o minte populată de tot felul de viziuni însingurate, ca un nou Columb care știe că pămîntul e rotund, deși toți ceilalți cred că e pătrat.

În cele din urmă, s-a lansat în domeniul proprietăților imobiliare, prezentînd noutățile de pe piață cu o bucurie și o fervoare nestăvilite și neavînd cîtuși de puțin astîmpăr. Îi plăcea la nebunie faptul că revenise în lumea adulților. Parcă avea din nou douăzeci și unu de ani — din păcate, acest lucru era valabil în toate privințele. Cînd mi-am dat seama că se petrecea ceva, cam după un an sau doi, m-am trezit oarecum imobilizat. Mă lăsasem de băut, așa că stăteam acasă și cădeam pradă unor închipuiri dintre cele mai jenante, gîndindu-mă la diverși indivizi care se mutau din Kansas City și se alegeau cu ceva special de pe urma prestației Norei. Aceasta își prezenta caracteristicile refugiului ei lăuntric, în timp ce eu, bețivanul care hoinărise pînă nu demult mai ceva ca un menestrel, stăteam frumușel acasă și mă abandonam unor practici perverse, la care n-avea voie să se uite nimeni. Nu-i așa că faptul că te *gîndești* la sex e partea lui cea mai tîmpită? Mai ales pentru bărbați. Știți cum merge treaba, nu facem copii, așa că ne mai rămîne un singur mod prin care să arătăm că mai avem resurse. „Cum stai cu problema?" E ca și cum l-ai întreba pe un grăsan dacă a apucat să bage în mat. Jur că am fost deprimat zile în șir după ultimul control, cînd medicul s-a interesat dacă, în accepțiunea modernă a termenului, mai eram activ din punct de vedere sexual, iar eu am fost obligat să răspund negativ. Văd însă că iar bat cîmpii.

În plimbările ei, Nora s-a trezit însoțită de propria-i directoare, o pițipoancă pe nume Jill Horwich, cu care mergea destul de des fie să bea ceva, fie să participe la congrese. Jill făcea cinste meseriei de agent imobiliar: era divorțată, avea grijă de o ciurdă de copii și bănuiesc că îi plăcea tăvăleala, fiindcă era incomparabil mai puțin stresant să te hîrjonești cu un oarecare agățat la bar decît cu cineva care pe urmă se mută imediat în bucătărie și

așteaptă să-l hrănești. Nora a părut întrucîtva impresionată de stilul de viață al lui Jill.

Numai că firea aventuroasă a Norei nu reprezenta defel o noutate pentru mine. La puțin timp după ce am început să ieșim împreună, de fapt chiar la a doua întîlnire, Nora Goggins în persoană mi-a supt-o pentru prima oară. Țin minte și acum clipa cînd mi-a deschis fermoarul și a dat cu ochii de ciocănitoare. A luat-o în mînă la fel de firesc ca un solist vocal dintr-un bar de noapte care înșfacă microfonul. A fost unul din cele mai palpitante momente din viața mea, iar asta nu înseamnă că am rămas la stadiul unui tinerel nelumit. Am știut atunci că găsisem pe cineva fără pereche și cu mai mult curaj ca mine, trăsătură pe care am considerat-o irezistibilă, mai ales în cazul unei fete catolice. Mi-am închipuit că după cineva de acest gen te puteai lua liniștit chiar și în inima junglei, fiindcă nu se temea de fiarele sălbatice și se pricepea să-și croiască drum pretutindeni. La drept vorbind însă, asta însemna că aveam de-a face cu o persoană cu păreri greu de clintit și care avea să se simtă trasă în jos de viața noastră în comun. De aceea s-a tot legat de mine fără motiv, mi-a spus frecvent că nu-i ofeream nici o mulțumire și se pare că a născocit niște dorințe secrete pe care nu i le-am putut îndeplini.

Zgomotul pe care l-am făcut cînd m-am întors în noaptea asta l-a convins pînă și pe Urîcios să dea fuga jos pe scări și să se frece la ochi, îmbrăcat doar cu pantaloni și fără cămașă, arătînd de parcă ar fi scăpat chiar atunci din ghearele unei lighioane. Sincer să fiu, nu e foarte arătos. E cam cît mine de înalt, dar nu la fel de solid, și are cîteva fire de păr rătăcite pe pieptul care abia se mai vede sub acnee. Tunsoarea lui bizară, ce seamănă cu un teren de golf amplasat pe un deal năpădit de buruieni, era răvășită. Ne-am așezat amîndoi la masa din bucătărie, mulțumindune cu niște resturi de fulgi.

— Ai avut o noapte grea?

A scos un sunet vag afirmativ. Își ținea mîna în dreptul feței și-și sprijinea brațul de cutia cu fulgi, ca și cum ar fi fost singurul lucru capabil să-l ajute să nu se prăbușească. Își pusese și o cămașă, una dintre cele elegante, cu dungi, pe care sînt sigur că tot eu am plătit-o. Mi-am dat seama că dunga roșie nu făcea parte din model, ci era o urmă de ketchup.

— La cît te-ai întors?

— Unu.

Voise să zică la prînz, nu noaptea. M-am uitat la ceas: 7. 48 p.m. Lyle abia își începea ziua. La drept vorbind, are un regim de viață cu totul pe dos. Atît el cît și prietenii lui consideră nesănătos să facă vreo mișcare înainte de miezul nopții. Bineînțeles că Nora pune existența libertină a lui Lyle pe seama exemplului nefericit pe care l-a furnizat bețivul de taică-său cînd tocmai începuse să crească.

— Ar trebui să încerci să-l citești pe Sfîntul Augustin. Are multe sfaturi pentru viața dusă în exces.

— Mai taci din gură, tată.

Poate că, dacă ar fi dat dovadă de o urmă cît de mică de umor, n-aș fi vrut chiar atît de mult să-i ard una. Din păcate, a trebuit să mă abțin și să mă gîndesc că, în cazul în care l-aș fi pocnit, i-ar fi spus maică-sii, care i-ar fi adus la cunoștință avocatului, care la rîndul lui i-ar fi transmis judecătorului. Dacă aș fi fost convins că l-ar fi luat pe pușți de la mine, l-aș fi bușit cum scrie la carte, numai că eram sigur că aveam să mă aleg doar cu noi restricții și dispoziții dezavantajoase.

Conform acelei minunate educații primite la Universitate, parcă Rousseau fusese cel care inițiase în cultura occidentală idolatrizarea copilului, a inocenței și a perfecțiunii lui în sînul naturii. Oricine a avut ocazia să crească o ființă omenească fără mare lucru în buzunar știe că asta-i o minciună. Copiii sînt niște sălbatici, niște mici brute egocentrice care, ajunse la vîrsta de trei ani, stăpînesc deja toate formele umane de comportament necorespunzător — inclusiv violența, frauda și mita — ca să obțină ce vor. Cel care locuia la mine-acasă nu a manifestat nici un fel de tendință de a se da pe brazdă. Toamna trecută am descoperit că țicălosul nici măcar nu apărea în cataloagele colegiului comunitar pentru care completasem conștiincios cîte un cec care să acopere taxele la fiecare început de trimestru. Cu o lună în urmă l-am scos la masă în oraș și l-am prins în timp ce încerca să bage în buzunar bacșișul ospătăriței.

Cam de trei ori pe săptămînă îl amenințăm că-l zbor afară din casă, numai că maică-sa a apucat să-i spună că în procedura de divorț s-a stabilit că trebuia să-l întreținem pînă la douăzeci și unu de ani — Brushy și cu mine presupuseserăm că asta se referea doar la banii pentru

colegiu — , iar Nora, care crede că băiatul are nevoie de înțelegere, mai cu seamă în condițiile în care rezervele ei la acest capitol sînt limitate, ar profita, fără îndoială, de ocazie ca să ajungă iar în instanță, cerînd ca eu și Lyle să învățăm exact ce avem de făcut și obligîndu-mă să mai scot cinci sutare din buzunar pe lună. În acest fel, de multe ori mă trezesc că un gînd anume mă înjunghie cu forța hîdă a unui cuțit ruginit: acum îmi e frică și de el.

Credeți-mă că nu sînt chiar atît de vesel pe cît par.

Ridicîndu-se ca să-și mai ia niște fulgi, fiul meu m-a întrebat unde am fost.

— M-am ocupat de aspectele neplăcute ale propriului trecut, i-am răspuns.

— Așa, ca mama?

Probabil că era convins că avea un haz nebun.

— Am dat din întîmplare peste un polițist pe care-l cunoșteam. La U Inn.

— Zău?

Lui Lyle i se pare normal că am lucrat cîndva în poliție, dar nu-i place să scape ocazia de a exploata o eventuală inversare a rolurilor.

— N-ai dat de bucluc, tată, nu?

— Dacă am nevoie de cauțiune, tipule, știu de unde să-l iau pe expert.

I-am aruncat lui Lyle o privire plină de înțeles, care l-a făcut imediat să-și caute de lucru prin bucătărie.

Pigeyes simțise că moare cînd fusese obligat să-mi dea drumul. Stătuse de vorbă cam un sfert de oră cu Dewey și se pare că ajunseseră împreună la concluzia că era preferabil să-mi verifice povestea pe care le-o spusesem despre Bert. Gino mi-a dat cartea de credit înapoi și mi-a spus s-o am mereu la mine, fiindcă o să mai dau ochii cu el în scurt timp. Nu mi-a făcut deloc impresia că voia să-mi aducă flori.

Acum, în timp ce dădeam pe gît resturile de fulgi în loc de cină, îmi doream să nu fi fost atît de pripit în rostirea numelui lui Bert. Problema gravă, pe care abia în clipa aceea începeam s-o pricep, era că, după ce Pigeyes și Dewey deschideau frigiderul lui Bert, următoarea vizită avea să fie la G & G. O să vrea, în mod sigur, să afle totul despre Kamin. În faza în care ajunseseră lucrurile, ar fi fost foarte greu — în cursul săptămînii viitoare — să răspund fără să fac nici o referire la banii care lipseau. Iar

dacă povestea asta începea pe mîinile poliției, toată lumea începea să facă spume. Chiar dacă acum Krzysinski încă își păstra calmul ori de cîte ori discuta cu Jake, după sosirea sticleților nu era cazul să mă mai gîndesc nici la cocoloșeli și nici la soluții diplomatice. Cu alte cuvinte, adio și-un praz verde, G & G. Trebuia să mă pun în mișcare imediat.

Cu toate acestea, vestea existenței unei ființe omenești care răspundea la numele de Kam Roberts m-a făcut să mă simt ca un astronom care tocmai a descoperit că pe orbita noastră se mai află o planetă căreia i se spune tot Pămînt. Dacă nu era unul și același cu Bert — iar Bert nu avea douăzeci și șapte de ani, nu era negru și nici nu începuse să chelească ultima dată cînd îl văzusem, cu douăsprezece zile în urmă —, atunci de ce prefera acest Kam Roberts să se folosească peste tot de numele lui Bert și să-și ridice corespondența de la adresa lui?

Aveam încă în buzunarul de la cămașă biletelul pe care îl copiase Lena de pe Infomode. L-am studiat preț de o clipă și, în disperare de cauză, i l-am arătat și lui Lyle, spunîndu-i că se părea că fusese scris de Bert Kamin.

— Șmecherul ăla care ne-a dus la cîteva meciuri de-ale lui Trappers? Trebuie să fii salon cu el, dom'le.

— Mulțumesc, Sherlock. Te-ai gîndit la vreun salon anume? Poate la cel al spărgătorilor de seifuri, ce zici?

Lyle n-a avut nici o reacție. Puteam la fel de bine să-l fi întrebat ceva despre budism. Puștiul lăsase un pachet de țigări pe masă și am luat o mahorcă doar așa, ca podoabă pentru buze.

— Hei, mi-a atras el atenția. Dacă vrei, cumpără-ți.

— Tocmai mă ocup de salvarea ta, i-am zis. Îți mențin nealterate sănătatea și viitorul.

Puștiului nu i s-a părut că aș fi avut haz. Nu i se pare niciodată. Dacă aș începe să socotesc toate străduințele din viață în care am dat greș, aș rămîne fără baterii. Numai că Lyle și cu mine avem un fel anume de a simți lucrurile împreună. Pe vremea cînd beam vîrtos, au existat momente cînd, deși eram matolit, dragostea pentru acest copil m-a copleșit cu o intensitate care m-a lăsat cu răsuflarea tăiată. Aveam de fiecare dată aceeași imagine în fața ochilor: plodul ăsta dolofan de doi ani alerga de mama focului, cu un rîs liber ca o cascadă și mai cristalin ca muzica, iar eu îl iubeam atît de mult, cu o asemenea

tandrețe, încît nu-mi era deloc rușine de lacrimile care mi se prelingeau pe obraji, în timp ce stăteam la al nu știu cîtelea pahar de whisky cu sifon. Acestea au fost momentele cele mai intime pe care le-am petrecut cu puștiul — un contact imaginar, pe cînd el dormea sus, iar eu stăteam într-un bar aflat la cîteva mile de casă. Din punct de vedere practic, nu prea i-am făcut cine știe ce bine. Din cîte-mi dau seama, asta mă situează între cei șaptezeci și cinci la sută din tații pe care-i cunosc și care doar se prefac a fi părinți. Însă la un moment dat Lyle mi-a depistat vulnerabilitatea și a înțeles că, atunci cînd e vorba de el, încerc niște regrete care pur și simplu mă paralizează. Indiferent dacă asta se cheamă a fi chit sau a-ți lua revanșa, știm amîndoi că faptul că el apasă pe buton, iar eu refuz să sar are aceeași dinamică emoțională distorsionată ca, de pildă, tortura rituală sau o formă de sado-masochism în familie. Prin tot ce face, Lyle dă impresia că mă dojenește, în vreme ce eu declar în gura mare că pedeapsa pe care o ispășesc este dragostea ce i-o port dacă nu lui personal, atunci în orice caz unor lucruri pe care doar el le reprezintă.

Cu țigara în gură, am plecat din bucătărie și m-am învîrtit în jurul cozii prin camera de zi. Fusesem deja la clubul de gimnastică de întreținere și trecusem pe la birou ca să iau dosarul pentru audierea lui Toots Nuccio, care urma să aibă loc a doua zi. Ba chiar am și citit ceva din el. În cele din urmă am urcat la etaj, procedînd ca în fiecare noapte și încercînd să pun geană pe geană. Credeți că ar fi cazul să-mi descriu dormitorul, locul de unde îmi efectuez dictările nocturne? Arată ca Hiroșima după bombă. Cărți, ziare și mucuri de țigară. Tot felul de reviste cu pretenții și articole de drept, pe care le-am citit în vremurile cînd aveam mai multă minte. O veioză de bronz, stil colonial, cu abajurul distrus. Lîngă scrinul din lemn de cireș, există o porțiune dreptunghiulară de covor mai puțin șterșă decît restul și cu cîte o adîncitură în fiecare colț, de la picioarele mesei de toaletă a Norei, una din puținele piese de mobilier pe care le-a luat cu ea. Întrucît Lyle e cu mine mai tot timpul, nu prea are rost să mai fac curat, așa încît micul meu colț de lume pare distrus și cu susu-n jos din orice unghi te-ai uita.

Lîngă patul meu se află o husă de protecție și o pînză terminată pe jumătate și amplasată pe un șevalet pe a

cărui margine se găsesc o mulțime de tuburi de vopsea mînjite de urme de degete și folosite mai mult sau mai puțin. Artistul la lucru. Cînd aveam optsprezece ani, urma să devin un al doilea Monet. Asta se întîmpla cînd locuiam în casa maică-mii și eram victimizat de tiradele ei stridente. Simțeam pe vremea aceea o oarecare mîngîiere ori de cîte ori mă concentram asupra lucrurilor care nu se schimbau: permanența unei linii și liniștea unei pagini. Nu mai știu de cîte ori și în cîte săli de clasă am desenat atîtea și atîtea personaje din serialele de benzi desenate: Batman, Superman, Dagwood. Țin minte că eram bun. Profesorii mă lăudau, iar în nopțile cînd stăteam cu taică-meu la Black Rose aveam obiceiul să-i distrez amicii de pahar, reproducînd întocmai cîte o fotografie de ziar. „Băiatul ăsta e grozav, Tim." La bar, taică-meu își lua porția de mulțumire sufletească între bărbați, lăsîndu-i pe ceilalți să-i copleșească feciorul cu elogii, însă acasă nu îndrăznea s-o contrazică pe mama, care avea o atitudine eminamente sceptică față de o asemenea vocație. „Să tot mîzgălești niște chestii oarecare", obișnuia să bombănească de fiecare dată cînd venea vorba despre acest subiect. Abia în anul întîi la Universitate, cînd am luat un „nesatisfăcător" la desen, am început să-mi dau seama că avea dreptate.

Problema e următoarea: văd bine doar în două dimensiuni. Habar n-am dacă e vorba de profunzimea percepției sau de ceva care are legătură cu materia cenușie. Am pe ecranul minții obiectul, dar nu și originalul care îl inspiră. Dacă falsificarea ar fi o meserie acceptată legal, aș fi un veritabil Picasso în domeniu. Pot reproduce orice pe hîrtie, ca și cum o mînă invizibilă ar fi trasat deja conturul. Însă viața de zi cu zi face ce face și mă pune jos. Tot ce fac e în racursi sau distorsionat și nu iese niciodată cum trebuie. Mi-am dat seama cu puțin timp înainte de a intra în poliție că, la drept vorbind, cariera mea artistică ar fi un iad de mîna a doua, în care n-aș fi în stare să creez nimic original. Așa că m-am făcut avocat. Încă o glumă ca atîtea altele, numai că, ori de cîte ori o spun, partenerii mei au o tresărire nervoasă.

Acasă, între patru pereți, îmi place să mă prefac. De obicei, cînd mă trezesc brusc la trei dimineața, nu-mi vin în minte nici raportul lui Wash și nici dictafonul. În schimb, fac reproduceri după Vermeer și-mi imaginez cît de bine e să fii un tip care a reușit o transformare atît de profundă a realității. Trec de multe ori prin stări asemănătoare în puterea nopții, dominat de lumina intensă, de strălucirea foii veline a albumului de artă și de acrilii întrucîtva amețitori, care parcă nici nu s-au uscat, în timp ce încerc să nu mă gîndesc prea mult la imaginea care s-a repezit din mijlocul flăcărilor ca să mă trezească.

Parcă vă aud întrebîndu-vă: și despre ce fel de imagine e vorba? De fapt, e un bărbat. Îl văd cum iese din pălălaie și, imediat după ce mă trezesc, cu gura uscată și cu inima zvîcnindu-mi în piept, mă tot uit după individul ăsta care are ceva cu mine. E după colț și stă întotdeauna în spatele meu. Poartă pălărie și are cuțit. Cîteodată, în vis, scînteierea are o mică șovăire cînd tipul intră în raza luminii albastre pe care o răspîndește un bec de pe stradă. E vorba de un lucru care mă marchează pentru toată viața: relația cu individul ăsta, Un Străin cu Gînd Hain, cum spun sticleții, un individ care mă pîndește și vrea să-mi facă rău. E genul de om la care se gîndesc mamele cînd își previn fetele să nu se aventureze pe străzile pustii. E tîlharul din parc și spărgătorul care-ți intră în casă la trei dimineața. Poate că tocmai de asta m-am făcut polițist, fiindcă m-am gîndit că o să pun mîna pe el. Însă văd că tot eu sînt cel care are necazuri în toiul nopții.

Dumnezeule, de ce mi-o fi atît de frică? Sînt cinci ani de cînd tot bat străzile în lung și-n lat, încercînd să-mi fac tot mai bine datoria și să-mi folosesc deprinderile, atîtea cîte mai am. Dar mă uit la acel 5 — 0 scris cu cifre mari care continuă să-mi provoace o neliniște interioară, ca și cum ar fi vorba de calibrul unei arme pe care cineva mi-o ține îndreptată spre cap. E suficient ca să te pună la podea. Stau întins pe patul ăsta în care am regulat de cîteva mii de ori o femeie despre care sînt convins acum că nu dădea doi bani pe ce făceam, ascult zgomotul înecat al unei tărăboanțe ruginite care a fost cîndva mașina mea și încerc să mă agăț cu deznădejde de sunetele scoase la

plecare de ființa aceea bîntuită care a fost cîndva un copil atît de delicat. Ce motiv oi avea să-mi fie frică, Elaine, în afară de afurisita asta de viață unică și fără de pereche?

În noaptea asta m-am trezit doar o dată. N-a fost atît de rău ca alteori. Nu tu vise, nu tu flăcări, nu tu cuțite. Un singur gînd, încărcat de o groază atît de mare, încît abia de pot să-l exprim.

Probabil că Bert Kamin a murit.

C A S E T A 3

Dictată pe 26 ianuarie, ora 21:00

Miercuri, 25 ianuarie

VIII. OAMENII DIN ORAȘ

A. Archie era un tip cu sînge rece

Cînd am ajuns la birou miercuri dimineață, Lena mă aștepta.

— Tipului ăstuia îi place să joace pe bani?

Era limpede că știa deja că aveam să-i dau un răspuns afirmativ.

— Să văd.

Am urmat-o și ne-am îndreptat amîndoi spre bibliotecă. Anul trecut, cînd am avut întrevederea preliminară cu Lena chiar în incinta campusului universitar, am observat că în curriculumul elaborat exista ceva în neregulă — avusese nevoie de șapte ani ca să termine colegiul. Am întrebat-o dacă se angajase undeva.

— Nu tocmai, mi-a răspuns roșcata de atunci, înșfăcîndu-și servieta și aruncîndu-mi o căutătură deloc inocentă. Am trecut printr-o chestie nasoală.

— Cît de nasoală?

— Nasoală rău.

Ne-am uitat unul la altul în camera unde aveau loc întrevederile de acest gen, o încăpere izolată fonic, puțin mai mare decît o debara și care s-ar fi potrivit de minune dacă am fi recurs la torturi.

— Am crezut că îmi căzuse cu tronc un tip, a spus ea. Numai că, de fapt, mă îndrăgostisem de droguri. Acum m-am înscris la NarcAnon[1]. Știi procedura, o dată pe săptămînă.

Mi-a așteptat reacția. Mai existau cinci-șase firme bune în oraș, iar noi eram primii care organizau întrevederi preliminare. Dacă sinceritatea nu dădea rezultate, putea să-i mintă pe următorii sau să spere că avea să obțină angajarea înainte să pună careva vreo întrebare. Avea o grămadă de note maxime, așa că pînă la urmă cineva tot avea să-și asume riscul. Pe trăsăturile ei bine conturate puteai citi că își făcuse și ea socotelile astea.

— Eu fac dezalcoolizare, i-am spus și i-am strîns mîna.

Se descurcase bine. Ba chiar sclipitor. Își luase soarta în propriile mîini cu acea hotărîre tipică sportivilor, care mă făcea, de fiecare dată cînd o sesizam, să mă colorez într-o paletă binecunoscută a sentimentelor ignobile — invidie, admirație și convingerea nestrămutată că eu eram un rebut, iar ea o femeie pe cinste.

După ce-am ajuns la bibliotecă, m-a așezat lîngă un computer și a recurs la codurile cuvenite ca să readucă pe ecran mesajul lui Bert. M-am uitat încă o dată la el:

Hei, Arch —

SPRINGFIELD

Special pentru Kam 1.12 - U cinci, cinci Cleveland
1.3 — Seton cinci, trei Franklin.
1.5 — SJ cinci, trei Grant.

NEW BRUNSWICK

1.2 — S.F. unsprezece, cinci Grant.

— Vezi? m-a întrebat. Am verificat în *Sportsline*. Nu e vorba doar de scoruri. Au și un catalog al sporturilor.

1 Narcotics Anonymous — organizație însărcinată cu recuperarea persoanelor narco-dependente (n. tr.).

Vrei programul meciurilor din Las Vegas? Uite-aici tot ce-ți trebuie.

Lista se întindea pe cîteva pagini și cuprindea campionatele de baschet, amator și profesionist, și de hochei, cu cîte un punct pentru fiecare meci, care la rîndul lui figura și pe o a doua listă, separată de prima.

— Pe urmă, a continuat Lena, m-am întrebat dacă vreunul din sporturile astea are legătură cu Springfield sau New Brunswick.

În Springfield, Massachusetts, exista un anume interes pentru baschet, însă despre New Jersey n-aveam idee.

— Fotbalul, a rostit ea. Acolo au jucat primul meci de fotbal din campionatul colegiilor, la New Brunswick. Iar primul meci de baschet a avut loc la Springfield.

Am pus-o să umble la comenzi și să readucă mesajul lui Bert pe ecran. Cu trei săptămîni în urmă, meciurile din play-off ale Ligii Naționale de Fotbal mă făcuseră să pierd un weekend întreg.

— E vorba de meciuri, a spus Lena. Cred că pariază pe una sau pe alta din jumătățile de tablou.

Mi-a aruncat o privire, ca să vadă cum credeam că se descurcă, și trebuie să spun că merita felicitări.

— Se leagă, a continuat ea după o pauză. Franklin și Grant, amîndoi au legătură cu banii, nu? Au mutrele pe bancnote. Nu prea știu ce înseamnă chestia cu Cleveland.

— Grover Cleveland apare pe bancnota de o mie.

— E clar, s-a băgat în pariuri, a conchis Lena. Și încă pînă-n gît. Cum crezi că-și acoperă pierderile?

Cîndva ea însăși roabă a unei patimi, Lena avea acea concepție învechită conform căreia pînă la urmă trebuie să plătești pentru toate păcatele.

M-am gîndit atent la întrebarea ei. Dacă paria între cinci și zece mii pe zi, Bert avea toate motivele să se apuce de furat.

— Nu pot să-mi dau seama ce-i cu acest „Special pentru Kam", a rostit Lena.

N-aveam idee.

— Și cine-i Arch? a mai întrebat ea.

Aici lucrurile mi se păreau ceva mai simple.

— Un parior.

Bineînțeles, actuarii sînt niște lucrători oficiali îmbrăcați cu cămăși albe. Am presupus că Archie nu putuse rezista tentației de a face un calcul al probabilităților și în alt domeniu decît cel al ratei mortalității. Existența unui funcționar îmbrăcat regulamentar și care se ținea de pariuri într-unul din birourile acelea aseptice era o idee cît se poate de ciudată.

— Uite ce-i, i-am spus Lenei, dacă acest Archie ar avea numărul meu de cont și numele lui Kam Roberts, ar putea să vină și să-și ridice singur pariurile de la cutia poștală. Corect? În plus, ar fi în stare să procedeze la fel cu zeci de alți oameni, dacă ar avea același tip de aranjament și cu ei.

— Care-ar fi motivul?

— Acela că pariatul e ilegal și că e bine să fii prins cît mai tîrziu sau deloc.

Chiar și pe vremea cînd eram în serviciul activ, înainte că interceptările telefonice să devină un fapt obișnuit, băieții țineau un catastif numai pentru așa ceva. Un oarecare bătea la ușa unei locuințe dintr-un cartier sărăcăcios și se oferea să închirieze un apartament pentru o lună, la prețul de trei mii, fără nici un fel de tocmeală. Apartamentul era folosit timp de patru săptămîni, după care respectivii se mutau, în speranța că o să fie mereu cu un pas înaintea agenților federali. Însă în ziua de azi, indiferent cum se face treaba, ori de cîte ori se organizează pariuri la telefon, sînt șanse mari ca dușmanul să fie cu urechea pîlnie. Archie nu primea telefoane de la nimeni. Puteai, în schimb, să te uiți bine în *Sportsline* și să-ți lași pariurile pentru Archie la poșta pentru Infomode. Archie era o entitate electronică și totodată un om al timpului său.

Acest fapt explică și referirea făcută la Arch Enterprises și întîlnită pe declarația de credit bancar a lui Kam Roberts. Archie rezolvase dilema milenară a pariorilor — cum să-mi strîng banii fără să dau telefoane și fără să mă trezesc cotonogit pînă la următoarea zi de vineri? Era o metodă simplă, de profesionist sadea. Totul se trecea pe cartea de credit. Cîștiguri și pierderi. Probabil că exista un raport lunar în care se semnala fie debitul, fie creditul. Pentru un cîștigător, era ca și cum ar fi umblat cu bani

gheață — puteai să te ocupi de bilete de avion, mese la restaurant, cîte-un costum, cîte-o cravată, tot ce-ți trecea prin cap și putea figura pe cartea de credit. Dacă pierdeai, Archie era plătit de către bancă. Fără îndoială că toată lumea folosea anumite sisteme intermediare. După cum stăteau lucrurile, se pare că Arch Enterprises era filiala unei companii care, la rîndul ei, era proprietatea unui trust. Și dacă fusese creat în Pico Luan?

— Despre ce-i vorba în cazul ăsta? a întrebat Lena. Pot să lucrez și eu la el? a continuat ea, făcîndu-și socoteala că, oricum, era mai bine decît la controlul obligațiunilor și la reclamațiile legate de polițele de asigurare.

I-am mulțumit călduros, iar pe urmă m-am întors cu documentul la mine în birou, întristat oarecum de propria mea persoană. Ca de obicei, îmi lăsasem imaginația bolnavă s-o ia razna. Archie nu era amantul lui Bert, ci un parior. Chiar și așa însă, existau o sumedenie de lucruri care nu se potriveau. Încă nu știam ce legătură era între Bert și Kam, după cum nu ghiceam motivul pentru care era vînat de Pigeyes și gașca lui. Nu era vorba de jocurile de noroc, fiindcă asta ar fi fost de competența celor de la moravuri. Pigeyes și Dewey făceau săpături pentru niște chestii care intrau la delicte financiare. Numai că această informație a avut în orice caz un efect sigur. Mi-a consolidat teoria elaborată în puterea nopții, făcîndu-mă să-mi spun încă o dată, nu în gînd, dar pe un ton șoptit: „Bert a murit."

Am zărit cîteva raze ale unei lumini reci oglindindu-se în apa rîului. Situația lui Bert trebuia analizată cu ceea ce se numea o logică de polițist. Caută explicația cea mai simplă. Individul din frigider nu-și legase singur o sfoară de undiță în jurul gîtului. Băieții răi aveau rolul lor în toată afacerea și voiau să transmită un mesaj. Și, dat fiind locul unde fusese descoperit cadavrul, se pare că mesajul respectiv avea legătură cu Bert. Colac peste pupăză, Bert dispăruse, iar eu am aflat nici mai mult, nici mai puțin decît că intrase în niște combinații nebunești pe bază de pariuri, ajungînd să joace în scene unde oamenii se ceartă din cauză de bani și cad victimă unor dispute subterane care se rezolvă prin vărsare de sînge, întrucît acționarea în

instanță nu este posibilă. M-am întrebat dacă Bert mai avea un frigider la subsol.

Un lucru era limpede. Nu aveam de gînd să mă întorc și să verific, mai ales după ce-l orientasem pe Pigeyes în direcția asta. Ce-i drept, ar fi fost plină de învățăminte o trecere în revistă a ceea ce se afla în computerul pe care-l văzusem în camera de zi a lui Bert, îndeosebi în legătură cu eventualele referiri suplimentare la Kam Roberts, la obiceiurile și la viața lui. Acest lucru nefiind cu putință, m-am decis să vizitez biroul lui Bert, a cărui ușă dădea pe același coridor cu a mea. Ușa era încuiată. Ăsta era Bert, grijuliu pînă la nebunie față de secretele clienților, ca să nu mai vorbim de ale lui. Secretara fusese detașată în altă parte în timpul rătăcirii șefului ei, însă știam unde ținea cheia și am reușit să mă furișez înăuntru.

Dacă locuința lui Bert era într-o relativă dezordine, explicabilă prin însăși personalitatea ocupantului, biroul lui dădea la iveală o curățenie patologică. Fiecare obiect fusese șters de praf și se afla la locul lui. Obiectele de decor ale avocaților sînt cam aceleași peste tot: diplomele de pe pereți, fotografiile de familie și cîteva amintiri conturate discret, care trimit cu gîndul la apogeul carierei lor juridice și sînt menite să-i impresioneze pe clienți. Wash, de exemplu, păstrează documentele anumitor tranzacții importante într-un singur corp de bibliotecă, strîngînd laolaltă anunțuri din *Journal* păstrate în mape de plastic, precum și tomuri de antologie juridică în care se găsesc mii de documente finale, redactate pe hîrtie specială, legate în piele și avînd înscrise pe cotor, cu litere aurite, numele și data tranzacției. Pînă și eu am o schiță înrămată, făcută de unul dintre graficienii postului local de televiziune, în care pledez cauza celor de la TN în fața unui mare juriu, referitor la concedierea unui pilot care fusese angajat sub numele de John și care, modificîndu-și prenumele și aparatul reproducător, devenise ulterior Juanita.

Singurul lucru de care te convingi aruncînd o privire prin biroul lui Bert e că ai de-a face cu un tip căzut în cap după fel de fel de sporturi, fapt dovedit de suvenirurile care abia mai încăpeau unul lîngă altul pe pereți și care includeau, printre altele, cîteva mingi de base-ball cu autograf și un tricou al celor de la The Hands, avînd în

cerneală neradiabilă semnăturile tuturor membrilor echipei care cîștigase campionatul în 1984, înrămat și acesta și atîrnat de unul din pilaștrii de beton. Nu se mai vedea nici un alt lucru pe care să dai doi bani, cu excepția răcitorului mare și rablagit dintr-un colț.

Dat fiind că mă ocupam de contul 397, am aflat toate parolele lui Bert din rețea, după care am pus în funcțiune calculatorul și m-am uitat la toate fișetele, apăsînd pe mai multe taste și obținînd acces la diferite documente, în speranța că aveam să găsesc și alte indicii legate de activitatea lui Archie și a lui Kam Roberts. Însă n-am descoperit nimic. Pentru consolare, am început să trec în revistă corespondența nesfîrșită a lui Bert, animat parțial de dorința de a da peste lucruri interesante, dar în același timp — trebuie să recunosc — delectîndu-mă cu ipostaza spionului care trage cu ochiul și cercetînd viața bătrînului Bert din perspectiva avocatului.

Ciudățeniile și metodele neortodoxe folosite de Bert nu i-au permis să atragă mulți clienți spre firma noastră și l-au făcut să aibă o relație destul de distantă cu cei care apelaseră deja la serviciile ei. Statutul lui este cel al unui așa-numit „avocat de serviciu", cum eram și eu, adică cineva care face treaba unuia dintre partenerii care nu se pot coborî la un asemenea nivel. Cu această rezervă însă, Comisia îl iubește. Bert pontează în orice caz două mii cinci sute de ore de lucru efectiv pe an și metodele de forță de care se folosește dau rezultate grozave în instanță. Se implică în fiecare caz pînă la sacrificiu, iar șmecheriile la care recurge au făcut ca jumătate din avocații pledanți din oraș să-i devină dușmani. De fapt, acesta e principalul motiv pentru care m-am apucat de cercetarea contului 397: nu se pune problema ca Jake să fie sîcîit de avocații a o sută cincizeci de reclamanți și, oricum, marea lor majoritate insistă să dea drumul magnetofonului chiar înainte de a-i da bună dimineața lui Bert.

Cînd am ajuns pe coridor, mi-am auzit numele repetat prin pager; mi se cerea să formez interiorul Lucindei. Asta însemna că era timpul să mă duc la audierea în cazul Toots. Tocmai eram pe punctul de a opri computerul, cînd am văzut în fișetul de corespondență al lui Bert un nume care mi-a oprit inima-n loc: Litiplex.

Am apăsat iar pe taste, ca să obțin acces la dosarul respectiv. Eram agitat și convins că aveam să încurc tastele și comenzile și să pierd totul, dar nu s-a întîmplat așa. Cu toate acestea, nu era mare lucru de văzut — o simplă dispoziție, care nu avea mai mult de cîteva rînduri.

GAGE & GRISWELL

Document de serviciu

ÎN ATENȚIA AVOCATULUI

CONFIDENȚIAL ȘI NEDIVULGABIL

20 noiembrie

PENTRU: Glyndora Gaines, contabil-șef
Serviciul Contabilitate
DE LA: Robert A. Kamin
REFERITOR LA: Cecurile din contul 397 — Litiplex, Ltd.

În conformitate cu prezenta și în privința acordului cu Peter Neucriss, rog a se emite cecuri separate cu semnătura mea pentru Litiplex, Ltd. pentru sumele indicate.

Am citit documentul de la un cap la altul de patru sau cinci ori. În cele din urmă, după ce am reușit să înțeleg cît de cît despre ce e vorba, l-am scos pe imprimantă.

— Hei.

Am tresărit. Din cauza zgomotului imprimantei, nu auzisem că ușa fusese deschisă. Era Brushy. Rămăsese în picioare în prag și ținea în brațe haina mea și pe a ei, iar în brațe dosarul în cazul Toots.

— E fără zece. Ajungem în ultima clipă.

Bănuiesc că aveam o privire care m-a dat de gol, fiindcă s-a apropiat imediat de scaunul din fața biroului lui Bert, unde mă așezasem. Mi-a trecut prin cap să mă pun în calea ei ca să nu-mi poată citi peste umăr și să nu vadă documentul lui Bert, însă în ansamblu eram prea satisfăcut de ceea ce făcusem și de flerul detectivistic arătat ca să-mi consum energiile pentru asemenea lucruri.

— Dumnezeule mare, a rostit ea. Cum adică „în conformitate cu prezenta"?

— Al naibii să fiu dacă am idee. Am căutat peste tot și nu există nici o altă referire la Litiplex. Presupun că va

trebui să mă duc s-o întreb pe Glyndora. Oricum voiam să stau de vorbă cu ea.

— Comisia ți-a spus că nu existau documente acoperitoare pentru cecuri, parcă așa mi-ai zis.

— Adevărat.

— Poate că ai dat peste un fals, a spus ea. O cotcărie făcută de Bert ca să aibă ce să arate dacă îl întreabă cineva de ce a semnat cecurile.

Nu era exclus, ba chiar părea logic. Probabilitatea ca Bert să nu fi încheiat nici un fel de „acord" cu Peter Neucriss se apropia de nivelul certitudinii matematice. Neucriss este cel mai bun avocat din Kindle pe probleme de daune personale — un demon scund și corpolent, al cărui stil autoritar și ale cărui succese în instanță i-au adus renumele de „Prințul" cînd era de față, completat cu „întunericului" în clipa cînd se întorcea cu spatele. El și cu Bert nu mai avuseseră un schimb politicos de cuvinte de la cazul Marsden, judecat cu cîțiva ani în urmă, cînd Neucriss își încheiase discursul referindu-se la Bert ca la „un avocat din a patra dimensiune" și făcîndu-i pe membrii juriului să pufnească în rîs. Bănuiam că nu era deplasat nici să port o discuție cu Neucriss, deși perspectiva nu părea deloc surîzătoare.

— O să-mi spui și mie ce se întîmplă după ce o să stai de vorbă cu ei? m-a întrebat Brushy.

— Sigur, am răspuns, cu condiția să nu-ți umble gura. Știi figura: ca de la client la avocat. Nu vreau să se afle nimic înainte să-mi dau bine seama cum stau lucrurile.

— Haida-de, Malloy, a spus ea. Mă cunoști doar. Întotdeauna ți-am păstrat secretele pe care mi le-ai încredințat.

Mi-a adresat acel zîmbet aparte, strengăresc și cochet, de femeie dispusă să flirteze, iar apoi, încercînd parcă un sentiment de mulțumire la gîndul unor aventuri inavuabile, m-a împins pe ușă afară.

B. Colonelul

— Vă rugăm să vă spuneți numele, precum și pe cel sub care ați fost cunoscut în ultimul timp, pentru a se consemna în procesul verbal.

— Mă numesc Angelo Nuccio. N-u-c-c-i-o, dar oamenilor le-a plăcut să-mi zică Toots încă de cînd eram mic.

Colonelul, cum i se spunea în general lui Nuccio, i-a fericit pe membrii Comisiei D de la Disciplină și Admitere în Barou, așezați lîngă el la o masă lungă, cu surîsul larg al unui clovn de la circ. Cazul era judecat sub ochii lor, cum s-ar zice; juriul era alcătuit din trei membri, avocați care veniseră să participe la judecarea unor colegi de breaslă pe bază de voluntariat. În replică la cele spuse de Toots, președintele completului de judecată, Mona Dalles, și-a permis să aibă o reacție personală, în timp ce cei doi bărbați care o încadrau și-au păstrat expresia absolut neutră pe care singuri și-o impuseseră. Mona este angajată la firma Zahn, cel mai mare concurent al lui G & G, și este cunoscută drept o persoană cumsecade, onestă și inteligentă — însușiri care nu erau de nici un folos în cazul Toots, dacă priveai lucrurile din punctul de vedere al apărării. Aveam nevoie de cineva pe care să ne putem baza în proporție de sută la sută. Rolele unui magnetofon de dimensiuni considerabile se învîrteau în fața Monei, imortalizînd pentru eventualii ascultători ai posterității faza finală a vieții uneia dintre cele mai tumultuoase personalități publice din regiune.

Colonelul Toots are optzeci și trei de ani și este o epavă. Picioruşele lui strîmbe, dintre care unul a fost perforat de un glonț în bătălia de la Anzio, suportă cu greu povara artritei, în timp ce plămînii s-au afumat și s-au smochinit de tot, aidoma unor frunze moarte, motiv pentru care fiecare cuvînt pe care îl scoate colonelul în ultimul timp este subliniat de un șuierat ușor și insistent. Diabetul i-a slăbit vederea și se adaugă altor tulburări circulatorii care îi fac viața amară. Însă, dacă e să dăm Cezarului ce-i al Cezarului, individul nu se lasă — doar a mîncat jăratic atîția ani. Este un orășean prin excelență, care a făcut cîte puțin din toate: a fost soldat în trei războaie și un patriot înflăcărat, deși niţeluș cam ridicol, a fost polițist, a fost clarinetist de acompaniament fără a se face de rîs și a închiriat de două ori întreaga filarmonică din Kindle County ca să-l susțină în reproducerea unei piese pentru clarinet de Mozart, a făcut parte din crima organizată, a fost avocat și s-a declarat prietenul curvelor,

al asasinilor plătiți și practic al oricui din rîndul celor despre care bunul-simț îi șoptise că ar avea un cuvînt de spus în orășel. În urmă cu douăzeci de ani, cînd lucram la poliție, Colonelul încă era la apogeu, în calitate de reprezentant ales al celor din South End pentru primărie, iar atunci cînd nu se ocupa de politichie plătea polițe anumitor judecători, vindea locuri de muncă sau — cel puțin, așa se spune — ucidea pe unul sau pe altul. În privința lui Toots nu puteai fi niciodată sigur. Noțiunea de adevăr îi era cu desăvîrșire străină. Pe de altă parte însă, era un povestitor care l-ar fi fermecat pînă și pe Ulise și care știa să fie încîntător chiar și atunci cînd relata lucruri despre care bunul-simț îți sugera că erau absolut revoltătoare — cum a cumpărat voturi de la „tuciurii" și le-a dat curcani la schimb („Noiembrie e o lună cum nu se poate mai nimerită pentru alegeri") sau cum l-a împușcat în ambii genunchi pe un fîrțîngău care refuzase să-și achite o datorie la biliard.

La optzeci și trei de ani, colonelul Toots supraviețuise tuturor încercărilor vieții, cu excepția Comisiei de Disciplină și de Admitere în Barou, care îi pusese deja ardei iute sub coadă de vreo cîteva ori de-a lungul carierei și care continua să procedeze în acest fel și acum. În timpul unei recente anchete federale, s-a descoperit că, timp de paisprezece ani în șir, colonelul Toots plătise cotizațiile de la Country Club[1] pentru Daniel Shea, judecătorul răspunzător de strîngerea și vărsarea impozitelor, care întreținea relații deosebit de strînse cu firma unde era angajat Toots. Judecătorul Shea avusese înțeleapta inițiativă de a muri înainte ca Procuratura Statelor Unite să-l pună sub acuzare pentru o multitudine de forme de evaziune fiscală. Organele federale nu reușiseră să demonstreze că tribunalul prezidat de Shea fusese implicat în traficul de influență, așa încît Toots nu putuse fi inculpat. Însă plățile încălcaseră o serie de prevederi de ordin etic, iar Ministerul Justiției încredințase problema spre rezolvare Comisiei de Disciplină, unde foștii mei colegi, niște justițiari cîrcotași din fire, își dăduseră seama imediat că

1 Club exclusivist, la care au acces doar personalitățile orașului (n. trad.).

puteau să-i vină de hac lui Toots, fără a ține cont de cei optzeci și trei de ani ai săi.

Prin urmare, la orele zece ale acestei dimineți de miercuri, Brushy, clientul nostru și cu mine am ajuns la vechea clădire a școlii, unde se afla sediul Comisiei de Disciplină. Prezența noastră în sine a fost un semn al înfrîngerii. La îndemnul clientului, mă folosisem de fel de fel de stratageme ca să evit această întrevedere timp de peste doi ani și jumătate. Acum însă securea avea să cadă în mod sigur.

Am ascultat cuvîntul acuzării — o colecție de stenograme ale marelui juriu, oferite de Tom Woodhull, directorul-adjunct, care îmi fusese șef cu ani în urmă. Cînd s-a ridicat pentru a-și prezenta poziția, Woodhull mi s-a părut la fel cum îl știam — netulburat, înalt, arătos și cu desăvîrșire inflexibil. L-am chemat imediat pe Toots în boxa martorilor, în speranța că dădeam impresia că eram nerăbdător să-mi încep apărarea.

— De cînd practicați avocatura? l-am întrebat pe client, după ce acesta făcuse o prezentare bombastică a propriilor fapte de arme din război.

— Am fost primit în rîndurile oamenilor legii în urmă cu șaizeci și doi de ani și nouăsprezece zile. Dar cine stă să numere?

A arborat același zîmbet răsuflat de care se folosea ori de cîte ori i se cerea să răspundă la acest gen de întrebări.

— Ați urmat cursurile unei facultăți de drept?

— La Universitatea Easton, unde am studiat dreptul contractelor cu răposatul domn Leotis Griswell de la firma dumneavoastră, omul care a fost conștiința mea de-a lungul întregii cariere.

Mi-am întors fața de la membrii comisiei, ca nu cumva vreunul din ei să vadă că zîmbesc. Îi spusesem lui Toots să renunțe la lingușeli, însă era foarte greu să-l faci să se îndrepte. Stătea pe scaun cu bastonul sprijinit de genunchi și cu o urmă de salivă prelingîndu-i-se pe buze din cauza respirației îngreunate, rotofei ca un tubercul, de parcă ar fi fost alcătuit doar din burdihan și trabuc, și cu niște sprîncene stufoase, ale căror șerpuiri acopereau jumătate din frunte. Era îmbrăcat cu ceea ce purta întotdeauna — un sacou sport de un verde de-a dreptul șocant, aflat

undeva între pepenele verde timpuriu și chitră. Eram gata să pariez pe o sumă considerabilă că nici unul dintre membrii comisiei nu avea acasă o cravată atît de strălucitoare.

— Care a fost profilul practicii dumneavoastră în domeniul avocaturii? m-am interesat apoi, știind că pusesem o întrebare vicleană.

— Aș zice că am avut o practică de ordin general, chiar foarte general, a spus Toots. Aș zice că am fost de meserie ajutător. Oamenii care aveau nevoie de ajutor veneau la mine, iar eu îi ajutam.

Mai bine de atît nu ne-am fi putut descurca, întrucît în șaizeci și doi de ani de avocatură Toots nu putea indica nici măcar un caz de care se ocupase personal, un testament la a cărui redactare să fi colaborat sau un contract pe care să-l fi formulat. Ce-i drept însă, la el veneau o grămadă de oameni cu diverse probleme care erau apoi rezolvate. Practica lui Toots era un concept de o ambiguitate vecină cu magia. La urma urmelor, cine poate să explice un miracol? Pe de altă parte, Toots a oferit ajutor și multor oficialități și persoane publice. Aproape în fiecare instituție publică importantă exista cineva cu care Toots păstra o prietenie cu totul aparte. Exista un procuror general-adjunct cunoscut pentru eleganța îmbrăcămintei, căruia Toots îi cumpăra costume, sau un senator deosebit de important, care își extinsese casa cu ajutorul unui antreprenor, prieten cu Toots, în schimbul sumei remarcabil de mici de doar paisprezece mii de dolari. Această generozitate îl transformase pe Colonel într-un tip extrem de influent, mai cu seamă că metodele lui erau cît se poate de explicite. În primul rînd, Toots se baza pe farmecul său de escroc. În al doilea rînd, mai avea și alți prieteni în cartier, indivizi gata oricînd să-ți spargă geamurile, să-ți incendieze magazinul sau, așa cum i se întîmplase cîndva unui cîntăreț dintr-un local de noapte care făcuse pe deșteptul cu Toots, să te opereze de amigdale fără anestezic.

— Ați funcționat vreodată în cadrul secției financiare?

— Niciodată. Nici măcar o zi. Dacă ar fi nevoie să mă duc azi acolo, ar trebui să cer instrucțiuni ca să mă descurc.

Mi-am coborît privirile spre Brushy, ca să văd cum mergeau lucrurile. Se așezase lîngă mine, purta un costum închis la culoare și încerca să înregistreze fiecare cuvîntel într-un carnet galben. Mi-a adresat un surîs timid, dar asta doar fiindcă eram prieteni. Era prea versată ca să tragă nădejde mai mult ca mine, ceea ce oricum era extrem de puțin.

— Altceva. L-ați cunoscut pe judecătorul Daniel Shea? l-am întrebat pe Toots.

— Cum să nu. L-am cunoscut pe judecătorul Shea pe vremea cînd amîndoi eram tineri avocăței. Am fost prieteni la cataramă. Chiar așa, la cataramă.

— Este adevărat că, așa cum susține domnul administrator, ați plătit cotizațiile de la Country Club pentru judecătorul Shea?

— Cît se poate de corect.

Toots nu se arătase la fel de sigur pe sine cu cîțiva ani în urmă, cînd cei de la Fisc îi puseseră aceeași întrebare, și avusese grijă să scurteze pe cît posibil discuția. Nu avea să aibă efecte prea grave cînd Woodhull urma să înceapă interogarea acuzatului, care avea să fie oricum fără sare și piper.

— Puteți să explicați, vă rog, cum s-a ajuns la așa ceva?

— Fără nici un fel de probleme, a spus Toots, apucînd bastonul și făcînd cîteva mișcări cu el, de parcă ar fi băgat în viteză. În 1978 m-am întîlnit cu Dan Shea la un dineu organizat în cinstea Cavalerilor Ordinului Columb și am început să vorbim despre ce altceva decît despre golf. Dan mi-a spus că voia de mult să facă parte din Bavarian Mound Country Club, care se afla chiar în cartierul unde locuia, dar că, din nefericire pentru el, nu cunoștea pe nimeni care să-l ajute cu bani. M-am oferit cu mare plăcere. La puțin timp după aceea, președintele clubului, domnul Shawcross, mi-a atras atenția asupra faptului că Dan Shea avea dificultăți în achitarea cotizațiilor. Dat fiind că eram sponsorul lui, mi s-a părut normal să le

plătesc eu, fapt care a continuat din acel moment pînă cu puțin timp în urmă.

— Spuneți-mi, i-ați pomenit de aceste plăți judecătorului Shea?

— Niciodată, a răspuns Toots. N-am vrut să-l fac să se simtă prost. Pe vremea aceea, soția lui, Bridget, avea mari probleme cu sănătatea, iar cheltuielile pe care trebuia să le facă Dan începuseră să-l copleșească. Dat fiind că îl cunosc foarte bine, sînt sigur că a vrut să se ocupe și de cotizații, dar i-au ieșit din minte.

— Ați discutat vreodată cu el despre afacerile pe care le avea firma unde erați angajat pe teritoriul pe care se întindea jurisdicția lui?

— Deloc, a negat Toots din nou. Cum aș fi putut? Tinerii de la mine din birou fac o grămadă de chestii. Nici nu mi-a trecut prin cap că o să apară în instanță chiar atunci. Știți doar că în zilele astea există o sumedenie de secții ale tribunalului.

Toots și-a întins brațele în lături și a zîmbit din nou, dezvelindu-și cioturile strîmbe și îngălbenite care îi mai rămăseseră din dantura de odinioară.

În clipa aceea, Brushy mi-a înmînat un bilețel pe care scria „bani gheață".

— A, da, am spus, atingîndu-mi cravata și reluîndu-mi rolul pe care îl interpretam. Am stabilit că, atunci cînd a compărut în fața marelui juriu, domnul Shawcross a declarat că ați făcut aceste plăți în bani gheață și că l-ați rugat să nu le discute cu nimeni. Puteți să ne dați o explicație, vă rog?

— E cît se poate de simplu, a răspuns Toots. N-am vrut ca membrii clubului să afle că judecătorul Shea avea probleme cu achitarea cotizațiilor. Am avut sentimentul că acest lucru l-ar face să se simtă prost. Prin urmare, am plătit cu bani gheață, sperînd ca nici contabilul și nici ceilalți să nu-mi vadă numele pe vreunul din cecuri, și i-am cerut domnului Shawcross să fie amabil și să nu vorbească despre asta. Am încercat pur și simplu să-i vin în ajutor ca prieten, a încheiat Toots, întorcîndu-și cu mari eforturi fața spre membrii juriului.

Din păcate, n-am văzut pe nimeni căutînd în buzunar după batistă.

Woodhull a petrecut următoarele cincisprezece minute chinuindu-se să-i pună întrebări Colonelului. Toots, căruia pînă atunci nu-i scăpase un cuvînt, a devenit dintr-o dată surd ca o ciubotă. Woodhull a repetat fiecare întrebare de trei sau patru ori, iar Toots a răspuns în majoritatea cazurilor printr-o simplă privire în gol, de om care nu știe pe ce lume se află. Cam pe la ora prînzului, Mona a cerut suspendarea ședinței. Era suficient pentru ziua aceea. Toți cei șapte avocați prezenți în sală ne-am scos agendele, ca să vedem cînd puteam relua ancheta. Am căutat cîteva ore libere, le-am găsit cu chiu cu vai marțea viitoare și abia după aceea am putut să plecăm.

— Cum m-am descurcat? a întrebat Toots, în timp ce ne îndreptam spre ieșire.

— Grozav, i-am răspuns.

S-a luminat la față ca un copil și a rîs. Se vede treaba că era de aceeași părere.

— De ce ține morțiș un tip de optzeci și trei de ani să fie dat afară din barou? s-a mirat Brushy, după ce l-am urcat pe Colonel într-un taxi. De ce nu-și dă demisia?

Cariera de patruzeci de ani a lui Toots în funcția de consilier pentru South End a luat sfîrșit la începutul anilor '80, cînd s-a dovedit că așa-numita Comisie pentru Parcuri și Terenuri de Joacă, pe care o conducea prin numirea tuturor membrilor, votase timp de un deceniu pentru un contract de transportare a deșeurilor acordat firmei Eastern Salvage, aflată, printr-un număr de intermediari, în proprietatea unuia dintre fiii lui Toots. De atunci, acesta se mulțumise să joace toată viața rolul omului situațiilor disperate, avînd nevoie de autorizația de practicare a avocaturii pentru a da activităților desfășurate un aer legitim. I-am explicat toate aceste lucruri lui Brushy, în timp ce ne îndreptam spre Needle, croindu-ne drum printre mulțimea de oameni care ieșiseră în pauza de prînz. În cursul nopții ninsese ușor, iar zloata cenușie care se formase pe jos ne murdărise tocurile pantofilor.

— Oamenii care rezolvă acest gen de situații dubioase nu sînt trecuți în anuarul informațiilor utile. În plus, o asemenea decizie i-ar păta blazonul. E vorba de un

individ care a vrut să vină la audiere cu medaliile prinse-n piept. Nu poate accepta oprobriul public.

— Blazonul? Păi, a pus să fie uciși oameni. Cît despre tipii ăia din South End, ia prînzul cu ei. Ba chiar și cina.

— Face parte tot din blazon.

Brushy a clătinat din cap. Am intrat în sediul Needle și am luat liftul pînă la sala de așteptare de la G & G, unde fuseseră aduse niște biblioteci din lemn de stejar care fuseseră umplute cu o sumedenie de cărți vechi, cumpărate angro, pentru atmosferă. Birourile noastre fuseseră renovate la indicațiile lui Martin, cu vreo doi ani în urmă, în genul unei cabane de vînătoare din Anglia. Principala sală de așteptare își schimbase înfățișarea după ce fuseseră aduse lambriuri din lemn de pin, niște fotolii cu franjuri din imitație de piele, de culoare castanie, mici peisaje și scene de vînătoare atîrnate pe pereți, tablouri încadrate în rame de bronz și covoraș verzi și late, precum și alte decorațiuni de mîna a doua despre care nu mi-a cerut nimeni părerea. Totuși, acest tip de decor mă ajută să cad într-un fel de stare de fugă — chipuri noi în fiecare zi, tineri pășind aferați și cu niște priviri nelinîștite, tot soiul de activități importante care se desfășurau în jurul meu și n-aveau nici o legătură cu mine. Ipotecări de case, încheieri de contracte. Puteai să privești totul de la o distanță considerabilă: bărbați cu simboluri falice atîrnate de gît, femei cu picioarele pe jumătate dezgolite. Ce puneau la cale, pentru numele lui Dumnezeu? De ce se agitau, iar mie nu-mi păsa nici cît negru sub unghie?

— I-am spus că nu putem cîștiga, i-am declarat lui Brushy, în legătură cu Toots. M-a tot rugat să obțin amînări.

— Mi-am dat seama, a răspuns ea, trîntind dosarul pe masă. Durează de doi ani și patru luni. La ce bun?

Tocmai voia să străbată coridorul. Avea o întrevedere cu Martin, dar a avut grijă să-mi amintească de meciul de *squash* de la ora șase.

— Cîștigă timp.

— Și, mă rog, de ce are nevoie de timp? a întrebat Brushy.

— Ca să moară, i-am răspuns, înainte de a mă răsuci pe călcîie.

IX. DOUĂ NUCI GREU DE SPART

A. Regina registrelor contabile

Aidoma sălii mașinilor unui transatlantic, unde mîinile înnegrite de funungine ale mecanicilor bagă cărbuni ca să aţîţe focul, serviciul de contabilitate al firmei noastre arde tot undeva dedesubt. Deși situată la etajul 32, între o companie specializată în investiții bancare și o miniagenție de voiaj cu circuit închis, secția dă impresia că a fost izgonită în străfunduri, întrucît e izolată de celelalte trei etaje pe care le ocupăm. Cu toate acestea, în multe privințe aici se află inima firmei G & G. La contabilitate trimitem zilnic raportarea orelor de lucru pontate, contabilitatea este locul unde are loc lunar recunoașterea muncii prestate. În acest loc, uriașul motor care generează profitul firmei de avocați funcționează din plin, într-un ritm debordant.

Unul dintre lucrurile cele mai ciudate cînd trebuia să te duci de la Comisia de Disciplină și Admitere în Barou la G & G era că trebuia să te obișnuiești cu o lume unde banii — pe care, ca polițist și mai apoi ca avocat, i-am privit ca pe un lucru esențialmente rău — constituie, de fapt, punctul central al întregului univers. Banii reprezintă motivul pentru care ne angajează clientul — ca să-l ajutăm să cîștige mai mult sau să-și păstreze ce a agonosit. Și Dumnezeu știe că tot asta vrem și noi de la el. Este singurul lucru pe care îl avem în comun. În această perioadă, cînd se apropie încheierea anului fiscal, firma începe să semene cu un campus universitar înainte de meciul decisiv. Avem întruniri cu partenerii pe tema strîngerii onorariilor, iar acestea seamănă foarte mult cu întîlnirea

membrilor galeriei înainte de plecarea la stadion. De fiecare dată Martin și, mai cu seamă, Carl ne țin discursuri menite să ne dea suficient curaj să ne abordăm clienții și să le cerem să-și onoreze obligațiile bănești. Una dintre numeroasele invenții deștepte ale lui Carl a fost mutarea datei de încheiere a anului fiscal cu o lună mai devreme, pe 31 ianuarie, pentru a li se da clienților posibilitatea să achite onorariile în oricare din cei doi ani calendaristici învecinați. Pe 2 februarie, de așa-numita Groundhog Day[1], după totalizarea încasărilor, asociații au o nouă întrunire, de data asta în smoching, în vreme ce Comisia anunță „punctele" fiecărui partener — respectiv partea din venitul firmei care i se cuvine fiecăruia, exprimată în procente.

Serviciul contabilitate se află în două încăperi unde, sub o lumină orbitoare, lucrează nouă femei care beneficiază de un mobilier dominat de melamină albă. Cifrele reprezentînd încasările sînt raportate zilnic Comisiei Administrative și altor cîtorva subcomisii. Contabilul-șef, adică persoana care răspunde de întreaga activitate desfășurată aici, este Glyndora Gaines. Cînd am intrat în cameră, am găsit-o în picioare, studiind un petic rupt dintr-un ziar. Ziarul însuși era deschis pe biroul ei, fiind de fapt singurul lucru de acolo, cu excepția unei fotografii înrămate a fiului Glyndorei. De îndată ce a dat cu ochii de mine, s-a îndepărtat.

Îmi pusesem deja paltonul și tocmai mă pregăteam să plec și să mă întîlnesc cu Peter Neucriss. O mai sunasem de trei sau patru ori pe Glyndora, însă fără a primi vreun răspuns, așa încît am întrebat dacă primise mesajele pe care i le transmisesem.

— Ocupată, m-a informat cucoana, care pînă atunci citise *The Tribune*.

M-am ținut după ea prin camerele serviciului, dar și-a văzut de treabă și a cotrobăit prin cîteva fișete, după care le-a trîntit ușa.

— E important, am adăugat.

1 Groundhog Day — a doua zi din cea de-a doua lună a anului, cînd marmota rămîne afară sau se întoarce în ascunziș, în funcție de ivirea timpurie a primăverii sau de prelungirea iernii (n. trad.).

M-am ales cu o privire echivalentă cu o rafală de pușcă-mitralieră.

— Și ce fac eu e la fel, tipule. Sîntem cu zece la sută sub pragul minim al bugetului și ne stoarcem creierii, doar-doar om găsi o cale de reeșalonare a cheltuielilor. N-ai vrea mai bine să cîștigi niște *bani*?

Sfinte Sisoe, am dat peste o femeie a atitudinilor — cu majusculă —, una dintre acele matroane afro-americane care sînt adevărate forțe ale naturii și al căror regret principal pare a fi acela că dispun de o singură viață în timpul căreia să se indigneze din cauza mîrșăviilor din ultimele cîteva secole. Nimeni nu reușește să-i intre în voie. Nici avocații, nici asistenții, nici membrii personalului. În cursul anilor cînd a funcționat ca secretară, Glyndora a lucrat cu jumătate din avocații angajați la firmă. N-a reușit să se înțeleagă cu nici o altă femeie, iar relația pe care s-a străduit s-o mențină cu Brushy a durat doar o săptămînă. Se dovedise prea amenințătoare pentru Wash — și pentru mulți alții. În toate micile conflicte care au urmat, Glyndora a fost protejată de — ghici ghicitoarea mea? — Martin Gold, patronul spiritual al tuturor ciudaților din zonă. Acesta pare s-o considere amuzantă și, după cum știu prea bine, are tendința de a ierta orice păcat, cu excepția trîndăviei, de dragul științei de a demonstra că ești capabil. Iar Glyndora e capabilă din cale-afară. Asta e problema. Atîta doar că este total nemulțumită de modul cum a fost transformată într-o sclavă de conjunctura existentă. La cincisprezece ani a avut un copil pe care ulterior l-a crescut singură, nemaiavînd în acest fel nici o șansă de a-și croi un drum frumos în viață.

Dîndu-și seama că Glyndora nu putea profita de ocazia de a arăta cît era de capabilă, Martin a sfîrșit prin a o pune să facă echipă cu Bert, avocatul pentru care lucrase cel mai mult. Glyndora i-a înregistrat reclamațiile, a avut grijă de programul lui zilnic, i-a redactat corespondența de rutină, i-a completat spațiile libere în interogatoriile standard, l-a scuzat ori de cîte ori l-a prins flama și chiar s-a prezentat în instanță în locul lui, în cîteva situații de forță majoră (avînd un venit care însemna cam zece la sută din al lui, dacă permiteți această completare din partea unui băiat de sindicalist). Singura problemă a fost că, în urmă cu un an, au început să se ia în coarne. Și credeți-mă că nu folosesc nici un fel de eufemism. Nu mă refer la cîte

o privire supărată sau chiar la vreo vorbă mai piperată, ci la fazele cînd ieșeau amîndoi pe coridor și începeau să urle unul la altul. Erau niște scene la care prin aer începeau să zboare fel de fel de hîrțoage, iar clienții își iteau capetele în cadrul ușii sălii de ședințe și se uitau nedumeriți încoace și încolo. Erau istericale de mai mare dragul. În cele din urmă, cineva care probabil că făcuse parte fie din armată, fie din poliție, a avut ideea salvatoare: promovarea. Glyndora a fost mai puțin tiranică în ipostaza șefului decît în cea a subalternului și este limpede că i-a făcut plăcere să aibă un univers numai al ei. Firește că Bert s-a simțit ca un colțunaș în unt după ce a scăpat de ea, lucru pentru care Glyndora fără îndoială că s-a bucurat în egală măsură.

— Glyndora, e vorba de chestia asta cu Litiplex. Sînt bani în joc.

Asta a reușit s-o facă să se oprească. Ajunseserăm în fața unui șir de fișete deschise la culoare. Chipul ei se îngustase ca de fiecare dată cînd începea să intre la bănuieli.

— Cînd ai căutat prin toate hîrțoagele, cred că e posibil să fi sărit peste un raport. De la Bert. Ceva la care să fie atașat un soi de acord cu Peter Neucriss.

A clătinat imediat din cap, unduindu-și părul lung, pe care încearcă de ani de zile să și-l îndrepte. I-am răspuns aprobînd cu un gest cît se poate de ferm.

— Uite ce e, tipule, a rostit ea, făcînd un gest larg cu mîna. Am aici optzeci de mii de dosare și mi-am băgat nasul în toate. Dacă ai impresia că ești în stare să faci mai mult, nu te jena, Mack. Închidem abia la cinci.

Telefonul a sunat, iar Glyndora s-a grăbit să-l ridice, punîndu-și în evidență unghiile lungi și sinistre, pe care și le vopsise cu un roșu strălucitor. Doamna contabil-șef a trecut de patruzeci de ani, deși n-ai zice. E o femeie din cale-afară de arătoasă și e conștientă de asta; e clădită ca o planșă anatomică, are cam un metru șaptezeci fără tocuri, e cît se poate de feminină în fiecare centimetru, are un balcon fenomenal, o poponeață ca o minge umflată cu pompa și un chip mîndru și imperial, cu o expresie maiestuoasă și o bîrnă acvilină, care te duce cu gîndul la misterioase aventuri semitice, trăite în Africa de Vest cu secole în urmă. Aidoma tuturor ființelor omenești pe care le-am întîlnit și care arată bine, știe să fie fermecătoare

cînd urmărește ceva, iar pe mine chiar mă tachinează atunci cînd este într-o stare de spirit adecvată, exploatîndu-mi — eu cel puțin așa bănuiesc — anumite susceptibilități. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții alături de femei de acest gen, care sufereau de pe urma neîmplinirii bizar de feminine de a nu ști niciodată cum să începi. În plus, dacă ești dotat cu tot ce trebuie, nu poți să nu bagi de seamă cum arată. Ani de zile am tot auzit diverși bărbați vorbind admirativ despre Glyndora — însă doar de la distanță. După cum mi-a spus odată un prieten, Al Lagodis, cînd l-am invitat la prînz, pentru așa ceva aveai nevoie de o sculă ca o rangă.

Acum însă nu părea dispusă să mă ajute.

— Ți-am zis, Mack, mi s-a adresat ea după ce a terminat de vorbit la telefon, n-am timp de chestiile astea.

— Ne vedem la cinci. Poți să-mi arăți ce-ai făcut.

A pufnit în rîs. Glyndora și orele suplimentare erau noțiuni care se excludeau reciproc, cu excepția cazurilor de forță majoră.

— Cînd? am întrebat-o.

Și-a luat poșeta, a lăsat să cadă ceva în ea și mi-a adresat un zîmbet abia schițat, care în traducere însemna „Du-te și te-mpușcă". A ieșit pe ușă și a început să străbată coridorul, punîndu-mă în imposibilitate de a o mai urmări. I-am rostit din nou numele, însă fără rezultat. M-a lăsat singur lîngă biroul ei. Ziarul din care rupsese bucățica aceea rămăsese deschis. La prima vedere, părea a fi vorba de un articol care ocupa a opta parte dintr-o pagină. Din materialul respectiv rămăsese o mică parte din titlu. WES și poate un început de T. West? Mi-am ridicat privirile. Sharon, una dintre subalternele Glyndorei, o femeiușcă brunetă și îmbrăcată într-un *deux-pièces* roz puțin cam prea strîns pe corp, se uita la mine. Aflată la vreo șase metri de mine, mă fixa de la biroul ei cu o căutătură suspicioasă — angajatul față în față cu șeful, femeia față în față cu bărbatul, un mic exemplu legat de rivalitățile ce se nasc pretutindeni unde oamenii lucrează împreună. Părea convinsă că habar n-aveam ce venisem să caut.

Am schițat un surîs tîmpitel și m-am îndepărtat de zona interzisă unde avea acces doar Glyndora.

— Spune-i să mă sune, i-am zis.

Sharon s-a mulțumit să se uite la mine în continuare. Știam amîndoi că n-aveam nici o șansă.

B. Prințul întunericului

Zborul 397 al Companiei TransNational s-a prăbușit într-o cumplită minge de foc în apropierea aerodromului municipal din Kindle County în iulie 1985. Întîmplarea a făcut ca o echipă a televiziunii să fie prezentă la aeroport ca să transmită sosirea Circului din Pekin la una din porțile învecinate, iar reportajul de la fața locului a fost difuzat de atîtea ori, încît e imposibil să-l fi ratat cineva. Avionul 397 s-a ridicat după ce roțile din față au luat contact cu pista, semănînd întrucîtva cu hipopotamii care iau lecții de balet din cărțile pentru copii și dînd impresia că se mișcă aproape cu încetinitorul și cu o relativă grație, pînă cînd s-a înclinat decisiv în față, a căzut pur și simplu în bot și a luat foc, astfel încît pălălaia a cuprins mai întîi cabina piloților și abia apoi s-a extins în restul avionului, aprinzînd gemulețele unul după altul, iar motoarele și partea inferioară au explodat în cele din urmă într-o erupție memorabilă de flăcări galbene și roșietice. Nu au existat supraviețuitori, toți cei 247 de oameni aflați la bord arzînd de vii.

În acest moment, avocații reclamanților au trecut la controlul ostilităților; era vorba de o serie de tinerei și tinerele pline de elan care au început să bată cîmpii în fața juriului despre nenorocirea care s-a abătut asupra văduvelor și a orfanilor, pentru ca apoi să bage în buzunar fix o treime din toată suma strînsă în urma gesturilor de înțelegere și compasiune. Dat fiind că mă aflu oarecum de cealaltă parte a baricadei, o să-i trec cu vederea pe cei mari și tari, mulțumindu-mă să consemnez că Peter Neucriss, tartorul cel mare al baroului, demarase deja trei procese în numele familiilor victimelor accidentului nu doar înainte ca rămășițele lor pămîntești să fie înmormîntate, ci efectiv cît timp corpurile neînsuflețite nu apucaseră să se răcească. După șase luni, existau pe rol nu mai puțin de 137 de cazuri, inclusiv patru acțiuni de

clasă în care un avocat întreprinzător susținuse că reprezenta pe toată lumea. Toate aceste cazuri au fost consolidate în fața judecătorului Ethan Bromwich de la Curtea Superioară din Kindle County, un fost profesor de drept la Easton al cărui geniu era depășit doar de prețuirea acordată propriilor calități. În toate procesele, fără excepție, clientul nostru, Compania TransNational Air, a fost principalul acuzat.

Poziția liniei aeriene în urma unei catastrofe aviatice seamănă într-un fel cu conducerea unei mașini cu amortizor la un carnaval. Există prea mulți șoferi ca să le mai poți ține socoteala, nimeni nu respectă regulile de circulație, fiecare merge după cum îl taie capul și în direcția pe care o dorește și tuturor pare să le facă o plăcere nebună lovitul pe la spate. Pe lîngă că există 247 de victime individuale, avînd fiecare o familie și avocați care caută să obțină cît mai mulți bani ca să le aline durerea, te mai trezești și cu zece sau doisprezece co-inculpați din cale-afară de supărați fiindcă au fost amestecați în așa ceva. Toată lumea e dată în judecată, nu doar compania de transport aerian și instituția care l-a pregătit pe pilot, ci orice amărît care a avut proasta inspirație să atingă cu degetul mic carcasa avionului: cei care au proiectat și construit aparatul, inginerii de pe linia de producție, controlorii de zbor și chiar compania care a asigurat distilarea combustibilului — toți cei care au buzunare suficient de adînci și bine garnisite ca să poată fi învinuiți teoretic și eventual siliți de perspectiva unui deceniu petrecut prin sălile de tribunal să renunțe la cîteva milioane de dolari din venitul personal. La rîndul lor, toți acești oameni dispun de o companie sau de un agent de asigurări angajat pentru limitarea pierderilor, care intră în scenă și caută fie să convingă juriul că firma sau persoana pe care o reprezintă nu are nici o vină, fie să arunce pisica în curtea altcuiva și să-l facă pe acesta să bage mîna în buzunar. Nici măcar giruetele nu arată în atît de multe direcții. Noi, de pildă, dăm vina pe cei din turnul de control; aceștia declară că nu s-au deschis eleroanele; în fine, fabricantul susține că a fost vorba de o eroare de pilotaj. Reclamanții stau deoparte în tot acest timp și-și freacă mîinile satisfăcuți, în așteptarea prăzii.

Cam la un an după prăbușirea avionului 397, Martin Gold a inițiat un efort care mi s-a părut la fel de romantic și de nepotrivit ca vechile cruciade: a vrut să rezolve problema. Martin are o minte ca o cameră de ionizare, acea încăpere unde experții în fizica nucleară urmăresc cursul reacțiilor atomice complexe. Probabil că e singurul avocat pe care îl cunosc care ar fi putut să abordeze, și pînă la urmă să rezolve favorabil, un proces de negociere în cadrul căruia a trebuit, la un moment dat, să se confrunte cu 163 de avocați.

În condițiile așa-numitului „Plan Bromwich", la care Martin se referă întotdeauna cu precauție, cîteodată chiar și la el în birou, acuzații, adică în cele mai multe cazuri companiile de asigurări, au strîns un fond de 288,3 milioane de dolari. La rîndul lor, reclamanții, dirijați de Neucriss, au căzut de acord că totalul pagubelor nu avea cum să depășească această sumă. În cursul ultimilor cinci ani, cazurile individuale fie că au fost judecate în fața unei comisii speciale, fie că — așa cum s-a întîmplat de cele mai multe ori — au fost rezolvate cu ajutorul maestrului Bert, care a condus echipa de negociatori și a supravegheat administrarea fondului convenit, pentru care G & G a formulat un angajament scris, depus în custodia unei terțe persoane, în așa fel încît dobînda să fie cît mai convenabilă.

Nu cu mult timp în urmă, după soluționarea ultimelor cazuri în care s-a pus problema despăgubirilor, am fost puși în fața unei conjuncturi neașteptate: rămăseseră niște milioane frumușele care, conform prevederilor în vigoare, aveau să constituie proprietatea bătrînului Transnational Air. La drept vorbind, singura problemă pentru TN a fost să nu mai dea de știre nimănui în afara noastră, dat fiind că ar fi un veritabil coșmar în materie de relații cu publicul să trebuiască să explici lumii cum se face că, după ce s-au efectuat toate operațiunile și după ce s-au luat în calcul toți factorii — onorariile, dobînda, surplusul și contribuția inițială a TN la strîngerea acestui fond — compania a băgat în buzunar douăzeci de milioane de dolari după ce a ucis 247 de oameni. Ca să vorbim și mai la obiect, avocații reclamanților, care nu au văzut nici un dolar care să nu li se cuvină cu vîrf și îndesat,

se vor folosi de acest punct vulnerabil ca să încerce să-și asigure o sumă mai mare, în timp ce co-inculpații firește că se vor tîngui de mama focului. Am susținut o veritabilă campanie pentru a avea certitudinea că fiecărui reclamant i-a fost achitată suma convenită, în schimbul unei chitanțe semnate personal, înainte de a aduce fondul în atenția judecătorului Bromwich. Cu toate acestea, dacă ai reușit să-l îmbeți bine pe Tad Krzysinski, directorul executiv care se ocupă de TN, l-ai face să rîdă cu poftă despre glumele inevitabile care s-ar desprinde din sugestia malițioasă că n-ar fi rău să se prăbușească și alte avioane.

Pe la patru și jumătate, cînd în sfîrșit mi s-a dat voie să-l văd pe Neucriss, acesta tocmai avea în față o farfurie pe care se răsfăța o bucată de pește. Abia ieșit din sala de tribunal, se delecta cu o masă ușoară, pregătindu-se pentru încă o porție de lucru care avea să dureze pînă seara tîrziu. Își amenajase o bucătărie în toată regula în birou, ba chiar avea și un bucătar. În aer se împrăștiase aroma sucului cu ghimbir, deși tensiunea atmosferei de la proces încă nu dispăruse. Peter își dăduse jos șalul elegant de o sută de dolari, își suflecase mînecile cămășii albe de mătase și mînca în picioare, rostind în gura mare fiecare idee nouă care îi venea, ca și cum ar fi dat ordine pe un cîmp de bătălie. Patru sau cinci asociați dădeau mereu buzna înăuntru, întrebîndu-l de fel de fel de probe de care urmau să aibă nevoie a doua zi în instanță. Era vorba de maltratarea unui nou-născut, ceea ce pentru Peter însemna cel puțin vreo zece milioane de dolari. Mama urma să compară în fața instanței în dimineața zilei următoare.

Neavînd încotro, am adoptat și eu postura umilă, de cerșetor la capul podului, pe care Peter preferă să o observe la toți cei aflați în jurul lui. Speram să obțin un răspuns rapid și s-o iau din loc. Adusesem cópii ale dispozițiilor de plată din contul 397 și amintisem în treacăt de Litiplex, folosindu-mă de strategia la care recursese și Wash de atîtea ori — rătăcisem o parte din corespondență, nu cumva avea Peter vreo idee?

— Litiplex, a rostit Peter, atingîndu-și fruntea cu un deget și uitîndu-se undeva în zare. Chiar am vorbit cu cineva despre chestia asta.

— Zău? A fost cumva Bert?

— *Bert*?

— E plecat din oraș, n-am reușit să-l întreb.

— Cunoaștem, își vizitează familia pe Marte, a făcut Neucriss, dîndu-și ochii peste cap. Nu, nu cu el. Cum naiba îi zice?

A bătut darabana cu degetele pe birou, a strigat-o pe una dintre secretare, după care, cînd femeia a vrut să plece, a oprit-o pocnindu-și palmele cu zgomot.

— Știu cine m-a întrebat de Litiplex. Dumnezeule, zău că sînteți o adunătură de ciudați. Voi nu vorbiți niciodată unul cu altul? Gold, el a pomenit de povestea asta. A plecat și el din oraș sau doar a ieșit în pauza de prînz?

Am simțit că mi se oprește inima-n loc. Nici măcar nu eram sigur de ce, însă știam că ceva nu era în regulă. Existau o sumedenie de avocați ai reclamanților cu care Martin putea să stea de vorbă cu toată încrederea, pe cînd era suficient să-i dai bună ziua pe stradă lui Peter ca să te aștepți la cotonogeli din partea lui Martin și să stai cu aspirina la îndemînă.

— Martin? am întrebat.

— Nu, sosia. Da, a sunat cu vreo trei sau patru săptămîni în urmă. A mers pe vîrfuri exact cum faci tu acum, bătînd cîmpii despre altceva și încercînd la un moment dat să aducă vorba de Litiplex fără să-mi dau seama. Ce dracu' puneți la cale de data asta?

I-am spus că nimic. A minți în fața lui Peter nu e nici măcar un păcat scuzabil; e ca și cum i-ai vorbi unui francez în franceză. Wash îmi spusese că Martin le telefonase cîtorva avocați ai reclamanților și se interesase direct despre Litiplex, însă nu-mi trecuse prin tărtăcuță că putea fi vorba și despre Neucriss. Între timp, am încercat să risipesc nedumeririle pe care se părea că le generaseră toate aceste întrebări despre Litiplex. Și dacă tot era vorba de împărțeala finală și de încercarea de a nu omite nici un detaliu, cine oare era cel mai îndreptățit să știe dacă nu Peter?

În cazul lui Neucriss, lingușeala este întotdeauna metoda ideală. Poate că, din cauza faptului că este considerată domeniul celor mai severe restricții ale societății, legea pare să atragă un număr din ce în ce mai mare din acești indivizi extaziați de propria valoare și convinși că

baroul este trambulina cea mai sigură spre o frontieră unde voința personală și eul nu cunosc, practic, nici un fel de limite. Fiind singurul partener într-o firmă cu șaptesprezece oameni ai baroului, Neucriss este singurul avocat pe care-l cunosc și care cîștigă mai mult pe an decît un bun aruncător stîngaci din Liga Națională. Estimările oficiale oscilează între patru și șase milioane, iar în acest an, în condițiile în care trebuiau plătite cam treizeci de milioane sub formă de despăgubiri în cazul catastrofei aviatice a aparatului 397, venitul lui, așa cum singur se exprimă în binecunoscutul său stil mieros, „va ajunge la opt cifre".

Aceste succese nu au fost repurtate în urma unei cramponări de scrupule sau principii. Contribuțiile politice ale lui Peter sînt vaste — tipul trece dincolo de orice limită și nu se sfiește să amestece în tot ce face numele celor șaisprezece asociați, al soției sau al copiilor. Chiar și așa, Peter nu lasă nimic la voia întîmplării. Martorii pe care-i are la dispoziție sînt prelucrați cu grijă, documentele dispar la momentul oportun, iar din vremurile de tristă amintire de altădată, care poate că încă nu au trecut cu totul, cînd favorurile în instanță se obțineau contra cost, Neucriss nu se dădea în lături nici de la așa ceva. Lucrul cel mai grav este că însăși umflarea lui în pene e un fel de ilustrare revoltătoare a vulnerabilității și precarității sistemului juridic. Ajunge să stai zece minute lîngă el și te-ai lămurit: e vorba de un eu care a luat-o razna și de o formă certă de dezordine comportamentală. Nu știu însă cum se face, dar prestațiile unsuroase ale lui Peter în fața juriilor, dublate de vocea lui baritonală și de coama de păr argintiu, obțin votul de încredere de patruzeci de ani încoace. Omul își vede de treabă, deși știm cu toții că, indiferent de bogățiile acumulate, de triumfurile repurtate și de recunoașterea pe plan național, singurul motiv natural care-l determină și care este mai sigur decît gravitația e dorința de a avea mai mult.

A continuat să vorbească despre Martin, fapt care are întotdeauna asupra lui același efect ca atingerea unui nerv expus.

— A, da. Cc zicea Gold? Parcă tot ceva de genul ăsta, o scrisoare care trebuia expediată la o nouă adresă. L-am

întrebat: „Ce fel de joc e ăsta? De-a poșta? Credeam că am terminat cu el în adolescență".

Neucriss a rîs în hohote, deși avea încă gura plină. Chiar dacă nu era la curent cu cele întîmplate, îi plăcea să știe că lui Martin îi țîțîie fundul.

— Totuși, care-i treaba, Peter? Ce înseamnă chestia asta cu Litiplex?

— Ascultă aici, de unde dracu' vrei să știu? Habar n-am. Sună la informații și întreabă-i pe ei de Litiplex. Dumnezeule mare, Malloy, a continuat el, cum de suporți șmecheriile astea? O sută patruzeci de avocați se învîrt încolo și-ncoace și se lovesc unul de altul. Există doi asociați principali care nu fac decît să trieze corespondența. Iar acum o să-i facturați cinci sute de dolari lui Jake Eiger pentru simplul fapt că se uită la un plic și o să-i spuneți că avocații reclamanților sînt cei din cauza cărora cheltuielile judecătorești sînt atît de ridicate.

Jake și Neucriss se cunoșteau și comunicau unul cu celălalt, întrucît tatăl lui Jake era unul dintre politicienii de care se agățase Neucriss cu cîteva decenii în urmă. Între timp, Peter plecase de lîngă el și dăduse tîrcoale unui număr de mari firme de avocați, știind că ele erau punctul de sprijin al universului său personal. În felul lui onctuos și binecunoscut, iată că încerca să obțină și sprijinul meu. Știa foarte bine care era locul meu la G & G — întreaga comunitate juridică, atît la nivel național, cît și local, avea o reprezentare foarte exactă în mintea lui. Credea că faptul că ajunsesem să vin la el l-ar fi putut ajuta să mă convingă să trec de partea lui și să întorc armele împotriva propriilor mei parteneri. Contrar așteptărilor, m-am eschivat printr-un răspuns pretins spiritual, dar în realitate de o ironie ieftină.

— Dacă nu te-aș cunoaște, Peter, aș crede că vrei să-mi oferi o slujbă.

De îndată ce cuvintele mi-au ieșit din gură, mi-am dat seama că tonul nu era cel potrivit. Ochii ageri ai lui Neucriss au sesizat instantaneu că există ceva, poate varianta corupției care aici plutește întotdeauna în aer, ca bioxidul de carbon. A tăcut preț de o clipă, înainte de a nega.

— Ție în nici un caz, Malloy. Ești un cal de povară bătrîn.

Altceva n-a mai spus. N-a precizat dacă murisem sau eram pe moarte, dar oricum, din punctul lui de vedere, nu avea să treacă multă vreme și căruța avea să mă ajungă din urmă și să-mi frîngă oasele. S-a întors la lucru, iar eu mi-am văzut de drum, luptîndu-mă cu el în gînd și încercînd să nu las această apreciere să-mi diminueze valoarea, deși bineînțeles că mă simțeam efectiv la pămînt. Nu meritam nici măcar să fiu cumpărat sau mituit.

Am ajuns din nou pe trotuar și nu m-am mai încheiat la palton, fiindcă nu aveam mult de mers pînă la Needle. Eram împins din toate părțile de trecătorii care circulau în număr mare și de o parte și de alta, în marea lor majoritate muncitori care se duceau la lucru în lumina slabă și mohorîtă a iernii. Deasupra mea, cerul ajunsese să aibă culoarea unei oale care s-a ars din neatenție. Zăpada din timpul dimineții se transformase într-o zloată care invadase trotuarele și care tocmai îngheța printre movilițele de sare ce străjuiau bordurile de asfalt și aveau să-mi păteze încălțămintea.

Între timp, am încercat să văd ce era de făcut. N-aș spune că l-am crezut pe Peter. Din punctul meu de vedere, era mai sigur să pariezi că există iepurașul de Paști. Însă nu-mi dădeam seama de ce avea ceva de ascuns. Aveam o stare de spirit proastă, ca pe vremea cînd eram polițist și suspectam pe toată lumea. Pe Bert. Poate și pe Glyndora. Eventual și pe trimisul lui Dumnezeu pe pămînt, Martin Gold. Caracterul vag imprevizibil al comportamentului lui Martin era lucrul care mă deranja în mod deosebit. Era vorba atît de felul cum se purtase față de Jake, cît și de faptul că îl sunase pe Neucriss, ceea ce se întîmpla de obicei doar atunci cînd cineva plătea gras. M-am oprit la un colț de stradă unde un băiețel într-un hanorac ponosit vindea ziare, chiar în momentul cînd o pală neașteptată de vînt a făcut să mi se ridice fularul și să-mi acopere fața. Iată-mă în inima orașului în care mi-am trăit întreaga viață nelegitimă și ale cărui străzi înguste le străbat de zeci de ani, simțindu-mă deprimat, surpat și stăpînit de impresia convingătoare, deși efemeră, că habar nu aveam unde naiba îmi era locul.

C. Prietena altcuiva

Din motive pe care nu mi le explic, am fost șocat ori de cîte ori am avut ocazia să dau cu ochii de coapsele albe și cărnoase ale lui Brushy atunci cînd era echipată în pantaloni scurți. Acneea din adolescență încă îi afecta anumite părți ale corpului care de obicei rămîneau ascunse privirilor, ca de pildă partea superioară a brațelor și decolteul în V al bluzei de tenis dar, cu toate acestea, Brushy avea în ochii mei un farmec feminin aparte. Oricum, nu m-a lăsat să mă uit la ea mult timp și a început să izbească mingea cu sete, așa cum făcea de fiecare dată cînd jucam această variație a tenisului. Cu mici excepții, lucrurile se petreceau cam la fel în fiecare săptămînă. Eu mă mișcam binișor pe linia de fund a terenului, la stînga și la dreapta, avînd o deplasare superioară și lovituri mai bune. Brushy avea niște mișcări stîngace și își ținea cotul țeapăn, dar fugea cît o țineau picioarele pe întreaga suprafață de joc, ca o veveriță, și ajungea la toate mingile; ar fi preferat să mă dărîme din alergare decît să se recunoască învinsă. În fiecare săptămînă aveam grijă ca fiecare să cîștige cîte unul din primele două jocuri. Eu mă prosteam în fel și chip, blestemînd și înjurînd ori de cîte ori loveam greșit mingea. Pe urmă Brushy, care, din respect pentru genunchiul meu paradit, nu trimisese nici o minge din demivoleu, începea să mă fugărească dintr-un colț în altul, pînă cînd șchiopătam și respiram atît de greu, încît nu mai aveam mult și leșinam.

În ziua aceea, tocmai ajunseserăm la momentul crucial dintre al doilea și al treilea joc și ne aflam în coridorul mic și scund din afara terenului, unde ne ștergeam cu prosoapele. Brushy s-a interesat cu ce mă alesesem în urma întrevederilor cu Glyndora și Neucriss.

— Zero barat, i-am răspuns. Nimeni nu știe nimic. Poate că ai avut dreptate și Bert a încercat într-adevăr o cacealma ca să-și acopere urmele.

A început să mă ia la întrebări, așa încît i-am dezvăluit cîte ceva despre Archie, despre sistemul lui de pariuri și despre nefericitele întîmplări din cursul zilei precedente, cînd, potrivit versiunii mele, mă împotrivisem eroic zeiței

răzbunării, care mă pîndea din negura vremurilor cînd făceam parte din poliție.

Brushy a băgat la cutie tot ce i-am îndrugat și, cu luciditatea ei obișnuită, a ajuns imediat la miezul problemei.

— Și atunci a cui e cartea de credit, a lui Bert sau a lui Kam? a întrebat ea.

N-aveam idee.

— De fapt, unde ai găsit-o? a mai vrut să știe Brushy.

Chestia asta încă n-o spusesem nimănui. Nu voiam sub nici o formă să facă cineva vreo asociere între mine și frigiderul lui Bert. Am invocat cuvintele fermecate — „Ca de la client la avocat" — și am adus-o cu forța pe Brushy înapoi în teren, unde mi-a mai ars o bătaie în doi timpi și trei mișcări, cu 21 la 7, trimițîndu-mi toate mingile pe colțuri și izbind cu racheta de ziceai că a venit ziua Judecății de Apoi.

— Mori dacă bat și eu o dată? m-am plîns în timp ce părăseam terenul.

— Te cunosc ca pe propriul buzunar, Mack. Ai un caracter infect. Ai vrea să cîștigi în fiecare săptămînă.

Am negat cu toată convingerea, dar nu m-a crezut. În timp ce se îndrepta spre vestiarul fetelor, am invitat-o la masă, dat fiind că mai mîncaserăm împreună de cîteva ori cînd rămăsesem la serviciu peste program.

— Nu pot. Poate mai spre sfîrșitul săptămînii.

— Cine-i norocosul?

Brushy s-a încruntat.

— Tad, dacă vrei să știi cu orice preț. Mă întîlnesc cu el să bem ceva.

Întîlnirile ocazionale dintre Brushy și Krzysinski pentru prînz, cină sau cîte un păhărel au loc de cîtăva vreme și nimeni de la G & G nu știe ce să înțeleagă din asta. Tad își luase în primire postul de la TN abia de o lună, cînd fusese nominalizat într-un caz de fraudă, cu violarea măsurilor de securitate, de care Brushy se ocupase și pe care îl cîștigase, reușind pînă la urmă să obțină încheierea audierilor. Krzysinski nu făcea, chipurile, altceva decît să mențină relația, însă toată lumea de la firmă fie că bănuia, fie că spera că Brushy îi acorda tratamentul obișnuit, dat fiind că orice fir direct cu vîrful ierarhiei era neprețuit, mai cu seamă în condițiile relațiilor precare pe care le

aveam cu cei de la TN. Ceea ce nu se potrivea era faptul că Krzysinski avea reputația unui familist convins, cu nouă copii acasă, fiind în stare să se înapoieze cu avionul din Fiji doar ca să fie alături de ai lui la slujba de sîmbătă seara. Pe de altă parte, așa cum spunea și maică-mea, cînd vrea dracul să-și bage coada, pătrunde și în cel mai sigur cămin.

Am primit informația furnizată de Brushy cu o ridicare lasciva a sprîncenelor.

— Poftim situație, am rostit.

De obicei, Brushy reacționează destul de frumos la acest gen de tachinări, numai că de data asta nu i-a căzut bine.

— Nu-mi place chestia asta, a spus ea, dînd brusc impresia că aruncă flăcări din priviri.

Brushy își dorea să fie considerată consilierul celor mari, avînd o inteligență menită s-o transforme în partenerul normal de cocteiluri al unuia dintre cei mai înstăriți oameni din mediul nostru. Cînd colo, iată că partenerul și prietenul ei făcea insinuări murdare, cum că ar fi avut o mînă încleștată pe paharul cu Martini și cealaltă pe boașele lui Tad. Am rămas pe loc în mijlocul coridorului, dominînd-o pe Brushy cu un cap, transpirat și simțindu-mă vulnerabil, fiindcă nu-mi venea în minte nici o vorbă de duh.

— Întîmplarea face să greșești, a continuat ea, și ești chiar mai rău decît toți ceilalți. Ce te-a apucat să crezi dintr-o dată că viața *mea* sexuală e treaba *ta?*

— O fi din cauză că eu n-am așa ceva?

Nici asta n-a avut darul s-o îmblînzească.

— Poate că ar trebui să-ți dai silința, a spus ea, după care s-a îndepărtat cu un pas vioi și milităros, străbătînd vestibulul îngust și alb care ducea la vestiare și încercînd să trîntească ușa în urma ei, deși era prea grea pentru acest soi de gesturi.

Lucrul acesta se întîmpla rar, însă existau momente asemănătoare cînd, între mine și Brushy, palpita discret ceva care ar fi putut fi amintirea unei șanse ratate. Mai cu seamă în perioada ei de început la G & G, Brushy îți dădea de înțeles că era disponibilă la cîteva secunde după ce făcea cunoștință cu tine și cred că au trecut aproape

zece ani de cînd ne tot tachinăm și de cînd îmi spune că habar n-am ce pierd. Pînă acum, am zîmbit de fiecare dată, dar am păstrat distanța. Să nu cumva să credeți că am făcut-o fiindcă eram omul tuturor virtuților. Însă și așa mă simțeam destul de prost fiindcă toată lumea mă considera un bețivan, iar Brushy părea să aibă ceva în felul ei de-a fi care mă intimida. Poate că la asta contribuise și povestea binecunoscută a unui student care lucra la serviciul de corespondență și care mărturisise la un moment dat, după o noapte fermecată de vară, că Brushy îl inspirase atît de mult, încît avuseseră nouă contacte sexuale — ticălosul chiar numărase — de la șapte seara pînă în zorii zilei următoare. În urma acestei performanțe, tînărul fusese cunoscut din ziua aceea exclusiv sub numele de *Nueve* și îi pusese într-o atît de pronunțată inferioritate pe toți bărbații din cadrul firmei, încît cînd, în cele din urmă, se întorsese la colegiu, atmosfera din birou fusese efectiv sărbătorească.

În orice caz, în timpul acelei perioade cînd viața mea părea să demonstreze cine știe ce lege a termodinamicii sau a entropiei, de genul că, dacă lucrurile au posibilitatea de a merge prost, vor merge, cînd soră-mea era pe moarte, Nora spălase putina, Lyle era în plină criză a adolescenței, iar eu jurasem să mă las de băut, am petrecut pînă la urmă o după-amiază cu ea la Dulcimer House, un cuibuleț stilat, care se afla la mică distanță de birou. Am făcut dragoste cu Brushy și a durat... mă rog, puțin. Nu m-am făcut complet de rîs, dar m-am lăsat complet copleșit de gîndurile legate de casă și de soție, de viața mea irosită și chiar de unele boli lumești, așa că am fost mai tare ca un firicel de apă și rapid ca argintul viu.

— Și ce dacă? mă întrebase Brushy atunci, făcîndu-mă să-i fiu recunoscător pentru bunătate.

Oricum, pentru ea era vorba de o nouă cucerire și atîta tot. Fără îndoială că și ei îi păruse bine fiindcă aflase că nu pierduse mare lucru.

Cît despre mine, probabil că mă așteptasem la așa ceva. Singurele contacte sexuale sănătoase pe care le-am avut au fost cele în care eram cu mintea încețoșată de băutură, ceea ce în mod sigur vă lămurește cam ce hram port. Cu toate acestea, parcă era mai ușor cînd puteam să

dau vina pe sticlă pentru orice rateu. Faptul că eram beat îmi justifica toate porcăriile — de aceea i-am dat o găleată de bani curvei care mi-a supt-o pe bancheta din spate a taxiului, tot de aceea i-am tras-o fetei ăleia chiar și după ce a vărsat. O grămadă de indivizi renunță în asemenea momente, eu însă, mai ales după o jumătate de sticlă de Seagram's 7, mă aprindeam ca o petardă.

În afară de asta, n-ar mai fi de spus prea multe. Din cînd în cînd mai simt cum mă furnică sub curea, de obicei cînd dau cu ochii de ceva deloc ieșit din comun — o vînzătoare tinerică dintr-un magazin de cosmetice sau o femeie obișnuită a cărei fustă se ridică provocator cînd traversează strada — iar atunci remediul este cea mai veche distracție a masculului. Știu că e revoltător să vă închipuiți un ditamai omul cu mîna pe propria sculă, însă nu se întîmplă foarte des. După ce termin, sînt plin nu doar de o rușine a bunului catolic, ci și de curiozitate. Ce nu e-n regulă cu mine? mă întreb. Oare chiar nu mai funcționez în zona cu pricina, sau pur și simplu nu există nici o femeie capabilă să-mi împlinească visele? Parcă vă aud că vă întrebați ce anume visez. Oameni. Perechi, ca să fiu sincer. Recunosc că îmi place să mă uit la filmele fără perdea, însă doar la mine acasă. Iar bărbatul pe care-l văd pe ecran nu e niciodată una și aceeași persoană cu mine.

Iată, așadar, la ce mă gîndeam în clipa cînd am ieșit de la vestiar și am ajuns în sala de așteptare a Clubului de gimnastică sportivă și de întreținere Dr. Goodbody. În încăpere se aflau două scaune și o măsuță pe care fuseseră așezate majoritatea ziarelor din săptămîna în curs, precum și obișnuitele reviste medicale și de îngrijire a sănătății. Dat fiind că nu eram într-o stare de spirit grozavă, m-am lăsat alene într-un scaun, gîndindu-mă că parcă trebuia să caut ceva în presă, deși pe moment nu puteam să-mi aduc aminte ce anume. Pagina sportivă abunda în comentarii despre Super Bowl, marea finală ce urma să aibă loc duminică, și despre punctul de maxim interes pe plan local, respectiv meciul de vineri seara în care Hands jucau împotriva lui UW-Milwaukee. Rezultatele din campionat ale celor de la The Hands și de The Meisters figurau într-un chenar pe una din paginile de interior și am observat în treacăt că Bert sau Kam, mă

rog, cine o fi fost, cîștigase pariul de cinci mii de dolari care pe Infomode apărea drept „Special pentru Kam" și care se referea la întîlnirea cu Cleveland State. M-am gîndit ceva mai atent la acest lucru. Pe declarația de credit exista un credit de nouă mii de dolari pînă în decembrie. Kam sau Bert, cum l-o fi chemat, cîștigase, ceea ce însemna că nu avea nimeni vreun motiv să fure ca să-l plătească pe Archie.

După aceea, mi-am adus aminte brusc ce voisem să văd în ziar: bucățica lipsă pe care o rupsese Glyndora la birou. M-am uitat de două ori prin numărul din ziua aceea al cotidianului *The Tribune*, însă degeaba. Tocmai mă pregăteam să mă dau bătut cînd am descoperit ceea ce căutam în ultima ediție a ziarului, la pagina dedicată afacerilor: WEST BANK — DISPARIȚIA DIRECTORULUI EXECUTIV. Soția reputatului director executiv de asigurări Vernon „Archie" Koechell confirma în paginile ziarului că soțul ei dispăruse de la domiciliu și de la serviciu de două săptămîni. Dispariția lui Koechell fusese semnalată poliției din Kindle County, care cerceta o posibilă legătură cu un delict financiar nedezvăluit. În partea de sus a paginii fusese publicată o fotografie a lui Archie — era tipul omului de afaceri avut și generos, cu o față rotundă și cu cioc. Fotografia era veche de douăzeci de ani, dar l-am recunoscut mai presus de orice dubiu. Ne întîlniserăm față în față, ca să zic așa, și avea să treacă foarte mult timp pînă să uit de individul peste care dădusem în frigiderul lui Bert.

X. ANCHETATORUL REVINE LA NIȘTE OBICEIURI PROASTE

A. Anchetatorul este indus în eroare

Glyndora locuiește într-un apartament cu trei camere dintr-una din acele zone care au trecut prin schimbări, dar care, cu toate acestea, trăiesc în umbra marilor proiecte urbanistice. Jur pe Dumnezeul meu că vreau ca, atunci cînd o să învii din morți, să ajung agent imobiliar. Îi vinzi cuiva o locuință cu trei camere la două sute de mii, iar în dimineața următoare respectivul se trezește că a rămas fără capacul butucului la mașină. La două cvartale distanță îi vezi pe copiii îmbrăcați în haine zdrențăroase cum joacă baschet și se uită din cînd în cînd prin gard, cu niște expresii goale de orice conținut. Aici însă construcțiile te trimiteau cu gîndul la Hollywood și te făceau să vezi perfecțiunea întrupată în cele mai neînsemnate detalii, dîndu-ți totodată sentimentul că nimic din ce se afla dincolo de gard nu-ți era accesibil. Era vorba de ceea ce noi, cei din zonă, cunoșteam sub numele de „efectul Williamsburg". Gardul era alcătuit din șipci subțiri și înalte cît acoperișul, care aveau în vîrf niște ornamente din fier forjat; în pătrățelele scoase din caldarîm fuseseră plantați cîțiva copăcei gingași, care în ianuarie arătau ca niște betigașe dezgolite. Nu te puteai abține să nu te gîndești la un parc de agrement.

— Glyndora, eu sînt, Mack.

Îi găsisem adresa în minicartea de tefefon a personalului firmei și știam că venisem neanunțat. Am vorbit în intercom și mi-am cerut iertare fiindcă o deranjam acasă.

— Trebuie să stau de vorbă cu tine și n-am prea mult timp.

— În regulă, a spus ea, făcînd o pauză destul de lungă. Vorbește, tipule.

— Hai, Glyndora, zău că mă răsfeți cu atîta ospitalitate. Dă-mi drumul înăuntru.

Nimic.

— Glyndora, termină cu prostiile.

— Te sun mîine.

— La fel ca azi? Uite ce-i, să știi că o să rămîn aici pînă o să-mi înghețe ouăle, cu mîna pe sonerie, și o să te strig pînă la loc comanda. O să-ți fac o scenă ca-n filme, ca să ți se mire vecinii cu ce soi de oameni umbli. Iar de dimineață primul lucru pe care o să-l fac o să fie o vizită la Comisie, să le spun și lor cum ți-ai bătut joc de mine.

Existau șanse ca măcar ceva din cele îndrugate să reprezinte o amenințare credibilă, mai ales figura cu Comisia. Am tropăit prin întuneric cam un minut, scoțînd aburi pe nas, în timp ce stăteam sub stîlpul cu felinar în stil colonial și-mi țineam bărbia ascunsă în fular. În cele din urmă am auzit un zgomot de deblocare a ușii.

Mă aștepta în capul scărilor, luminată din spate de propria ei locuință și barîndu-mi calea spre ușă. Purta o rochie simplă de casă, nu era machiată, iar părul aspru îi scăpase de sub tirania bentiței, dovedind că, la o adică, chiar putea să ia o formă oarecare. Am făcut în așa fel încît am obligat-o să treacă dincolo de prag, dîndu-i de înțeles printr-un gest al mîinilor că nu eram dispus să mai accept refuzuri. Odată ajuns înăuntru, m-am așezat imediat pe canapeaua ei și mi-am descheiat paltonul. Am făcut tot posibilul să arăt cît mai înghețat.

— N-ai de gînd să-mi oferi o cafea? E un frig afară de țipă cățeaua.

A rămas în apropierea ușii, nedînd nici un semn că ar intenționa să facă vreo mișcare.

— Ascultă, Glyndora, sînt vreo două lucruri de pus la punct. Unu: poate că te mai gîndești dacă nu cumva ai

văzut vreun bilețel semnat de Bert despre cecurile pentru Litiplex. Doi: numele Archie Koechell îți spune ceva?

S-a hotărît să-și ațintească privirile asupra mea, așa cum fac dresorii cînd îmblînzesc cobrele, ursii sau alte lighioane. Apoi și-a pus mîinile în șolduri și a clătinat încet din cap.

— Glyndora, ai răspuns ani de zile la telefon pentru Bert, iar tipul ăsta e prieten la cataramă cu el. Pune-ți mintea la contribuție. Se ocupa de societățile de asigurare și a dispărut. Exact ca Bert. A apărut și un articol în ziarul de azi. Poate că l-ai și citit, ha?

Nimic. Se uita la mine la fel, de parcă ar fi vrut să mănînce cu mine pe jos. Am suflat peste vîrfurile degetelor ca să mi le încălzesc și am cerut din nou o cafea.

De data asta s-a conformat, însă nu înainte de a-mi arăta cît de mult mă disprețuiește și de a-și da capul într-o parte cu o mișcare bruscă, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că aveam un tupeu atît de mare. Între timp, am făcut cîțiva pași prin apartament. Foarte frumos. Era exact genul de gust discret al păturii de mijloc pe care mi l-aș fi dorit și eu la mine acasă. Covoare deschise la culoare, tip Berber, și niște modele florale reușite pe pernele așezate pe canapeaua și fotoliile cu brațele din trestie indiană. Deasupra canapelei se afla un tablou de orientare modernistă, care încerca să prindă mișcarea unduitoare a valurilor mării. În rest, pe pereți nu se găsea nimic. Glyndora nu era genul de om care să se atașeze de imagini.

A lipsit destul de mult din cameră. Am aruncat o privire în bucătărie, un spațiu redus, cît al unei cambuze, căruia probabil că arhitectul îi spusese „înfulecătorie", însă nu era acolo. În plus, n-am văzut nici un indiciu că ar fi pus cafeaua pe foc. I-am auzit mișcările dincolo de una sau două uși și mi s-a părut că i-am deslușit și vocea. Poate că era la closet sau își punea uniforma de luptă. Nu m-ar fi mirat deloc să poarte o conversație cu ea însăși, dar totodată mi-a trecut prin minte să ridic receptorul și să văd dacă nu cumva chemase pe altcineva. Mi-am ținut respirația, dar n-am fost în stare să prind nici măcar un cuvînt.

La cîțiva pași de mine, într-un colț al sufrageriei, se afla o etajeră mică și circulară, o piesă multietajată din crom și sticlă. În apropiere sau chiar pe ea existau diverse animale din sticlă — Steuben, dacă l-ai fi întrebat pe fostul soț al Norei Goggins — și cîteva fotografii ale fiului Glyndorei, dintre care una era o reproducere la scară mai mică a unui tablou de absolvire, dat fiind că toată lumea avea pe cap toca pătrată tradițională, iar cealaltă avea dimensiuni mai mici și fusese înrămată. În cadrul ei stătea un tinerel arătos, zvelt și musculos, avînd constituția și aspectul maică-sii, transpuse însă sexului opus, precum și o expresie ștregărească și alunecoasă pe care era imposibil s-o fi moștenit tot de la Glyndora.

— Tot aici ești?

Uitîndu-mă peste umăr, am constatat că părea vag amuzată, probabil că de propria ei atitudine.

— Încă nu m-am încălzit.

Își pieptănase puțin părul și își rujase buzele, dar era la fel de fermă pe poziție.

— Uite ce-i, Glyndora, i-am propus, amîndoi sîntem isteți nevoie mare, așa că hai să sărim peste frecușurile astea.

— Mack, de douăzeci de ani nu mai ești în poliție, iar eu n-am fost în viața mea bătută-n cap. Așa că fugi cu ursul în altă parte și lasă-mă în pace. M-am săturat.

De multe ori Glyndora vorbește ca un negru tocmai cînd sînt numai albi de față; asta se întîmplă mai ales cînd trece la atac. În cursul zilei, cînd eram amîndoi în același birou, vorbise aceeași limbă cu mine.

— Hai, Glyndora, doar ți-am spus cum stă treaba. Eu sînt Întrebătorul, tu Răspunzătoarea. Dacă nu, putem să așteptăm pînă mîine și să ne așezăm la discuții cu toții, împreună cu cei din Comisie.

Speram că reînnoirea acelei amenințări cu ajutorul căreia reușisem să pătrund dincolo de pragul locuinței avea s-o facă să dea înapoi. Numai că, dimpotrivă, ideea asta părea s-o binedispună, contrar tuturor așteptărilor.

— Adică trebuie să fac ce spui tu, așa-i?

— Cam așa ceva.

— Se leagă, tipule. Îți place chestia asta, nu?

Am ridicat din umeri.

— Mda, îți place, cum să nu. Sîntem doar noi doi și n-am încotro.

— Lasă bancurile, Glyndora.

— Da, de asta ai venit la mine după lăsarea întunericului. Fiindcă n-am încotro.

Glyndora are niște idei fixe de care îi e imposibil să se dezbare. Pentru ea lucrurile se reduc întotdeauna la relația dintre stăpîn și sclav. Începuse să se apropie de mine cu pași ușori și elastici, unduindu-și șoldurile într-o mișcare voit provocatoare și sfidătoare. M-am ridicat din nou în picioare ca să nu fiu nepoliticos, dar a continuat să se apropie ceva mai mult decît era recomandabil. Știa exact ce urmărește și de altfel și eu la fel, ținînd cont că am văzut destule filme amîndoi. Își propusese să se arate atît de îndrăzneață, încît să mă facă să dau înapoi din proprie inițiativă. Își strînsese rochia pe talie, iar acum își etala anatomia impresionantă în fața mea, legănîndu-se încet pe vîrful degetelor și stînd cu mîinile în șolduri. Era ca și cum mi-ar fi zis cu voce tare: „Te desfid".

— Ia să te aud, domnule Mack. Ce anume *trebuie* să fac pentru tine?

De aproape, pielea ei închisă era un amestec de culori, creat după tehnica pointilistă. Îmi zîmbea provocator, lăsînd să i se vadă o strungăreață pe care n-o observasem niciodată în cei cincisprezece ani de cînd o cunoșteam.

— Lasă bancurile, am spus din nou, de data asta cu voce joasă.

S-a oprit în loc, ținîndu-și capul semeț și aruncîndu-mi o privire pătrunzătoare. Adult fiind, am fost convins că preoții, învățătorii și anchetatorii din criminalistică nu trebuie să dispună de nici un fel de cunoaștere carnală a oamenilor asupra cărora își exercită autoritatea. În mod firesc, tentațiile sînt nenumărate. Habar n-am cum funcționează mintea unora dintre păpușele, dar cîteodată am impresia că ar sta și la coadă ca să se trosnească o dată cu un polițist. Să luăm, de pildă, un tip clădit ca o teracotă, pe jumătate chel și împuțit, care stă toată noaptea la capătul unei tejghele de bar fără să-l întrebe nimeni de sănătate. Cum l-ai îmbrăcat în uniformă și i-ai atîrnat un pistol la șold, cum l-ai transformat în Don Juan-ul local, fir-ar să fie. O ciudățenie ca atîtea altele. Cît despre

polițiștii autentici, unii considerau că li se împlinise un vis de-o viață, în schimbul căruia ar fi fost dispuși să lucreze pe gratis, în vreme ce altora li se fîlfîia.

În ce mă privește, aceasta a fost una din puținele zone din viață în care am făcut efectiv dovada stăpînirii de sine. Firește însă că nici eu nu am fost perfect. Am întîlnit la un moment dat o domnișoară de companie din Minnesota care mi-a dat amețeli; era vorba de un martor într-un proces de sclavie cu albi, în care ne străduiam, ca de obicei, să-i prindem pe răufăcători ascunzîndu-ne după un copac. Avea douăzeci sau douăzeci și unu de ani, era frumoasă și blondă și părea atît de nevinovată, încît ai fi crezut că pînă atunci trăise între fiorduri. Avusese parte de o viață cumplită. Fugise de acasă fiindcă taică-său o sodomiza în fiecare seară, se înhăitase cu cei mai mari borfași din oraș și — Dumnezeule, iartă-mă că dau impresia că aș fi primit o educație catolică — făcuse absolut tot ce-i stătuse în putință ca să se înjosească. Dăduse la un moment dat peste o vedetă a micului ecran, un binecunoscut actor de comedie, care îi plătea cîte două mii de dolari ori de cîte ori venea în oraș ca să se ducă la el la hotel, să-l lase să-și facă nevoile pe ea și apoi — țineți-vă bine — s-o vadă mîncînd rahat la propriu. Sînt lucruri pe care să știți că nu le-am inventat. În orice caz, Mack cel voinic și rău a fost convins că era o fată de toată isprava. Și, pe Dumnezeul meu, exact așa a trăit, ca o plantă care se rotește după razele soarelui. Dar iată că într-o bună zi a trebuit s-o duc de la secția de poliție la apartamentul unde locuia și pe care probabil că îl închiriase de la unul din tipii pe care-i avea trecuți în carnețelul cu adrese. Știam amîndoi că lucrurile aveau să tindă spre deznodămîntul așteptat și să-și urmeze cursul firesc. A deschis ușa acelei locuințe dubioase — țin minte că avea o ușă care semăna cu mutra unui bolnav de varicelă, ceea ce însemna că existase cineva care încercase s-o spargă cu toporul sau cu ranga — iar înăuntru am dat peste un Chihuahua minuscul, plin de vînătăi din cauza scabiei sau a altei boli pe care o iau cîinii, care ni s-a repezit la picioare. Fata i-a strigat o dată să se potolească, după care a început să-l fugărească pe bietul animal, lovindu-l și înjurîndu-l cu o ură atît de puternică, încît, văzîndu-i privirea intensă, am simțit cum mi se

taie răsuflarea. Recunosc că, în momentul cînd am văzut ce semne urîte lăsaseră trecutele cruzimi asupra fetei aceleia care fusese atacată, bătută și umilită, m-am trezit la realitate. Nu știu de ce, dar mi se părea că exista o oarecare asemănare între ea și ușa aceea urîtă de la intrare.

Acum, în fața Glyndorei, eram treaz și pregătit. Întrucît mă apropiam de cincizeci de ani și începusem să am burtă, îmi dădeam bine seama că nu aveam darul să stîrnesc pornirile ei erotice în puterea nopții. Am simțit însă un impuls nebunesc și trăsnit, curios în special să văd cît de departe puteau ajunge lucrurile, și, simțind cum prind din ce în ce mai mult curaj, mi-am folosit degetul arătător de la fiecare mînă și, cu o franchețe de-a dreptul emoționantă, mi le-am așezat unul după altul exact pe sfîrcurile sînilor ei, după care, la fel de încet ca un orb care citește în Braille, am început să pipăi cu buricele materialul subțire al rochiei. Am reușit să urmăresc cu degetele pînă și modelul sutienului ei de dantelă.

Momentul care a urmat s-a încadrat perfect în ceea ce numeam înainte „categoria CD", adică ciudățenia dracului. Nimeni nu se așteptase la așa ceva. Eu nu trebuia s-o strîng de țîțe pe Glyndora, iar ei nu trebuia să-i placă. Am încercat amîndoi marea cu degetul. Dădeam impresia că ne aflam în fața unei camere de luat vederi. Cu ochii minții, am izbutit să-mi imaginez tabloul — corpurile noastre rămăseseră pe loc, în timp ce sufletele ni se înălțaseră la vreo cinci metri, luptîndu-se ca niște îngeri în toată firea pentru duhul cine știe cui. La modul strict teoretic, nu făceam decît să ne disputăm puterea și terenul în limitele căruia putea fi exercitată. Dar, în ciuda tuturor acelor chipuri, eul secret fusese eliberat și își căuta de lucru nerăbdător. Ochii ei mari și căprui au rămas fixați asupră-mi, categoric amuzați și totodată sfidători: te văd, te văd. Și ce dacă? Și eu te văd pe tine. Numai că, oameni buni, partea delicată era că deveniserăm amîndoi extrem de excitați.

Acest contact, această întîlnire, spuneți-i cum vreți, a durat doar cîteva secunde. Glyndora și-a ridicat brațele și mi-a împins mîinile încet, fără să mă slăbească din ochi vreo clipă. Apoi a rostit pe un ton cît se poate de limpede:

— N-ai ține pasul, tipule.

Pe urmă s-a întors și a dat să se ducă la bucătărie.

— Facem pariu?

N-a răspuns la întrebare, dar am auzit-o spunînd că voia să bea ceva. Eram galvanizat și simțeam energia circulîndu-mi prin corp. Știam că motivul era chiar ideea acestui joc de-a șoarecele și pisica, în care era atît de ușor să faci schimb de roluri. Bătrîna ciocănitoare de la sud de buric se trezise și ea la viață. Am auzit-o pe Glyndora trîntind ceva într-un dulăpior și înjurînd.

— Ce vrei să bei? am întrebat.

Nu avea whisky, așa că m-am oferit să ies și să cumpăr o sticlă de jumătate. Voiam s-o știu cît mai destinsă. Era foarte posibil să avem parte de o conversație îndelungată și de o seară și mai și.

— Între timp, pune de cafea.

Am vorbit în direcția ei și am vrut să bag capul în bucătăria minusculă, dar m-am răzgîndit; mi-era teamă de ce aș fi putut vedea. Exista ceva în mine care se crampona deja de bizara intimitate a clipelor de dinainte. Cu toate acestea, la cea mai mică mișcare greșită, aș fi putut să-mi iau la revedere de la tot.

Prin urmare, m-am îndreptat în grabă spre *Brown Wall's*, o prăvălioară pe care o observasem la venire, uitînd că eram om în toată firea și alergînd în plină iarnă pe străzi, deschis la palton și fără să-mi pese. Magazinul se afla în zona neutră, între partea veche a orașului și noile proiecte urbanistice, și era construit din cărămidă; bandele de tineri turbulenți desenaseră tot felul de semne cu vopsea sprayată, în timp ce la ferestre se vedeau diverse materiale pentru uzul homosexualilor, păzite din exterior de grilaje negre. Am luat o sticlă de Seagram's de pe raft, avînd sentimentul că văzusem un lucru pornografic cînd mă uitasem la toți acei soldăței de sticlă, așezați unul lîngă altul. În ultima clipă mi-a venit ideea să trec pe la o farmacie și să mă aprovizionez cu niște prezervative, pentru orice eventualitate, fiindcă, așa cum mi-am spus plin de încredere, un cercetaș n-are voie să fie surprins nepregătit. După aceea am făcut cale întoarsă în viteza cea mai mare, fără să-i bag în seamă pe cei trei perverși de la colț care, îmbrăcați în haine fistichii, mă cîntăreau din priviri. Am urcat scările de la intrare dintr-o săritură și

am apăsat decis pe soneria intercomului, așteptînd să mi se dea drumul înapoi în paradis.

Am sunat intermitent preț de hai să zicem un minut și jumătate, înainte de a începe să mă întreb de ce nu răspundea. Sînteți curioși să știți care a fost primul meu gînd? Că sînt prost ca musca beată? Că am gîndit cu capul cel mic în loc de cel mare? Nici pomeneală, ca să fiu sincer, mi-am făcut griji pentru Glyndora. Nu cumva i se făcuse rău? Dacă vreunul dintre tîlharii din cartier intrase pe fereastră cît timp fusesem plecat și îi venise de hac? Abia pe urmă mi-am adus aminte de micul declic fatal pe care îl auzisem în urma mea la plecare și căruia atunci nu-i dădusem nici o importanță. Deodată, în timp ce stăteam în fața ușii de la intrare, cocoșat de frigul de afară, mi-am dat seama că fusese vorba de sunetul inconfundabil al cuiva care încuie peste noapte, al unei doamne care se pregătește de culcare.

Sînt nevoit să recunosc, nu fără oarecare mîndrie, că nu am reacționat deloc cu blîndețe. Am cărat la pumni în soneria aia de parcă ar fi fost afurisitul ei de nas. Cam după cinci minute, vocea ei s-a auzit o singură dată, limpede și nedîndu-mi timp să răspund în vreun fel.

— Pleacă, a spus ea, pe un ton care mi-a dat de înțeles că era bine mersi și că nu avea nici un chef de mine.

Ca să fiu sincer pînă la capăt, momentul era total nepotrivit. Noroc că venisem cu Chevroletul meu prăpădit, după ce-l chelfănisem pe Lyle, care voise să-l ia el. Nora pusese mîna pe mașina cea bună, un Beemer verde ca jadul pe care îl conduceam întotdeauna cu o plăcere atît de mare, de parcă aș fi luat un drog. M-am retras în interiorul acestei epave ambulante, enervat ca de obicei de petele pe care le lăsau Lyle și amicii lui pe toate locurile, și am încercat să evaluez starea de fapt. În regulă, mi-am zis, o femeiușcă începe prin a nu vrea să-ți dea drumul înăuntru, apoi te duce cu preșul și în cele din urmă încuie ușa și te lasă pe dinafară. Asta înseamnă ce? A se completa spațiile libere. E nevoie și de imagini sau de planșe? Poate că în dulap se afla un individ cu o cameră video.

Totuși, ce-i al Glyndorei e pus deoparte. Fata a știut exact ce trebuie să-mi facă pentru a scăpa de mine. M-a lăsat să cred că am din nou cîrlig la femei și pe urmă mi-a pus paharul în mînă, știind că pentru mine sticla are o greutate aparte, ca și cum ar fi fost rodul unei vrăji. Am băut întotdeauna doar whisky, la fel ca taică-meu. Dumnezeule, ce-mi mai plăcea! Simțeam o emoție cu totul specială cînd îmi treceam degetul mare peste eticheta lipită chiar sub gîtul sticlei. Eram un beținan neprofesionist, care nu începea niciodată pe lumină, numai că pe la orele două ale după-amiezei simțeam cum mi se usucă glandele salivare și prima înghițitură era de fiecare dată suficientă pentru a mă pune jos. M-am tot gîndit pe vremea aceea la Dom Pérignon, călugărul care distilase pentru prima oară șampania. Se spune că tipul căzuse la un moment dat pe scări și-și anunțase frații care-i săriseră în ajutor că „am băut din stele".

Lucrurile par al naibii de triste, mi-am spus deodată, ridicîndu-mi privirile în noaptea mohorîtă spre apartamentul Glyndorei. Răsuflarea mea aburise geamurile mașinii, așa că am dat drumul motorului, ca să se mai încălzească înăuntru. Chichirezul acestei încercări de a merge la risc fusese dorința de a redeveni, într-un fel surprinzător, stăpînul propriei existențe. Numai că am avut încă o dată certitudinea că exista undeva departe un păpușar care ținea în mînă și sforile care-mi fuseseră cusute de mîneci. Lucrurile cele mai importante se limpeziseră din nou: eram un ratat de cea mai joasă speță și atîta tot.

M-am întrebat, ca de altfel de fiecare dată, cum de ajunsesem în acest hal? Oare doar firea mea era de vină? În cartierul unde am copilărit, dacă aveai un tată polițist sau pompier, era de la sine înțeles că era un erou. Se vorbea mereu despre bărbații aceia de un curaj aproape mistic, care își puneau căștile și uniformele grele ca să înfrunte una din cele mai grele provocări ale naturii — felul în care materia se transformă în căldură și culoare, dansul distrugător al flăcărilor strălucitoare și proteice. Pe cînd aveam trei sau patru ani, auzisem deja atît de multe despre chestiile astea, chiar și atunci cînd mă jucam cu ceilalți copii și făceam concurs de cățărat, încît eram

convins că, atunci cînd purta bocanci și pelerină ignifugă, taică-meu era în stare și să zboare. Numai că după cîtva timp am aflat că nu putea. Taică-meu nu a fost un erou, ci un hoț, un hoțoman, după cum spunea chiar el cînd se referea la alții. Atîta doar că, aidoma lui Iason sau Marco Polo, se întorcea acasă cu cîte o comoară din fiecare expediție.

L-am auzit adeseori pe taică-meu explicîndu-și logica atunci cînd, beat fiind, încerca să se apere în fața maică-mii. Uite ce e, femeie, dacă o casă arde pînă-n temelii, de ce să nu iei bijuteriile înainte de-a se topi, pentru numele lui Dumnezeu, doar îți riști viața. Crezi că dacă ai ieși și i-ai întreba pe locatarii speriați, care abia au scăpat din flăcări, ar zice vreunul nu? Mai tîrziu, cînd am studiat economia la colegiu, am înțeles fără nici un fel de probleme ce e ăla uzufruct.

Cu toate acestea, nu eram dispus să-l iert. Copil fiind, m-am întrebat de multe ori dacă știa toată lumea că pompierul fura. Toți cei de la mine din cartier păreau să înțeleagă — mă trezeam că dau tîrcoale locuinței noastre, încercînd să cumpere la un preț cît mai mic lucrușoarele care fuseseră luate de la locul incendiului și ascunse în buzunarele pelerinei. „De ce crezi că au făcut buzunarele atît de mari?", obișnuia să întrebe taică-meu, niciodată față de mine, ci doar în prezența celor care veniseră în secret să examineze tacîmurile de argint, ceasurile, bijuteriile, uneltele și alte mii de obiecte care ajungeau la noi acasă. Ori de cîte ori făcea asemenea prezentări de marfă nepermise, îl apuca rîsul. „De unde ai chestia asta?", se interesa musafirul, moment în care taică-meu scotea un chicotit și îi recita povestea cu buzunarele. Bineînțeles că era o atitudine de om tîmpit, dar voia să-i facă pe ceilalți să creadă că era îndrăzneț — de fapt, așa procedează toți cei înfricoșați, vor să fie la fel ca cei care-i sperie. Aveam o verișoară, Marie Clare, care a venit la un moment dat pe la noi ca să-l roage pe tata să-i caute o rochiță de botez pentru bebeluș, iar el i-a făcut rost de o frumusețe de veșmînt — de ce credeți că au făcut buzunarele atît de mari?

Copil fiind, îmi era atît de rușine de acest lucru, încît uneori aveam impresia că îmi zdrobește inima. Cînd am

început să merg la împărtășanie, m-am trezit că mă spovedeam pentru el. „Tatăl meu fură." Preoții n-au părut niciodată interesați. „Zău?" Am vrut de cîteva ori să le las numele și adresa, în speranța că vor reuși să-l oprească. Băieții își croiesc destinul după chipul tatălui. Însă acest mod de a fura era un lucru obișnuit și scuzabil, asupra căruia societatea era cea care trebuia să hotărască. Așa că mi s-a spus să-mi respect tatăl, să mă rog pentru sufletul lui și să fac bine să am grijă de propriul comportament.

„Viața înseamnă în primul rînd voință". Apucasem deja să deșurubez capacul auriu al sticluței înainte de a-mi da seama ce fac, iar acum mi-am repetat această vorbă memorabilă. O auzisem de la Leotis Griswell, cu puțin timp înainte de moartea lui. M-am uitat la gîtul sticlei ca la un ochi lipsit de vedere și mi-am adus aminte, habar n-am cum anume, că trebuia să caut altceva, un alt sălaș al plăcerii. Aroma puternică a alcoolului mi-a tăiat răsuflarea și mi-a produs o senzație acută și dureroasă, aidoma imaginii distante a unei femei frumoase căreia nu aveam să-i aflu niciodată numele.

Viața înseamnă în primul rînd voință. Leotis îmi vorbea în ziua aceea despre Toots, fostul lui student. Avea capacitatea, pe care o observasem deja la mulți dintre avocații buni și pasionați, de a ști să se detașeze de clienți. Ori de cîte ori vorbea despre ei, făcea dovada unui remarcabil sînge-rece; în clipa aceea, de pildă, nu voia să mă las vrăjit de Toots. „O să pună totul pe seama vieții lui grele, dar să știi că niciodată nu prea m-a interesat sociologia. E un element negativ, în ce mă privește. N-am nevoie să știu de ce masele o duc prost. Oricine are doi ochi și un dram de minte își dă seama că așa e viața. Însă care o fi diferența în locul de unde vine tipul ăsta? Și astăzi îmi petrec o bună parte din timp punîndu-mi întrebarea asta. E vorba de o putere izvorîtă din capacitatea de a *nu* te preda. Voința. Viața înseamnă în primul rînd voință."

Cînd a spus aceste lucruri, bătrînul mi-a dat impresia că era luminat din interior de un fel de incandescență subtilă; trupul vlăguit în care încă se ascundea un spirit atît de cuprinzător, amintirea acestui fapt și ținuta pe care a impus-o Leotis prin exemplul personal și-au dat mîna în această clipă și m-au pedepsit.

Oricum, Leotis o nimerise cu viața și voința. E o convingere firească pentru un om născut în ultimii ani ai secolului al nouăsprezecelea, deși toți ceilalți o privesc ca pe un lucru desuet. La ora asta, sîntem de părere că o națiune are dreptul la autodeterminare, în timp ce un suflet este robul condiției materiale. Fur fiindcă sînt sărac. O pipăi pe fiică-mea fiindcă așa făcea și maică-mea cu mine cînd eram mic. Beau fiindcă mama era cîteodată crudă și mă făcea în fel și chip, iar tata mi-a lăsat această trăsătură în gene, ca pe o moștenire nefastă. Una peste alta, prefer în continuare concepția lui Leotis, care se apropie pînă la identificare de ceea ce am învățat la biserică. Sînt dispus să cred nu atît în destin, cît în voință. Beau sau nu beau. O să încerc să dau de Bert sau n-o să încerc. O să găsesc banii și o să fug cu ei sau o să-i aduc înapoi. E preferabil să găsești opțiuni decît să fii sclavul relației cauză-efect. Revenim la Sfîntul Augustin, asta e tot. Alegem Binele sau Răul. Și trebuie să plătim un preț.

Iar acesta, acesta ar putea fi cel mai dulce măr al șarpelui. Și nici măcar nu cred că am înghițit.

Am ajuns să beau din stele.

Joi, 26 ianuarie

B. Anchetatorul își mai pierde și altceva, pe lîngă respectul față de sine

M-am trezit în atîtea dimineți făgăduindu-mi să nu mai fac chestia asta niciodată, încît durerea pe care am simțit-o a fost aproape plăcută. Mă simțeam de parcă tocmai aș fi fost scos din lada de gunoi. Am stat cuminte, fără să fac nici cea mai mică mișcare. Știam că lumina soarelui avea să aibă efectul unui glonț asupra creierului meu. De-a lungul circuitului intern care ducea de la cap la burtă, am început să simt cum îmi urcă bila spre gît și cum îmi vine să vărs. „Ușurel", mi-am spus, după care mi-am dat seama pentru prima oară că nu eram singur.

Cînd am deschis ochii, un puști care mi se părea latinoamerican se uita fix la mine, după ce apucase să se

întindă pînă în dreptul locului mortului și să caute ceva la tabloul de bord sau dedesubt. Avea în mînă casetofonul din mașină, pe care îl ridicase deja pe jumătate, lăsînd să se vadă măruntaiele neaspectuoase ale automobilului, cablurile de diverse culori și spațiile libere întunecoase. Următorul pas ar fi fost tăierea sîrmelor și a firelor. Ușa fusese crăpată în spatele lui, iar soarele începuse să strălucească. O pală de aer rece a ajuns să-mi gîdile nasul.

— Stai cuminte, mi-a spus puștiul.

N-am văzut vreun pistol sau vreun cuțit. Unde mai pui că era un copilandru de treisprezece-paisprezece ani, cu fața plină de coșuri. Unul din micuții vampiri ai orașului, plecat la vînătoare de bețivi în primele ore ale dimineții. Chiar dacă aveam aproape cincizeci de ani, tot mai puteam să-i vin de hac aschimodiei ăsteia. Sau, în orice caz, să-i ard vreo două. Amîndoi știam lucrul ăsta. L-am privit din nou în ochi. Mi s-ar fi părut un triumf amețitor dacă aș fi observat cel mai mic semn de frică sau măcar o minimă ezitare din partea lui.

— Dispari de-aici, i-am spus.

Încă nu făcusem nici o mișcare. Stăteam în continuare ghemuit și arătam ca o sacoșă de cumpărături pe care o împături în grabă și o arunci pe locul de lîngă tine. Din cauza adrenalinei, începeam să mă trezesc la realitate mai repede decît mi-aș fi dorit, iar amețeala făcea să se învîrtă totul cu mine. În plus, parcă și stomacul mi-o luase razna.

— Nu te da rotund, tipule, a cîrîit puștiul, apropiindu-mi de mutră șurubelnița cu care meșterea.

— Ba mă dau, juma' de buletin ce ești, și să te văd dacă o să mai faci pe nebunu' după ce-ți capeți ce-i al tău.

Mi-am subliniat cuvintele cu un gest de aprobare fermă din cap, ceea ce a fost o mare greșeală. M-am simțit de parcă m-aș fi lăsat prea mult în scaun. Mi-am dat ochii peste cap nițel, mi-am lovit cotul de ceva și în clipa aceea s-a întîmplat dezastrul.

Am borît pe el tot ce aveam în mine.

L-am acoperit din cap pînă-n picioare. Am văzut că îi curgeau picături pînă și din sprîncene, iar capul îi era plin de bucățele mici și verzui. Hainele lui arătau ca și cum ar fi fost murate de ploaie. Puștiul simțea că se îneacă în vomă, scuipa, tremura tot și mă înjura cu o voce gîjîită.

„Aoleu, vai de capul meu", rostea întruna, dînd din mîini și temîndu-se să se atingă. A spălat putina cît ai zice peșteRam atît de concentrat, în așteptarea loviturii care avea să mă ucidă, încît în clipa cînd l-am văzut efectiv, alerga ca un smintit pe stradă.

Ei bine, Malloy, asta chiar că îți face cinste, mi-am spus. Mi-am tras singur cîteva palme peste spate, înainte de a mă îndrepta din șale, și abia atunci mi-am dat seama că și povestea asta, ca și adevăratul conflict dintre mine și Pigeyes, nu avea să mai fie spusă nimănui. La urma urmelor, mă purtasem urît și dovedisem slăbiciune. Băusem o sticlă întreagă. Adică îi pusesem bețe în roate propriului destin.

Prietenul, paznicul și îngerul meu păzitor de la dezalcoolizare fusese un tip pe nume Giandomenico FNF, cum spuneam pe vremea cînd lucram în cadrul poliției, adică „fără nume de familie". Deși nu mă arătasem pe la nici una din întîlnirile lor în ultimele șaisprezece luni, eram convins că o să vrea să stea de vorbă cu mine și să-mi spună că, totuși, încă eram capabil să mă las de pileală. Azi nu era altfel decît ieri, ci pur și simplu era o zi în care nu aveam să duc paharul sau sticla la gură. Trebuia să rezolv starea de fapt imediată și apoi să mă îngrijesc de ziua de mîine. Știam procedura și memorasem toate cele douăsprezece etape. Nu știu cum se face, dar mi s-a părut că, în general, secția de dezalcoolizare era mult mai tristă decît condiția concretă a bețivului, lucru de care mi-am dat seama chiar ascultîndu-i pe ceilalți. „Mă cheamă Sheila și sînt alcoolică". Imediat după aceea ni se oferea întreaga poveste a fetei debusolate care fura, făcea trotuarul și-și bătea copiii. Dumnezeule, de multe ori mă întrebam dacă nu cumva povestitorul exagera, în așa fel încît noi, ceilalți, să nu ne mai simțim atît de nenorociți prin comparație. Această biserică a autodenunțării, cum îi spuneam în secret, era un soi de cult care nu mi se potrivea, fiindcă nu mi se părea normal să declar în fața tuturor că sînt un nimeni și să mă încredințez unei autorități superioare, FNF, capabilă să mă ferească de diavolul întrupat în sticlă. Am fost recunoscător pentru sprijin și am întreținut relații calde cu o grămadă de oameni care veneau în fiecare săptămînă ca să fie alături de mine; sper, în același

timp, că desfășoară aceeași muncă utilă și că nu li s-a întîmplat nimic rău. Numai că sînt prea curios din fire și nu-mi vine deloc să mă întreb, mai ales după ce-a murit soră-mea, prin ce mister nu mai simțeam nevoia aceea nestăvilită de a bea. Oare în sfîrșit mi se umpluse și mie acel pahar al amărăciunii care de atîtea ori îmi dăduse impresia că era fără fund? Sau era vorba pur și simplu de o nouă formă de a sărbători, așa cum mă temeam adeseori atunci cînd treceam prin clipe dintre cele mai urîte?

Micul bloc în care locuia Glyndora se afla pe trotuarul din fața mea, profilîndu-se cenușiu pe cerul de aceeași culoare, în care nuanțele erau aproape indescifrabile din cauza iernii care acoperise totul. Arăta ca un decor de film, cu excepția anunțului de la intrare, prin care se făcea cunoscut că apartamentele din interior erau parțial disponibile, de la 179 000 în sus. Ce urmărise în seara trecută? Oare tot acel interludiu nu avusese alt scop decît s-o amuze? Nu-mi venea să cred că Glyndora putea fi atît de subtilă. Era genul de femeie care îți spunea ce gîndește de la obraz. Numai că, dintr-un motiv anume, ținuse neapărat să plec din apartament. Se temea cumva să nu-mi dau seama de cine știe ce? Să nu mă prind că avea un prieten? În dulap se aflau hainele cuiva, în timp ce pantofii rămăseseră lîngă ușă. Or fi fost ale lui Archie? Sau ale lui Bert?

M-am îndreptat din nou de șale. Mi-a venit să rîd la gîndul că Lyle urma să-mi ia mașina după miezul nopții și să plece cu amicii lui la o băută. Eram dispus să pariez pe o sumă însemnată de bani că n-o să aibă habar cine trebuia arătat cu degetul. O să stea unde stau eu acum și o să se străduiască să-și aducă aminte cine fusese ultimul care murdărise totul în jur. Nu-i nimic, ticălosul mi-o făcuse și mai și cu alte prilejuri. Cu toate acestea, am deschis toate geamurile și am aruncat pe stradă toate covorașele din cauciuc de pe jos. Pe urmă am montat la loc radiocasetofonul, introducîndu-l în membrana fragilă din plastic situată sub tabloul de bord. Mi-a răsărit în minte hoțomanul ăla mic care probabil că fugea prin North End în căutarea unui furtun cu apă, îndurînd cu stoicism frigul de

afară. Cînd o să ajungă la școală, o să pută de o să-ți mute nasul din loc. Mda, îmi venea să rîd și-mi dădeam seama că eram răutăcios cu bună știință. Mi-am luat o poziție convenabilă, m-am instalat la volan și abia în clipa aceea am observat că buzunarul de la șold era mai gol decît s-ar fi cuvenit. Am început să înjur în gura mare.

Afurisitul ăla de copil îmi furase portofelul.

XI. TOTUL SE REDUCE LA JAKE

A. Anchetatorul este întrerupt din muncă

Dacă Bert Kamin murise, atunci la cine erau banii?

Întrebarea mi-a trecut brusc prin minte, în timp ce stăteam în fața unei oglinzi la Dr. Goodbody, unde venisem să mă spăl și să mă refac înainte de a mă duce la serviciu. Deși mă bărbierisem și făcusem un duș, starea mea nu era cu mult mai bună. Încă aveam aspectul îndoielnic al unui bandit căutat de poliție, iar durerea de cap care mă chinuia mă făcea să-mi aduc aminte de acei oameni ai grotelor care aveau obiceiul să-și crape tărtăcuțele cu bîta sau securea. Am sunat-o pe Lucinda ca să-i spun unde eram și ca s-o rog să se ocupe de anularea cărților mele de credit și de înlocuirea lor cu altele noi. Pe urmă am găsit un colțișor mai ferit în vestiar și am încercat să văd cum stăteau lucrurile. Cine pusese mîna pe bani? Martin spusese că bancherul cu care stătuse de vorbă în Pico îi sugerase că acel cont în care intrau cecurile era al lui Bert. Însă nu puteai să iei o asemenea declarație drept certitudine.

Refugiul, chiar și cel de circumstanță, este acel loc unde nu te găsește nimeni, motiv pentru care m-am enervat cînd îngrijitorul mi-a spus că eram căutat la telefon. Unul din lucrurile pe care le detest cel mai mult în această lume a afacerilor de la sfîrșit de secol este porcăria numită acces instantaneu, adică faxuri, telefoane mobile, sisteme de apel prin pager și liota de operatori entuziaști care te scot și din gaură de șarpe, convinși că-ți

fac un bine. Concurența din lumea celor care întorc banii cu lopata a făcut ca intimitatea să ajungă ceva de domeniul trecutului. Mă așteptam să fie Martin cel nerăbdător, care e exact genul de om capabil să te sune la unsprezece noaptea, înainte de a decola spre Bangladesh, ca să te pună la curent cu ultima idee genială care i-a venit în legătură cu cine știe ce caz. Însă nu era el.

— Mack? a rostit Jake Eiger. Aș vrea să te văd cît mai repede cu putință.

— Sigur. Stai să dau de Martin sau de Wash.

— Mai bine să fim doar noi, a spus Jake. Ce-ar fi să vii pînă aici? Vreau să te pun la curent cu ceva. E vorba de situația în care ne aflăm.

Și-a dres vocea într-un fel nu lipsit de tîlc, așa încît am bănuit imediat ce avea să urmeze. Barosanii de la TN cercetaseră acest fiasco — figura cu Bert și cu banii lipsă — și ajunseseră la concluzia că exista în oraș o mare firmă de avocați de ale căror servicii se puteau lipsi de-acum încolo. Adio viață dulce, bagajele și pe-aci ți-e drumul. Iar eu trebuia să le dau partenerilor această veste ca și cum ar fi transpirat de la cine știe ce sursă obscură.

Trecuse destul de mult timp de cînd nu mai avusesem o discuție între patru ochi cu Jake. Întrevederile de acest gen deveniseră stînjenitoare după ce divorțasem de verișoara lui și după ce el luase hotărîrea de a nu-mi mai încredința nici un fel de cazuri pentru TN. Sînt două subiecte despre care nici unul din noi nu mai aduce vorba. La drept vorbind, am convingerea că temelia relației dintre noi e alcătuită din lucrurile pe care *nu* ni le spunem.

Ca de obicei, era o poveste lungă. Jake nu fusese nici pe departe un student sclipitor, iar eu bănuisem dintotdeauna că intrase la drept pe pilele lui taică-său. E un tip suficient de isteț — cîteodată de-a dreptul perfid — dar avea probleme cînd trebuia să pună lucrurile pe hîrtie. Se pricepea ca nimeni altul la o grămadă de chestii, însă habar n-avea să scrie un eseu sau o lucrare. Termenul pe care l-a folosit chiar el a fost „criptofobic", deși cred că, în jargonul de azi, i s-ar putea spune mai degrabă „cu handicap educațional".

Făceam deja parte din Comisia de Disciplină de un an cînd Jake m-a invitat la prînz. Am crezut că era vorba de

un soi de obligație de familie, impusă de vreuna din mătușile Norei: scoate-l la masă pe Mack, fă-i cinste și dă-i niscai sfaturi, poate s-o alege ceva de el. Însă mi-am dat seama că se simțea stingherit. Ne aflam pe terasa unui restaurant destul de șic, aflat la ultimul etaj al unei clădiri, iar Jake își îngusta privirile din cauza soarelui care îi intra în ochi. Vîntul făcea să se miște marginile umbrelei de deasupra mesei.

— Frumoasă priveliște, a spus el.

Aveam amîndoi cîte un pahar din care beam și mi-am dat seama că și Jake era nefericit. Chipul lui frumos părea făcut pentru o bună dispoziție adolescentină, așa încît era foarte ușor să observi cînd era măcinat de griji.

— S-auzim, care-i treaba? l-am întrebat.

Eram sigur că se întîmplase ceva, dat fiind că nu întrețineam relații sociale în adevăratul sens al cuvîntului.

— Examenul de barou, a rostit el.

La început nu am înțeles. Am crezut că era vorba de încă una din remarcile lui istețe, cu două înțelesuri, pe care le auzisem de atîtea ori în conversațiile dintre tipii cu parale. Tocmai își începea cel de-al treilea an la G & G. Era vorba însă de metoda preferată a lui Wash de a te pune cu botul pe labe, la trei ani după absolvirea dreptului și după un alt an de hămălit pentru un judecător oarecare. Am comandat prînzul. Din locul unde eram se vedea Trappers Park și am sporovăit cîtva timp despre echipa care se antrena și juca acolo.

— Ar trebui să mă cărăbănesc, a spus Jake. Nu prea am avut cine știe ce ocazii.

— Ai fost ocupat? Există o groază de acorduri și contracte urgente.

— Examenul de barou, a repetat el. Tocmai l-am dat pentru a treia oară.

Pe urmă mi-a aruncat o privire pierdută, recurgînd la sinceritatea chinuitoare la care probabil că apela și în fața femeilor cu care voia să se culce. N-aveam nevoie de indicații suplimentare ca să-mi dau seama că mi se propunea un compromis.

— Trei încercări, după care ai zbîrcit-o, a spus Jake.

Trei rateuri și trebuia să aștepți încă cinci ani ca să poți să mai dai o dată examenul. Știam foarte bine regu-

lile, doar fusesem unul dintre cei care lucraseră la elaborarea lor.

— Firma e nevoită să mă dea afară, a continuat Jake. Taică-meu o să moară. O să crape și alta nu.

Deși, practic vorbind, cariera de avocat a lui Jake ar fi luat sfîrșit, fără îndoială că lucrul care îl preocupa cel mai mult era reacția lui taică-său.

Cînd noi doi eram adolescenți, tatăl lui Jake fusese coleg cu Toots la primărie și trecea drept o personalitate indiscutabilă. Învestit cu puterile medievale pe care le exercitau toți consilierii de la primărie în Du Sable, Eiger-tatăl trăia în mica noastră comunitate catolică aidoma unui prinț printre oamenii de rînd. Pe data de 18 iunie 1964, exact în ziua cînd am împlinit douăzeci și unu de ani, taică-meu a mers cu mine la domnul consilier Eiger ca să-l roage să-mi găsească un post în cadrul poliției. Între timp făcusem doi ani de colegiu și încercam într-un fel să-mi cîștig existența vînzînd aspiratoare și mergînd din ușă în ușă. Renunțasem definitiv la artele frumoase și ajunsesem un fel de *beatnik* de librărie, avînd cam aceleași probleme și complexe ca orice tînăr și fiind genul de flăcău care stă acasă lîngă fusta mamei, neștiind absolut deloc pe ce drum să apuce în viață. În orice caz, intrarea în poliție m-ar fi ridicat de la cota zero unde mă aflam în acea perioadă și în plus m-ar fi scutit de serviciul militar. Era un lucru de care aveam grijă să nu pomenesc nimănui și care nu avea nici o legătură cu politica stîngistă; mi se părea doar o oprire la standuri în cadrul unei curse de pe o pistă pe care nu voiam să mă aflu, nefiind genul de om căruia să-i placă să execute ordine. După trei ani mi-am nenorocit genunchiul și am încercat la drept, scăpînd de recrutare și neavînd parte de nici un Vietnam care să-mi transforme viața în coșmar, pentru ca ulterior să ajung tot într-un fel de școală și să mă minunez singur de întortocheatele căi ale vieții.

În timp ce stăteam în biroul secției de poliție, care semăna cu o cameră subterană de interceptare a convorbirilor, împodobită cu hărți și afișe politice de pe vremea trecutelor campanii electorale, precum și cu patru telefoane vechi, mari și negre, care ar fi putut constitui oricînd arme ale unor crime monstruoase și care ocupau

cea mai mare parte a mesei lui de lucru, domnul consilier Eiger m-a asigurat că cererea mea de a intra în rîndul forțelor de poliție se va bucura de toată atenția cuvenită. N-aveai cum să nu iubești un om care dispunea de o putere atît de mare și care o folosea cu atîta generozitate. Era genul de politician pe care îți venea ușor să-l înțelegi, a cărui loialitate era verificată în timp și care respecta mereu aceeași ierarhie: întîi el, pe urmă familia și în al treilea rînd prietenii. Nu avea nimic împotriva legii sau a principiilor, atîta doar că nu erau elemente operative. După alte trei săptămîni, eram în primul an al Academiei de Poliție, chipurile în urma unei selecții riguroase. Și acum iată că fiul lui se afla în fața mea și, deși nega că tatăl său ar fi la curent cu cele întîmplate, mesajul era același. Rămăsesem dator. În fața familiei. În mod sigur, acesta era felul în care ar fi privit lucrurile taică-său.

Am găsit de cuviință să fac o unică tentativă de a părea vertical.

— Jake, cred că ar trebui să discutăm despre altceva.

— Sigur, a răspuns el, uitîndu-se undeva în fundul paharului. Am dat testul săptămîna trecută. A fost o chestie pe care am bramburit-o rău de tot, ceva de procedură civilă, în legătură cu revizuirea hotărîrilor de divorț. În loc de asta, am bătut cîmpii despre dreptul matrimonial.

Jake cel chipeș a clătinat din cap și a fost cît pe-aci să înceapă să plîngă, săracul de el. Iar după aceea chiar a făcut-o. Un om în toată firea, dînd apă la șoareci și ținînd în mînă un pahar cu gin și apă tonică.

— Iartă-mă, îmi pare rău.

S-a îndreptat de șale și a dat impresia că își revenise. Am mîncat într-o tăcere desăvîrșită pe durata următoarelor zece minute, după care a repetat că îi pare rău și a plecat de la masă.

Unul din lucrurile ciudate pe care le înveți din viață este că măreția Instituțiilor Ilustre este dată de contribuția personală a oamenilor care fac parte din ele și nu de modul lor de funcționare, care adeseori este eminamente prozaic. Procedura și notarea lucrărilor din cadrul examenului de barou aveau loc după cum urmează. Trimiteam foile de examen pe adresa a zece profesori specialiști de pe întreg teritoriul statului și fiecare avea de notat

răspunsul dat uneia dintre cele zece întrebări. Lucrările erau expediate înapoi prin serviciile de poștă rapidă și erau depozitate în teancuri de mii de pagini, fără prea mare grijă, de parcă ar fi fost niște materiale de care nu mai avea nimeni nevoie. Urmau cîteva zile în care secretarele le sortau și adunau punctele obținute de fiecare, după care venea rîndul avocaților de la serviciul personal să verifice acuratețea adunării. În cele din urmă, se dădeau rezultatele finale, cu precizarea că pragul minim de admitere era de șaptezeci de puncte și că de la șaizeci și nouă de puncte în jos erai considerat picat. Jake obținuse șaizeci și șase de puncte și i-am găsit lucrarea din întîmplare, pe biroul unuia dintre directorii administrativi adjuncți, chiar în seara cînd mă hotărîsem s-o caut. Tipul care corectase răspunsul lui Jake la procedură civilă îi dăduse trei puncte dintr-un maximum de zece. Bineînțeles că cifrele 3 și 8 seamănă foarte mult între ele, chiar dacă nu ești falsificator înnăscut. Nu-mi asumam nici un risc, dat fiind că nu avea să știe nimeni. Cu excepția mea, firește.

Cu toate acestea, probabil că vă întrebați de ce am făcut-o, nu-i așa? Nu pentru Jake, slavă Domnului, și nici măcar fiindcă taică-meu și maică-mea ar fi intrat în pămînt de rușine fiindcă am refuzat să ajut un prieten. Nu, presupun că m-am gîndit la Woodhull și la protejatul lui, care confunda principiile etice cu eul, precum și la afurisiții ăia de colegi ai mei care făcuseră parte din juriu și pe care nu mai țineam să-i întîlnesc și cu altă ocazie, ca să trebuiască să-mi fac griji și din cauza lor. Din același motiv i-am făcut-o și lui Pigeyes, după care am mințit, nevrînd să fac jocul nici uneia din tabere.

Jake m-a invitat din nou la prînz în săptămîna în care s-au afișat rezultatele. Nu-și mai încăpea în piele de mulțumire. M-a copleșit cu vorbăria, profitînd și de faptul că eu nu scoteam nici un cuvîntel. Cînd mi-a spus că a luat examenul, l-am felicitat și i-am strîns mîna.

— Ești convins că o să uit chestia asta, dar n-o s-o fac, mi-a spus el.

— *No comprendo.* Ție trebuie să-ți mulțumești, tu ai luat examenul.

— Nu-mi spune mie povești.

— Uite ce e, Jake, practica te învață. Ai trecut, da? Păi atunci scutește-mă și nu-ți mai face nici ție sînge rău.

— Ești un tip de comitet. Știi ceva, după ce m-am dat în stambă ultima dată... mi-a venit să vărs. Mi-am zis „Dumnezeule, un sticlete. Ai vorbit în halul ăsta cu un tip care a fost *sticlete*".

Privirea lui ținea loc de orice fel de cuvinte. În ochii lui Jake se citea respectul pentru acea fraternizare secretă — noi, cu toții, ca băieții — la care nu a renunțat niciodată. Acum viața lui înseamnă cursuri de golf la Country Club și aventuri fără știrea celei de-a treia soții, însă atunci, cu douăzeci și unu de ani în urmă, îi restituisem convingerea fundamentală a vieții, și anume că eram niște oameni cu totul speciali, care puteam învinge răul dacă rămîneam uniți. Îmi venea să-l scuip în ochi și alta nu.

— Las-o baltă, Jake, i-am zis. Lasă baltă totul.

— Nici nu mă gîndesc, a răspuns el.

Am știut chiar de atunci că vorbele lui aveau greutatea unui blestem.

B. Anchetatorul în vizită în America lui Herbert Hoover

În așteptarea lui Jake, am rămas în sala de la etajul 44 de la TN, unde se aflau directorii, simțindu-mă mic și neînsemnat. Locul ăsta are un aer prețios, care mă face să demobilizez de fiecare dată cînd îl văd. Poate că, într-o bună zi, îmi va explica și mie cineva de ce sistemul nostru care, chipurile, este menit să preaslăvească diversitatea și opțiunea individuală se transformă într-o structură prin intermediul căreia toată lumea alege pînă la urmă același lucru. Avînd o rețea însemnată de linii aeriene, bănci și hoteluri, TN a făcut afaceri în cursul anului trecut cu două treimi dintre americanii care cîștigă mai mult de cincizeci de mii de dolari pe an. Mulți din acești oameni consideră că TN nu este altceva decît o simplă unitate prestatoare de servicii, numai că, la nivelul întregii societăți, pînă și o legătură oarecare cu viața a douăzeci și cinci de milioane de cetățeni, dintre care majoritatea sînt înstăriți și de

vază, conferă instituției o aură extraordinară de măreție și putere.

Secretara lui Jake mi-a deschis ușa, iar Mîndrețea Sa s-a ridicat ca să mă întîmpine. Biroul este atît de încăpător, încît, în clipa cînd am intrat, Jake mi-a făcut efectiv semn cu mîna. După ce am rămas singuri, s-a așezat pe unul din colțurile mesei de lucru, sprijinindu-și vîrful unui pantof de covorul moale. Îți era imposibil să nu te gîndești că era o poză pe care o văzuse în cine știe ce reclamă prin reviste. Rămăsese cu sacoul pe el. Părul îi era pieptănat fără cusur. Ca să destindă atmosfera, lui Jake îi place de obicei să-mi vorbească despre cartierul unde stăteam în copilărie, despre foștii colegi de liceu și despre locul nostru între celelalte generații. Astăzi însă a trecut la subiect fără nici o altă introducere și, așa cum mă temeam, era îngrijorat de situația lui Bert.

— Uite ce-i, bătrîne, trebuie să recunosc că nu prea înțeleg mare lucru. Ce Dumnezeu se întîmplă acolo la voi?

— Aș vrea să pot să-ți spun, Jake.

— Aceeași situație, a spus el, nici tu nu-mi ești de vreun ajutor. Am înțeles că te-ai dus să-l vezi pe Neucriss.

Ca să vezi ce repede se duce vestea.

— Mi-a dat telefon înainte ca liftul în care erai să ajungă la parter și a vrut să știe care-i necazul, mi-a explicat Jake. Pot să te întreb ce căutai acolo?

— Stai puțin, am răspuns, pe un ton cît mai civilizat cu putință.

Nu se întîmplă niciodată să-l jignesc pe Jake. Toți acei ani în care l-am văzut pe taică-meu sărutînd inelul comandantului detașamentului de pompieri și-au spus cuvîntul.

— Sincer să fiu, am început să mă bazez pe intuiții. Nu puteam să ne dăm seama ce mama naibii e Litiplex. Poate că știu reclamanții. N-aveam de unde să știu că Martin încercase deja aceeași figură cu Peter.

Jake a primit această informație fără să aibă o reacție anume, mulțumindu-se să mă studieze cu atenție.

— Da, dar uite că încercase. Și cînd ai mai apărut și tu, lumea chiar că a început să intre la idei. Nu ne putem permite bîjbîieli de felul ăsta.

Firește că, la telefon, Neucriss se amuzase copios. Piți-goii ăștia pe care-i plătești cu trei sutare pe oră dau buzna unul după altul fiindcă atît i-a dus capul, ha, ha, ha, ce zici de asta? Jake simțise împunsătura, iar acum eu plăteam oalele sparte.

— Uite, Mack, iubitule, ia hai să vedem cum se prezintă situația la zi.

Jake e un maestru al acestor formule din care nu lipsește jargonul celor din conducere, stăpînind și acest stil la fel de bine ca și pe celelalte. Are grijă să se arate ceva mai blînd, însă e la fel de dur ca taică-său și îl cunoșteam suficient de bine ca să știu că la un moment dat avea să devină bădăran, chiar dacă nu se făcea.

— Dînsul, a continuat Jake, coborîndu-și vocea și arătînd spre ușa alăturată, unde se afla biroul președintelui, domnul polonez de alături habar nu am dacă mă place sau nu. Cine poate ști de la o zi la alta? Oricum, să pornim de la ideea că nu e căzut în cap după mine, bine? Să zicem că a început să creadă că nu am niște avocați pricepuți și că îi plătesc prea mult pe cei cu care lucrez. Să presupunem, atîta tot. Pe de altă parte, n-are încotro și trebuie să mă accepte. Știi de ce?

— Consiliul?

— Consiliul, întocmai, Consiliul. Acolo există o facțiune, un număr de membri care sînt convinși că pot zbura și dacă nu mi-au crescut aripi. Și ai idee care e motivul?

— Care?

— Acela că eu — împreună cu avocații pe care i-am ales — m-am ocupat de un dezastru egal cu trei sute de milioane de dolari pentru această companie. Am avut pe cap un litigiu în urma căruia ne-am rezervat o sută de milioane ca să ne plătim partea și noi toți — eu, firma unde lucrezi, Martin — ne-am descurcat atît de frumos, încît efectiv am cîștigat bani pentru companie. Aproape douăzeci de milioane. Fiecare dolar care a rămas în acel cont al încrederii reprezintă un semn de mîndrie pentru toți. Și în același timp un punct pe tabela de marcaj. Corect?

— Sigur, am răspuns, dînd aprobator din cap.

Trebuia să stau cuminte și să nu fac nici o mișcare greșită cît timp ținea predica, în vreme ce Jake se comporta de parcă tocmai ar fi inventat fuziunea la rece.

— Acum hai să analizăm această problemă a lui Bert. E ceva de natură să provoace mari neliniști. Ca să fiu sincer, personal nici nu cred că s-a întîmplat efectiv ceva atît de rău. Dacă aș crede, aș fi și mai îngrijorat. Însă pînă la urmă, dacă avem răbdare ca să ajungem la sursă, eventual revizuind documentele contabile, s-ar putea să descoperim că se mai petrece și altceva. Un lucru e cert, m-am săturat de supoziții. Sînt de acord să faci cercetări și să întorci problema pe toate fețele. Exact asta e normal să faci. Dar ai grijă cum procedezi, bătrîne, nu te expune și nu-i expune și pe alții. Dacă îi sîcîi pe avocații reclamanților și îi faci să adulmece mălai înainte de împărțeala de luna viitoare, iar indivizii de genul lui Neucriss prind de veste că ne-am ales cu un surplus, o să facă pe dracu-n patru să pînă mîna pe ultimul bănuț. Ca să nu mai vorbim de co-inculpați. Așa încît, indiferent ce crezi că s-a întîmplat cu Bert, fii convins că pentru noi lucrurile o să stea incomparabil mai rău. Priceput? Atunci hai să mergem pe vîrfuri. Ți-am mai spus și ieri, *fii discret*.

Tad Krzysinski, președintele Consiliului și directorul executiv de la TN, și-a vîrît capul pe ușa laterală ca și cum ar fi așteptat în culise exact replica anterioară. Într-o lume perfectă, ăsta ar fi un individ pe care ai putea să-l urăști fără să-ți fie deloc greu s-o faci, un filfizon gen Pagnucci, care a reușit în viață și al cărui eu nu mai cunoaște margini. Numai că realita tea e cu totul alta. Tad e un omuleț de un metru șaptezeci, energic și deschis. Ori de cîte ori intră într-o cameră, ai sentimentul că cineva tocmai a instalat un reactor nuclear care dezvoltă o forță atît de mare, încît aproape că te aștepți să fii trecut prin zid.

— Mack, mi s-a adresat el, făcînd cîțiva pași ca să dea mîna cu mine.

Are constituția unui fost gimnast și o privire cît se poate de directă. Timp de o clipă m-am întrebat, cum o mai făcusem deja, ce relație era între Brushy și el, însă

părea întotdeauna atît de vesel, încît n-aveai cum să-ți dai seama.

— Tad, am spus la rîndu-mi.

Tipul nu știe să fie deloc ceremonios și nici nu-l interesează. Se vede cît de colo că nu-și ascunde originile și că se comportă în consecință. E fiu de instalator, a avut șapte frați, are la rîndul lui nouă copii, doarme cîte trei ore pe noapte și recunoaște de bună voie că îl interesează doar familia, Dumnezeu și metodele de a spori averea oamenilor care au avut încredere în el, punînd banii jos ca să cumpere acțiuni la TN. Era foarte ușor să-ți dai seama că îi era suficient să dea din cap sau să-i strîngă mîna cuiva ca să-l facă pe Jake să se scape în pantaloni de frică. Cei doi reprezentau tot atîtea dimensiuni ale etnicului, obligați la o asemenea atitudine de condiția lor de americani care, deși excluși cîndva de la bucate, au început din anii '60 să-și croiască drum în jungla marilor corporații — Jake, un vierme dezrădăcinat, care aspira la tot ce era posibil în conformitate cu propria scară de valori, și Krzysinski, care lua de bune toate trăsnăile în care credeau și imigranții, cum ar fi munca îndîrjită, curajul și capacitatea de a face lumea să arate altfel. Am rămas între ei și am încercat un sentiment de stingherealã, dîndu-mi seama dintr-o dată că era o pereche ai cărei membri nu se potriveau absolut deloc. Cu toate că Jake era susținut de cîțiva oameni foarte puternici din cadrul Consiliului de conducere al TN, eram ferm convins că Krzysinski îl ura. Cred că la asta se referise și Jake cînd îmi declarase că surplusul din contul 397 constituia colacul lui de salvare.

— Ei bine, Mack, dacă te văd aici înseamnă că iar am intrat în bucluc.

Tad m-a bătut cu pumnul în umăr cu un aer vesel, a rîs de propria lui glumă și pe urmă a început să discute cu Jake despre o problemă pe care o aveau în Fiji. Bineînțeles că TN are hoteluri pretutindeni, Tokio, Paris, tot tacîmul. Însă compania a ajuns în Orientul Îndepărtat înaintea tuturor celorlalți, ceea ce înseamnă că, în aceste vremuri tulburi, operațiunile de acolo au devenit extrem de importante. De multe ori, Tad e mult mai preocupat de primul-ministru Miyazawa decît Bill Clinton. Cineva ar

trebui să se gîndească bine la aceste lucruri, întrucît conducătorii marilor corporații sau companii vor alcătui în scurt timp o superclasă fără granițe, compusă din oameni a căror viață se leagă strîns de contractele încheiate și de partidele de golf și cărora le va păsa incomparabil mai mult de instituția unde ți-ai dat doctoratul decît de țara în care ai crescut. Ne întoarcem în Evul Mediu, dacă stăm să ne uităm că există o sumedenie de mici ducate și proprietăți neafiliate, fiecare cu steagurile și blazonul ei, gata să-i accepte pe toți vasalii care își pun viața în slujba stăpînului. Cei care se bat reciproc pe umăr și se felicită că au scăpat de comuniști o să se frece la ochi cînd o să vadă compania Coca-Cola solicitînd statutul de membru al Națiunilor Unite.

Cînd în sfîrșit Tad a ieșit din birou, Jake s-a uitat după el cu o privire în care se amestecau teama și enervarea.

— Hai să facem doi pași.

A început să străbată coridorul, iar eu l-am urmat, salutîndu-i pe oamenii pe care-i cunoșteam. O vizită la acest etaj era un prilej ideal de a le aminti celor din conducere că nu eram nici beat, nici mort. Cînd am ajuns la lift, ușile lui s-au deschis și dinăuntru a dat buzna un curier, unul din acei soldați ai cavaleriei ușoare (din punctul de vedere al salariilor) care se strecoară prin aglomerația din centru pe biciclete și care poartă veste portocalii fosforescente peste hainele de iarnă. Jake și cu mine am intrat în liftul în care nu mai rămăsese nimeni.

— Vreau să fiu sigur că știe stînga ce face dreapta, a rostit el.

A blocat butonul de închidere a ușilor, după care s-a întors spre mine.

— Bert? l-am întrebat.

— De el e vorba, a răspuns Jake.

Liftul a început să se miște, iar colegul meu de călătorie a apăsat pe butonul etajului imediat inferior.

— Știi bine ce vreau — fă ordine în lucruri, a cerut Jake. Iar în cazul că acest Kamin nu se mai întoarce...

— Da?

S-a mai apropiat cu un pas, ajungînd la nici treizeci de centimetri de mine, în timp ce-și ținea în continuare unul din degete pe butonul de închidere a ușilor și liftul începea să-și încetinească deplasarea.

— Nimeni din cei de-aici de sus nu are voie să mai audă ceva.

M-a țintuit cu o privire solemnă, înainte de a aștepta să se deschidă ușile ca să iasă din nou în lumina strălucitoare a coridoarelor.

XII. SECRETE DIVULGATE

A. Băieți și fete la un loc

— S.O.S., am spus, băgîndu-mi capul pe ușa biroului lui Martin.

Secretara lui nu era acolo, iar eu am ciocănit discret înainte de a-mi transmite mesajul. Glyndora stătea în picioare lîngă masa lui de lucru.

— Fir-ar a dracului!

Cuvintele mi-au ieșit din gură, fără să mă pot stăpîni, și amîndoi m-au țintuit cu privirea. Au trecut cîteva clipe relativ penibile. Glyndora mi-a aruncat o căutătură prin care îmi dădea de înțeles că tare ar fi vrut să-mi vină de hac, așa încît primul meu gînd a fost că intrase în birou ca să se plîngă în legătură cu tehnica mea de investigare. Acesta era unul din numeroasele roluri ale lui Martin, să rezolve toate situațiile delicate și să se ocupe de cei supărați, înșelați sau rătăciți. Indiferent dacă practica din primul an nu dă rezultate pe măsură, dacă simți că îți vine să depui armele sau dacă ai început să consumi substanțe interzise, Martin e cel care are grijă. Ați putea crede că e vorba de compasiune, numai că firea lui Martin e cu totul străină de acest sentiment. În ce mă privește, cred că e o simplă manifestare a grandomaniei. Sînt aici, măreț ca Olimpul, și n-ai cum să mă eviți.

Pe Martin însă nu a părut să-l îngrijoreze în nici un fel prezența mea acolo. Ba chiar mi-a zîmbit și m-a invitat cu un gest degajat al mîinii să intru în biroul acela plin de obiecte ciudate. I-a spus Glyndorei să-i arate încasările în

numerar din cursul zilei precedente — tabloul clasic al directorului asociat și al contabilului șef care studiază curba ascendentă de la sfîrșitul anului. Cu toate acestea, mărturisesc că eram încă sub impresia posturii inițiale în care îi găsisem. Nu se întîmplase nimic nelalocul lui: Glyndora se aflase la o distanță cuviincioasă de Martin, la mai bine de un metru de scaunul lui. Însă trecuse de partea cealaltă a mesei lui de lucru, iar Martin se întorsese cu fața spre ea și spre lumina lăptoasă ce se revărsa în cameră pe ferestrele largi din spatele ei, stînd cu picioarele întinse și cu mîinile împreunate pe burtă, într-o poziție relaxată și dezinvoltă, cu totul neobișnuită pentru acel Martin pe care-l cunoșteam cu toții și care era întotdeauna în alertă. Oricum, poate că era vorba doar de șocul de a o vedea pe Glyndora, care continua să mă fixeze cu privirea, ca și cum ar fi fost atrasă de un magnet irezistibil.

Cît despre Martin, i-a comunicat pur și simplu că altceva nu mai era de discutat și basta. Glyndora a înțeles aluzia, și-a verificat ținuta și a trecut pe lîngă mine, care rămăsesem în cadrul ușii, fără să se întoarcă în direcția mea nici măcar cu un grad. Mărturisesc că am fost dezamăgit.

— Tocmai am avut o discuție cu Jake, i-am comunicat lui Martin după plecarea ei.

— Necazuri?

Am bănuit că mi se citea totul pe figură. Inima încă îmi zvîcnea în piept ca o veveriță neastîmpărată. În felul lui, Jake știa să întrețină o atmosferă sinistră prin simpla apariție. Am început să-i descriu lui Martin modul cum decurseseră ostilitățile și m-a ascultat cu un interes evident. Dacă stai să te uiți atent la el, seamănă destul de bine cu un străin din lumea a treia venit să-și caute fericirea la noi, fiind un brunet cu păr bogat pe care te-ai aștepta să-l vezi încărcînd un camion și avînd o barbă deasă care-i conferă chipului o nuanță aproape albăstruie. Tatăl lui era un croitor care se ocupa de garderoba cîtorva gangsteri, iar Martin are grijă să facă trimiteri la educația primită și la origini cînd își propune să-i ridice moralul unui client provenit dintr-un mediu modest sau să intimideze vreun adversar. Găsește întotdeauna o poveste savuroasă despre felul cum se livrau fracurile pe adresa

vestitului bordel de pe Dover Street, în South End. Cu toate acestea, spre deosebire de mine, Martin nu se refugiază în trecut și nu-i permite să pună stăpînire pe el. De multe ori degajă noblețea eterică a unuia care, în tinerețe, și-a petrecut toate verile în Newport. E căsătorit cu o englezoaică înaltă și grațioasă pe nume Nila, pe care ți-o închipui în mijlocul unei grădini și cu o ceașcă de Primm's din clipa cînd dai cu ochii de ea. Poartă pălării largi, bluze elegante și fuste perfect asortate. Martin trăiește exact așa cum și-a propus, iar influența engleză l-a făcut să nu aibă reacție la cele relatate de mine, cu excepția unei întreruperi bruște la un moment dat.

— Oprește-te, mi-a spus el. Probabil că ar trebui să afle și colegii mei. Carl e în oraș astăzi.

A propus o întrevedere la ora patru cu ceilalți membri ai Comisiei și m-a însărcinat pe mine s-o pregătesc. M-am întors la Lucinda ca s-o rog să dea telefoanele cuvenite, deși am încercat personal să dau de Pagnucci, fiindcă voiam să stau de vorbă cu el între patru ochi. Pe urmă m-am aplecat preț de o clipă peste biroul secretarei, examinînd lista emițătorilor de cărți de credit pe care o alcătuise. Atunci mi-a trecut prin minte pentru prima oară că în tot acest timp avusesem în buzunar și cartea emisă pe numele lui Kam Roberts. N-aveam nici cea mai mică idee ce trebuia să fac în legătură cu ea.

Brushy a intrat în încăpere pășind hotărît, ca de obicei, iar cînd m-a văzut s-a dat înapoi.

— Dumnezeule, Mack, arăți groaznic.

Fără îndoială că așa era. Deși Jake îmi stîrnise adrenalina, aveam în continuare impresia că inima mea pompa ulei de frînă.

— Nu te simți bine? m-a întrebat ea.

— Nu-i exclus să fi luat o gripă. Sau poate că sînt deprimat, am spus, dînd să mă întorc.

A venit după mine în birou, îngrijorată și neștiind ce să înțeleagă.

— Deprimat?

— Din cauza discuției noastre de ieri.

— Asta-i bună, a făcut ea, doar mă știi atît de bine. Sînt genul de temperament mediteranean căruia îi place să vorbească.

— Ba nu, am contrazis-o. Ai avut dreptate.

Felul cum arăta îi oglindea exact reacțiile. Era tunsă scurt, avea niște cercei formați din două perle mari și o figură sinceră și energică, de parcă ar fi fost gata oricînd să renunțe la pantofii cu toc și să redevină partenerul de *squash* capabil să mă bată la orice oră.

— Poate chiar am avut, a rostit ea, schițînd un surîs.

— Mda, am răspuns. Aseară chiar mi-am luat inima în dinți și am încercat să văd dacă mai am cîrlig.

A căscat gura atît de mult, încît i-aș fi putut face pe loc o radiografie dentară.

— Și? a vrut ea să știe.

— Și ce?

— Și? a repetat ea, pregătindu-se parcă să-mi spună că așa îmi trebuie dacă îmi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

— Și am luat-o în barbă.

De data asta a rîs efectiv în gura mare. M-a întrebat dacă îmi revenisem și apoi a fredonat cîteva măsuri din *Looking for Love in All the Wrong Places*, străduindu-se să

dacă îmi revenisem și apoi a fredonat cîteva măsuri din *Looking for Love in All the Wrong Places*, străduindu-se să

— Ce te face să crezi că mă bucur? a întrebat Brushy și a pufnit din nou în rîs.

I-am întors spatele și am început să trec în revistă corespondența. Comisia își reîncepuse bombardamentul cu note de serviciu în care se reproșa ritmul lent al încasărilor. Primisem totodată și un plan de măsuri imediate. Am auzit-o pe Brushy închizînd ușa, iar sunetul discret al încuietorii mi-a produs un vag și ciudat fior erotic, inspirat întrucîtva de discuția pe care o purtaserăm și de ultimele douăzeci și patru de ore petrecute mai mult sau mai puțin împreună; am avut neașteptatul prilej de a-mi aduce aminte ce se întîmpla atunci cînd un bărbat și o femeie rămîneau singuri. Cu toate acestea, Brushy nici nu s-a gîndit la lucrurile care-mi trecuseră mie prin minte.

— Ai citit ziarul? m-a întrebat ea.

Se părea că în ediția de dimineață apăruse încă un articol despre Archie, în care nu se prezentau noutăți, precizîndu-se doar că încă nu fusese găsit. Brushy mi-a

vorbit despre articol și, dovedindu-mi că nu-i scapă nici un amănunt, m-a întrebat:

— Crezi că ăsta-i tipul? Cel despre care vorbeau la baia de aburi?

— Cred... am rostit, după care, fără să-mi dau nici eu seama ce m-a apucat, am completat, în timp ce mă uitam în continuare prin scrisori: Că tot veni vorba, a murit.

— Cine a murit?

— El. Archie. Vernon. E mort și miroase a mort.

— Nu se poate, a spus Brushy. De unde știi?

N-am avut încotro și i-am spus.

— Bert are o problemă în frigider la care bicarbonatul nu prea e de mare ajutor.

Brushy s-a așezat pe canapeaua mea ponosită și a început să-și treacă degetele prin părul scurt cu niște gesturi aproape mecanice, în timp ce eu am început să-i descriu cadavrul.

— Cum ai putut să nu-mi spui de chestia asta? m-a întrebat ea.

— Hei, trezește-te. Mai bine m-ai întreba de ce ți-am zis și ceea ce știi. De data asta chiar că e de la client la

— Hei, trezește-te. Mai bine m-ai întreba de ce ți-am zis și ceea ce știi. De data asta chiar că e de la client la

dacă ar afla că am fost la doi pași de cadavru.

— Bert l-a ucis?

— E posibil.

— *Bert*?

— Tu ai zis-o, i-am atras atenția.

— Peste poate.

— Probabil că n-a fost el, am încuviințat.

— Și atunci, cine?

— Altcineva. Unul din profesioniștii genului.

— Indivizii ăia chiar se mai ocupă de asemenea treburi?

— Pe mine mă-ntrebi? Tu ești italiancă, nu eu, i-am răspuns.

— Fii serios, m-a apostrofat ea. Vorbeam de afacerile dintre oamenii care nu sînt în afara legii. Oamenii normali.

— Ăsta nu prea era normal, Brush. Dacă te ții de pariuri, înseamnă că ai și alte legături.

— De ce? a vrut să știe ea.

— *De ce*? Fiindcă e treaba lor, de-aia. De la nord la sud și de la est la vest. Iar indivizii ăștia nu cred în concurență. Te-ai apucat de pariuri, toate bune și frumoase, dar trebuie să le dai și lor o parte. Îi zice protecție în caz de nevoie. Însă poți să refuzi și atunci suporți vătămări corporale sau ești expus metodelor lor de dare pe brazdă. În plus, să știi că îți pot face multe servicii prețioase. Dacă ai un client care nu-ți dă banii la timp, crede-mă că tipii se pricep al naibii de bine să-l zorească. Nu te descurci fără ei.

Brushy s-a holbat la mine, refuzînd în continuare să priceapă.

— E la fel ca în cazul clientului ăla al tău de la asigurări, i-am zis. Cum îl cheamă?

Mi-a spus numele unei companii destul de însemnate care îi trimitea spre rezolvare toate litigiile în materie de asigurări din Midwest. Era o afacere destul de bănoasă, motiv pentru care lui Brushy i-a venit destul de greu să-și ascundă mîndria cînd mi-a reamintit cine era clientul.

— Hai să zicem că au un patrimoniu de patru miliarde, în care intră și rezolvarea asigurărilor din California, i-am spus. Cum își iau măsuri de protecție ca să fie liniștiți în cazul că se împute treaba?

— Se reasigură.

— Exact. Găsesc cîteva companii mari și solide și își asigură asigurările, în sensul propriu al cuvîntului. Același lucru îl fac și agenții de pariuri. Un bun profesionist în domeniu nu merge la risc, la fel ca în cazul companiei de asigurări. Agentul de pariuri îți ia zece la sută din cuantumul pariului, indiferent că pierzi sau cîștigi. Dacă pariezi pe o sută, îi datorezi o sută zece. De aici își trage banii. De fiecare dată vrea ca tu să pariezi pe perdant, iar eu pe cîștigător. În cazul ăsta ia o sută de la tine, își păstrează un comision de douăzeci și îmi dă mie nouăzeci.

— Nu se poate, Malloy, m-a întrerupt Brushy. Înseamnă că se folosește de banii *tăi* ca să mă plătească *pe mine*.

— Foarte comic, n-am ce zice, am spus, făcîndu-mă că-i pipăi bicepșii și continuînd după o scurtă pauză. Ori de cîte ori pariurile îi dau bătăi de cap, cînd nu există un echilibru între banii de la cîștigători și cei de la perdanți,

procedează exact ca agentul sau compania de asigurări. Se reasigură, sau cum oi vrea să-i spui. Iar dacă vrei să faci așa ceva în acest domeniu, trebuie neapărat să faci parte din rețea. Altfel nu te susține nimeni. Pe lîngă asta, dacă ai nevoie de acele companii mari și solide care să se ocupe de acțiunile tale, tot la ei trebuie să apelezi.

— Și atunci unde a zbîrcit-o Archie?

— Poate că a făcut pe nebunul cu taxa aia de protecție.

Existaseră oameni care o pățiseră pentru ceva mult mai neînsemnat. Cine știe, poate că faptul că avea acces la atîtea cărți de credit îl făcuse pe Archie să creadă că nu mai avea nevoie de ei. Însă pînă și un agent de pariuri din Las Vegas era obligat, mai devreme sau mai tîrziu, să-și ia măsuri de protecție. Lucrul de care aveam cea mai mare nevoie în clipa aceea era o discuție sinceră cu cineva care avea relații în zona respectivă. Abia atunci gîndul mi s-a îndreptat spre Toots.

Dat fiind că nu mai știam ce răspunsuri aș fi putut da, am invitat-o pe Brushy la prînz.

— Nu pot, a spus ea. A venit Pagnucci și i-am promis că o să iau masa cu el.

— Pagnucci?

Carl nu era unul din aliații cunoscuți și nici una din legăturile lui Brushy, dar, avînd încă în memorie experiența zilei precedente, mi-am mușcat limba și am întrebat altceva decît ce îmi propusesem inițial.

— Ce s-a întîmplat? Se apropie Groundhog Day?

Brushy credea că da. În cadrul firmei noastre, fiecare partener trebuie neapărat să ajungă la un plafon de 75% din totalul banilor cîștigați în cursul anului precedent, primindu-și partea după fiecare din cele trei trimestre ale anului fiscal. Pe urmă, pe 31 ianuarie, Comisia împarte ce a rămas și anunță rezultatele de așa-numita Groundhog Day. Toată lumea se îmbracă în smoching și se duce la Clubul Belvedere la dineul festiv. Sîntem serviți cu toată considerația și glumim între noi. La plecare, fiecare dintre noi primește cîte un plic în care este menționată partea noastră din venitul firmei. Nimeni nu trage chiulul de la acest eveniment. Fiecare partener se întoarce acasă singur, plin de lumina înălțătoare a succesului sau în pragul

unei crize de deznădejde. Șicanele încep în ziua imediat următoare și durează adeseori tot restul anului, pînă la proxima Groundhog Day. Unii oameni se bat cu cărămida în piept în fața Comisiei, avînd grijă să menționeze toate realizările, toți clienții noi pe care i-au cîștigat pentru firmă și ritmul susținut în care s-a efectuat achitarea onorariilor. Pentru a pune cît de cît capăt zîzaniei, Pagnucci, care calculează primul aportul fiecăruia, stă de vorbă cu toți partenerii influenți, ca să se asigure că pot fi de acord cu felul cum îi evaluează Comisia. Eu, cel puțin, așa am auzit. Pagnucci n-a făcut niciodată vreo rezervare ca să ia masa cu mine. Singurele informații pe care le obțin sînt în general rodul bîrfelor, înainte sau după consumarea evenimentului, întrucît partea care ți se cuvine, aidoma organelor genitale, nu mai trebuie arătată altcuiva. În urmă cu trei ani, cînd mi-am primit pentru prima dată partea, am fost atît de măcinat de curiozitate, încît într-o seară, la o oră tîrzie, am aruncat un ochi în sertarul cu documente al lui Martin, acolo unde își ținea hîrtiile pe care erau trecute sumele încasate. Cînd am văzut că toți mototolitii și ratații cîștigau mai mult ca mine, mi-a venit să-mi pun ștreangul de gît și alta nu.

— Ce-ar fi să prînzim împreună mîine? m-a întrebat Brushy. O să caut un local unde să aibă și fețe de masă. Vreau să stau de vorbă cu tine.

Mi-a atins ușor genunchiul cu mîna. Figura ei rotundă era luminată de o anumită căldură interioară. Probabil că Emilia Bruccia este singura persoană pe care o cunosc preocupată cît de cît de ceea ce port în suflet.

B. Secretele poliției

După plecarea lui Brushy, am pus mîna pe telefon și am sunat la McGrath Hall, cartierul general al poliției din Kindle County. Deși trecuseră douăzeci și doi de ani, știam și acum numărul pe dinafară. Am dat peste Al Lagodis, care între timp ajunsese la registratură, și i-am spus că aveam de gînd să trec pe acolo. Nu i-am dat ocazia să spună nu, deși mi-am dat seama că avea un entuziasm

atît de discret, încît parcă i-aș fi spus că vindeam bilete de loterie pentru o acțiune caritabilă.

Sediul poliției e o clădire mare și cenușie, de dimensiunile unui castel și situată în partea de sud a centrului, exact unde clădirile impunătoare sînt înlocuite de cartiere sărăcăcioase și mohorîte, pline de spelunci cu firme luminoase sau afișe ce recomandă numerele de strip-tease și de localuri unde bețivanii și perverșii care ies din construcțiile elegante la ora prînzului beau cot la cot cu pițipoancele aflate în căutare de clienți. Am ajuns la sediu în zece minute. A trebuit să-i spun ofițerului de serviciu pe cine caut și abia după aceea Al a fost chemat ca să mă ia de jos.

— Cum îți merge? m-a întrebat el după ce mi-a aruncat o privire cum nu se poate mai sinceră, în timp ce străbăteam împreună coridorul.

— Știi doar.

— Chiar în halul ăsta? a făcut el și a izbucnit în rîs.

Al mă cunoștea de pe vremea cînd lucram la delicte financiare, fiind convins la momentul respectiv că procedasem corect în episodul cu Pigeyes. Pe de altă parte, Al însuși nu prea făcea nimic din proprie inițiativă, cu excepția pe care am bănuit-o și eu la un moment dat a unor șoapte confidențiale la urechea FBI-ului — informații de primă importanță, divulgate la o ceașcă de cafea și catalogate chiar de el drept simple „bîrfe și zvonuri". Am fost convins de la bun început că Al fusese cel care îi pusese pe agenții FBI pe urmele mele. Era unul dintre puținii polițiști care au continuat să stea de vorbă cu mine și după aceea, deși prefera s-o facă atunci cînd nu mai era nimeni prin preajmă. Trecuseră de atunci două decenii, dar Al se uita și acum pe furiș în stînga și-n dreapta, trăgînd nădejde că nu avea să-l vadă nimeni în compania legendarului pierde-vară ce răspunde la numele de Mack Malloy. În rest, nu se efectuaseră mari schimbări. Singura diferență era că între timp aici începuseră să lucreze și femeile. Străbăteau coridoarele vechi și întunecoase ale clădirii și erau echipate cu pistoale, cămăși și cravate care, din punctul meu de vedere, nu prea se potriveau cu țițele, dar deprinseseră deja acel mers legănat, de om care-i

îndeamnă pe cei din jur să-i facă vreun rău dacă au curajul.

— Frumos bîrlog, am spus.

Locul lui era într-o odăiță cu despărțituri metalice și vopsite în acel albastru atît de cunoscut polițiștilor, niște imitații de ferestre dintr-un material plastic care se încrețea la cea mai mică adiere de curent și o ușă. Nici unul dintre aceste compartimente nu avea tavan. Era genul de viață dusă într-un spațiu unde trebuie să vorbești tot timpul în șoaptă și unde poți efectiv să atingi pereții dacă te întinzi. Al lucrase la delicte financiare vreme de paisprezece ani. La momentul aducerii lui Pigeyes, a fost transferat — discreția și curajul, știți povestea — și a ajuns la registratură, care e, oricum, un punct terminus ceva mai convenabil. În prezent e unul dintre acei polițiști pentru care zilele infernale au ajuns ceva de domeniul trecutului, care se pregătesc să-și încheie cariera într-o fundătură și care se pot ascunde acolo pînă la pensia care, dat fiind că Al avea aproape cincizeci și cinci de ani, nici măcar nu era atît de departe. Sediul e plin de acest gen de indivizi cu niște burdihane cît un sac cu mazăre și cu voci răgușite. Al lucrează de la opt la patru jumate. Îi supraveghează pe funcționari și completează tot felul de formulare. Nimeni nu-l mai ia în cătarea pușii, nimeni nu-i trage șpițuri în cur. Are o serie de amintiri despre care vorbește cu drag și o nevastă care are grijă să-l repună pe linia de plutire cînd o ia pe ulei și începe să tînjească după frumusețea zilelor cînd era în serviciul operativ. E un ratat în toată regula și a început să bea atît de vîrtos, încît parcă nici la față nu mai seamănă cu cel de odinioară.

— Vreau să verifici cîteva lucruri pentru mine, i-am spus.

— Să te-aud.

M-am așezat chiar lîngă birouașul unde lucra, iar el s-a întins ușor și a închis ușa fără să se ridice.

— Ai lucrat la delicte financiare mult mai mult decît mine. Trebuie să fac rost de informații din Pico Luan legate de cine exercită controlul asupra unui anumit cont bancar.

Al a clătinat din cap.

— Nu, lasă-te păgubaș, a spus el, întrebînd apoi pe un ton pe care l-ar fi vrut cît mai degajat cu putință: Care-i treaba?

Nu m-am dat bătut și am încercat o șmecherie.

— Nu sînt întru totul sigur. Ba, sincer să fiu, sînt chiar derutat. Hai să-ți spun o chestie. Un tip mi-a spus că a avut o discuție cu directorul general al unei bănci din Pico Luan, o convorbire interurbană, iar directorul cică i-ar cam fi spus printre rînduri al cui e contul. Cum ți se pare?

— Nu seamănă deloc cu ăia cu care am stat eu de vorbă. În orice caz, nu la telefon. Se pricep de minune să te ducă de nas. Mergi la ambasadă, intri în audiență la un diplomat care te poate ajuta, completezi un formular și pe urmă aștepți pînă-ți crește barba. Cînd nu mai crezi c-o să se întîmple ceva, te trezești că ți se expediază un document cu tot felul de panglici și ștampile, de zici că e cel mai mare secret din lume, dar totul e praf în ochi, fiindcă atunci cînd e vorba de bani nu-ți spune nimeni nici cîte picioare are calul. Ai fost și tu băgat în chestii de astea și știi cum e.

Ce-i drept, știam, însă în ziua cînd Martin ne-a spus să sunăm la bancă nu m-am gîndit atent ce însemna asta, fiindcă fusese vorba de o dispoziție venită de la Martin. Abia acum am început să mă întreb ce-o să fac mai departe. Era ca și cum aș fi încercat să prind fum cu mîna. Dumnezeule, mi-am spus.

— O dată sau de două ori, a continuat Lagodis, am fost atît de disperați, încît am angajat un căcănar care zicea că e avocat și că are legături în interiorul băncii. Ce jigodie unsuroasă, n-ai mai văzut așa ceva de cînd ești. Escroc sută la sută, dacă te interesează o părere personală. Ai putea să faci o încercare, deși în ce mă privește am mai multă încredere într-un șarpe cu clopoței decît în el.

Al a clătinat din cap încă o dată, însă i-am spus că voiam oricum să știu cum îl cheamă pe avocat. Și-a dat scaunul ceva mai în spate și a ieșit din odăiță, ajungînd în gălăgioasa sală centrală a registraturii, unde se găseau o serie de terminale, teancuri întregi de dosare și cîteva birouri la care nu se afla nimeni, întrucît ocupanții pleca-

seră în pauza de prînz. Din locul unde rămăsesem, am văzut un singur individ îmbrăcat în uniformă, care mînca un hamburger și citea în fugă *The Tribune*. Întreaga clădire, cartierul general și mai ales serviciile de genul registraturii erau o zonă unde nu se întîmpla niciodată nimic și unde timpul trecea de două ori mai încet decît în viața dinafara acestor pereți, însă mi-a părut bine că m-am putut bucura din nou de această atmosferă de inerție birocratică și de sentimentul că o asemenea apatie te poate face efectiv invulnerabil.

Tristul adevăr e că n-o să uit niciodată că am fost polițist. Starea morală pe care am trăit-o nu a fost niciodată mai searbădă; și totuși, oricît de ciudat vi s-ar părea, de puține ori am fost mai fericit. Polițiștii sînt cei care văd totul — pe șeful cercetașilor care cercetează prin buzunarele copiilor, pe afaceristul care cîștigă trei sute de mii la un simplu tîrg și încearcă apoi să fure, pe mama care-și învinețește copilul în bătaie, dar plînge de ți se rupe inima dacă vii cu cei de la asistența socială ca să-l pui la adăpost pe viitor. Vezi că întinde mîinile, îngenunchează, imploră și varsă lacrimi amare, ai imaginea cumplită a violentei și sfîșietoarei ei suferințe, îți dai seama că, luîndu-i copilul, îi distrugi întreg universul, indiferent cît ar fi de urît, și înțelegi că în micuțul acela se reflectă totul, nu doar durerea ei nețărmurită, ci și speranța oarecum abjectă că, odată ajunsă într-un loc unde să poată fi cît de cît tangibilă, această suferință ar putea fi mai ușor de controlat. Vezi toate lucrurile astea și te întrebi cum e cu putință să le pricepi dacă ceva din ele nu se află și înăuntrul tău. Și ca o încununare, astăzi te armonizezi cu mediul și ești îmbrăcat în albastru.

— Joaquin Pindling, am rostit, citind de pe cartea de vizită pe care tocmai mi-o dăduse Al. Dumnezeule, ce fel de nume e ăsta?

— O să te coste destul de mult, ți-o garantez. Pe de altă parte, a continuat Lagodis, e posibil ca un tip cu personalitatea ta să se ducă acolo în carne și oase, să-și facă prieteni noi și să strîngă informații pe cont propriu.

— Genul de prieteni care o să-mi ușureze buzunarele?

— Totul e posibil. Bineînțeles că nu-i exclus să existe și indivizi mai puțin prietenoși ca tine. În cazul ăsta, ai ocazia să devii specialist în pîrnaiele din Pico Luan.

— Ei bine, despre asta chiar că e de discutat.

— A, cum să nu. Am stat de vorbă cîndva cu doi oameni de știință care au fost în vizită acolo. Ei bine, prietene, dacă ajungi la pușcărie în Pico Luan, să știi că nu e deloc ca la hotel. Îți faci nevoile într-o gaură mare din mijlocul celulei, care duce dracu' știe unde. Noaptea, paznicilor le place să se joace de-a v-ați ascunselea cu albii. Cine pierde, află exact ce înseamnă acest „dracu' știe unde".

— Am băgat la scufie.

Al a așteptat cîteva clipe, pentru ca vorbele lui să-și facă efectul cuvenit, rămînînd mai departe în picioare. Purta cravată și, cu toate că eram în plină iarnă, o cămașă cu mînecă scurtă care îi cuprindea cu greu pîntecul umflat de bere. I-am spus că m-am întîlnit cu Pigeyes, dar aflase deja. Asta era poliția, tot ce ție ți se părea nou pentru ei era fumat de mult.

— Unde mai pui că mi-a dat drumul, am adăugat.

— Ai face bine să nu mai dai nas în nas cu el. O să-ți smulgă capul de pe umeri și o să ți se cace în gît. Din cîte-am auzit, îl apucă pandaliile de fiecare dată cînd vine vorba de tine. Cred că lucrul care-l macină cel mai mult e că i-au fost batjocorite sentimentele.

— Precis că asta e.

Aș fi vrut să-l întreb pe Al dacă era la curent cu investigația de care se ocupa Gino, în speranța că aveam să mai obțin și alte inform

ații despre Kam, dar probabil că nu era indicat să-mi forțez norocul mai mult decît o făcusem.

— Mda, trebuie să te păzești de o grămadă de chestii, m-a sfătuit Al, încheind discuția și trăgîndu-și în sus pantalonii care îi cădeau cu vreo cincisprezece centimetri ori de cîte ori se legăna în vîrful picioarelor.

Atîta lucru știam și eu.

XIII. CINE ZICE CĂ AVOCAȚII NU SÎNT DURI?

A. Pereții lui Toots

Am fost primit în biroul de avocatură al lui Toots cu un protocol impresionant, de care fără îndoială că avea parte fiecare oaspete. Pășind anevoie cu ajutorul bastonului și cu trabucul stins, dar bine fixat în colțul gurii, gazda mea m-a prezentat secretarei și unui număr de parteneri — renumitul Mack Malloy, omul care îl ajuta pe Colonel să-și rezolve acea problemă de ordin etic. Pe urmă m-a poftit în biroul personal și s-a lansat într-un comentariu amănunțit și îndelungat pe marginea fiecărui suvenir ce împodobea unul din pereți.

Biroul lui Toots ar fi trebuit mutat cu totul într-un muzeu, dacă nu ca monument al vieții politice din secolul douăzeci, măcar ca expresie a capacității unui individ de a cultiva o imagine atît de bună despre propria persoană. Ceea ce mi se oferea privirilor era un fel de raclă a Sfîntului Nuccio. Existau, bineînțeles, fotografii cu autograf în care Colonelul apărea alături de toți președinții democrați de la Roosevelt încoace, precum și două instantanee unde era pozat în uniformă, în compania lui Eisenhower. În apropierea lor se aflau plachete omagiale de la B'nai B'rith (Omul Anului), de la Ordinul Surorilor Celor Săraci și de la Muzeul de Artă din Kindle County. Tot acolo se mai puteau vedea o sculptură reprezentînd un clarinet lucrat în bronz, oferit ca premiu special din partea orchestrei simfonice, diverse relicve religioase făcute

cadou de fețe bisericești recunoscătoare și o lungă scrisoare de mulțumire din partea Ligii Orășenești, poate ultimul compliment primit de Toots din partea cetățenilor de culoare în ultimii treizeci de ani, dar care fusese oricum înrămat. Pe unul din pereți fusese atîrnat un ciocănel de judecător primit din partea Primăriei cu ocazia pensionării și pe al cărui mîner fuseseră gravați anii petrecuți în serviciul acestei instituții, precum și o sumedenie de fotografii ale lui Toots alături de diverse vedete ale lumii sportului și personalități ale scenei politice, dintre care unele muriseră cu atît de mult timp în urmă, încît numele lor dispăruseră din memoria localnicilor. În centrul neîndoielnic al atenției, dovadă și poziția privilegiată, chiar deasupra impresionantei mese de lucru, se aflau medaliile aliniate într-o casetă cu o ușiță de sticlă, în mijlocul cărora, pusă în evidență de o lumină specială de mare intensitate, trona steaua de argint a lui Toots, care se odihnea pe o perniță de catifea neagră. Am petrecut cîteva minute admirînd-o, așa cum se cuvenea, și întrebîndu-mă ca de fiecare dată dacă îi fusese conferită efectiv pentru fapte de bărbăție sau făcuse parte dintr-unul din inevitabilele tîrguri pe care le încheia Toots. Odată ajuns între acești patru pereți, îți dădeai seama că umflarea în pene a lui Toots și colecția de medalii și decorații de care se înconjurase erau mult mai reale și mult mai importante pentru el decît evenimentele pe care aveau menirea să le comemoreze.

— Așa, deci, a spus el, după ce s-a așezat într-un tîrziu. N-am știut că faci și vizite la domiciliu.

— Din cînd în cînd. Vreau să stau de vorbă cu tine despre ceva.

— În legătură cu audierea?

I-am spus că era vorba de altceva și mi-am dat scaunul ceva mai aproape.

— Toots, pot să-ți pun o întrebare? Ca între prieteni?

Mi-a recitat textul tradițional, cum că pentru mine făcea orice. Am replicat pe măsură, mărturisindu-i că era singura persoană din regiune capabilă să-mi dea răspunsul la întrebare. A zîmbit, extrem de mulțumit de fiecare compliment, indiferent dacă era sau nu sincer.

— Mă întrebam dacă nu cumva ai prins vreo bîrfă din oraș. Există un tip de la asigurări, un așa-numit actuar, despre care ziarele scriu că ar fi dispărut. Îl cheamă Vernon Koechell, dar i se spune Archie. Vreau să aflu doar dacă știi vreun motiv pentru care ar fi vrut cineva să-l lichideze.

Toots a rîs cu poftă, ca și cum tocmai aș fi făcut o remarcă savuroasă și la limita bunului-simț. Chipul lui bătrîn și zbîrcit nu a dat nici un semn că l-aș fi jignit cît de puțin, însă am observat că s-a tras încet înapoi, cu ajutorul bastonului, și că în ochii tulburi a licărit imperceptibil urma unei amenințări mortale.

— Mack, amice, pot să-ți dau o umilă sugestie?

— Sigur.

— Pune-mi altă întrebare.

Am rămas ca la dentist.

— Vezi tu, Mack, am și eu o regulă de la care nu abdic. Am respectat-o dinainte de a-mi da tuleiele. Te știu de o groază de ani și ești un tip isteț. Dar dă-mi voie să-ți spun un lucru: nu vorbi despre afacerile celorlalți. E treaba lor, ei sînt cei care trebuie să-și facă griji.

I-am primit sfatul cu o expresie solemnă. Toots s-a uitat la mine și mi-a făcut cu ochiul.

— Am băgat la cap, Colonele, dar am o problemă de care nu pot să scap.

— Ce s-a întîmplat? Te-a fentat cu polița de asigurare?

— Uite cum stă treaba, Colonele. Mi-a dispărut un partener de la serviciu, un tip pe nume Kamin. Bert Kamin. N-am nici cea mai mică idee unde s-a dus. Pe de altă parte, acest Archie e îmbrăcat frumos, are cămașă albă și o cravată elegantă, dar totodată ține o evidență a pariurilor. Iar Kamin al meu pariază prin intermediul lui, sau cel puțin așa se pare.

Mi-am ridicat privirile spre Toots și am văzut că reușisem să-l fac atent.

— În orice caz, Archie a mierlit-o, de asta sînt sigur. E un lucru pe care îl știu precis. Și mă aștept ca dintr-o clipă în alta sticleții să vină și să vrea să stea de vorbă cu mine. Sincer să fiu, n-am nici un chef să calc pe umbră pe cine nu trebuie, așa că de asta am venit să te întreb. Tre-

buie să știu care-i mersul, fiindcă s-ar putea să fiu obligat să fac niște chestii mai ciudate.

Am încercat să fiu sau să par sincer și să preaslăvesc una din acele numeroase puteri care îi dominau viața lui Toots, dar n-a mers.

— Nu umbli cu fofîrlica, Mack?

— Nici cît tine.

Toots a rîs, încîntat de replica mea. Și-a scos trabucul din gură și, în lumina slabă din încăpere, i-a cercetat capătul morfolit. Semăna cu un mănunchi de ierburi de mare agățate de cîrligul unei undițe.

— Știi cum stau lucrurile cu agenții de pariuri, a spus el.

— Nu foarte bine.

— Uite-aici, dacă tipul se ține de pariuri, mai trebuie să și împartă, nu?

— La fel ca în cazul companiilor de asigurări. Nu absoarbe el întregul risc. Chestia asta am înțeles-o.

— Ei bine, individul ăsta a avut noroc cu carul. Nu știu cum a făcut, dar a împărțit întotdeauna doar pierderile.

Am așteptat, curios să văd ce avea să urmeze, după care am întrebat:

— Dar cum naiba era în stare să ghicească mereu cine o să piardă și unde? Oare nu cumva făcea împărțeala anticipat? Adică înainte de meci, de cursă sau de ce-o fi fost?

— Întocmai, a spus Toots.

Ajunsesem în plin cîmp minat. Toots a continuat să-și morfolească metodic și drăgăstos trabucul.

— Vrei să spui că știa dinainte rezultatul? La asta te referi? Știa că totul fusese trucat?

— Vezi tu, a rostit Toots, dacă împarți riscurile, împarți și mersul la sigur, așa-i frumos. Pricepi? Trebuie să ai grijă și de prieteni, altfel te alegi numai cu dușmani, corect? Așa-i viața, nu?

— Așa pare să fie, Toots. Nu există victime.

Colonelului i-a plăcut chestia asta, mai ales că n-a avut nevoie să i-o explic.

— Vezi cum se întîmplă? a întrebat el. Mi-ai pus o întrebare, mi-ai pus-o pe a doua, mi-ai spus niște chestii,

eu ți-am spus altele, am discutat, de acord? Oricine te întreabă, unele lucruri le știi, altele nu. Corect?

— Corect.

— Așa, vezi, a spus Toots, scoțînd un chicotit care nu prea a avut darul să mă liniștească. Ia s-auzim, cîștigăm la audierea aia au ba?

— Aș vrea să pot spune da, Colonele, însă nu-i deloc simplu.

A ridicat din umeri, mulțumit că aici, între atîtea amintiri, putea să joace rolul omului înțelepțit la școala vieții.

— Fă tot ce poți. Oricum, n-o să m-aleg cu pedeapsa capitală, așa-i?

I-am spus că eram de aceeași părere.

— Și cine e tartorul, tu sau fustanela?

— Fustanela e foarte bună, l-am anunțat.

— Așa am auzit și eu, a zis Toots. Așa vorbește lumea. Cică nici cu mezaninul nu stă rău.

— E o femeie de lume, am răspuns, știind că Toots avusese grijă să afle cît mai multe despre Brushy.

— Iar lumea-i largă, nu glumă, a insistat Toots.

— O să încerc să fiu prezent la datorie, Colonele. Numai că trebuie să mă ocup și de chestia cealaltă. Archie, Bert, știi povestea.

Nuccio a înțeles. Uneori se mai întîmpla să dai și de bucluc. S-a ridicat anevoie și m-a condus pînă la ușă.

— Ține minte regula de care ți-am pomenit, m-a sfătuit el, gesticulînd cu trabucul. Nu te băga în ciorba altora.

Era un lucru care deja mi se întipărise bine de tot în minte.

B. Secrete contabile

După ce am revenit la sediul de la Needle, liftul în care mă urcasem a oprit la etajul 32. N-a intrat nimeni în cabină, însă am intuit că destinul îmi face semn și am ieșit, străbătînd apoi întregul coridor care ducea la contabili-

tate. Cînd am intrat pe ușă, șeful de serviciu, domnișoara Glyndora Gaines, analiza niște documente.

M-am așezat lîngă ea pe un scaun. Masa ei de lucru era foarte ordonată și, făcînd abstracție de dosarul pe care îl studia chiar atunci, aspectul general al biroului întărea impresia că aveai de-a face cu o persoană autoritară, deloc dispusă să cedeze. Glyndora a continuat să se uite la actele pe care le avea sub ochi, hotărîtă să nu mă bage în seamă. Am încercat să văd dacă pot deslușI urma unui zîmbet cît de vag pe chipul ei sever.

— Glyndora, i-am spus pe un ton potolit, din pură curiozitate și nu fiindcă aș vrea să fac așa ceva — știi bine că nu vreau — ce crezi că s-ar întîmpla dacă aș informa Comisia despre felul cum ți-ai bătut joc de mine? Cum ar fi dacă aș începe să fac pe șeful, în loc să fiu băiat de gașcă?

Încercam din răsputeri să par rezonabil și calm, deși nu aveam pretenția că îi devenisem brusc simpatic Glyndorei. Dincolo de cămăruța ei, vreo zece oameni se agitau fără întrerupere, copleșiți de vînzoleala tipică sfîrșiturilor de an, în timp ce imprimantele calculatoarelor și zbîrnitul strident al telefoanelor sporeau considerabil numărul de decibeli. Pe cîteva mese cecurile se adunaseră în teancuri multicolore.

— Vrei să te duci la Comisie? Păi atunci, uite ce să le spui.

S-a așezat mai bine pe scaun și a aruncat o privire spre ușa de la intrare, după care a continuat:

— Spune-le că ai venit la mine-acasă, ai sunat pînă era să se strice intercomul și mi-ai împuiat capul cu tot felul de tîmpenii despre Bert, iar în clipa cînd ți-am dat drumul înăuntru nici n-ai mai pomenit de el. Primul lucru pe care l-ai făcut a fost să-mi pui o mînă pe țîțe și alta pe fund, iar singura cale de a scăpa de năbădăile tale a fost să te trimit după ceva de băut, cu toate că te-ai lăudat în fața tuturor ce grozăvii ai făcut cît timp ai fost la dezalcoolizare. Spune toate chestiile astea Comisiei și mai vorbim.

A zîmbit în stilul ei caracteristic, de parcă s-ar fi pregătit să bată cuie, și a încercat să vadă ce efect avuseseră cuvintele ei asupra mea. În relația cu Glyndora, totul era o întrecere; de data asta fusesem învins, lucru pe care

ea îl știa foarte bine. Dacă aș fi vrut să le prezint celor din Comisie și varianta mea în legătură cu cele întîmplate, ea ar fi părut nu doar cusută cu ață albă, ci de-a dreptul ridicolă. Nimeni nu m-ar fi crezut că figura cu mîna pe țîțe fusese doar o diversiune cu scop tactic. Iar dacă ar fi aflat cineva că mă apucasem iar de băut, s-ar fi zis și cu cariera mea de detectiv particular improvizat, darămite cu activitatea în cadrul firmei.

— Glyndora, știi exact ce se petrece aici.

Și-a încrucișat brațele pe piept și s-a aplecat în față, făcînd ca aparatura de bord să i se contureze și mai bine sub bluza portocalie cu modele florale. Un strat de fard roșu-închis îi acoperise pleoapele aidoma polenului care se așterne pe flori.

— Un singur lucru știu exact, Mack, și anume că ești un fraier și-un neisprăvit.

A schițat același zîmbet satisfăcut, amuzată de faptul că-mi descoperise secretele. Numai că nici eu nu stătusem cu mîinile în sîn și aflasem la rîndul meu cîte ceva, așa cum m-am grăbit să-i demonstrez.

— Și eu știu tot un singur lucru: că-ți plac albii.

Am rostit cuvintele pe un ton răspicat și am dat hotărît din cap, imitînd-o fără să vreau. În orice caz, am regretat imediat. Glyndora a devenit brusc și mai țeapănă ca de obicei și a dat impresia că se retrage în carapace, pregătind atacul decisiv. Ostilitățile se desfășurau și de data asta după același scenariu, în care fiecare dintre noi încerca să-i vină de hac celuilalt, ca să cîștige întrecerea. Deși nu-mi propusesem să fac un asemenea gest, m-am întins să-i dau una din mîini. În împrejurările date, o asemenea inițiativă era întrucîtva temerară. Atingerea epidermelor și imaginea mîinii mele rozalii peste mîna ei ciocolatie au constituit un șoc pentru amîndoi, dar am simțit că trebuia să-mi joc cartea.

— Uite ce-i, am spus, să știi că și eu sînt angajat aici la fel ca tine. Nu încerc să profit de ierarhie sau să mă port ca un superior care se crede stăpîn peste ceilalți. Ții minte să fi procedat vreodată așa? N-ai decît să spui despre mine că sînt al naibii, naiv sau cum îți vine la gură. Dar poți să afirmi că am încercat vreodată să te lucrez sau să-ți fac rău? Tipii ăștia mi-au ordonat „Găsește-l pe Bert" și

vreau să dau de el. O să fiu sincer cu tine, e un lucru pe care *am nevoie* să-l fac. Așa că ar fi bine să nu-ți mai arăți colții, ce zici? Comportă-te și tu ca o ființă omenească.

În tonul hotărît pe care vorbisem, am deslușit brusc un fel de mărturisire adresată forului meu lăuntric. Pînă în clipa aceea, mă referisem la toată aventura legată de urmărirea și prinderea lui Bert ca la un efort zadarnic de a începe o viață nouă. Numai că toate aceste scenarii imaginare în care fie că fugeam cu banii, fie că mă acopeream de laude și cîștigam stima partenerilor, erau simple reflexe ale autoamăgirii. Și totuși, aveam sentimentul că pusesem la bătaie mult mai mult decît eram dispus să recunosc. Poate că nu mai aveam cine știe cît de trăit. Poate că șansele mele erau minime. Însă mi-am dat seama că îmi promisesem tacit că distracția asta avea să mă schimbe într-un fel sau altul. Cineva înăuntrul meu era ferm convins de acest lucru și se crampona de acel ceva nedefinit căruia chiar și în aceste condiții obișnuim să-i spunem tot speranță.

Recunoscînd acest lucru, am pus-o pe Glyndora în fața singurului pericol de care încerca să se ferească în relația cu ceilalți — m-am arătat vulnerabil și am invitat-o să mă calce în picioare. S-a holbat la mine, nevenindu-i să creadă; mi s-a părut că se simțea insultată și că această abordare fizică nu-i convenea cîtuși de puțin. Și-a retras mîna din mîna mea și și-a tras scaunul ceva mai în spate, ca să mă poată privi de la distanță, în timp ce continuam să ne măsurăm din ochi unul pe celălalt. Glyndora are tipicul ei. Are grijă să-ți amintească de fiecare dată că, deși e negresă, figurile de soiul ăsta nu țin. A repetat de atîtea ori scena, încît retorica rasistă la care apelează a devenit un fapt obișnuit. E în stare să rostească textul și fără să-i stea mintea la el, de parcă ar fi trecută pe pilotul automat. Știu că vorbește serios și că e o nucă greu de spart. Seamănă cu Groucho, care nu voia să facă parte din nici un club în care se putea înscrie fără probleme. Ține morțiș să fie prima care dă cu celălalt de pămînt, iar în acest caz se putea spune că misiunea fusese îndeplinită. Dar există situații cînd în ochii ei licărește o anumită teamă, legată de recunoașterea faptului că e altfel decît pare. Habar n-am dacă se lasă prinsă în vîltoarea unor

fantezii provocate de consumul de cocaină sau dacă citește Coranul pe ascuns, însă în orice caz dincolo de fațada asta se mai ascunde ceva. Și tocmai asta e cea mai mare ofensă pe care ne-o aduce celor mai mulți dintre noi: nu ne dă voie sub nici o formă să vedem ce anume. Cu toate acestea, Glyndora are un loc secret. V-o spune un expert în așa ceva, un tip care cu o seară înainte fusese la un pas de-a pătrunde dincolo de prag și care făcea acum o nouă încercare.

— *Am nevoie* să-l găsesc pe Bert, am repetat.

Într-un tîrziu s-a aplecat spre mine și mi-a vorbit pe un ton ceva mai blînd, de parcă avea o nuanță vag rugătoare.

— Nu-i adevărat, Mack. Nu trebuie să le spui decît că l-ai căutat.

Aici era vorba în mod clar de un mesaj. Chiar dacă Glyndora juca rolul intermediarului sau al oracolului, tot nu știam precis dacă eram implorat sau pus în gardă.

— Trebuie să-mi mai spui și altceva, Glyn. Sînt în ceață. Pe cine acoperi? Măcar despre nota aia de serviciu dă-mi niște informații.

Ținuta ei a redevenit țeapănă, iar trăsăturile feței au recompus binecunoscuta expresie severă. Am avut impresia că mă aflu în fața unei cărți care se închide implacabil.

— Ceri prea multe, tipule.

Nu era limpede dacă era vorba de un exces care îmi aparținea mie sau ei, dacă voiam informații la care nu aveam dreptul să am acces sau dacă prețul lor era prea mare pentru Glyndora. Indiferent cum stăteau lucrurile, răspunsul era negativ. S-a ridicat și a trecut pe lîngă mine. Am presupus că dorea să găsească un adăpost care s-o ferească de alte momente delicate. Am rămas pe gînduri, trecînd în revistă ce opțiuni aveam. Puteam să-i cer cheile și să-i întorc biroul cu fundu-n sus. Puteam să aduc treizeci de zilieri sau de angajați temporar și să-i pun să caute prin toate registrele. Însă tocmai reușisem să fac un tîrg. Fără să mă întorc, am vorbit înainte ca Glyndora să aibă timp să ajungă departe.

— Un singur lucru, am spus.

Zgomotul tocurilor ei nu s-a mai auzit, așa încît mi-am dat seama că rămăsese lîngă ușă.

— Nu s-a întîmplat niciodată, dar absolut niciodată, să-ți pun mîna pe fund.

Cînd m-am întors spre ea, am văzut că schițase un surîs vag sau ceva de genul ăsta. Figura îmi reușise, însă tot n-am izbutit să mai scot și altceva de la ea.

— Să văd cine te crede, au fost ultimele ei cuvinte.

C. Diavolul în persoană

— E un pact cu diavolul.

Memorabilele vorbe ieșiseră din gura lui Carl Pagnucci. Acesta se afla împreună cu Wash, cu Martin și cu mine în aceeași sală de ședințe lambrisată unde ne întîlniserăm și la începutul săptămînii. Era unul din rarele momente însorite ale iernii, cînd o parte a discului solar ieșise de după nori și arăta ca ceva care-ți atîrnă din buzunar. Draperiile grele fuseseră date în lături, iar masa lungă din lemn de nuc strălucea în lumina după-amiezii, semănînd cu glazura unei prăjituri cu cremă caramel. Îl găsisem pe cei trei așteptîndu-mă și le-am prezentat rapid conținutul discuției pe care o avusesem cu Jake Eiger în cursul dimineții. Am avut grijă să nu pomenesc nimic despre nota de serviciu a lui Bert și nici despre vizita pe care i-o făcusem lui Neucriss. Glyndora mă pusese în gardă cu privire la ambele subiecte și nu aveam nici un chef să-mi atrag mînia lui Martin, ale cărui motive continuau să mă nedumerească. El și cu Carl au asimilat cu gravitate mesajul transmis, însă Wash a priceput ceva mai greu.

— Vrea să spună că, dacă nu rezolvăm problema, delictul va fi neraportat, i-a explicat Martin. Jake e foarte îngrijorat. Nu poate să se prezinte în situația asta în fața președintelui, a lui Krzysinski, fără a ne periclita nouă poziția. În fond și la urma urmei, cine l-a însărcinat pe Bert cu administrarea contului 397? Tot ce vrea la ora asta e să ne ținem gura.

— Aha, a făcut Wash, nereușind să ascundă aproape deloc faptul că acest lucru îl mulțumea pe deplin. Și în ce relație ne pune treaba asta cu Jake?

— Ai auzit de concubinii complici? a întrebat Martin. Ei bine, asta sîntem. Ne acoperim unii altora porcăriile. De fapt, Jake nu prea are cum să ne facă figura, nu? Într-un fel, e la mîna noastră.

— Și noi la a lui, a adăugat Pagnucci, subliniindu-și intervenția printr-o tăcere plină de tîlc.

— Atîta doar că noi am adus chestiunea la cunoștința clientului, a rostit Wash, continuînd să bîjbîie ca și pînă atunci. Dacă el se hotărăște să nu...

A făcut un gest vag cu mîna lui albă și elegantă, lăsînd să se înțeleagă că, la un moment dat, timpul le va vindeca pe toate. Wash al nostru era deja vîndut. Asta era soluția cea mai simplă. O gaură de cinci milioane și un secret pentru veșnicie.

— Jake susține că nu crede nimic din toată povestea, am intervenit. În același timp, e de părere — și în orice caz speră — că revizuirea registrelor contabile va dovedi că nu așa stau lucrurile.

— Rahat, a spus Pagnucci. Încearcă o cacealma și atîta tot. Știm doar că nimeni nu l-a informat efectiv pe client. Dacă rămînem consecvenți, e ca și cum n-am fi scos o vorbă.

Acest lucru este valabil cu singurul amendament că, bineînțeles, riscul de a fi depistat era considerabil mai mic. Controlul asupra unui cont legal constituit, ale cărui documente erau depuse în custodia unei terțe persoane și din care dispăruseră bani era de competența lui Jake. Acesta avea să fie nevoit să ne acopere, ca să se pună la adăpost și pe sine. Abia acum mi-am dat seama că la asta se referise în cursul dimineții, cînd adusese vorba de contabilitate.

Am tăcut din nou toți patru. Pe întreaga durată a întrevederii, atenția mea s-a concentrat asupra lui Martin. Wash adoptase deja linia minimei rezistențe, în timp ce pentru Carl metoda de rezolvare a problemei era la fel de transparentă, reducîndu-se la o ecuație a beneficiilor și a costurilor. În mintea lui, plusurile și minusurile se menți-

neau întotdeauna într-un echilibru mai mult sau mai puțin stabil. Însă socotelile lui Martin erau ceva mai complexe, în conformitate cu firea și caracterul lui. Aidoma unui personaj aristotelic, își ridicase ochii spre cer în cursul contemplării unui plan superior al evenimentelor. Martin este un veritabil Om al Valorilor, un avocat care nu consideră legea o afacere sau o distracție. Face parte dintr-un milion de comitete și comisii de binefacere. Este împotriva bombelor de orice fel, a pedepsei capitale și a pagubelor produse mediului înconjurător, declarîndu-se totodată în favoarea avortului, a alfabetizării și a îmbunătățirii condițiilor de locuit pentru săraci. De doi ani e președintele Comisiei Riverane, care și-a propus să depună eforturi pentru ca rîul să ajungă atît de limpede și curat, încît să se poată înota în el sau să fie potabil. Deși, la drept vorbind, aceste obiective vor putea fi îndeplinite mult după colonizarea planetei Marte, onorabilul președinte de comisie duce tot felul de oameni la plimbare pe malurile neregulate ale apei, unde iarba e aproape la fel de înaltă ca în prerie, și le descrie cu lux de amănunte amenajările care deocamdată au prins contur doar în mintea lui.

Ca toți Oamenii Valorilor care sînt în același timp și avocați, Martin nu se implică în acest gen de muncă doar de dragul de a face fapte bune. Activitățile desfășurate pe acest tărîm îl fac să fie cunoscut și îl ajută să atragă noi și noi clienți. Și, mai presus de toate, ele îi conferă exact același lucru pe care cunoașterea legilor ni-l dăruiește tuturor: sentimentul puterii. Martin e genul de cîrmaci cu mînă sigură. Cînd vorbește despre cele patru sute de milioane de dolari reprezentînd oferta publică pe care am făcut-o pentru TN cu doi ani în urmă, ochii îi lucesc ca ai unei pisici pe întuneric. Cînd rostește cuvintele „companie de stat", are ceva din preotul care împarte ostii șoptind „trupul lui Isus". Martin înțelege foarte bine modul în care contribuie afacerile la propășirea Americii și vrea să influențeze bunul mers al lucrurilor.

Cu toate acestea, nu se poate spune că singurul lucru care îi stîrnește energiile este sentimentul de a fi important pentru structurile la care a aderat. Pe Martin îl

interesează în egală măsură dacă ceea ce vrea clientul lui este bine sau rău, permis sau interzis. Domnul președinte de comisie e navigatorul, omul cu busola, bunul cetățean care le explică celor mari și puternici rostul regulilor și al principiilor, dacă nu cumva chiar al moralei. Clienții lui n-au decît să se plimbe prin podgorie și să se umple de noroi pe ghete, el preferă să rămînă în birou și să le fixeze drumul în viață orientîndu-se după poziția astrelor. Înainte de a merge la culcare, cînd cere binecuvîntarea Domnului, Martin are grijă să-l informeze că și-a ajutat clienții să se miște cu eleganță și viteză prin lumea dificilă și ambiguă pe care a plămădit-o pentru noi. Deși poate că nici chiar el nu e în stare să sfideze logica, este ferm convins că s-a angajat într-un demers esențialmente bun.

Dacă sînteți atenți la tot ce vă îndrug aici, sînt sigur că fredonați „Imnul de luptă al Republicii" și mărșăluiți pe loc. În regulă, am înțeles. Să știți că încerc doar să vă arăt cum stau lucrurile. Însă v-aș ruga să nu ricanați. E ușor să fii un poet ascuns dincolo de porțile unei universități sau un călugăr închis în mănăstire și să ai sentimentul că există o lume a spiritului căreia ți-ai dedicat întreaga viață. Dar ia încercați să trăiți în mijlocul acestui oraș care clocotește, unde atîta lume își strigă nevoile sau dorințele și unde prin planificare și asistență socială se înțelege cel mai frecvent o metodă prin care să reușești să le vîri pumnul în gură tuturor. Ia faceți o tentativă de a vă gîndi la căile prin care această comunitate vastă și greu de stăpînit va putea înțelege aspirațiile mai profunde ale omenirii, legate de ameliorarea generală a vieții rasei umane, de binele celor mulți și de drepturile celor puțini. Întotdeauna am crezut că acesta este rolul legii și că, pe lîngă ceea ce facem noi, fizica nucleară pare un joc pentru copii.

În cele din urmă, Wash a întrerupt tăcerea prelungită a celor din sală și a formulat întrebarea pe care nu dorise nimeni s-o pună:

— Cum ar putea să afle cineva vreodată?

Martin și-a îngăduit efectiv un zîmbet și, fără să scoată un cuvînt, ne-a privit pe rînd pe toți, mișcîndu-și și frecîndu-și bărbia într-un gest scurt și sugestiv. Această atitudine, dublată de conștiința faptului că eram singurii

care știam ce se întîmplase cu adevărat, a avut darul să ne strecoare niște fiori pe șiră. Te pomenești că pasul următor era să ne crestăm la mînă și să ne facem frați de cruce.

— Unde crezi că s-a dus Bert? am întrebat. Au venit deja vreo trei sute de oameni care se interesează de el.

— Spune-le că, din cîte știm, se găsește în Pico Luan, a răspuns Pagnucci. Și că s-a retras din avocatură. Asta o să-i calmeze pentru moment, mai ales dacă îi trimitem corespondența pe adresa băncii de acolo. Însă pe mine nu asta mă îngrijorează.

— S-a retras? am întrebat. Așa, pur și simplu? Are doar patruzeci și unu de ani.

— Toți cei care-l cunosc cît de cît pe Bert Kamin îl cred în stare de asemenea hotărîri luate sub impulsul momentului, a declarat Wash, gesticulînd cu pipa.

Aici avea dreptate. În ultimii cinci ani, Bert făcuse și lucruri mai ciudate.

— E posibil, ba chiar fezabil, a continuat Wash, aprinzîndu-și pipa cu ajutorul brichetei. Cît despre frămîntările tale, Carl, cum că Jake ar putea să nesocotească raportul pe care l-am trimis, personal nu-mi vine să cred că Jake Eiger ne minte.

Chiar dacă sinuozitățile gîndirii lui Wash erau ceva mai greu de urmărit, ne-am dat seama cu toții la ce se referise. Dacă s-ar fi demonstrat vreodată că secretul nu putuse fi păstrat, am fi putut spune că ne încrezuserăm în Jake și în capacitatea lui de a fi cinstit, de a apăra interesele companiei TN și de a nu vorbi mai mult decît era cazul. Am presupus că tăcerea celor de sus reflecta dorința șefilor de la TN de a-și menține reputația neștirbită și de a proteja fondul de ajutorare de orice eventuală ofensivă a avocaților reclamanților. Dacă lucrurile ar fi luat o întorsătură neconvenabilă, ne-am fi putut exprima perplexitatea față de atitudinea lui Jake. Iar în cazul în care pericolul ar fi fost iminent, Wash, care îl plantase pe Jake la TN cu ani în urmă ca pe o sămînță, l-ar fi sacrificat fără ezitare pentru a-i salva pe ceilalți.

Numai că Martin a sesizat rapid unde bătea Wash.

— Dacă alegem drumul ăsta, a rostit acest bărbat pe care-l iubesc și care l-ar fi putut face pe Keats să se gîndească mai bine dacă frumusețea e totuna cu adevărul, și dacă ne trezim într-o bună zi că o să trebuiască să dăm explicații, o să mințim cu toții. În plus, o să auziți patru versiuni diferite despre ce s-a întîmplat în această încăpere.

Privirea lui ne-a fixat pe toți și în cele din urmă s-a oprit asupra mea.

— N-aș vrea să mai fie nevoie să mă repet, dar sper să dați de Bert, a decretat el în loc de concluzie.

D. Finanțistul

— Neplăcută treabă, a spus Pagnucci după întrevedere, în timp ce ne îndreptam spre biroul meu, parcurgînd agale coridorul străjuit și de o parte și de alta de rafturi cu cărți.

Martin și tipii de la decorațiuni interioare au decis că era bine să se împodobească toate holurile cu rapoarte federale și de stat cu cotoare aurite, deși pentru asociați această măsură era infernală, întrucît nimeni nu mai știa unde să caute volumele de care era nevoie.

Era a doua oară în această săptămînă că Pagnucci venea aici de la Washington. Dornici să le facem pe plac celor de la TN și să-i determinăm să apeleze cît mai puțin la serviciile altor firme, în urmă cu cincisprezece ani inauguraserăm biroul de la Washington ca să rezolvăm operativ problemele pe care le-am fi putut avea cu Agenția Națională de Aviație și Biroul pentru Transporturi Civile. Ori de cîte reglementările aviatice te făceau să te simți ca o minge de tenis care zboară dintr-o rachetă în alta, dispuneam de vreo treizeci de avocați care nu aveau nimic de făcut. Aici intra în scenă Carl Pagnucci, fost asistent al judecătorului Rehnquist de la Curtea Supremă, capabil să aducă firmei venituri în valoare de șase milioane pe an,

mulțumită lui Ronald Reagan, care în 1982 îl numise cel mai tînăr membru al Comisiei de Control al Documentelor.

Se spune despre firmele de avocați că sînt alcătuite din găsitori, monitori și muncitori. Prima categorie se referă la oamenii de genul lui Carl, Martin și Brushy, care caută în permanență clienți cu parale care să aibă nevoie de noi, în timp ce a doua îi cuprinde pe partenerii obișnuiți, printre care mă număr, care au grijă ca activitățile să se desfășoare normal și care în acest scop se ocupă de supravegherea celei de-a treia categorii, compusă din tinerii care trudesc la arhivă și la bibliotecă, printre tonele de cărți pentru care s-au sacrificat atîtea falnice păduri. Lucrul cel mai trist este că, deși există incomparabil mai puțini găsitori decît monitori, aceștia vor să aibă din ce în ce mai mult, în detrimentul celorlalți. Carl plecase de la fosta firmă unde fusese angajat fiindcă nu fusese plătit la nivelul propriilor așteptări și, în aceste condiții, simpla lui prezență printre noi înseamnă că trebuie să fim atenți să nu se întîmple la fel și aici. Există o grămadă de modalități prin care se poate avea grijă de acest lucru. Una dintre posibilități ar fi să-i convingi pe asociați să mai rămînă un sfert de oră după miezul nopții sau să percepi taxe pentru activități suplimentare ridicole — de exemplu, cîte cincizeci de cenți pe pagină pentru distrugerea documentelor compromițătoare prin intermediul tocătorului de hîrtii — însă, pînă la urmă, cea mai sigură cale pentru cei de la nivelul superior este să aibă cît mai puțini colegi de împărțeală, să dea afară vreo cîțiva monitori și să transfere partea lor în contul lui Carl. O sumedenie de oameni de la G & G au susținut sus și tare că nu se va ajunge la așa ceva, însă presiunea există, iar Carl, care e șeful subcomisiei de control al resurselor financiare ale firmei, nu a exprimat niciodată un punct de vedere asemănător. Fără îndoială că era convins că asta urmăream și eu — să-l cobzăresc în legătură cu banii pentru anul viitor — așa încît, imediat ce am închis ușa în urma noastră, a schimbat subiectul.

— Ia s-aud, ce-ai mai aflat de la ăia care se-ocupă de dispăruți?

— Am făcut mici progrese, am răspuns. Dar încă n-am dat de omul nostru.

— Hm, a făcut Pagnucci, îngăduindu-și o ușoară încruntătură.

— Vreau să-ți cer ceva în calitate de șef al subcomisiei pentru finanțe.

A dat aprobator din cap, fără să scoată vreun cuvînt. Mi-am dat seama că se pregătea sufletește. Și-a dus o mînă la cap, deși nu era conștient de gestul comis. Carl are o cheliuță de mărimea unei portocale chiar în creștet și modul în care încearcă să și-o acopere îți dă de înțeles că îi provoacă mari neplăceri. Ceea ce-l sîcîie în mod special este imperfecțiunea în sine, dar și faptul că, neputînd interveni, e nevoit să se supună capriciilor soartei la fel ca toți muritorii de rînd.

— Ce părere ai avea dacă ți-aș spune că vreau să mă deplasez în Pico Luan?

Carl a căzut pe gînduri. Chiar dacă fusese prins pe picior greșit, nu-i stătea în fire să se declare imediat de acord.

— La începutul săptămînii nu ți se părea o idee atît de bună.

— E singura pistă pe care o am la ora asta.

A încuviințat din cap. Avusese dreptate de la bun început, așa că era un lucru pe care putea să-l accepte fără probleme. În ce mă privește, simțeam o prea mare loialitate reziduală ca să-i spun că felul cum prezentase Martin convorbirea pe care o avusese la telefon cu direcția Băncii Internaționale a Finanțelor mi se păruse întrucîtva dubios.

— Există acolo un avocat cu care aș vrea să iau legătura, dacă ești de acord, am continuat, înmînîndu-i lui Pagnucci cartea de vizită pe care mi-o dăduse Lagodis. Cică tipul e un adevărat vrăjitor cînd vine vorba de aflat diverse chestii din interiorul băncilor.

Pagnucci a scos un sunet nedefinit, însă nu a mai reacționat și în alt fel. În afara orelor de program, acest omuleț dichisit, cu o mustăcioară îngrijită fără cusur, are o viață destul de interesantă. A ajuns între timp la cea de-a patra soție — toate sînt niște blonde nemaipomenite, care dau impresia că, o dată cu trecerea anilor, devin din ce în ce mai înalte — și a început să se preocupe de tot felul de versiuni modificate ale mașinilor de formula unu, Shelby, Lotus, tot tacîmul. Există perioade în existența lui în care își închipuie că duce o viață tumultuoasă, lucru care probabil că i se trage de la filmele cu John Wayne sau de la alte chestii la fel de banale. Însă la serviciu nu lasă să se vadă absolut nimic și nici un mușchi nu i se clintește pe figură.

Nu a dat impresia că ar mai fi avut ceva de spus în legătură cu cererea mea, mulțumindu-se să-și atingă un colț al mustății cu unghia îngrijită a degetului arătător.

— Sincer să fiu, aveam de gînd să transfer cheltuielile la bugetul pentru recrutare, i-am spus. Probabil că o să iau pe cineva cu mine, ca să asiste la toate întrevederile. Însă am vrut să știi, ca să evităm surprizele cînd o să ne parvină notele de plată.

— Ai stat de vorbă cu Martin sau cu Wash?

— Aș prefera să n-o fac, am răspuns.

Mesajul pe care i-l transmisesem lui Carl era cît se poate de clar. L-a recepționat într-o liniște deplină, ca de obicei. E adevărat că îmi asumasem un risc, însă Carl era genul de om care avea tendința de a păstra anumite informații pentru sine. În plus, nu-l vedeam opunîndu-se propriei lui idei.

— Se vede treaba că ești un tip mult mai complicat decît mi-am închipuit, a spus Pagnucci.

Mi-am înclinat ușor capul într-o parte, luînd cuvintele lui drept un compliment. Înainte de a deschide ușa, mi-a zis din vîrful buzelor „Ține-mă la curent", după care a ieșit netulburat, cu aceeași eleganță care-l făcuse celebru și făcîndu-mă să cred că, pînă la urmă, fiecare se descurcă dacă e isteț cinci minute.

Urmărirea rațională a intereselor personale este un veritabil crez al lui Carl, determinîndu-l să îngenuncheze ori de cîte ori are ocazia la altarul pieței libere. Dacă Freud era convins că totul avea legătură cu sexul, Pagnucci e sigur că întregul sistem de relații sociale poate fi adaptat dacă știm să punem un preț pe tot ce mișcă în jurul nostru, indiferent că e vorba de învățămînt sau de construcții. Pentru ca totul să meargă bine, avem nevoie de concurență și de motivația profitului. E doar o teorie, o știu prea bine. Fă-i pe oameni să se lupte pînă ajung să-și bage gălețile în apă și pe urmă lasă-i să facă ce vor cu ceea ce au strîns. Unii vor produce aburi, alții vor începe să bea, iar un mic număr de domni și doamne vor face o baie. Spiritul întreprinzător va înflori, lumea va fi fericită și vom beneficia cu toții de diverse chestii subțiri, cum ar fi oțetul aromat și țigările mentolate. Însă ce fel de sistem etic și social pornește de la preceptele fundamentale definite de cuvintele „eu", „mie" și „al meu"? Tot așa încep să gîndească și angajații noștri, la nici doi ani de la venirea la firmă, iar pe urmă avem nevoie de douăzeci de ani ca să le explicăm că viața mai înseamnă și altceva.

Am rămas la serviciu și seara, avînd grijă de toate lucrurile nerezolvate ce se adunaseră în cursul celor două zile cînd bătusem orașul în lung și-n lat. Biroul îmi era plin de note de serviciu și scrisori, la care am răspuns pe loc și operativ. Nu mîncasem aproape nimic, eram obosit, iar mahmureala mă făcea să am senzația că ochii și oasele îmi fuseseră cufundate într-o baie de acid. Din cînd în cînd închideam ochii și mi se părea că încă mai aveam pe gît gustul inconfundabil al whiskyului pe care îl turnasem în mine mai devreme.

În cele din urmă, am pus mîna pe dictafon. La ora asta a serii, orașul pare încremenit într-o liniște picturală în care se amestecă toate formele întunecoase și luminile ivite ici și colo. O mașină întîrziată gonește fără grijă pe autostrada depopulată, în timp ce eu îmi dau seama că nu reprezint decît o existență fragilă, care se ascunde în inima unei clădiri cufundate în beznă, în ale cărei birouri se mai

aude din cînd în cînd trosnetul unei biblioteci sau scîrțîitul unui scaun vechi. Vorbesc cu mine însumi, pe cînd lumina de control a unei ambarcațiuni a pazei de coastă se deplasează încet pe suprafața apei.

Pare din ce în ce mai sigur, chiar și pentru mintea mea, că n-o să arăt în veci Comisiei vreun cuvînt din toate astea. Făcînd abstracție de rezultate, pe care pot să le elimin chiar acum, au fost cel puțin cîteva situații în care i-am mințit pe fiecare din membrii ei sau le-am ascuns diverse lucruri. Cît despre tine, blînda și scumpa mea Elaine, nu cred că o să simți vreo îmbunătățire a felului nostru de a comunica datorită dictafonului sau mașinii de scris. Așa că mă întreb și ne întrebăm cu toții: cu cine vorbesc, de fapt?

Cu ochii minții, deslușesc anumite chipuri. Nu mă întreba cui aparțin. Dar văd o ființă rațională și simțitoare care se va ocupa de toate și de tot, cineva ale cărei caracteristici sînt cvasiindescifrabile, dar căruia, cu toate acestea, mă adresez din cînd în cînd. Tu, acel Tu universal care, în mintea mea, e foarte greu de identificat ca sex, vîrstă, stare de spirit și experiență. Cu alte cuvinte, cineva care plutește aidoma pulberii stelare în regiunile rarefiate ale cosmosului, deși mă încăpățînez să cred că de tine e vorba și nu de altă entitate.

Bineînțeles că încerc să-mi imaginez diverse reacții. Ai putea fi polițist sau un agent federal aspru ca șmirghelul, care ține totul sub cheie pe timp de noapte, ca să fie sigur că nevastă-sa nu va fi niciciînd tulburată de anumite cuvinte fără perdea, pe cînd tu, odată rămas singur, răsfoiești febril paginile, doar-doar oi mai găsi vreun fragment în care mă descriu cu mîna pe propria sculă. Nu-i exclus să fii un irlandez de vreo cincizeci și ceva de ani care simte că mă prefac și că nimic din ce spun nu-i adevărat, un puștan care crede că toată povestea asta e de o plictiseală înfiorătoare sau un profesor dispus să conchidă că are în față un material prin excelență josnic.

Indiferent despre cine-ar fi vorba, vreau un anumit lucru din partea ta. Nu admirație, Doamne păzește, ar fi

alăturea cu drumul în ce mă privește. Cum să-ți explic, aș dori să mă simt legat de cineva. Și să fiu înțeles. Să văd cum acea lumină fermecată și intensă destramă întunericul din tunelul spațiului și al timpului, mergînd dinspre mine înspre tine și înapoi, aidoma fulgerelor care brăzdează cerul, țintesc pămîntul și pe urmă ajung din nou în înalturi, unde nici chiar gîndul nu are acces. Să știu că acest lucru nu se oprește niciodată, tinzînd mereu spre acele zone despre care savanții ne spun că fac în așa fel încît materia să fie totuna cu timpul, pe cînd într-un anumit loc de pe această planetă umilă și însingurată un copac e despicat de fulger, un acoperiș de casă fumegă, iar o ființă omenească stă trează și se extaziază în fața miracolului energiei și al luminii.

C A S E T A 4

Dictată pe 30 ianuarie, ora 1:00

Vineri, 27 ianuarie

XIV. VOI ERAȚI

A. Suspectul de crimă

În dimineața zilei de vineri, chiar cînd mă îndreptam spre ușile turnate de la Needle, am fost oprit de un tînăr cu fața ciupită de vărsat, îmbrăcat cu niște pantaloni din mușama și o jachetă ciudată, confecționată din pielea unei creaturi cu inima compartimentată doar în două. Personajul îmi era cunoscut, ca un actor pe care tocmai l-ai văzut la televizor.

— Domnul Malloy?

Mi-a arătat o legitimație și firește că l-am recunoscut imediat pe Dewey, alunecosul însoțitor al lui Pigeyes.

— Voi erați, am rostit.

— Gino ar vrea să stea de vorbă cu dumneata.

M-am uitat în toate direcțiile. Nu-mi venea să cred că mă puteam apropia la o sută de metri de Pigeyes fără a-l simți cumva, ca un detector de rachete acționat prin infraroșii. Dewey a făcut un gest spre bordura lîngă care am văzut doar o furgonetă de genul celor folosite de casele de comenzi, care, în plus, arăta de parcă tocmai ar fi fost scoasă din cimitirul de mașini.

Am întrebat ce s-ar fi întîmplat dacă aș fi spus nu.

— Auzi, tipule, n-ai decît să faci cum te taie bibilica. Dar eu, în locul tău, nu l-aș călca pe coadă. Și-așa ești în rahat pînă-n amigdale.

Dewey încerca să-mi transmită că Pigeyes era într-o stare de spirit cît se poate de proastă, nereușind să mascheze suficient nemulțumirea care i se deslușea în voce. Viața făurește tot felul de confrerii, iar Dewey și cu mine făceam parte dintr-una din cele mai bizare: eram amîndoi partenerii lui Pigeyes. Existau destul de puțini oameni pe pămînt capabili să înțeleagă acest gen de situație delicată și, indiferent cît de rău decăzusem, eram în continuare unul dintre ei. Ne-am privit în ochi preț de o clipă, în timp ce o mulțime de oameni treceau pe lîngă noi, grăbindu-se să ajungă la clădirile din centru unde lucrau, după care l-am urmat la furgoneta parcată lîngă bordură, care avea deja urme serioase de rugină în mai multe locuri și era prevăzută cu șase gemulețe rotunde, două în spate și cîte două de fiecare parte.

După ce Dewey a deschis ușile din spate, am văzut că înăuntru mă aștepta Pigeyes, însoțit de un negrotei care probabil că era tot polițist. Am priceput că era vorba de o mașină de filaj. N-aveam cum să știu de cînd mă urmăreau, în orice caz, de suficient de mult timp ca să-și dea seama că nu fusesem sus. M-ar fi putut fila de la ieșirea din casă sau, și mai probabil, ar fi putut s-o sune pe Lucinda și să afle de la ea că încă nu sosisem. În interiorul furgonetei, cîteva camere video fuseseră montate pe niște pivoți în dreptul fiecărui gemuleț, în vreme ce în spatele locului șoferului se găseau două pupitre pe care fusese instalată aparatura de înregistrare audio. Linoleumul fusese acoperit cu un fel de mochetă neagră și uzată, găurită din loc în loc de mucurile de țigară aruncate pe jos. Ocupanții își petreceau aici o mulțime de nopți interminabile, implorîndu-se reciproc să nu se pîrțîie și stînd cu ochii pe cine se nimerea — traficanți de stupefiante, mafioți de primă mărime sau scelerați care anunțaseră că aveau de gînd să lichideze un senator. Pe pereții furgonetei fuseseră fixate cîteva suporturi pentru cești și două banchete capitonate acopereau marginile mochetei și locurile unde se ghicea conturul jumătății superioare a roților. Pigeyes stătea în imediata apropiere a aparaturii

electronice și avea pe cap o șapcă fără cozoroc. Probabil că asta era deghizarea la care recurgea cînd era trimis în misiuni sub acoperire. Am preferat să dau din cap decît să-l salut spunîndu-i pe nume, iar Dewey m-a luat de cot ca să mă ajute să urc. Înăuntru mirosea a prăjeală de-ți strîmba nasul.

Eram impresionat de felul în care Pigeyes reușise să facă rost de un asemenea echipament. Filajul era o secție de sine stătătoare în cadrul poliției. Pe vremea cînd lucram și eu acolo, dacă cei de la delicte financiare le-ar fi solicitat așa ceva, s-ar fi șters la fund cu cererea. Numai că Pigeyes avea un fel de poliție a lui, cu afilieri și reguli proprii. Verii lui și doi dintre frați erau sticleți și, după cum chiar el spunea, avea „omul lui" în fiecare secție de la cartierul general. Putea să rezolve orice fel de problemă, indiferent că era vorba de un concediu medical ori de odihnă sau de niște bani pentru plata unui informator. Bineînțeles că nici un serviciu nu rămînea nerăsplătit, chiar și în afara cadrului strict al poliției. Indivizii alături de care crescuse și care pe vremea aceea importau pești umpluți cu heroină sau își cîștigau existența din jocurile de noroc îi dădeau de știre ori de cîte ori intrau în belea, iar Gino îi ajuta de fiecare dată. Nimeni nu era mai curios decît era necesar și nu se puneau întrebări inoportune. Banca Națională de Servicii Pigeyes făcea, dar și solicita favoruri. Singurul lucru cu care aproape că nu m-am putut obișnui era că își cheltuia vremea și energiile ca să mă supravegheze pe mine.

De îndată ce m-am așezat pe una din banchetele incomode, Pigeyes a și sărit în picioare. Să nu mă înțelegeți greșit, era din cale-afară de furios.

— Ești un căcănar afurisit, Malloy, dar să nu crezi că ești chiar atît de isteț pe cît vrei să pari.

A așteptat să vadă ce zic, dar n-am mușcat.

— Ai știut că luasem și eu urma cărții ăleia de credit nenorocite, nu?

M-am uitat la polițistul negru și înalt, care purta o haină de tweed și o vestă de lînă, însă fără a avea cravată. Stătea la o distanță mică de aparatură și, judecînd după atitudinea lui de pînă atunci, am fost convins că lui îi fusese încredințată, de fapt, furgoneta.

— Iar ai vedenii, am rostit compătimitor.

— Nu te da rotund, mi-a tăiat-o Pigeyes. Puștiul ăsta mi-a spus o poveste al naibii de interesantă. Cît i-ai plătit?

— Habar n-am ce îndrugi, i-am răspuns, deși bineînțeles că între timp îmi dădusem seama cum stăteau lucrurile.

Pigeyes îi luase urma lui Kam Roberts la fel ca mine — cu ajutorul cărții de credit emise pe acest nume. Dat fiind că era ofițer de poliție și, în plus, lucra chiar la delicte financiare, avea anumite avantaje. Cei care se ocupau de emiterea cărților de credit la bancă aveau nevoie de tipii de la delicte financiare fiindcă aceștia puteau, la o adică, să-i facă o vizită vreunui datornic care-și depășise contul cu douăzeci de mii și să-i sugereze că, dacă nu ajungea la zi, se putea face vinovat de un delict destul de grav. Firește că pentru acest gen de servicii banca se revanșa, așa cum se pare că tocmai încercase și în acest caz. Ori de cîte ori se făcea o tranzacție în contul lui Kam Roberts, oficiul de calcul din Alabama îl suna imediat pe Pigeyes. Acesta era în stare, în acest fel, să-l urmărească pe Kam pretutindeni pe glob. Dacă urmăritul își făcea apariția într-un anumit loc, Gino putea să se ducă țintă la el și să-l înhațe, dacă avea noroc, sau cel puțin să se intereseze pe unde fusese și să-l informeze pe proprietarul magazinului sau pe directorul hotelului în cauză că dorește să fie anunțat urgent în cazul în care scotea capul fie Kam, fie altcineva care voia, de asemenea, să dea de el. Abia în clipa aceea am priceput că așa mă atrăsese și pe mine în cursă la U Inn.

Toate bune și frumoase, dar se părea că Gino și Dewey își petrecuseră ziua precedentă cutreierînd prin North End, cercetînd o întreagă listă de cumpărături pe care se aflau CD-uri, pantofi de tenis, jachete Starters și jocuri video și aflînd că de fiecare dată cumpărătorul fusese un puștan de treisprezece ani, cu aspect latinoamerican, și nicidecum un negru de douăzeci și șapte de ani și cu un început de chelie.

Dewey se scobea în dinți cu unghia degetului mic, uitîndu-se la mine împreună cu ceilalți doi.

— Nu l-am plătit, am spus eu.

— Cred și eu că nu, a zis Dewey. Puștiul spune că ți-a șutit portofelul în timp ce te prinsese flama într-un Chevrolet paradit, undeva lîngă blocurile noi.

— Mi se pare corect, am confirmat.

— Mie nu, a intervenit Pigeyes. Parcă am auzit că faci parte dintr-un program pe termen lung al ălora de la dezalcoolizare. Așa se ocupă de tine?

Din punctul de vedere al lui Pigeyes, păream mai șmecher decît eram de fapt. Toți cei din serviciul operativ știau că e foarte frecventă metoda de a te folosi de un minor ca să faci o chestie ilegală, fiindcă, la drept vorbind, pentru un puști de vîrsta aia nu se poate pune problema pușcăriei. Bandele de traficanți îi aleg pe copiii de doisprezece ani ca să le transporte marfa, ba de multe ori chiar ca să apese pe trăgaci cînd au de-a face cu un neparolist. Pigeyes era convins că îi dădusem de bună voie cartea de credit a lui Kam Roberts și îi ordonasem să cumpere în neștire, amenințîndu-l că altfel e vai de fundul lui, ceea ce într-un fel nu era lipsit de logică.

— Vrei să cîștigi timp ca să-mi scapi printre degete, Malloy.

Nu eram sigur dacă Gino se referea la mine, la Bert sau la Kam Roberts, asta în ideea că ultimii doi nu erau una și aceeași persoană.

— Ce reprezintă tipul ăsta pentru tine?

— Cine? am întrebat.

— Păi, pe cine caut, rahat cu ochi?

— Kam Roberts? am făcut eu, încercînd efectiv să ghicesc.

M-a maimuțărit preț de cîteva clipe, tăind niște mutre mai ceva ca Marlon Brando în anii lui de glorie.

— Kam Roberts?

A repetat numele de vreo cîteva ori, iar vocea i-a devenit din ce în ce mai stridentă. Pe urmă am simțit că-și iese din pepeni. I-am deslușit un licăr dușmănos în priviri și nările au început să i se dilate într-un fel ce nu mi se părea deloc de bun-augur. Am priceput de ce spuneau oamenii că Pigeyes are o răbdare cît genunchiul broaștei. Pe de altă parte, fusese întotdeauna iute la mînie, așa că faptul nu trebuia să mă mire.

— Fă bine și ciripește unde e, fir-ar al dracului. În clipa asta.

— Ai mandat?

Voiam în continuare să știu ce se întîmplase și dacă acest Kam, sau cine o fi fost, făcuse într-adevăr ceva.

— Nu ține, Malloy. Îmi dai ca să-ți dau. S-a terminat cu sensul unic.

— Te-ai orientat greșit, Pigeyes. Nu știu nimic în plus față de ce ți-am spus despre tipul ăsta data trecută. Pe cuvînt de cercetaș, am încheiat, ridicînd două degete.

— Știi ce cred eu, Malloy? Cred că faci un joc murdar.

Instinctele lui Pigeyes erau demne de toată lauda, iar înclinația lui de a mă privi cu ochi bănuitori nu mai trebuia explicată.

— Am impresia că lucrurile se leagă. De cîteva zile îl tot căutăm pe amicul tău, domnul Kamin.

Pigeyes și-a pus mîinile pe genunchi, după care și-a apropiat fața de a mea. Avea o răsuflare greoaie, iar lumina densă, chiar crudă, îi scotea în evidență ridurile și carnea buhăită.

— Nu cumva ai fost la el în apartament în ultimele zile?

Știam de șaptezeci și două de ore că trebuia să sosească și clipa asta, însă ziarele scriseseră deja despre Archie, cei de la criminalistică încheiaseră diverse înțelegeri cu reporterii — de mîncat și de băut, cu condiția să-mi dai numele exact înainte de ultima ediție — iar eu eram convins că în scurt timp aveam să auzim ceva și la buletinele de știri de la radio sau că una din secretare o să-nceapă să fugă de nebună pe coridoare și să strige „Dumnezeule, ați auzit ce s-a întîmplat acasă la Bert?" Recunosc, așadar, că întrebarea lui Pigeyes m-a prins nepregătit.

Probabil că Tu, acel Tu universal, știi deja că sînt nebun. Vorbesc în accepția mai largă a termenului, și anume nu că acționez irațional, ci pur și simplu că rațiunile care mă determină, odată puse cap la cap, nu par absolut deloc logice. S-ar putea spune că sînt o fire contradictorie, aflată într-un neîntrerupt conflict. Sînt istețul fără pereche care are răspuns la toate, pe urmă mă trezesc fluierînd pe întuneric și măcinat de spaime, pentru

ca în cele din urmă să dau definitiv cu bîta-n baltă și să trec la chestii de pomină, cum ar fi pătrunderea ilegală în apartamente sau camere de hotel care le-ar strecura sloiuri de gheață pe șira spinării pînă și unor acrobați de la trapez. Atîta doar că, din cînd în cînd, pînă și un zevzec ca mine trebuie să se trezească la realitate, motiv pentru care, fără nici un fel de avertisment, am simțit chiar din neobișnuita aură amenințătoare a prezenței lui Pigeyes că eram în pericol. Nu știu cum aș face, dar, în ciuda preocupărilor mele și a viziunilor utopice legate de ceea ce aveam să fac după descoperirea lui Bert, nu-mi dădusem seama ce ocazie îi servisem pe tavă lui Gino. Fusesem conștient că o să vrea să stea de vorbă cu mine și să mă ia la întrebări. Însă partea proastă era că atinsesem o grămadă de lucruri în apartamentul lui Bert, printre care clanțele de la uși, și pe dinăuntru și pe dinafară, și corespondența primită în ultimele zile. Iar acum tipii de la criminalistică intraseră pe fir și începuseră să purice toată locuința. Colac peste pupăză, dușmanul meu de moarte, Gino Dimonte, descoperă un cadavru, amprentele mele și un comportament cu totul ciudat în ce mă privește. Ia ghiciți ce-ar putea urma. Panica pe care am simțit-o a fost la fel de intensă ca plînsul care-i înecă pe copiii mici cînd sînt nemulțumiți.

— Ți-am mai spus, tipul e coleg cu mine. Mă duc foarte des la el.

Gino și-a dat seama imediat ce aveam de gînd. Dacă recunoșteam că fusesem de curînd în apartament, îi dădeam cale liberă să mă înhațe și să-mi atîrne cine știe ce tinichea de coadă, eventual chiar o acuzație de crimă, întrucît mă aflasem la o distanță atît de mică de cadavru. Dacă negam, nu aveam cum să explic existența amprentelor.

— Spanac, a spus Pigeyes. Dacă te lauzi că ești în relații atît de bune cu el, înseamnă că-i cunoști și prietenii, nu? Știi vreun agent de pariuri pe nume Vernon Koechell?

— Nu.

— N-ai auzit niciodată de el?

— Nu-l cunosc.

— Nu asta te-am întrebat, Malloy.

Fusesem nu cu mult timp în urmă la Baia Rusească și vorbisem despre Archie, așa că nici nu era nevoie de prea mari insistențe pentru a se afla cine îl adusese în discuție.

La drept vorbind, Pigeyes putea să obțină o grămadă de dovezi, inclusiv o serie de rapoarte oficiale. Oamenii care îi rămăseseră datori și care-i cîntau în strună erau împrăștiați peste tot în cadrul poliției, iar eu le descoperisem din întîmplare stilul de muncă. O analiză mai atentă a clanței ușii de la intrare ar fi putut da la iveală faptul că persoana care o atinsese umblase și la frigider. Nu era exclus, pe de altă parte, să fi lăsat niște fire de păr care să fi fost mutate discret de pe jos pe reverul hainei domnului Koechell. Dintr-o dată, am înțeles de ce buletinele de știri nu pomeniseră nimic despre cadavrul lui Archie. Era ușor să faci ziarele și radioul să păstreze discreția, măcar cîteva ore, dacă poliția avea nevoie de timp ca să pună mîna pe ucigaș. Am simțit că lîngă mărul lui Adam mi s-a cuibărit un nod care nu mai voia defel să dispară.

— Pe Koechell ăsta, îl tot caut de cîteva zile, știai?

— Nu, am spus, ușurat fiindcă puteam în sfîrșit să dau un răspuns cinstit.

— Aveam cîteva întrebări pe care voiam să i le pun despre amicul ăsta al lui de-i zice Kam Roberts.

Stăpînit în același timp de atîtea sentimente și impresii contradictorii și intense, am reușit, totuși, să-mi dau seama ce anume cerceta Pigeyes — sau cel puțin de unde începuse. M-am lămurit în clipa cînd mi-am adus aminte de discuția pe care o avusesem cu Toots în legătură cu trucarea rezultatelor de la curse sau meciuri. Kam Roberts și Archie. Iată de ce cazul le fusese încredințat celor de la delicte financiare și nu moravurilor. „Special pentru Kam-U cinci". Poate că fusese implicat și Bert în toată tărășenia.

— Într-un fel, am avut noroc. A fost una din chestiile alea cînd vine cineva și-ți spune că are o veste proastă și una bună. Am dat din nimereală peste un nașparliu pe care-l cunoșteam, l-am luat nițel la frecuș și pînă la urmă a adus vorba de Robert Kamin și mi-a zis să mă duc să-l caut, fiindcă se pare că știe cine e Kam Roberts. Iar eu exact asta am făcut. Ba chiar am aruncat un ochi și pe la Robert Kamin pe-acasă.

— Cu mandat? am întrebat.

Nu fusese o simplă continuare a conversației, ci mai degrabă un mod de a trece peste un obstacol. Eram în

continuare speriat și simțeam frica aceea nebună ca pe o cărămidă care-mi stătea exact pe inimă.

Pigeyes a scos un rînjet cu totul dezagregabil.

— Ascultă, gunoi ambulant, pentru tine n-are nici o importanță dacă am avut sau nu mandat.

Știam amîndoi că avea dreptate.

— Stai așa. Arată-i mandatul, a adăugat Pigeyes.

Dewey a întins mîna spre o servietă aflată lîngă scaunul din dreapta șoferului. Am închis ochii preț de o clipă, contrar propriei voințe.

— Iar acum te mai întreb o dată, Malloy, nu cumva ai fost întîmplător în apartamentul ăla?

Făceam încă parte din poliție în anii cînd ofițerilor operativi li se pusese în vedere să se înfigă zdravăn în cei arestați, în speranța unei recunoașteri rapide a faptei comise. Personal, măsura mi se păruse de la bun început lipsită de noimă. Eram de acord că era bine să tratezi pe toată lumea în mod egal și să-i faci și pe bogați și pe săraci să respecte aceleași reguli. Însă problema principală era firea omenească și nicidecum statutul social. Asta fiindcă nici un om încolțit n-o să tacă din gură. Dacă ar tăcea, sau dacă ar spune ceea ce știu că aș spune eu, adică „vreau să-mi chem avocatul", atunci ar fi dus la secție, închis și adus în fața instanței. Cine a dat de bucluc are o singură șansă: să încerce mereu să dea explicații, sperînd că prostiile pe care le spune îi vor aduce libertatea.

— Tu ce crezi că am făcut, Pigeyes?

— Te-am întrebat dacă ai fost în apartamentul ăla. E a doua oară că nu răspunde, i-a spus Gino lui Dewey, făcîndu-i semn să-și noteze.

— Gino, eu sînt cel care ți-a dat numele lui Bert și ți-a zis să-l înhați. N-ar fi rău să scrii și chestia asta, am răspuns, adresîndu-mă în final tot lui Dewey, care de data asta n-a mișcat. Ce sens ar avea toate astea dacă aș ascunde ceva?

Pigeyes știa unde voiam să ajung — dacă l-aș fi ucis pe Archie, de ce le-aș fi sugerat să-l caute pe Bert? La fel de adevărat e că știam și răspunsul polițiștilor în fața dilemelor de acest gen: dacă toată lumea ar face doar ce trebuie, nimeni n-ar mai fi prins.

— Malloy, cînd e vorba de tine nimic nu are sens. Căpățîna aia a ta nu e însurubată pe umeri cum trebuie. Vrei să-mi spui de ce-ai trimis o jigodie cu ardei sub coadă să cutreiere tot orașul cu afurisita aia de carte de credit? Vrei să-mi spui cum se face că tipul pe care-l caut eu și ăla după care umbli tu au același nume? Vrei întîi și-ntîi să-mi spui ce treabă ai cu Kam Roberts? Sau cum se face că nu știi nimic despre căcănarul ăsta de amic al lui pe care-l cheamă Vernon Koechell? Vrei să-mi spui de ce-i iei apărarea poponarului ăsta nenorocit?

Poponar? Pe asta n-o știa de la mine, iar eu la rîndul meu habar n-avcam dacă se referea la Archie, la Bert sau la Kam.

— Ia să vedem, a continuat Pigeyes, poate că a treia oară dăm lovitura. Mai încercăm o dată, cască bine urechile și răspunde prin da sau nu. Ai fost în apartamentul ăla în ultimele zile?

Mă simțeam de parcă mi-ar fi băgat un pumn întreg pe gît.

— Am cumva nevoie de avocat, Pigeyes?

— Păi, credeam că tu însuți ești avocat.

Am izbucnit toți trei în rîs, iar negroteiul și-a acoperit gura cu mîna. Ha, ha, ha, să mori de rîs. Avea un inel cu un diamant pătrat care îi lucea pe deget.

— Să-ți zic de ce te-ntreb. Fiindcă am fost acasă la Kamin și m-am uitat peste tot, de-aia. Am verificat praful de pe pervaz și timbrele de pe plicuri, am deschis frigiderul să văd cîtă mîncare se stricase și am băgat la cutie datele de pe pungile de lapte și de pe cutiile de suc de portocale. Ei bine, ai idee ce am găsit?

— Nu, am răspuns.

Fără să-și ia ochii de la mine, Pigeyes i-a făcut încă o dată semn lui Dewey să noteze. Am încercat să rămîn pe poziție, însă parcă îmi sfredelea pupilele și-mi citea gîndurile. Își dăduse seama că mă avea la degetul mic. Avusese și altădată ocazia să vadă cum arătam cînd eram înfricoșat și savura fiecare clipă; partea interesantă era că și eu îl citisem. Îl privisem de atîtea ori cînd tîrîse tot felul de băiețandri la secție pentru interogatoriu și își pusese un șorț de măcelărie plin de sînge, pe care-l ținea ascuns în dulap (știind că tinereii erau dispuși să creadă orice

despre poliția din Kindle County), încît mă lămurisem. Și acum avea aceeași expresie. Era gata să-mi dea lovitura de grație și să-mi spună că toate indiciile — starea cadavrului, raportul medicului legist, firele de păr și enzimele descoperite în tubul digestiv — duceau spre mine. S-a aplecat din nou și și-a apropiat mutra de a mea. Un Străin cu Gînd Hain în carne și oase.

— Nici un afurisit de lucru, a spus el. Asta am găsit, nici un afurisit de lucru, lua-m-ar dracii. Individul a dispărut de cel puțin două săptămîni. Iar dacă n-ai călcat pe-acolo prin apartament, atunci cum se face că ai o carte de credit pe care banca zice c-a emis-o abia acum douăsprezece zile, ai?

A rostit fiecare cuvînt cu gura plină și chiar și-a permis să zîmbească.

L-am imitat, ce era să fac?

B. Seamănă cu Kam Roberts

După ce primele valuri ale panicii au trecut, parcă mi s-a făcut frig. Însă eram ușurat. Puteam chiar să rîgîi sau să fredonez o melodie. Gino mă anunțase cît se poate de clar că în frigider nu se afla nimic și, din cîte-mi dădeam seama, se distra prea bine încercînd să mă intimideze ca să se deranjeze să-mi toarne gogoși. Întrebările care trebuiau puse într-un viitor relativ erau cine mutase cadavrul și de ce.

Mulțumit de faptul că mă încolțise, Pigeyes s-a întors anevoie la locul lui dintre cele două scaune din față și a început să chicotească, după care a izbucnit într-un rîs atît de puternic, încît a trebuit să-și țină o mînă pe șapcă și să aibă grijă să nu-i cadă de pe cap. Se distrase de minune, iar colegii de echipă, Dewey și tuciuriul, își lăbărțaseră la rîndul lor niște zîmbete satisfăcute pe mecle. Nimănui nu-i părea rău pentru bietul Malloy.

Într-un tîrziu, Pigeyes s-a șters la ochi și s-a potolit.

— Hai să dăm cărțile pe față, băieți, bine? Mi se frînge și răsfrînge de ceea ce pui la cale, Malloy. Robert Kamin? Mă doare-n pix dacă i-a tras-o nevestei directoru-

lui general, sau chiar directorului în persoană. Nu-l vreau decît pe acest Kam Roberts, indiferent cine-o fi. Dacă mi-l pune vreunul din voi în brațe, își vede fiecare de viața lui fără probleme. Să-mi crească păr pe limbă dacă mint.

Gino și-a dus mîna la inimă, iar eu am fost convins că avea aceeași cămașă pe care-o purtase și cu o zi în urmă.

— Ai de gînd să-mi spui de ce vrei să dai de el?

— Ai de gînd să-mi spui unde e?

— Nu știu, Gino.

Mi-a cîntărit cuvintele preț de cîteva clipe, îndoindu-se în continuare de faptul că i-aș fi spus adevărul.

— Nu l-am întîlnit în viața mea pe individ, am adăugat. Cartea de credit e expediată pe adresa lui Kamin, dar nu mă întreba de ce. Atîta știu, nimic mai mult.

Cu excepția apelurilor prin Infomode și a altor două-trei lucruri. Însă acestea mă priveau personal și exclusiv. În plus, cine altul ar fi putut ști mai bine decît Pigeyes că mai aveam din cînd în cînd obiceiul să mint?

— Asta-i tot, bine? Oricum, te-ai priceput de minune să mă strîngi cu ușa.

— Arată-i, a ordonat Pigeyes, făcîndu-i din nou semn lui Dewey.

Acesta s-a întins iar după servietă, scoțînd dinăuntru o schiță făcută în creion și protejată de un plic din plastic. Mașină de filaj, desenatorul poliției, ei bine, Pigeyes se putea plînge de multe, numai de lipsa sprijinului nu. Dewey mi-a înmînat desenul fără comentarii.

M-am trezit uitîndu-mă la un bărbat de culoare și destul de chipeș, avînd între douăzeci și cinci și treizeci de ani și un început de chelie.

— L-ai văzut vreodată? m-a întrebat Dewey.

Chestia ciudată și afurisită era că îl văzusem.

— Nu sînt sigur, am răspuns.

— Poate că da?

Nu-mi aduceam aminte nici în ruptul capului unde dădusem cu ochii de el, iar momentul era cum nu se poate mai nepotrivit. Dacă mi-aș fi amintit, probabil că evenimentul ar fi avut loc cînd eram pe jumătate adormit, cînd mă scărpinam pe burtă sau cînd încercam să-mi readuc în memorie a deschidere isteață, menită să încerce să salveze o cauză pierdută. Poate că era vorba de tipul de la

curățătorie sau de vecinul de scaun din autobuz. Însă îl mai văzusem precis. Cu toate acestea, am continuat să clatin din cap.

— Ăsta e Kam?

Pigeyes și-a umezit buzele cu limba și a reformulat întrebarea.

— Cine-i individul?

— Pe Dumnezeul meu, Gino, habar n-am. Dacă-l văd pe stradă, recurg la arestul civic și ești primul pe care-l anunț.

— Oare Robert Kamin ar putea ști?

— O să trebuiască să-l întreb cînd o să-l mai văd.

— Și asta cînd o să se întîmple?

— N-am idee. Am impresia că acuză o oarecare indispoziție.

— Mda, așa se pare.

Pigeyes a avut un schimb de priviri și de surîsuri cu ceilalți doi polițiști. Am presupus că goana după Bert le ocupase cea mai mare parte a timpului pe durata ultimelor zile.

— Cum rămîne cu Koechell?

— Să mă bată Dumnezeu dacă ne-am întîlnit vreodată, am spus, ridicînd o mînă. Pe cuvînt. Și n-am nici cea mai mică idee unde ar putea fi.

Ce-i drept, nu mințisem în nici unul din cazuri. Pigeyes a căzut pe gînduri timp de cîteva clipe.

— Că veni vorba, care din ei e homo, Koechell? am întrebat.

Pigeyes și-a pus din nou mîinile pe genunchi, ca să-și poată apropia chipul de al meu.

— Oare de ce nu mă mir că te interesează chestia asta?

— Dacă încerci să mă defăimezi, Pigeyes, o să fiu obligat să mă adresez Comisiei pentru Drepturile Omului.

Reveniserăm la nivelul inițial al discuției și ceva îmi spunea că nu era imposibil să fiu băgat iar în corzi. Gino nu renunțase decît pentru o clipă la dulcea ispită a răzbunării. Acum însă își încărcase bateriile și era din nou gata să mă sfîșie, conștient pînă-n măduva oaselor că îi eram cel mai antipatic om din lume.

— Dacă ți-aș spune că Archie Koechell avea o poponeață atît de primitoare că i-ai fi putut înfige și un satelit pentru Saturn, ai fi în stare să-mi explici de unde curiozitatea asta pe tine?

— Nu fac decît să caut indicii legate de viața socială a lui Bert, nimic altceva. Omul a început să arunce cu bani în stînga și-n dreapta, după cum știi prea bine. Partenerii mei au intrat la idei și mi-au cerut să dau de el, am spus, ridicînd nevinovat din umeri.

— Dacă-l găsești, vreau să știu și eu. În cazul în care mă lămurește care-i treaba cu Kam, e liber la program. Dar dacă te ții de porcării, Malloy, să știi că ți le pun pe toate-n cîrcă: efracție, fraudă bancară, falsă identitate, tot. O să te jupoi de viu, mălai mare ce ești, și află că o să mă ungă pe suflet.

Doar nu eram fleț să-i dau apă la moară. Dewey a deschis ușa furgonetei din interior și am ieșit fără să mai stau pe gînduri, bucurîndu-mă de lumina zilei și de aerul rece de afară. Două miracole unul după altul, mi-am spus în gînd. I-am mulțumit din suflet lui Elaine, convins că datorită ei Pigeyes îmi dăduse drumul.

XV. BRUSHY ÎMI SPUNE CE ARE CHEF, IAR EU PRIMESC CE MERIT

A. Brushy îmi spune ce și cum

Pentru prînzul de vineri, Brushy alesese The Matchbook, un local de modă veche a cărui ambiție era să păstreze, măcar parțial, o atmosferă destinsă în folosul clientelei alcătuită prioritar din oameni de afaceri. De îndată ce intrai, direct de pe stradă, aveai sentimentul că erai acoperit de un văl protector și moale. Tavanul era jos, iar absența ferestrelor era compensată de micile pete de lumină proiectate pe tapetul care imita marmura striată, de undeva de deasupra coloanelor de ghips ce împărțeau încăperea. Ospătarii erau îmbrăcați în sacouri negre, purtau papion, nu-ți dezvăluiau care le era numele de botez și nici nu se purtau atît de prietenește încît să te facă să crezi că erau în stare să-ți facă cinste.

După aventuroasa întrevedere cu Pigeyes, avusesem parte de o dimineață relativ calmă, în care mă gîndisem îndelung la cadavrul dispărut din frigiderul lui Bert. Voiam nespus de mult să cred că dispariția nu avea nici o legătură cu vizita pe care o făcusem în apartament, însă îmi venea tare greu să mă conving.

În cele din urmă, am găsit-o pe Lena la bibliotecă. Își pusese picioarele pe un scăunel din lemn de stejar și era absorbită de un impresionant raport federal pe care îl citea cu nesaț, ca pe un roman, avînd acel aer ușor distant al tuturor femeilor istețe. Am întrebat-o dacă avea pașaport și un weekend liber și dacă dorea în continuare să

lucreze la acel caz legat de curse și meciuri, pe care îl descoperise interceptînd codul de comunicare al agenților de pariuri prin Infomode. S-a arătat entuziasmată. Am procedat pe cale ierarhică, așa cum se face de obicei în firmele de avocați (ca să eviți urechelile și să-l expui pe altul), și i-am spus să sune la agenția de voiaj de la TN și să tragă toate sforile necesare ca să putem pleca duminică spre Pico Luan și să ne rezervăm locuri la un hotel cumsecade, dacă se poate chiar pe plajă. M-a ascultat în liniște și chiar a luat notițe.

— Iată-ne și aici, am spus, după ce m-am așezat lîngă Brushy într-un separeu situat în fundul localului.

Șeful de sală o întîmpinase pe Brushy spunîndu-i pe nume și ne condusese într-un colț mai retras, unde încăperea avea o mică terasă și unde existau o coloană și o plantă exotică menite să ne confere ceva mai multă intimitate. Masa era împodobită cu niște șervete mari de pînză, cu o lumînare splendidă, ca un suvenir priapic, și cu o față de masă uriașă, apretată ca un guler de prelat și care ajungea pînă la podea. M-am uitat în jur și m-am minunat. Pentru zona în care ne aflam, The Matchbook era un local a-ntîia. Cu cîțiva ani în urmă aș fi cedat bucuros ispitei și aș fi băut una mică în timpul pauzei de prînz, chiar dacă asta m-ar fi scos din circuit pentru tot restul zilei. Am întrebat-o pe Brushy cînd fusese aici ultima oară.

— Ieri, mi-a răspuns ea. Cu Pagnucci.

Uitasem cu desăvîrșire.

— Și cum a fost?

— Ciudat, a declarat Brushy.

— Ce-a vrut? Să afle bîrfe sau să discute despre bani?

— Cîte puțin din fiecare. Dacă stau să mă gîndesc bine, cred că a încercat să afle de ce prînzesc atît de des cu Krzysinski.

— Dumnezeule, sper că i-ai tras două perechi de palme.

Mi-a strîns un genunchi suficient de puternic ca să mă apuce durerea.

— N-a sărit peste cal. A fost o problemă de afaceri, atîta tot.

— Pagnucci? Ce surpriză. Și de fapt ce a dorit să știe?

— Mă rog, mi-a zis că e o perioadă tulbure pentru firmă și m-a întrebat ce cred din punctul de vedere al practicii și experienței personale. Mi s-a părut că vrea să provoace o discuție despre administrație în general. Și nu numai.

— A încercat să vadă dacă se poate baza pe tine în cazul unei crize sentimentale?

— Într-un fel. Am impresia că s-a străduit să creeze un context. Mai cu seamă că se apropie și împărțeala, știi povestea. Însă din felul cum a pus problema la sfîrșit, cred că îl interesa dacă relația mea cu Tad e suficient de statornică pentru ca TN să rămînă clientul meu, indiferent ce s-ar întîmpla.

— Indiferent ce s-ar întîmpla?

— L-am citat din memorie.

Am căzut pe gînduri cîteva clipe. Brushy și Pagnucci, cei doi italieni în ascensiune, expertul în litigii și tartorul finanțelor, ar fi putut face o echipă redutabilă.

— Chiar a spus chestia asta? Că se gîndește să-și facă bagajele și să te ia cu el?

— Mack, acum vorbim de Pagnucci. Știi că abia poți să-i scoți cîte un cuvînt cu cleștele. A dat impresia că vorbește dintr-un fel de curiozitate dezinteresată.

— Ca un joc de societate, gen „cum ar fi dac-ar fi"?

— Exact. Iar eu i-am tăiat macaroana. I-am spus că țin la parteneri, că sînt mîndră de ceea ce fac și că nu-mi pierd timpul gîndindu-mă la chestii de soiul ăsta.

— Bravo ție. Nici Leotis nu s-ar fi descurcat mai bine. Măcar i-a fost rușine?

— A fost întru totul de acord și a îngăimat un fel de aprobare, ca și cum povestea asta nu l-ar fi afectat deloc.

— Carl crede în mod sigur că, dacă nu dau de Bert, ne putem lua adio de la bani. Iar în cazul ăsta TN ne-ar saluta din mers, iar firma s-ar duce de rîpă, nu?

— Poate. Probabil că în clipa asta se rezumă să fie precaut și să privească problema din toate unghiurile. Doar îl știi pe Carl.

— Poate că *știe* că n-o să-l găsesc pe Bert.

— Cum ar fi cu putință?

N-am știut să răspund logic și la întrebarea asta. Mai cu seamă după ce Carl fusese de acord cu deplasarea mea în Pico.

Am profitat de sosirea ospătarului și am comandat niște ceai de la gheață, după care Brushy s-a răzgîndit și a cerut vin alb. Am studiat apoi meniurile legate într-o imitație de piele și cu un cotor împodobit la ambele capete cu cîte un ciucure, zăbovind cîtva timp asupra paginilor veline, acoperite cu un scris caligrafic și ordonat. Eram în continuare nedumerit de jocul făcut de Pagnucci, însă cînd am revenit asupra subiectului Brushy nu mi-a lăsat loc de întors.

— Mack, chiar crezi că am vrut să luăm prînzul împreună ca să vorbim de Pagnucci?

I-am răspuns că, dacă aș fi crezut așa ceva, probabil că nici n-aș fi venit.

— Vreau să încerci să fii serios față de un anumit lucru, a continuat ea. Ieri mi-ai rănit sentimentele.

Nu m-am putut abține și, în forul meu lăuntric, m-am retras sub carapace, acționînd în virtutea unui vechi mecanism retractil. Urmă o nouă predică din partea unei femei pe care o dezamăgisem și care găsea de cuviință să-și exprime nemulțumirea. Eram în pericol de a recurge la o reformulare feministă a impertinentelor mele remarci legate de modul în care schimba așternuturile și o dată cu ele și partenerii.

— Uite ce-i, Brush, am crezut că am depășit faza asta. E vorba de tine, de mine și de prietenia noastră veșnică.

— Exact aici e buba.

S-a întors spre mine cu un aer aparent degajat, făcînd în așa fel încît să ne apropiem și mai mult și să ni se atingă genunchii. Stătea cu spatele la peretele cel mai apropiat, își proptise un brat de partea superioară a banchetei și își sprijinise chipul plin și părul moale de o mînă, într-o postură cît se poate de ademenitoare. Părea sinceră și prietenoasă, ca o adolescentă după prima întîlnire amoroasă.

— Am crezut că, în clipa cînd o să te apuci iar de prostii, o s-o faci cu mine, Malloy.

A trecut ceva vreme pînă să înțeleg unde bate.

— Chiar așa?

Se pare că era vorba de unul dintre acele acorduri tacite dintre bărbat și femeie pe care nu le sesizam niciodată.

— Chiar așa, a răspuns ea, bosumflîndu-se și arătînd și mai atrăgătoare ca pînă atunci.

— Am crezut că am pierdut trenul, Brush, asta a fost. Am fost convins că era un capitol încheiat.

— În ce mă privește, am crezut că abia l-am început.

Ochișorii ei erau luminoși, plini de viață și gata să treacă prin mine ca un sfredel. Aidoma unei instituții mărețe, indiferent dacă era vorba de o universitate renumită sau de președintele Statelor Unite, Brushy avea darul de a putea fi foarte rar refuzată în mod categoric. Potrivit atotștiutorilor alături de care lucrasem ani de zile, de-a lungul anilor Brushy își rafinase invitația pînă cînd o adusese la formula ideală: „Mă întreb dacă s-ar cuveni să-ți dau voie să faci dragoste cu mine". Buimacii sau cei sincer neinteresați de o asemenea perspectivă puteau da înapoi fără ca vreuna dintre părți să fie efectiv prejudiciată. Eram înduioșat de faptul că era dispusă să-și asume riscul și totodată derutat atunci cînd eram părtaș la o emoție autentică. În timpul în care am încercat să-mi revin, Brushy a preluat inițiativa, ca de obicei.

— Asta în cazul că există, totuși, o scînteie, a spus ea.

În aceeași clipă i-am simțit degetele prinzîndu-mi una din coapse în menghina lor seducătoare, iar apoi, fără să-și dezlipească privirea de a mea, și-a desfăcut palma și mi-a acoperit punctul sensibil. M-am trezit că îmi umblă la ciocănitoare și că o învrednicește cu ceea ce aș putea numi, date fiind împrejurările, o strîngere afectuoasă. Mă lămurisem definitiv de ce voia să stea într-un loc unde fața de masă ajungea pînă la pămînt.

Cum ar fi trebuit să reacționez? Adrenalina și șocul resimțit mi-au inspirat o stare de spirit cu totul aparte, un fel de nebunie pe care acum o pun pe seama conștiinței faptului că jucam pe o miză cu adevărat importantă. După cum știusem dintotdeauna, Brushy era o femeie pe cinste, iar eu m-am amuzat în sinea mea de asemănarea izbitoare cu tabloul pe care mi-l imaginasem în legătură cu ea și Krzysinski. Numai că Brushy avea acel talent (indispensabil tuturor femeilor seducătoare) de a identifica fanteziile erotice ale bărbaților și de a se comporta în consecință, fără a se simți înjosită în vreun fel.

— Aș zice că o scînteie există în mod sigur, i-am declarat, fascinat în continuare de privirea ei fixă, de ochii aceia verzi și de licărul șăgalnic și cochet pe care nu puteam să nu-l observ. Aș mai zice și că ai fi un cercetaș pe cinste.

— Un cercetaș?

— Păi sigur, fiindcă dacă mai cercetezi mult pe ce-ai pus mîna, o să te alegi și cu altceva decît cu o scînteie.

— Asta și sper.

Ajunseserăm nas în nas și ochi în ochi, însă în atmosfera respectabilă de la The Matchbook îmbrățișările erau nelalocul lor. Prin urmare, m-am mișcat puțin pe banchetă, i-am mîngîiat genunchiul și vîrful degetelor și pe urmă, aplecîndu-mă și mai mult în față, ca și cum aș fi vrut să-i spun o glumă în șoaptă, mi-am furișat mîna printre pulpele ei calde pînă la punctul zero al feminității, insuficient protejat de chiloțeii subțiri și moi la pipăit. Am privit-o țintă, am continuat s-o pipăi și la un moment dat am strîns-o tare, făcînd-o să tresară spasmodic. A continuat să mi se uite în ochi, extrem de amuzată, în vreme ce am reușit să sfîșii materialul chiloților și să-mi strecor vîrfurile a două degete între labiile deschise ca prin farmec.

— Oare nu asta înseamnă egalitatea în drepturi? a întrebat ea.

— Posibil. Dar vezi tu, Brush, am ajuns mai departe ca tine. Trăim în continuare într-o lume a bărbaților.

— Aha, a făcut Brushy și s-a lăsat un pic pe spate, prinzîndu-se cu mîinile de fața de masă și acoperindu-mi astfel mîna care dispăruse deja sub șervețelul de pînză pe care și-l pusese deasupra fustei.

Și-a deschis meniul și l-a proptit între propria-i talie și marginea mesei, asigurîndu-se în acest fel că gradul de intimitate dintre noi era și mai mare. După aceea și-a mișcat șoldurile și și-a depărtat genunchii, aprinzîndu-și o țigară și ridicîndu-și paharul cu vin. A rămas în fața mea în aceeași poziție avînd privirea intensă a unei femei care iubea viața redusă la esență.

— N-aș zice că sînt întru totul de acord, a rostit ea.

B. Ce ziceți, am dat lovitura?

În camera de la Dulcimer House, lucrurile au decurs binișor pînă cînd mi-am dat jos chiloții. În clipa aceea Brushy a scos un țipăt și și-a acoperit gura cu amîndouă mîinile.

— Ce-i aia?

A arătat spre mine și mi-am dat seama că n-o făcuse fiindcă fusese peste măsură de impresionată.

— Ce anume?

— Spuzeala aia.

M-a luat de mînă și m-a dus pînă în fața oglinzii. Iată-mă cu o semierecție caraghioasă și cu o erupție care pornea de undeva de lîngă șold, se lățea ca o insulă văzută din avion și dispărea în imediata apropiere a părului pubian. M-am holbat preț de cîteva clipe, simțind că se pune la cale o conspirație mîrșavă împotriva mea. Abia după aceea mi-am dat seama ce se întîmplase.

— Afurisita aia de Baie Rusească.

— Hopa, a făcut Brushy.

Cînd am vrut să mă apropii de ea, s-a dat înapoi ostentativ.

— E o dermatită, am explicat. Nimic grav. Nici măcar n-am știut c-o aveam.

— Așa spun toți.

— Brushy.

— Ai face bine să te duci la doctor, Mack.

— Ai inimă, Brushy.

— Sîntem în anii nouăzeci, Mack.

A făcut cîțiva pași prin cameră, așa goală cum era. A scotocit printre haine și m-am temut că voia să se îmbrace, însă mi-am dat seama că, de fapt, căuta o țigară. S-a așezat la o oarecare distanță de mine pe un scaun tapițat cu brocart și a început să fumeze goală, proptindu-și un călcîi de materialul delicat al scaunului și lăsînd anumite substanțe lichide să se scurgă încet pe mobilierul de calitate. Probabil că siluetele stil coadă de mătură sînt bune pentru vitrinele magazinelor de îmbrăcăminte, însă o femeie despuiată și dispunînd de proporțiile rubensiene ale lui Brushy reprezintă, fără dubiu, o priveliște reconfortantă. Eram în continuare excitat și gata de atac, însă din felul în care se uita la mine am priceput că zenitul activității sexuale fusese deja atins la prînz. M-am întins pe pat și am început să gem, ferm convins că aveam tot dreptul s-o fac.

— Mack, nu te purta așa, mi-a reproșat Brushy. Mă faci să mă simt prost.

— Asta și vreau, zău dacă nu.

— N-o să dureze decît cîteva zile, m-a consolat ea.

Mi-a dat numele unui medic și mi-a spus că mi-ar fi putut prescrie cele cuvenite și la telefon. A adoptat un ton autoritar, așa că am renunțat la celelalte întrebări pe care aș fi vrut să i le pun, știind că nu i-ar face deloc plăcere.

În cele din urmă, m-am potolit, recufundîndu-mă relativ iute în starea de spirit inițială a unei triste funciare și incomensurabile. Mi-am ațintit ochii în tavanul frumos împodobit de la Dulcimer House, unde, ca o ironie a soartei, ornamentele din ghips preluau în lumina difuză forma unor mădulare alburii și erecte. Cum am spus deja, mai veniserăm aici o dată și realizaserăm o performanță asemănătoare. Simțisem de la bun început că făcuserăm o greșeală intrînd în același hotel, plimbîndu-ne la fel de încet pe trotuar, ușor crispați la gîndul că urma să facem un lucru care nu se cuvenea, încercînd din nou, înainte de a ajunge la recepție, să părem altceva decît doi oameni care vor să se reguleze, dînd cu ochii de același recepționer sicofant și alegînd același gen de cameră cu un mobilier încărcat, puțin prea vechi ca să mai corespundă gusturilor actuale. Ce era asta dacă nu o nouă expresie a neputinței de a te integra? Mă simțeam prizonierul propriilor cicluri de viață.

— Acum două seri m-am îmbătat, Brush, am spus deodată. Ce părere ai de asta?

— Nu tocmai grozavă.

Am fost convins că nu voise să spună că nu prea îi stătea în obicei să aibă păreri. Cînd mi-am întors capul ca s-o văd stînd pe scaun goală și fumînd în continuare, am înțeles din expresia ei netulburată că nu reușisem s-o iau prin surprindere.

— Ieri arătai destul de rău, a spus ea, întrebîndu-mă apoi dacă îmi făcuse plăcere.

— Nu în mod special, am răspuns. Dar am impresia că nu mai pot să scap de gustul ăla din gură.

— Crezi c-o s-o mai faci încă o dată?

— Nu, am spus, adăugînd apoi, ca și cum asta mi-ar fi putut oferi un ascendent asupra ei: Deși n-ar fi exclus.

Am rămas tolănit, simțind întreaga greutate a corpului meu hiperdolofan, pîntecul rotund ca o minge medicinală și pungile de grăsime care mi se depuseseră pe spate și deasupra șoldurilor.

— Încă nu te-ai săturat? am întrebat-o pe Brushy. Iarăși un avocat irlandez, iarăși un beţiv irlandez. Eu, unul, m-am plictisit să fiu eu însumi și să dau atîtea rateuri în stilul meu caracteristic. E o oboseală care nu dispare în somn și care, după ce mă trezesc, parcă se accentuează. Nu pot să nu mă gîndesc ce frumos ar fi să pot începe totul de la capăt. Să nu mai am trecut, e singurul lucru care mă mai atrage la ora asta.

— Mă mîhnești cînd vorbești așa, a rostit Brushy. Nu-ți stă bine deloc. Nu faci decît să cerșești cuvinte frumoase din partea celorlalți, în ideea că pînă la urmă o să găsești pe cineva care să-ți spună că nu e nimic în neregulă cu tine.

— Nu, nu-i adevărat. Nici n-aș putea să cred așa ceva.

— Ești un tip cumsecade, Malloy. Și pe deasupra un avocat bun.

— Nu, am răspuns, te contrazic în ambele cazuri. Drept să-ți spun, Brushy, nici nu cred că mai sînt potrivit cît de puțin cu statutul de om al legii. M-am săturat de dosare, rapoarte și facturi. E o viață în alb și negru, iar eu sînt genul de om căruia îi plac culorile.

— Haida-de, Mack. Ești unul din cei mai capabili avocați ai firmei, cînd îți pui mintea.

Am scos un sunet nelămurit.

— Pe vremuri, erai mereu în priză. E imposibil să nu-ți fi plăcut, măcar în parte.

În perioada cînd beam vîrtos, munceam în draci, adunînd între două mii două sute și două mii patru sute de ore lucrate efectiv pe an. Stăteam la birou pînă la opt seara și în baruri pînă la miezul nopții, după care, la opt în dimineața următoare, eram înapoi la Needle. Lucinda îmi aducea și niște Bufferin o dată cu cafeaua. Acesta a fost unul din obiceiurile la care am renunțat cînd m-am dus la dezalcoolizare, decis să-mi modific cursul vieții. Am început să ajung acasă la ora șase în fiecare zi și să am mai mult timp pentru soție și copil. Iar la nici un an după aceea am divorțat. Nu trebuie să fii Albert Einstein ca să-ți dai seama ce dovedește acest lucru.

— Vrei să știi adevărul? am întrebat. Nu mai țin minte. Nici măcar nu mai am habar cum e să fii ocupat. De asemenea, nu-mi mai aduc aminte ce poziție ocupam

în cadrul firmei înainte ca Jake să ajungă la concluzia că nu eram bun de nimic.

— Ce vrei să spui? Ești supărat fiindcă nu-ți dă de lucru chiar în momentul ăsta? Crede-mă, Mack, ai în față un viitor strălucit dacă te gîndești la clientul ăla. Krzysinski te respectă. E nevoie doar de timp și după aceea lucrurile o să se aranjeze.

Iar Krzysinski. Am rămas pe gînduri cîteva secunde, după care m-am decis să dau cărțile pe față.

— Uite ce e, Brush, nu există nici un fel de viitor. Jake nu mi-a mai dat de lucru fiindcă știe că, dacă cineva de la G & G o zbîrcește, oalele se sparg în capul lui și fiindcă e de părere că nu sînt bun nici să prind o măslină în farfurie.

— Nu-i adevărat.

— Ba este, am spus. Și probabil că are dreptate. Nu mă înțelege greșit, îmi place să mi se încredințeze cazuri, să mă ridic și să vorbesc în fața unui mare juriu, să fac gesturi cît mai expresive și să văd dacă reușesc să-i determin să mă iubească. Dar nimeni nu mai e sigur — nici măcar eu însumi — că pot să rezist la stres și să rămîn cu mintea trează. Dincolo de toate astea, nu prea văd ce trebuie să-mi placă. Mă gîndesc la bani, atîta tot.

Nu mă simțeam deloc în largul meu, în timp ce stăteam întins pe pat și rosteam aceste adevăruri în gura mare. Însă știam că atinsesem un alt punct vulnerabil. Banii reprezentau un lucru chiar mai rău decît băutura sau cocaina. Dumnezeule, cînd începeai să cheltuiești simțeai că pur și simplu nu mai poți să pui frînă. Te duceai la croitor, îți cumpărai un automobil Beemer și eventual îți alegeai o căsuță la țară și găseai unul sau două cluburi care să nu fie atît de exclusiviste încît să-ți refuze accesul. Iar la scurt timp după aceea, te trezeai că începi să cotrobăi prin sertare și să cauți niscai mărunțiș cu care să-ți plătești taxa de la bridge. Asta ca să nu mai pomenim de situația cînd, beat fiind, îți întorceai buzunarele pe dos sub felinarul de la intrarea în casă ori de cîte ori te întorceai de la bar, întrebîndu-te detașat unde naiba s-or fi dus toate acele bancnote de douăzeci (precum și cheile de la casă, pe care mi-am dat seama la un moment dat că le aruncasem în cutia de tablă a unui cerșetor). Acum ajunsesem să am o fostă soție cu o mașină de fabricație germană și o casă la țară, fiindu-i recunoscător lui Dumnezeu

fiindcă îmi dăduse ocazia să plătesc pensie alimentară și că nu cîștigam bani nemunciți.

— Asta e valabil și pentru ceilalți, a spus Brushy. Toți ne gîndim la bani într-o oarecare măsură. E un lucru care face parte din viața de zi cu zi.

— Ba nu, am răspuns. Ai vorbit serios cînd i-ai spus chestia aia lui Pagnucci. Îți place. Îți place la nebunie la G & G. Ai lucra și gratis dacă ar fi nevoie.

A făcut o grimasă, dar și-a dat seama că o prinsesem la cotitură.

— De unde ți se trage? am întrebat-o. Zău așa, eu n-am simțit asemenea chestii niciodată. Toate procesele astea în care fiecare își arată mușchii m-au lăsat rece. Ce te excită în halul ăsta? Legea?

— Exact, legea, a răspuns ea, dînd din cap, mai mult pentru sine. Toate lucrurile astea, binele și răul. E ceva șic.

— Șic?

Brushy s-a apropiat de pat și s-a întins lîngă mine, cu fața în jos. Avea picioarele nițeluș strîmbe și pielea departe de a fi perfectă, dar chiar și în aceste condiții mi se părea că arată grozav. Am bătut-o ușor pe fund și a zîmbit. Am simțit din nou că nu-mi mai încap într-o anumită parte a pielii, dar am înțeles că era inutil. În plus, mintea i se fixase deja asupra legii și, așa cum tocmai îi spusesem, asta era marea iubire a vieții ei și nu alta.

— E vorba de o grămadă de lucruri, a continuat ea. Toate la un loc. Banii. Munca în sine. *Lumea.* Știi cum e cînd ești copil: vrei să trăiești într-o poveste și să-ți împarți căminul cu Albă ca Zăpada. Exact așa mă simt și eu ori de cîte ori mă trezesc lîngă toți oamenii ăștia despre care am citit în *Journal* și în pagina economică din *Tribune.*

Brushy, Martin, Wash și toată gașca nu scăpau din ochi mișcările și evoluția corporațiilor-gigant ale Americii — indiferent că era vorba de finanțe, cîștiguri, profituri sau promovări — și se dovedeau la fel de lacomi ca amatorii de seriale lacrimogene, devorînd întregul *Journal* și toată presa locală în fiecare dimineață, cu o rîvnă pe care eu o simțeam doar pentru paginile de sport.

— Ca Krzysinski.

Brushy mi-a aruncat o privire în care se ghicea un avertisment nerostit, dar mi-a răspuns netulburată:

— Întocmai. Ca Krzysinski. Iar acestor oameni le *place* de mine. Ce-i drept, și mie de ei. Vreau să spun că nu pot să uit ce fleață eram cînd am ajuns aici. Eram singurul avocat de sex femeiesc de la litigii și eram speriată de moarte. Ții minte?

— Mi-ar fi imposibil să uit.

Se arătase la fel de înflăcărată ca soarele care arde calm, deși se îndreaptă inevitabil spre apus. Știa foarte bine că era o femeie pusă să trăiască într-o lume a bărbaților — cu puțin timp înainte ca semenele ei să declanșeze goana după aurul Facultății de Drept — și își analiza perspectivele cu un amestec emoțional exploziv, compus dintr-o hotărîre exemplară și o neliniște devastatoare. Era singura fată a unei familii cu alți patru copii, cu toții băieți, doi mai mari, alți doi mai mici, iar situația ei de la firmă era cvasicomparabilă cu cea de acasă, unde micile sau marile dileme nu conteneau defel. De îndată ce făcea un lucru sclipitor, dădea fuga la unul din confidenții ei — indiferent că eram eu sau altcineva — și explica, sinceră pînă la absurd, că fusese vorba de o întîmplare ce nu avea să se repete niciodată, avînd grijă totodată să se declare supliciată chiar de exigențele sporite pe care le determinase succesul recent repurtat. Simplul fapt că stăteai s-o asculți era o experiență obositoare și incomodă, dar chiar și în acele condiții m-am simțit atras de ea, avînd o reacție greu explicabilă, aidoma moleculelor libere de care vorbesc savanții. Presupun că încă de pe atunci aveam tendința să împărtășesc acest gen de a trece de la o stare de spirit la alta, simțindu-mă fie curajos, fie temător, fie dornic să mă arăt singur cu degetul.

— Iar acum toți acești oameni... *au nevoie* de mine. La un moment dat țin minte că am învins într-un litigiu în care fusese implicată societatea Nautical Paper. Taică-meu lucrase acolo cîndva, cu zeci de ani în urmă, însă după ce am cîștigat am primit o scrisoare de la Dwayne Gondolph, președintele executiv, în care mi se mulțumea fiindcă făcusem o treabă atît de bună. Am simțit că mă ia cu amețeală, de parcă aș fi inhalat benzedrină. Am venit la ai mei cu scrisoarea și și-au trecut-o din mînă în mînă. Toată familia a fost impresionată de ceea ce făcusem și recunosc că pînă și eu am fost mîndră de mine.

Am înțeles poate chiar mai bine decît ea ce voia să spună: intrarea în această lume fusese cîștigată cu prea

multă trudă pentru a nu fi apreciată la adevărata ei valoare și era un simbol prea drag pentru a fi perceput drept altceva. În clipa aceea, am surprins-o surîzînd, ca și cum și-ar fi adus aminte de un lucru pierdut în negura vremii. Dumnezeule, ce-mi plăcea de ea. Era grozavă și — mai mult decît atît — avea conștiința valorii. O admiram enorm pentru drumul parcurs și pentru felul cum știuse să ia viața în piept. Am sărutat-o și pe urmă ne-am giugiulit vreo zece minute, goi amîndoi și scăldați de lumina zilei ce pătrundea în nenorocita aia de cameră de hotel, pupîndu-ne oarecum cu sfială și atingîndu-ne cu mîinile. Am ținut-o strîns cîteva clipe, iar apoi mi-a comunicat că trebuia să plecăm. Aveam de lucru și treburile de la G & G nu suportau amînare.

Am rîs amîndoi cînd și-a vîrît pumnul prin gaura pe care i-o făcusem în chiloței. Oricum, și i-a pus și m-a întrebat ce progrese făcusem în găsirea lui Bert.

— N-o să-l găsesc, i-am răspuns.

S-a arătat nedumerită, așa încît i-am mărturisit ceea ce nu spusesem încă nimănui — că eram convins că Bert murise.

— Cum adică? a făcut ea. Și atunci, cine are banii?

Am observat că avusese nevoie doar de o secundă ca să ajungă la întrebarea care mie îmi venise în minte abia după o săptămînă.

— Se deschid niște posibilități interesante, nu?

Brushy se așezase între timp din nou pe scaun, pe jumătate îmbrăcată și sprijinindu-se de brocartul elegant. Îmi plăcea la nebunie să mă uit la ea.

— Vrei să spui că, dacă ar ști cineva că Bert a murit, ar putea să dea vina pe el? m-a întrebat după o scurtă pauză.

— Întocmai.

M-am dat jos din pat și mi-am pus pantalonii.

— Însă ar trebui să *știe*, am adăugat. N-au cum să meargă pe ghicite. Dacă Bert și-ar face la un moment dat apariția, ar fi puși într-o situație foarte proastă.

— Și, mă rog, cum ar putea să fie siguri?

Am privit-o cîteva clipe fără să scot o vorbă.

— Te gîndești că l-a lichidat cineva? Din cadrul firmei? Nu se poate să crezi una ca asta.

Sincer să fiu, nici nu credeam. Deși gestul ar fi avut o oarecare logică, nu se încadra în context, lucru pe care am avut grijă să i-l spun și lui Brushy.

— E vorba de simple teorii, nu? Toată povestea asta cu Bert care ar fi murit nu înseamnă nimic altceva, așa-i?

Era limpede că mai voia și alte probe, pe lîngă confirmarea mea. O recunoșteam perfect în modul în care încerca să demoleze ideea asta nepotrivită, ca și cum i-ar fi zdrobit capul unui șarpe care-i ieșise în cale.

— E adevărat că sînt doar teorii, i-am spus, dar ascultă mai departe.

I-am povestit în fine și despre întrevederile avute în cursul zilei precedente, mai întîi cu Jake și apoi cu membrii Comisiei. De data asta am surprins-o cu garda deschisă. A rămas tablou, iar buzele cărnoase au format un cerc al mirării și perplexității. Era prea distrusă ca să se mai obosească să facă pe viteaza.

— Nu se poate, a spus în cele din urmă. Nici în ruptul capului n-o să ajungă la o asemenea înțelegere și n-o să mușamalizeze totul în stilul ăsta. Au un caracter prea bine conturat.

— Wash? am întrebat-o. Pagnucci?

— Dar Martin? mi-a întors-o Brushy.

Venerația pe care o manifesta față de Martin o întrecea chiar și pe a mea.

— O să vezi că o să facă exact ce se cade, a rostit ea.

Am ridicat din umeri. Nu era exclus să aibă dreptate, dar, chiar dacă nu avea, părerea superlativă pe care o nutrea față de parteneri îi făcea cinste. Cu toate acestea, și-a dat seama că nu reușise să mă convingă.

— Și Jake... Doamne, ce porcărie, a mai spus Brushy. El ce ți-a mai făcut?

— Nu-l cunoști pe Jake. Dacă ai fi crescut lîngă el, i-ai fi văzut și cealaltă față.

— Asta ce mai înseamnă?

— Mai știu și eu cîte ceva.

Am căutat la ea în poșetă după o țigară. Eram tentat să-i povestesc episodul cu examenul de barou, dar, gîndindu-mă mai bine, mi-am dat seama că și-ar fi schimbat în

primul rînd părerea despre mine și abia după aceea despre Jake.

— N-ai încredere în el, nu? Asta vrei să sugerezi. Că încă nu e demn de încredere, așa-i?

— Îl cunosc, atîta tot.

A rămas așezată pe scaunul tapițat cu brocart verde, iar neliniștea pe care o încerca i-a potolit considerabil cheful de vorbă.

— Nu-ți place de Jake, este? Toată camaraderia aia de suprafață e praf în ochi. Așa e?

— Cui nu i-ar plăcea de Jake? E bogat, arată bine, are farmec. Tuturor le place de Jake.

— Se vede de la o poștă că ai ceva cu el.

— În regulă. Am ceva cu o groază de lucruri, nu doar cu el.

— Să nu te-aștepți să zic că nu-i așa.

— Sînt un amărît care umblă după mize mici, nu?

Brushy și-a dat seama imediat la ce mă gîndeam: mai auzisem șlagărul ăsta. Textul fusese același, doar interpretarea era alta.

— N-aș zice mize mici. Uite ce-i, Mack, are noroc și basta. Așa se întîmplă în viață, unii au noroc. N-ai voie să-i disprețuiești pe oameni pentru simplul fapt că șansa le-a surîs.

— Jake e un laș. N-a avut niciodată curaj să privească lucrurile în față. Iar eu i-am dat voie să mă transforme și pe mine într-un laș, asta mă supără cel mai mult.

— Ce tot îndrugi?

— Îți spun cum e cu Jake.

Am țintuit-o cu privirea. În clipa aceea mi-am dat seama că devin meschin — moștenirea maică-mii — și sînt convins că Brushy a observat și ea același lucru. S-a încălțat și și-a închis poșeta cu un gest ultimativ. Oricum, fusese prevenită.

— Rămîne ca de la client la avocat, bine? a întrebat în cele din urmă. Mă refer la toată povestea, inclusiv la faptul că Jake vrea să nu zicem pîs.

De data asta, din voce îi dispăruse orice urmă de bună-dispoziție, iar mesajul era cît se poate de clar: informațiile acestea trebuiau să rămînă confidențiale. Nu avea

voie să le repete în fața celor de la TN și nici a altcuiva. În acest fel, Comisiei de Disciplină i-ar fi fost imposibil s-o critice pentru tăinuire și pentru refuzul de a face un lucru pe care, din punct de vedere etic, nu aveam cum să-l omitem.

— Așa e, Brushy ești acoperită. N-ai cum să intri în rahat.

— Nu asta am vrut să spun.

— Ba da, am contrazis-o, făcînd-o să renunțe să mai zică și altceva.

Am simțit chiar în clipa aceea că sînt copleșit de o formă cunoscută de melancolie, pornită de undeva din regiunea inimii. Nu-i așa că viața era minunată? Fiecare pentru el și la naiba cu toți ceilalți. Mi-a venit să mă fac una cu cuvertura brodată și grea de pe pat, pe care nici măcar nu apucaserăm să o dăm la o parte, și n-am reușit să-mi întorc privirile spre Brushy.

Într-un tîrziu, tot ea a fost cea care s-a așezat lîngă mine.

— Nu vreau să-mi mai spui nimic despre toate astea. Mă faci să mă simt ciudat și să fiu derutată. Seamănă mult prea mult cu ce am trăit acasă. Și habar n-am ce să fac și cum să reacționez. Să știi că nici chiar eu nu sînt perfectă, a adăugat, atingîndu-mi mîna.

— Știu.

A tăcut cîteva clipe, după care și-a continuat ideea.

— Cred că lucrul ăsta e înfricoșător și ne-a scăpat tuturor de sub control. În proporție de sută la sută. Și îmi fac griji pentru tine.

— Nu te neliniști. Chiar dacă vorbește gura fără mine, Brush, pînă la urmă reușesc să-mi port singur de grijă. Sînt la fel ca tine, am adăugat, privind-o.

Nici eu și nici ea nu ne-am putut da seama cît adevăr conțineau cuvintele astea. S-a apropiat de scaun și și-a luat poșeta, după care, reflectînd mai atent, s-a aplecat asupra mea și m-a sărutat. Se hotărîse să mă ierte, convinsă că încă se puteau rezolva toate. I-am ținut mîna într-a mea preț de o clipă, înainte să iasă pe ușă și să mă lase singur pe patul din camera aceea de hotel.

XVI. ANCHETA SE APROPIE DE PUNCTUL CULMINANT, ANCHETATORUL MAI FACE UN PAS

După-amiaza petrecută cu Brushy a lăsat urme adînci înăuntrul meu, iar dorința pătimașă și neprefăcută m-a copleșit cu o forță nebănuită. Am petrecut o bună bucată de timp negăsindu-mi locul, ca un adolescent ieșit din pubertate. Eram fermecat de însăși amintirea calităților impresionante ale lui Brushy ca persoană, de mirosul plăcut al parfumului ei ușor și al cremei de piele, precum și de transmiterea în stare pură a unei forme încă nenumite de impuls electromagnetic emis de corpul omenesc, care continua să-mi țină pieptul și șalele într-o tensiune de care aproape că uitasem. În aceeași noapte, am sunat-o acasă imediat după ce am ajuns la mine, însă a răspuns robotul. Mi-am spus că era foarte posibil să fi rămas la serviciu și n-am avut curajul să formez numărul de la firmă.

L-am sunat pe medicul recomandat de ea și acesta mi-a prescris un unguent, după care m-am dus la toaletă ca să-mi ofer un alt fel de tratament *manu propria*. Pradă amintitului fior erotic, m-am trezit în scurt timp în mijlocul altor activități, pe care îmi vine greu să vi le descriu în amănunt. Am transpirat în baie, închipuindu-mi că făceam dragoste nebunește cu o femeie pe care o ținusem goală în brațe cu doar cîteva ore în urmă, și m-am întrebat din nou ce-o să se aleagă de viața mea.

Tocmai mă reîmpachetasem cînd am sesizat zgomotul unui motor care torcea discret sub fereastră. Am simțit imediat un fel de junghi al vinovăției care pe maică-mea ar fi făcut-o cel mai fericit om de pe planetă și am înghețat la gîndul că Lyle și amicii lui mi-ar fi putut vedea forma nedeslușită prin geamul de la baie. Oricine m-ar fi zărit luminat din spate și cîntînd la propriul saxofon s-ar fi distrat pe cinste. Am auzit ușa de la intrare trîntindu-se și m-am gîndit preț de o clipă să rămîn încuiat în closet. Însă nu acesta era modul meu de a-l aborda pe Lyle. Indiferent de situație, simțeam că era de datoria mea să-l fac să-și coboare primul privirile.

Am dat nas în nas cu el în timp ce urca în grabă scările. Deși părea la fel de șleampăt ca de obicei, am avut, totuși, impresia că era puțin mai îngrijit. Am bănuit că venise cu o fată. Își pieptănase claia de păr și-și pusese pe el o jachetă de piele a poliției din Kindle County; nu era cea pe care o purtasem eu cu ani în urmă, ci una pe care o cumpărase de la magazinul polițiștilor, situat pe Murphy Street, și pe care o îmbrăca ori de cîte ori simțea nevoia unui comentariu nerostit asupra vremurilor cînd i se păruse că dusesem o viață cît de cît autentică. A trecut valvîrtej pe lîngă mine, mormăind ceva de neînțeles.

— Mama e jos, a repetat, văzînd că nu prinsesem mesajul.

— Mama?

— N-o mai ții minte? Nora? A venit să-și scoată odorul în oraș.

M-am întrebat dacă faptul că Lyle începuse să trateze cusururile părinților cu umor în loc de tradiționalul dispreț nediluat era un semn bun. Rămăseserăm pe coridorul slab luminat în care dădeau dormitoarele de la etaj și, după ce a mai făcut cîțiva pași, neprețuitul meu fiu s-a întors spre mine și mi-a adresat un rînjet de rău-augur.

— Ia zi, tipule, ce dracu' făceai la closet adineauri? Era cît pe-aci să punem pariu.

— Tu și maică-ta? am întrebat.

Am recurs la toată demnitatea pe care știam cîndva s-o probez în instanță și i-am spus că îmi suflam nasul. Sincer să fiu, nici nu l-a interesat răspunsul meu, dar, de îndată ce a ajuns la capătul coridorului și a ieșit din raza

mea vizuală, mi-a fost atît de rușine, încît am crezut că o să-mi pierd echilibrul și o să vin de-a dura pe scări. Eterne umilințe și rare mîntuiri. Oare gîndul că sexul te bagă întotdeauna în bucluc e de proveniență strict catolică? Dumnezeule, mi-am spus. Dumnezeule, ce episod penibil — un băiat și mama lui făcînd pariu că tatăl s-a închis în baie și s-a apucat de lucru manual. Am coborît scările în cea mai convenabilă stare de spirit pentru o întrevedere cu fosta mea soție.

Nora stătea în lumina intensă a intrării din față, încadrată de ornamentele albe în relief și de ușa dublă, ținîndu-și poșeta în mînă și neîndrăznind să mai facă vreun pas. Am sărutat-o pe obraz și a primit gestul cu un stoicism legendar.

— Cum îți merge? m-a întrebat.

— La fix, am rostit. Ție?

— La fix.

Serviciu-voleu. Iată-ne la fel de înstrăinați ca un eschimos și un aborigen, deși trecuseră douăzeci și unu de ani. După tot felul de coafuri, care mai de care mai fistichii, Nora își lăsase părul drept fără să-i mai facă ceva, semănînd într-o oarecare măsură cu fetișcanele alea din Japonia care dau impresia că și-au înconjurat mutrițele cu o masă de abanos lăcuit. În plus, renunțase și la farduri. O vedeam suficient de rar ca să mi se pară că începuse să arate altfel. Dat fiind că nu ne mai întîlneam în fiecare zi, eram în stare să observ mai ușor cum lucrase timpul asupra ei. Avea deja un început de gușă, iar ochii începuseră să i se înfunde în orbite. Oricum, în general arăta bine, deși se vedea cît de colo că nu era deloc în largul ei venind aici.

Nora începuse o viață nouă, pe care o considera incomparabil mai bună și mai adevărată decît deceniile petrecute alături de mine. Alți amici, alte preocupări, pulsul marilor orașe, tot tacîmul. Fără îndoială că asista la o sumedenie de prelegeri și lua parte la nenumărate întrevederi și recepții, avînd deja un cerc de prietene intime. Sînt convins că treceau multe zile pînă să se gîndească la mine sau la Lyle. Cu toate acestea, îi fusese suficient să pună piciorul în casa mea ca să se simtă năpădită de ceva

amenințător — bănuiam că nu era vorba nici pe departe de nostalgie, ci de teroarea produsă de gîndul că ar putea fi închisă din nou aici, departe de eul adevărat pe care tocmai și-l descoperise.

— Poți să stai jos, am invitat-o, făcînd un gest larg spre camera de zi.

— Nu durează mult. Lyle a vrut să se oprească și să caute niște bani. Vrea să mergem undeva.

— Bani?

Nici n-am apucat să rostesc cuvîntul fatal și am și auzit niște pași deasupra mea. Lyle intrase la mine în cameră și începuse să cotrobăie. Nora și-a dat și ea seama și a recurs la una din grimasele acelea fals contrariate pe care le vezi atît de des în serialele de televiziune.

— Să nu crezi că s-a schimbat, i-am declarat. Nici vorbă.

Firescul acestei observații a părut să ne prindă pe amîndoi nepregătiți. Am recunoscut acel fior tragic care și în trecut fusese cît pe-aci să ne doboare de fiecare dată cînd discuția ajunsese la subiectul în cauză. În ce-l privește pe Lyle, nu-ți puteai imagina sub nici o formă ce anume îi rezerva viitorul. Felul lui de-a fi îndemna la bănuieli sumbre, făcîndu-ne să credem că nu aveam pur și simplu un copil nefericit, ci o ființă — așa cum am întîlnit deja cu toții în viață — ce se dovedește a fi mutilată sufletește și incapabilă pînă și de meschinele funcții ale existenței, cum ar fi angajarea la un loc de muncă sau găsirea unui partener de viață, care pînă la urmă ne îngăduie anumite satisfacții zilnice, indiferent cît de mărunte. În acel moment al recunoașterii, nici Nora și nici eu nu puteam face abstracție de dovada tristă că viețile noastre dăduseră naștere nu doar unui destin ratat, ci și unei relații cauză — efect ale cărei consecințe nefericite nu aveau cum să fie anulate de lege sau de voința individuală, urmînd totodată să afecteze încă o generație sau două.

— Și cine crezi că e de vină, Mack? m-a întrebat Nora.

Dacă am fi fost cinstiți — lucru cu desăvîrșire imposibil — am fi recunoscut că era foarte greu de dat un răspuns pe loc. Am fi putut porni de la bunicul și bunica,

dar n-ar fi avut nici un rost. O cunoșteam bine pe Nora. N-am fi făcut altceva decît să începem un joc al geografiei matrimoniale, în care fosta mea consoartă mi-ar fi arătat cum toate drumurile de pe harta vinovăției duceau la mine și nicăieri altundeva.

— Hai să suspendăm ședința, i-am propus. Să ne luăm în bețe pentru ceva mai puțin previzibil. Ceva nou. Sari peste Lyle, peste bani și peste mine.

— Uită-te la viața ta, Mack. Ești statuia entropiei, așa că ce poți să aștepți de la Lyle?

Se părea că lucrurile observate dincolo de fereastra de la baie îi dăduseră curaj, deși, din cîte-mi aminteam, nu avea obiceiul să aștepte întăriri de acest gen pentru a spune ce gîndea.

Statuia entropiei, mi-am zis. Ce odihnitor e să știi că nimeni nu e vinovat, în afară de tine. Dumnezeule, aproape că uitasem cît de repede știa Nora să se facă nesuferită.

— E cu treizeci de ani mai tînăr ca mine și n-are nici o scuză, spre deosebire de taică-său, care a înghițit destule de la viață.

I-am adresat un zîmbet subțire, iar ea mi-a răspuns schimonosindu-și mutra în fel și chip și dîndu-mi de înțeles că n-o indispunea deloc o controversă chiar în clipa aceea. Ne-am privit cîtva timp fără să mai scoatem vreo vorbă, pînă cînd Lyle s-a întors de sus, a trecut ca vîntul pe lîngă mine, a remorcat-o pe maică-sa și dus a fost.

Rămas singur, m-am instalat în fața televizorului din camera de zi. The Hands jucau împotriva celor de la UW-Milwaukee și, ca de obicei, aveau o primă repriză excelentă, înainte ca încrederea în forțele proprii să-i părăsească, antrenorul și rezervele să se ia cu mîinile de cap și echipa să-și reconfirme rolul de ciucă a bătăilor în campionat. Deși cu ochii ațintiți asupra ecranului, am continuat să spumeg în gînd. Dar-ar dracii în Nora Goggins. Auzi vorbă, entropie. Cine știe de cînd clocise chestia asta. Te puteai aștepta întotdeauna să aibă la dispoziție un focos de o sută de megatone.

Cînd m-am lăsat de băut, Nora a început să-mi spună din ce în ce mai des că nu mai am nici un haz, afirmație

care i-a servit drept principiu călăuzitor în noul gen de relații la care aspira și prin care era în stare nu doar să mă pună cu botul pe labe, ci și să aibă o scuză. Dacă eu nu mai aveam nici un haz, nu-i rămînea decît să se distreze în alt fel. Am trecut la un moment dat printr-o perioadă de șapte weekenduri cînd a fost invitată fără excepție la diverse convenții interne și internaționale, după care m-am trezit că, în plin mijloc al săptămînii, soția mea de nouăsprezece ani încoace pur și simplu n-a mai venit acasă.

În seara imediat următoare, de îndată ce am ajuns acasă, am văzut că în locuință se făcuse curățenie, am simțit în nări mirosul unei mese calde, lucru destul de rar întîlnit, și am înțeles fără mari probleme ce voia să însemne asta: viața își urma cursul firesc. Mesajul implicit era că nu trebuia să pun întrebări. Nici unul din noi nu avea destule degete la mîini și la picioare ca să numere ocaziile de-a lungul celor nouăsprezece ani cînd recursesem, sub o formă sau alta, la același procedeu, în celebrele nopți cînd eram atît de beat, încît uneori îmi venea să mă prind de firele de iarbă ca să nu alunec cu totul de pe suprafața pămîntului, deși de cele mai multe ori barmanul avea atîta minte cît să-i dea Norei un telefon și s-o anunțe. În orice caz, pe la nouă și jumătate mi-am luat inima în dinți și am deschis discuția.

— Am fost cu Jill, a răspuns ea.

Era vorba de Jill Horwich, directoarea și vecina ei de tejghea de după orele de program, cînd colinda barurile.

— Știu că ai început prin a ieși cu Jill. Vreau să știu cu cine ai mai fost în afară de ea.

— Cu nimeni.

— Nu-mi vinde gogoși, Nora.

— Nu-ți vînd. Nu-mi vine să cred, zău așa, a rostit ea, văzînd că încerc s-o fixez cu o privire sfredelitoare, după o rețetă preluată tot de la ea.

S-a ridicat în picioare, mișcîndu-și verigheta pe deget, și s-a oprit într-un colț al camerei de zi, lîngă un frumos aranjament floral alcătuit din gladiole și alte cîteva flori mai puțin cunoscute. Recunosc că în clipa aceea am fost frapat de modul în care te poți lăsa orbit de frumusețe.

— Mack, lasă lucrurile așa cum sînt. Știu că n-am dreptul să ți-o cer, dar n-am încotro.

— Se respinge, i-am răspuns. Te ascult. Adevărul golgoluț.

— Nu cred că ți-ar plăcea să-l afli.

— Ai perfectă dreptate, dar vreau să știu.

— De ce? m-a întrebat ea, aruncîndu-mi o privire înnegurată.

— Păi, cred că e ceva important, de-aia.

A urmat o tăcere pe care tot eu am destrămat-o.

— Ia zi, cine-i individul?

— Nu există nici un individ, Mack.

— Nora, cu cine ai fost?

— Ți-am spus, Mack, am fost cu Jill.

Dacă știți răspunsul corect, apăsați pe buton. Abia în după-amiaza următoare, în timp ce mă aflam la birou și, conform obiceiului, nu eram de folos nimănui, mulțumindu-mă să discut ceva cu Hans Ottobee, un decorator interior angajat de firmă ca să-mi schimbe parțial mobilierul din încăpere, mi-am dat seama ce voise să-mi spună Nora. Trec nouăsprezece ani de trai în comun, ești convins că omul de lîngă tine nu mai are nimic necunoscut și pe urmă un individ îți zice o chestie despre o piesă modulară și te trezești că-ți pică fisa, fiindcă imaginea pe care o ai în minte îți sugerează altceva. Întotdeauna mi-a plăcut cubismul. Ce frumoasă e iluzia că poți să vezi toate dimensiunile în același timp.

Întors acasă în seara aceleiași zile, n-am mai așteptat mult, mai ales că gătise iarăși. Mi-am luat porția de friptură din cuptor și am atacat frontal.

— Și de cînd zici că ești așa?

— Cum adică „așa"?

— Scutește-mă. Cînd ai început?

Am izbutit, într-un tîrziu, s-o privesc în ochi, ceea ce însemna că eram foarte aproape de sfîrșitul jocului.

— A existat dintotdeauna, a răspuns Nora, clipind ceva mai des decît de obicei. Din cîte știu, a adăugat după o scurtă pauză.

— Dintotdeauna?

— O mai ții minte pe Sue Ellen Tomkins?

— De la clubul studentelor?

Nora s-a mulțumit să încuviințeze din cap.

— Nu cred că femeile sînt la fel ca bărbații, a explicat ea. N-ai nici o vină dacă nu înțelegi.

— Dumnezeule, am apucat să îngaim.

— Mack, să știi că e nevoie de un curaj incredibil pentru așa ceva.

Se părea că nici nu-i trecuse prin cap că și mie îmi venea destul de greu să ascult asemenea destăinuiri. Oamenii căsătoriți și dispuși să petreacă o mare perioadă de timp împreună sînt nevoiți să accepte o sumedenie de lucruri neplăcute din partea partenerului conjugal: ciudățenii, obiceiuri personale, probleme de sănătate. Pentru unii e o chestiune de toleranță, pentru alții de devotament, iar pentru o a treia categorie (din care fac parte) motivul îl constituie teama de necunoscut. A existat o perioadă cînd am vrut să văd dacă eram capabil să mă adaptez și la această nouă întorsătură. Există oameni — am cunoscut și eu destui — a căror căsătorie poate face abstracție de raporturile sexuale. La urma urmei, am primit o solidă educație catolică. Și nici măcar nu s-a pus vreodată problema unei abstinențe totale. În ce mă privește, n-am privit niciodată lucrurile din punctul de vedere al unei norme statornicite. Nu eram preocupat de faptul că aveam de-a face cu o perversiune sau cu o anomalie care ar fi făcut-o să leșine pe sfînta de maică-mea și nici nu mă arătam dispus s-o felicit pe Nora fiindcă era la curent cu ultima modă în domeniu. Pur și simplu mi s-a părut că rămăseseră îngrozitor de multe lucruri pe care încă nu le știam despre ea. Eram șocat atît de faptul că nu-mi spusese nimic pînă atunci, cît și de propria neputință de a-mi da seama că se schimbase ceva.

Și atunci, cum de rezistase atîția ani alături de bătrînul Mack cel bețiv, ale cărui pînze erau rareori umflate de vîntul poftelor trupești și care, în acele clipe de extaz, se prăvălea pe ea aidoma valurilor ce spală puntea în furtună, urcînd-o pe creasta înspumată a unui orgasm imaginar și semețindu-și catargul în fața portului ei tainic și înmiresmat? Ce fusese în mintea ei în asemenea momente? În ce măsură simulase plăcerea? Mințile isco-

ditoare vor să știe. Am rămas singur în seara aceea mohorîtă, al cărei întuneric era destrămat de lumina schimbătoare, răspîndită de micul ecran pe care meciul se desfășura în continuare, și a cărei liniște era sfîșiată din cînd în cînd de istericalele comentatorului. Am încercat să-mi dau seama ce se întîmplase în toți acești ani și am ajuns la concluzia că mă arătasem admirabil de bun la suflet. Mă îndoiesc că Nora știuse ce să creadă. Mai mult ca sigur că nu fusese deloc în apele ei, fără a se crampona de resentimente și fără a avea o atitudine mai angajată decît era normal. E adevărat că îți vine să te întrebi cum era cu putință să nu știe. Actele sînt guvernate de lege, nu doar de reaua intenție, iar asta e o lecție pe care, vrem nu vrem, trebuie s-o învățăm. În ciuda teologiei catolice, în viața aceasta sîntem ceea ce facem. Probabil că Nora se gîndise din cînd în cînd la prietena ei de studenție și constatase cu surprindere că amintirea ei o stimulase. E foarte posibil să fi pus totul pe seama tinereții aventuroase și a acelui tip de îndrăzneală exaltată care o făcuse să accepte sexul oral cu diverși indivizi pe care îi văzuse o dată sau de două ori în viață, nevrînd să admită că aceste aluviuni ale memoriei fac parte din universul incontrolabil și respingător din mintea oamenilor obișnuiți. În mod cert, avusese perioade cînd își pusese pe șleau întrebarea decisivă — *Oare chiar sînt așa ceva?* — și apoi momente cînd se consolase, făcînd apel la existența certitudinilor: soțul, legăturile din trecut, relațiile prezente, copilul. Nu-i deloc exclus să fi fost mirată de plăcerea simțită atunci cînd Jill Horwich îi pusese pentru prima dată mîna pe umăr și cînd, prefăcîndu-se că nu-și dă seama, îi atinsese ușor sînii. În ce mă privește, asta cred. Nu am știut, indiferent de neîncrederea cu care este întîmpinată această stare — de grație — a ignoranței. Vedem o persoană, auzim o voce și sîntem atrași intim de ele, dar, cu toate acestea, extrem de multe lucruri rămîn necunoscute. Indiferent cît de sîrguincios căutăm și explorăm, misterele persistă. Așa cum ar spune Nora însăși, nu știm precis nici măcar cînd ne uităm în oglindă.

În timp ce mă dedam păcatului originar al bărbatului, s-a întîmplat ca mintea mea necuviincioasă să se gîndească la imaginea celor două femei împreună; chipul lui Jill era îngropat pînă-n sprîncene în părul pubian al Norei, în vreme ce soția mea era răsturnată pe spate și trăia un extaz la care nu putuse decît să năzuiască în clipele cînd fusese alături de mine. Recunosc că văd aceste clipe cu o exactitate indecentă a detaliilor, imaginîndu-mi totul cu ochii Norei și conștient că mi-ar fi fost imposibil să pictez ceea ce mi se derula în minte. După ce mă liniștesc și lucrurile revin la normal, am o stare de spirit proastă și mă simt copleșit de suferință. Și totuși, se întîmplă destul de des ca, în acea clipă incendiară a paroxismului, cînd am în fața ochilor imaginea Norei eliberată în sfîrșit și trăindu-și senzațiile ca și cum ar asculta o muzică diafană, am la rîndul meu impresia că mă înalț, de parcă ar fi posibil să am și eu parte de ceva asemănător.

Iată la ce mă gîndeam pe cînd îmi ațintisem ochii asupra televizorului, năpădit brusc de amintirea zilelor cînd îmi plăcea să trag la măsea și de ura față de tot ce aveam în jur. Refuz să cred că există decoratori mai caraghioși ca irlandezii, care au grijă să-și umple casele cu obiecte mărunte și închise la culoare, cu o grămadă de mileuri și fotografii de familie, cu zeci și zeci de flecușteț acoperite de praf și din cauza cărora n-ai loc nici să-ți pui paharul cu băutură pe o policioară. La fel arăta și casa maică-mii, iar asta chiar e de mirare, fiindcă Nora o detesta pe Bess și atunci cînd își strîngea buzele disprețuitor și emitea judecăți de valoare care te secau la lingurică, dar și în perioadele cînd, dimpotrivă, se înclina cu o admirație idolatră în fața bărbaților din familie. Mă minunez cu atît mai mult cu cît — pe măsură ce trece timpul și închid din nou ochii — am sentimentul că ele două ocupă împreună același spațiu interior la care eu singur am acces.

În clipa aceea, pe ecranul televizorului a apărut în prim-plan mutra arbitrului. Uitîndu-mă la imaginea care se derula sub ochii mei, am încercat deodată acea senzație extraordinară a descoperitorului, devenind imediat atent și știind că aveam să fiu salvat și pînă la urmă liber.

— Tipul ăsta! am urlat în casa pustie, convins că îl cunoșteam și că îi mai văzusem chipul.

Apoi mi-am amintit și unde. În desenul arătat de Pigeyes.

Individul era Kam Roberts.

XVII. NICI DACĂ AR FI CÎȘTIGAT THE HANDS N-AȘ FI FOST ATÎT DE SURPRINS

A. Fantoma din sala de sport

Printre numeroasele instituții nobile care se străduiseră să-și asigure, cu ani în urmă, serviciile de consilier ale lui Leotis Griswell se numărau și Universitatea. Pentru partenerii lui, această relație era neprețuită, întrucît le permitea să facă rost de bilete de favoare la meciurile de fotbal sau de baschet și să efectueze vizite în cerc restrîns ca să vadă principalele dotări ale amintitei instituții, printre care magazia de echipamente și sala de sport, unde își disputau jocurile cei de la The Hands. Avusesem deja prilejul să pășesc pe parchetul lăcuit al sălii, în mijlocul căruia trona imaginea emblematică a două mîini ce străjuiau un coș de baschet al cărui inel era de un roșu aprins, să străbat tunelurile de acces și să arunc un ochi prin vestiare. Iar lucrul care, în condițiile date, devenea cel mai important era vizita efectuată în vestiarul arbitrilor, unde conducătorii meciurilor se echipau înainte de primul fluier, își petreceau pauza și, după finalul partidelor, făceau un duș rapid, se îmbrăcau în haine de stradă și își puneau ochelari de soare, preferînd să se amestece printre spectatori decît să aștepte sosirea inoportună a vreunui certăreț care voia să ceară socoteală pentru cine știe ce decizii discutabile.

Am ieșit din casă în viteza a cincea, avînd timp să-mi pun pe mine o haină sport din tweed, și am străbătut podul de peste rîu și încă vreo cîteva cvartale, pînă am ajuns înapoi în centru, enervat deja de încercările eșuate de a prinde meciul la radioul din mașină. Am fost nevoit să cobor geamurile ca să scap de mirosul din dimineața precedentă, așa încît Chevroletul a devenit în scurt timp primitor ca o banchiză. La fiecare semafor pe care-l prindeam pe roșu îmi suflam pe vîrfurile degetelor ca să le încălzesc. S-a fluierat pauza și cei de la The Hands încă aveau un coș avans. Voiam neapărat să ajung la sală înainte de începerea celei de-a doua reprize, ca să am o șansă cît de mică să pun mîna pe acest Kam.

Indiferent care era numele adevărat al individului, abordarea lui avea să fie extrem de spinoasă. Din punctul meu de vedere, agenții de pariuri puteau să aranjeze orice cu sprijinul lui, însă eram sigur că nu s-ar fi arătat dispus să se destăinuie unui necunoscut și că l-aș fi pus pe ghimpi chiar dacă n-aș fi intrat de la bun început în fondul problemei. Bineînțeles că eram curios, deși nu-ți trebuia o imaginație debordantă ca să înțelegi modul în care cumpărarea unui arbitru putea fi, cum se spune în terminologia de specialitate, aducătoare de venit: un fault ici, un altul colo, o călcare a tușei, o dublă, o sprijinire pe adversar în săritură, o greșeală tehnică, pași, trei secunde, se puteau fluiera o grămadă de chestii. Probabil că nu era cine știe ce filozofie să înclini balanța cu vreo douăzeci-treizeci de puncte fără să ieși în evidență, mai ales în condițiile în care ai de-a face cu un sport unde toată lumea e în continuă mișcare, iar arbitrul, fiind și el om, nu poate să le vadă chiar pe toate. Nu începea discuție că Archie era pe mînă cu acest Kam, numai că eu plecasem din poliție cu ani în urmă. Nu voiam să știu decît dacă Bert trăia sau nu; de asemenea, în cazul că încă n-o mierlise, mă interesa să aflu cum puteam da de el. Făcînd abstracție de propriile impulsuri de a-mi băga nasul unde nu-mi fierbe oala, am decis că trebuia să am grijă să nu intru în bucluc și să nu manifest nici un fel de curiozitate legată de rolul lui Bert în toată povestea asta.

Sala de sport, cunoscută și sub numele de „Casa Hands", semăna destul de bine cu vechile structuri uni-

versitare, avînd un aspect impresionant și fiind construită din aceeași cărămidă roșie pe care o întîlneai la majoritatea clădirilor de acest gen. Sala se salva de la monotonia absolută prin turnulețele, crenelurile și orificiile de tragere cu armament greu existente în imediata apropiere a acoperișului. Cineva va trebui să-mi explice la un moment dat motivul pentru care planurile arhitecturale ale atît de multor universități par împrumutate de la Clausewitz. Mai știi, poate că venise vreun isteț cu ideea că, dacă Sudul se mai revolta o dată, clădirile astea puteau fi transformate în depozite de armament.

Ajuns aici, mi-am dat seama cît de bine mi-ar fi prins legitimația de polițist de odinioară, întrucît altfel nu prea aveam cum să găsesc un loc unde să-mi parchez mașina. Paznicul care avea în grijă toată parcarea a refuzat ferm cele două bancnote de douăzeci de dolari pe care am încercat să i le vîr în buzunar ca să intru cu Chevroletul, așa că a trebuit să dau ocol clădirii, transpirat și furios nevoie mare, fiindcă simțeam cum pierd minute prețioase. În afara sălii, vînzătorii ambulanți de steguțe, cești de cafea, insigne și alte asemenea obiecte se plimbau agale de colo-colo, fără să-i bage în seamă pe puștanii negri cu hanorace și haine bălțate care căscau gura pe lîngă ei, mulțumindu-se să prindă măcar ceva din atmosfera meciului. Cîțiva spectatori care se hotărîseră să plece mai devreme au ieșit cîte doi, cîte trei pe porțile păzite cu strictețe. Din pauză rămăseseră cel mult cinci minute. În scurt timp, echipele aveau să iasă din nou la încălzire, iar jucătorii aveau să încerce să pară joviali și indiferenți, în timp ce făceau tot felul de șmecherii cu mingea, de data asta fără a întîmpina nici un fel de opoziție. Nici arbitrii nu aveau să se lase așteptați. În cele din urmă, m-am hotărît să las mașina într-o zonă unde parcarea era interzisă. Dacă aveam un dram de noroc și dădeam de individul ăsta, puteam să mă întorc în zece minute.

Nu mi-am dat seama că nu aveam bilet decît în clipa cînd l-am văzut pe omul de ordine de la intrare. Toate ușile erau păzite strașnic pe întreaga durată a meciului din cauza puștanilor de afară, a căror ingeniozitate în înșelarea vigilenței nu cunoștea limite. Am dat fuga la ghișeele de bilete din față, însă cînd am ajuns acolo toate

erau închise. A trebuit să conving un țînc îmbufnat să aducă o vînzătoare bătrînă care a ridicat pe jumătate geamul de protecție, mi-a aruncat o privire senină și m-a informat:

— Îmi pare rău, am vîndut toate biletele.

— Nu-i nimic, iau unul fără loc.

— Nu se poate, am primit dispoziție din partea comandamentului de pompieri.

Geamul a fost coborît la loc, iar bătrînica s-a îndepărtat agale, indiferentă la încercările mele disperate de a-i atrage din nou atenția.

M-am întors în față, unde am dat peste un tip cu trei copii mici, nevoit să plece ca să-i culce frumușel acasă, și căruia i-a convenit să-mi vîndă mie biletul în schimbul a zece dolari. M-am dus la o altă intrare, unde oamenii de ordine erau doi studenți, un băiat și o fată. Erau îmbrăcați amîndoi într-un echipament roșu, aveau un număr considerabil de kilograme în plus și erau fără discuție îndrăgostiți. Din însuși comportamentul lor îți dădeai seama că erau încă sub impresia primului fior al iubirii și a uimitoarei noutăți că zborul prin viață, dus pînă la un punct pe cont propriu, presupunea la un moment dat apariția unui copilot. Uitîndu-mă la ei, m-am gîndit deodată la Brushy, deși mulțumirea de moment a fost înlocuită imediat de o jenă întru totul explicabilă. Am urcat în grabă scările care porneau de lîngă ușă, clătinînd din cap, zîmbind și explicîndu-le celor care, eventual, s-ar fi obosit să mă bage în seamă cît de bine îmi părea că îmi adusesem aminte că lăsasem mașina cu farurile aprinse. În timp ce mă grăbeam, am auzit zgomotul asurzitor al cîtorva sirene și mi-am dat seama că asistența se trezise brusc la viață: începea repriza a doua. Ajunsesem în coridorul întunecat și am bombănit niște înjurături, fiindcă mi se părea că toată mulțimea aia isterizată se pregătea să se prăvălească peste mine. Pe de altă parte, nu era exclus să fiu confundat cu unul dintre năbădăioșii care invadează suprafața de joc cînd nu le convine ceva, situație în care mă puteam alege cu o plimbare la cea mai apropiată circă de poliție sau chiar cu vreo cîteva bastoane pe spinare.

Mi-am văzut de treabă și am parcurs agale labirintul coridoarelor cu pereți de cărămidă, încercînd să-mi aduc

aminte unde se afla vestiarul arbitrilor. Toate încăperile fuseseră zugrăvite într-un roșu aprins care reflecta lumina spectrală și care corespundea culorii echipamentului celor de la The Hands. În aer plutea un fel de iz sărat, produs nu atît de transpirație, cît mai cu seamă de emoția momentului, semănînd într-o oarecare măsură cu aroma ușor înțepătoare a ozonului după producerea unui fulger. Rumoarea publicului începuse deja să se domolească, semn că baschetbaliștii de la The Hands dădeau semne serioase de oboseală. Trecînd prin dreptul unei mici căi de acces spre sală, am apucat să arunc o privire tabelei de marcaj de formă cubică, avînd scorul afișat pe fiecare din cele patru laturi dinspre tribune, stînd suspendată de cîteva cabluri de o grosime apreciabilă și pe jumătate cufundată în norii de fum de țigară ce se ridicau din rîndurile asistenței. Abia ieșiți de la vestiare, cei de la Milwaukee apucaseră să înscrie șase puncte în patruzeci de secunde. Poate că The Hands încă nu-și făcuseră apariția pe parchetul sălii de joc.

În cele din urmă, am găsit ce căutam — o ușă simplă din lemn, vopsită în același roșu ca pereții de cărămidă și avînd pe ea o tăbliță pe care scria „Accesul permis doar persoanelor autorizate". Am reușit să produc singura breșă în dispozitivul advers. Omul de ordine îmbrăcat în jacheta roșie de sport care abia îl încăpea se afla la o distanță de cel puțin cincizeci de metri de mine, se deplasa ținîndu-și un aparat de emisie-recepție la ureche și probabil că tocmai voia să profite de terminarea pauzei ca să se ducă să-și facă nevoile. Am pus mîna pe clanță și am intrat pe ușă, ca și cum aș fi fost cel mai îndreptățit să mă aflu acolo. Am dat peste niște scări metalice, urmate de un pasaj de trecere luminat de cîteva becuri simple și în sfîrșit de un coridor îngust, paralel cu țevile și cu instalațiile de încălzire, la al cărui capăt se găsea vestiarul arbitrilor. Mi-am dat seama imediat că mă aflam la un subsol.

Era destul de ciudat să stai acolo și să știi că deasupra ta se disputa un meci de baschet. Atmosfera redevenise sărbătorească, iar podeaua sălii lucea în lumina extraordinară a reflectoarelor. Majoretele, aceste sfîșietoare simboluri ale tinereții, de o grație și simplitate vegetală, își agitau fustițele și se zbînțuiau de mama focului. În

tribune, acel lucru vechi de cînd lumea, căruia mai nou îi spuneam sport și care existase la început sub forma primitivă a fugăririi în grup, izbutise să electrizeze optsprezece mii de cetățeni sobri, preschimbați într-o adunătură de isterici. Fel de fel de oameni cu fel de fel de probleme — un copil handicapat sau o ipotecă pe care nu erau în stare s-o rezolve — urlau ca din gură de șarpe, fără a ține cont că a doua zi la serviciu n-o să mai poată scoate un cuvînt și fiind preocupați exclusiv de abilitatea unor vlăjgani în maiouri și șorturi de a arunca o minge de piele într-un coș situat la o înălțime de doi metri jumate.

Tot acolo se aflau și arbitrii, îmbrăcați în alb și negru și făcînd notă discordantă în acel ocean de culori care mai de care mai stridente. Cei doi întruchipau puterea rațiunii, a legii, a regulilor și regulamentelor care aveau grijă ca jocul să nu degenereze în bătaie. În timp ce aici, unde stăteam eu în clipa aceea, era locul unde se echipau și se pregăteau sufletește pentru ce avea să urmeze. Vă rog să mă credeți că mirosea mai rău ca în cocină. Fără nici un fel de exagerare. Izul pătrunzător de transpirație domina indiscutabil vestiarul și părea a se fi impregnat în pereții interiori din lemn, vopsiți într-un galben țipător, pe jumătate scorojiți și luminați destul de slab de cîteva becuri de două parale. În încăpere mai fuseseră prevăzute două mici despărțituri, un duș și un closet jegos, acoperite fiecare în parte de o pînză albastră de calitatea a cincea și gata să-ți ofere același grad de confort și intimitate dintr-o închisoare latinoamericană.

La celălalt capăt al coridorului se afla un fel de tunel care urca într-un unghi destul de abrupt și ajungea direct pe suprafața de joc. Zgomotul și lumina difuză se amestecau în mintea mea și, în clipa cînd m-am apropiat de ușa vestiarului, am văzut picioarele și poalele jachetelor sport ale celor doi oameni de ordine care aveau în grijă această parte a sălii. Mulțimea de deasupra, furia jocului, zgomotul surd al mingii de baschet la contactul cu podeaua, fluierăturile, urletele și toate celelalte emisii sonore îmi ajungeau la urechi aidoma unei muzici exotice.

Ușa vestiarului semăna destul de mult cu precedenta, fiind la fel de veche și vopsită în același roșu semiscorojit. Dacă oamenii de ordine aveau un dram de creier, trebuia

s-o găsesc încuiată. În caz contrar, aveam să mă ascund înăuntru și să mă pun pe așteptat. Am încercat să deschid, dar nu s-a putut; am tras de clanță încă o dată, cu același rezultat, așa încît mi-a scăpat o înjurătură. Nu-mi rămînea decît să stau la pîndă la cîțiva metri de pasajul de trecere și să sper că o să am ocazia să-i prind pe arbitri pe coridor imediat după terminarea meciului. Oricum, era foarte posibil să mă trezesc înhățat de oamenii de ordine și să fiu tîrît de acolo, în timp ce aș fi strigat ceva stupid de genul „Kam! Kam Roberts!"

Încă nu-mi dezlipisem mîna de pe clanță cînd am simțit-o că se mișcă. Inima a început să-mi bată nebunește în piept, iar ușa s-a deschis spre exterior.

M-am trezit măsurat din cap pînă în picioare de Bert Kamin.

— Salut, Mack. Dumnezeule, zău dacă nu mă bucur că te văd, a spus el.

Mi-a făcut semn să intru și, imediat după ce m-am conformat, s-a zăvorît la loc. Pe urmă mi-a mărturisit un lucru pe care îl știam deja.

— Am dat de dracu' rău de tot.

B. Cu inima-n piuneze

Bert nu reușea niciodată să facă gesturi binevoitoare fără a fi interpretat. În clipele nedemne cînd l-am bănuit de porniri ciudate, am crezut că îi venea greu să-ți pună o mînă pe umăr de teamă ca acest lucru să nu fie taxat drept altceva. Însă adevărul e că Bert are pur și simplu o fire bizară și o atitudine vag conspirativă. Mestecă gumă în permanență și-ți vorbește din colțul gurii, făcîndu-te să crezi că ai în față un cinic iremediabil. N-am fost niciodată sigur cine anume se crede; se comporta ca și cum n-ar fi prins în direct anii '60 și și-ar fi dorit să ia parte la cele întîmplate atunci, în ciuda durității înnăscute, care-l împiedica să devină sentimental fie și pentru o clipă. Din cînd în cînd îmi aduce aminte de primul borfaș pe care l-am găbjit în carieră, un șobolan dat naibii pe nume

Stewie Spivak, care era student și părea mult mai atras de traficul de droguri decît de consumul propriu-zis.

În clipa aceea, Bert se pornise să dea din cap și să-mi spună că arăt grozav, dîndu-mi timpul necesar să-l măsor la rîndul meu și să-mi fac o părere. Părul negru și des crescuse mai mult decît îl văzusem vreodată, motiv pentru care și-l aranja mereu cu mîinile. Era neras, iar licărul șmecheresc din priviri părea mai intens ca de obicei. În rest, era îmbrăcat bine, cu o haină neagră de piele și cu tot ce trebuia pentru a da impresia că era cît mai în largul lui: un pulover italian cu un model interesant, o pereche de pantaloni cu pliuri în față, după ultima modă, pantofi eleganți și șosete asortate. Oare asta să fi fost ținuta unui om fugărit? E drept că nu avea un aer prea liniștit, dar asta nu era ceva nou.

— Ia zi, cine te-a trimis? m-a întrebat el, destrămînd liniștea.

— De *mine* te roade grija? i-am întors-o, gata să-mi ies din pepeni. Haide, Bert, pe cine naiba vrei să prostești? Unde-ai fost? Ce cauți aici?

A dat nițel înapoi și și-a îngustat privirea, încercînd să înțeleagă de ce eram atît de agitat și semănînd cu un copil dispus să ierte năzbîtiile celor mari. Era în continuare fericit fiindcă vedea o mutră cunoscută.

— Îl aștept pe Orleans, a răspuns el într-un tîrziu.

— Orleans? Și cine Dumnezeu e Orleans ăsta?

În clipa aceea ochii lui Bert au lucit cu patimă, ca și cum ar fi fost stăpîniți de aura unui mister galactic. Parcă l-aș fi întrebat care era secretul universului sau al vieții. Neînțelegerea care ne despărțea în momentul acela era atît de mare, încît aveam sentimentul că făceam parte din două dimensiuni diferite. Cînd liniștea s-a reinstalat în încăpere, mi-am dat seama că undeva exista un aparat de radio care mergea. Deși se ascunsese în această cazemată improvizată, Bert continua să fie conectat la tensiunea meciului, ascultînd transmisiunea radiofonică. Tavanul era atît de jos, încît se văzuse nevoit să stea puțin cocoșat, luîndu-și parcă o măsură de prevedere care îmi întărea impresia că nu mai aveam în fața ochilor omul tare ca o stîncă pe care-l cunoșteam. N-am mai avut nevoie de

răspunsul la întrebarea pe care i-o pusesem, întrucît mi-am dat seama singur despre cine era vorba.

— Arbitrul, am rostit.

— Exact, a confirmat Bert, dînd din cap cu un aer relativ satisfăcut. Așa e. Iar locul meu nu e defel aici. Și nici al tău.

Kam Roberts era una și aceeași persoană cu Orleans, așa după cum începusem să deslușesc încetul cu încetul. Orleans, arbitrul, era omul lui Archie și totodată prietenul lui Bert. Archie murise și petrecuse o bucată de timp în frigiderul lui Bert, în vreme ce acesta din urmă trăia și se ascundea de cineva, poate chiar de anumite oficialități implicate în organizarea meciurilor. Cu toate acestea, rămîneau cîteva lucruri care nu se legau. Am mai făcut o încercare, în speranța că o să-l aduc pe Bert cu picioarele pe pămînt și o să-l conving să-mi furnizeze informații mai precise.

— Bert, ce se petrece aici? Poliția vă caută și-n gaură de șarpe și pe tine și mai ales pe Orleans.

Acesta a fost momentul cînd Bert și-a pierdut stăpînirea de sine. Catedra care fusese, probabil, adusă cu forța dintr-una din sălile de curs și pe care se sprijinise pînă cînd am pomenit de poliție s-a mișcat vizibil, iar radioul care stătea pe ea a fost cît pe-aici să se dărîme.

— Aoleu, vai de mine, pe Orleans? a făcut Bert. Poliția îl caută pe Orleans? De ce? Ai idee de ce?

În clipa aceea mi-am dat seama ce se schimbase la el — începuse să-și dea frîu liber emoțiilor. Dacă înainte adoptase atitudinea unui adolescent îmbufnat, acum părea ca un copil. Era incomparabil mai nervos decît îmi aminteam, dar în același timp făcea dovada unei sincerități îmbucurătoare. Aveam impresia că stau de vorbă cu un frate mai mic.

— Bert, aici nu e vorba de informații rutiere, poliția nu-i obligată să dea explicații. Atîta doar că am pus niște lucruri cap la cap și concluzia la care am ajuns e că prietenul tău Orleans e bănuit de aranjarea unor meciuri în folosul agenților de pariuri.

A primit destul de rău chestia asta. Și-a pus degetele lungi la gură și a căzut pe gînduri. Din cîte țineam minte, condițiile din vestiarul arbitrilor erau cu totul nesa-

tisfăcătoare. În partea opusă a sălii, acolo unde se echipau baschetbaliștii de la The Hands, gospodarii bazei sportive puseseră la dispoziție mochete, cîteva bazine cu apă încălzită, cîntare pentru verificarea greutății și un mini-club *country*. Aici însă nu era nici urmă de așa ceva. În mijlocul camerei se afla o banchetă veche de cînd lumea, fără spătar, din lemn de stejar, vopsită cu zeci de ani în urmă și ciobită la un capăt, în timp ce lîngă perete și în fața ușii erau înșirate unul lîngă altul trei dulapuri ca vai de ele. Ruginiseră pe ici pe colo, iar unul dintre ele fusese puțin strîmbat de pumnul sau șutul unui arbitru care auzise ce spuseseră spectatorii despre maică-sa, despre cît era de chior, despre dimensiunile liliputane ale propriului penis și despre alte asemenea lucruri, dar care așteptase să părăsească suprafața de joc ca să-și poată răcori sufletul în voie.

— Se întîmplă o grămadă de porcării, Bert. În frigiderul de la tine din apartament stă bine mersi un cadavru. În orice caz, stătea. Și cred că e vorba tot de-un amic de-al tău. Știai de chestia asta?

Și-a ridicat privirile pentru o fracțiune de secundă, a părut extrem de preocupat și a dat din cap imperceptibil.

— Miroase-a pușcărie, nu? a întrebat apoi.

Nu puteam să cred că se referea la crimă.

— Trucarea meciurilor de baschet? Mda, poți să fii sigur că n-o să te felicite.

A tras o înjurătură și a făcut un pas spre ușă, după care s-a oprit.

— Trebuie să-l scot de-aici.

— Stai puțin, Bert. De ce-a ajuns individul ăla la tine-n frigider?

— Cum crezi că au aflat sticleții? Despre Orleans?

Ori de cîte ori stai de vorbă cu Bert, se întîmplă același lucru: subiectul lui e mai important decît al tău. Trebuie să te ții de fiecare dată după el, ca un cățeluș sau un copilaș de trei ani.

— N-am idee, Bert. Sincer să fiu, se pare că au aflat de Orleans înainte de-a afla de tine. Tipul după care umblă, de fapt, e unul pe care-l cheamă Kam Roberts. Ăsta e?

De data asta chiar am primit un răspuns.

— E complicat.

S-a lovit cu pumnul în coapsă, continuînd pe același ton:

— Drace, tot nu înțeleg. Cum de l-au găsit pe Archie? Nimeni nu știa că era acolo.

Nimeni nu știa că Archie era acolo, ceea ce lui Bert părea să-i convină. Am simțit un fior rece, de parcă aș fi fost atins de aripioarele moi ale unui fluture de noapte. L-am privit atent pe Bert, doar-doar oi depista și altceva în comportamentul lui, în timp ce-i explicam cum de văzusem eu cadavrul și nu polițiștii.

— Cînd au ajuns ei, cineva făcuse deja o scamatorie cu cadavrul. Poate ai idee cine.

A avut tupeul să se mai dea puțin înapoi și să se uite la mine ca și cum mi-aș fi pierdut mințile, după care s-a concentrat din nou asupra socotelilor pe care el singur le știa, întrebîndu-mă la un moment dat:

— Dacă polițiștii nu l-au văzut pe Archie, atunci cum de-au ajuns la Orleans?

— De unde Dumnezeu vrei să știu, Bert? S-au dus la Baia Rusească și au pus întrebări. Crezi că e posibil să fi auzit acolo de Kam Roberts?

— Asta e, a spus Bert. Asta e, asta e, asta e.

A pocnit din degete de cîteva ori și s-a plimbat puțin prin încăpere.

— Dumnezeule, eu sînt de vină. Eu și gura asta mare și afurisită.

S-a oprit în loc, marcat de revelația recent obținută. După ce și-a deschis ochii, s-a uitat imediat la mine.

— Dacă pățesc ceva, Mack, poți să ai grijă să i se facă rost de un avocat? Îmi promiți, tipule?

— Îți promit, Bert, dar spune-mi și mie ce se întîmplă. Ce te temi c-o să pățești? De ce anume ți-e frică?

La auzul acestor ultime întrebări, Bert a redevenit pentru scurt timp cel pe care-l știam, nebunul de neoprit, mereu pe punctul de-a se prăbuși în vulcanul pe care el însuși îl plămădise. Chipul i s-a schimonosit imediat de furie.

— Haide, Mack! Parcă ziceai că ai văzut ce i-au făcut lui Archie.

— De cine vorbim? De Mafia locală?

A binevoit, în cele din urmă, să încuviințeze din cap.

— Și ce vor? Bani?

Primul meu gînd a fost că voiau să-și recupereze pierderile înregistrate din cauza lui Archie.

S-a uitat din nou la mine și mi-a răspuns scurt:

— Pe Orleans.

— Cum ai zis?

— Îl vor pe Orleans. Știi povestea, bătrîne. Cine e și cum să dea de el. Vreau să spun că asta au vrut și de la Archie.

— Și le-a spus?

— De unde? Habar n-avea de unde veneam cu materialul. Singurul lucru pe care-l știa era că aveam un om pe nume Kam.

Bert începuse între timp să aibă un joc de scenă de mai mare dragul. Nu mai putea să stea pe loc și se învîrtea prin vestiar ca un hamster în cușcă. Însă am înțeles că eram pe punctul de-a afla unde bătea. Bert îl informa dinainte pe Archie în legătură cu rezultatul meciurilor, iar parola aceea misterioasă de pe calculator nu era „Special pentru Kam", ci „Special *de la* Kam". Dincolo de acest stadiu, Archie era total în ceață.

— Archie le-a pomenit de tine?

— A zis că n-o s-o facă. Măcar la început. Însă cînd am vorbit ultima dată cu el, mi-a spus... era al naibii de agitat, îți dai seama. Mi-a spus că îl amenințaseră că îl lichidează dacă nu le spune de unde provin informațiile. Îl voiau pe Kam. Cică îi dăduseră douăzeci și patru de ore ca să-l scoată de unde-o știi. Ce mai, m-a implorat și alta nu.

Bert a îndrăznit să-și ridice ochii spre mine pentru o clipă, ca să vadă cum făceam față situației și cum mă descurcam în fața cuiva care mă ruga să păstrez un secret și să-i salvez viața. Numai că încă nu era pregătit să-mi dezvăluie secretul, motiv pentru care nici nu avea curaj să mă privească în ochi, mulțumindu-se cu căutături furișe.

— Știam că o să mă dea-n gît și nu eram tîmpit să nu-mi dau seama că trebuia să mă cărăbănesc. Înainte s-o șterg din oraș, am dat o fugă pînă acasă, am deschis frigiderul și am crezut că o să fac pe mine cînd am dat cu ochii de el. Dumnezeule, ce i-au făcut...

Bert Kamin cel fără de frică s-a oprit, de parcă i s-ar fi pus un nod în gît, și pentru o vreme cuvintele pur și simplu n-au vrut să-i mai iasă din gură. Și-a frecat ochii cu mîinile, ca un copil căruia i s-a furat prăjitura. Imaginea era într-un contrast atît de mare cu ceea ce știam eu despre Bert, încît preț de o clipă am simțit din nou o umbră de bănuială întunecîndu-mi judecata. Cine știe, poate că juca teatru. La urma urmei, era avocat pledant și pentru o asemenea meserie erai obligat să deprinzi la perfecție arta simulării. Cu toate acestea, chipul lui prelung și întunecat părea efectiv chinuit și înspăimîntat.

— Ce i-au făcut. Iar următorul pe listă sînt eu, îți spun precis. Indivizii ăștia nu știu de glumă.

Zilele cînd am lucrat la poliție m-au făcut să nu am nici cea mai mică urmă de respect pentru Mafie. Să nu mă înțelegeți greșit, există și polițiști care trec de partea lor, încep să-și joace lefurile și să se țină de pariuri, iar în cele din urmă ajung datori vînduți și la mila barosanilor. Existau, din cîte știam, chiar unul sau doi italieni care intraseră în rîndurile poliției fiindcă unchiul lor era cine știe ce mahăr și voia să-și infiltreze oameni și acolo, ca să știe în permanență care-i mersul. Însă, dacă-i iei la bani mărunți, cu cine ai de-a face? Cu o șleahtă de meridionali bruneți care nici măcar nu și-au terminat liceul. Mafiotul clasic seamănă, dacă te uiți bine, cu precupeții care vînd fructe în piață; atîta doar că au o groază de bijuterii și le-a fost lene sau n-au avut chef să se apuce de o muncă cinstită. Pornind de la premisa că specia umană e compusă din indivizi de toată jena, cine altcineva dacă nu o creatură cu un caracter la fel de mare ca libidoul Sfîntului Francisc se excită atunci cînd reușește să-i facă pe alții să se scape în pantaloni? Pe de altă parte, e vorba de cel mai mediatizat grup din istoria omenirii. Un oraș de mărimea asta are cincizeci, maximum șaptezeci și cinci de mafioți veritabili, în jurul cărora mișună o liotă de spurcăciuni care speră să le rămînă și lor cîteva firimituri. Asta-i toată povestea cu grupările de soiul ăsta. Locuiesc în niște bungalouri din South End fiindcă nu vor să le vină Fiscul pe cap și să-i întrebe de unde au bani pentru huzur, beau cafea și Amaretto, se laudă unii pe alții cît sînt de duri și se întreabă mereu care din ei e omul FBI-ului și are un

minicasetofon lipit de piele sau înfipt în fund. Nu încape discuție că sînt borfași și că nu e prudent nici să-i inviți la masă, darămite să le treci pe dinainte, însă în ultimul timp au cam început să-și restrîngă sfera de activitate. Traficul de droguri e controlat de bandele organizate, în vreme ce prostituția a ajuns să se confunde cu pornografia care, fiind aceeași peste tot, se identifică din ce în ce mai mult cu perversiunile de genul urinării peste partener după ce tocmai te-ai culcat cu el. Singurele domenii în care se mai pot face bani fără riscuri sînt jocurile de noroc și pariurile.

— Și ce vor să-i facă lui Orleans? Să-l ucidă?

— Posibil. Habar n-am. Știi tu mai bine? Ei zic că nu, dar tot așa au zis și cînd a fost vorba de Archie. Au promis că n-o să-i facă nimic.

— Păi, în cazul ăsta ce vor? am întrebat.

Mi-am răspuns singur în aceeași clipă. Orleans era găina care făcea ouă de aur, iar făpturile acestea nu erau niciodată lichidate. Aveau nevoie de el ca să le transmită informațiile pe care i le pusese la dispoziție lui Archie. Șpiluri, rezultate, diferențe de puncte, pariuri avantajoase.

— Vor să-l pună la treabă, nu? l-am întrebat pe Bert.

— N-o s-o facă, nu-i genul lui. Chiar dacă ar fi de acord, tot ar zbîrci-o pînă la urmă, iar mai devreme sau mai tîrziu i-ar veni de hac oricum.

— Și din cauza asta te-ai ascuns? Uite, vezi tu, Bert, asta nu pricep. Care-i rolul *tău* în toată tărășenia?

Nu mi-a răspuns, dar pe chipul lui s-a întipărit, timp de cîteva clipe, o expresie îndurerată și copleșită de emoție. Iar eu, Elaine, sînt exact cum a zis antrenorul în liceu: mă moșmondesc, dar pînă la urmă tot ajung unde-mi propun. Bert era îndrăgostit de el. De Orleans. Codul bunelor maniere nu te învață cum să te comporți într-o asemenea situație, dar mi-am dat seama că nu se făcea să-i spui amicului tău homosexual că ai bănuit de la bun început că așa stăteau lucrurile. Prin urmare, am tăcut amîndoi cîteva secunde, după care tot eu am deschis gura primul.

— Oricum ai da-o, înseamnă că îl protejezi.

— Corect. Nici n-am încotro.

— Așa e, am aprobat.

S-a întors lîngă catedră, cu aceeași privire bîntuită, neștiind cum avea să pună capăt atît de multor necazuri. A spus de cîteva ori „Doamne, ce-o să mă fac?" iar apoi, fără să mă pună în gardă, și-a concentrat atenția asupra mea.

— Și ce te privește pe tine? m-a întrebat el. Nu pricep nici în ruptul capului ce cauți aici. Cine te-a trimis, tipule?

— Păi... cum să-ți zic, partenerii noștri, Bert.

A dat din nou din cap, a închis un ochi și și-a continuat interogatoriul.

— De ce?

— Vor banii înapoi, Bert. Fără tămbălău.

Mi-am dat seama foarte clar că îl luasem prin surprindere. A rămas în aceeași poziție și a deschis încet gura, ca și cum și-ar fi căutat cuvintele. În clipa cînd m-am apropiat de el cu un pas, m-am trezit că mă minunez de ceea ce tocmai îmi trecuse prin minte. Dacă nu m-aș fi controlat la timp, aș fi apucat să-i strecor o aluzie la o eventuală împărțire a banilor pe din două. Am avut sentimentul acut că încercasem să văd ce anume conțin pe dinăuntru și că rezultatele avuseseră darul să-mi ridice stomacul în gît. Eram la fel ca și pînă atunci, așa încît n-am mai scos o vorbă.

Chiar atunci, afară s-a pornit un tărăboi de nedescris. S-au auzit în același timp zgomote de pași, niște sunete înfundate și o grămadă de voci. Primul meu gînd a fost că mingea se rostogolise prin tunelul de trecere și că jucătorii se hotărîseră să mute meciul în fața ușii. Cineva a început să bată puternic în ușă, ca și cum ar fi vrut s-o demoleze. Dar toate astea s-au întîmplat abia după ce Bert m-a privit țintă, a clipit des de cîteva ori și a înghițit în sec, făcînd ca mărul lui Adam să i se miște spasmodic în sus și în jos. Pe chipul lui s-a așternut o expresie de o sinceritate dezarmantă, care s-a păstrat și după ce m-a întrebat pe un ton fără inflexiuni:

— Ce bani?

XVIII. FUGARUL

— În regulă, rahat în ploaie, deschide.

Am recunoscut vocea ca fiind a lui Pigeyes.

— Hai, Malloy, las-o baltă. Balul s-a terminat, a insistat el.

Mă prinsese din nou în cursă. Vina era a mea, fiindcă nici măcar nu mă mirasem că reușise să facă rost de o mașină de urmărire ca să se țină după mine. Fusesem ținut sub observație și mușcasem din momeală ca un prost. În plus, acum eram considerat și periculos.

Bert a dat să spună ceva, dar am avut timp să ridic un deget și să-l fac să tacă. Cînd i-am mimat cuvîntul „poliție", și-a dat ochii peste cap și mușchii feței au început să-i joace nervos.

Pigeyes a continuat să bată în ușă, iar eu m-am mulțumit să aștept. Era imposibil să se fi ținut cineva scai după mine, fiindcă aș fi auzit un cît de mic zgomot de pași în urma mea pe coridor. Asta însemna că cei de afară mergeau pe ghicite. Ce-i drept, intuiția lor funcționase cum nu se putea mai bine, dar nu era deloc exclus ca la un moment dat să se care.

Mi-am scos carnețelul din buzunar și i-am scris în grabă două-trei rînduri lui Bert: „Dacă reușesc să scap de ăștia, pune mîna pe amicul tău imediat după meci și dispăreți". Am început să ne agităm prin cameră, în căutarea unui locșor în care Bert să se poată ascunde, în vreme ce Pigeyes continua să facă box cu ușa și să mă spurce cu tot felul de porcării. În cele din urmă, ne-am uitat la compartimentul unde se afla dușul și l-am ajutat pe Bert să se ascundă acolo în așa fel încît să nu poată fi văzut. Am tras ușor perdeaua albastră, mulțumind cerului

că nici unul din inelele metalice ruginite nu a scos vreun sunet. Din locul unde stăteam, totul părea în regulă.

Între timp, cineva se apucase să-și facă de lucru cu țîțînile ușii. Am auzit zgomotele făcute de un ciocan și apoi de o șurubelniță.

— Cine e? am întrebat cu o voce mieroasă.

— Wilt Chamberlain. Deschide ca să facem una mică, unu contra unu.

Pigeyes era îmbrăcat la fel ca în ziua precedentă. Alături de el se afla umbra lui învelită în piele de reptilă, Dewey, care ținea în mînă ciocanul și șurubelnița, iar în spate stăteau cei doi oameni de ordine pe care îi văzusem ducîndu-se să se ușureze cînd ajunsesem la capătul coridorului.

— *Voilà* de vezi, a rostit Gino, îndreptîndu-și apoi un deget în direcția mea și continuînd: Înapoi.

Era cum nu se poate mai mulțumit. Mi-o făcuse de două ori, dacă puneam la socoteală și episodul de la U Inn. Nu-l puteai face să renunțe la chestiile astea sub nici o formă. Îi plăcea la nebunie să vîneze un borfaș pînă punea mîna pe el și asta doar de dragul aventurii în sine. O grămadă de forțoși intră în poliție exact pentru asta; cuvîntul lor de ordine e aventura, iar în minte n-au altceva decît urmăriri cu mașina, scene de stradă, uși bușite cu piciorul și pipițe care stau la agățat în barurile sticleților și abia așteaptă să vadă că li se scoală. Cu toate acestea, cea mai suculentă parte a activității se dovedește a fi legată de politica secției, adică de compătimirea celor care o încasează pe la spate în urma unor tîrguri și învoieli dubioase. Ei bine, asta e culmea satisfacției abstracte. Altminteri, te duci la serviciu zi de zi și, undeva în străfundul ființei tale, ceva îți spune că există posibilitatea să nu te mai întorci acasă. Însă de obicei toată lumea se întoarce. Pe de altă parte, munca de polițist cuprinde și ore interminabile de stat cu nasul prin hîrțoage, nopți în care auzi un puhoi de bancuri proaste și-ți frigi limba de la cafeaua care arde și luni de zile cînd știi precis că locul tău nu mai e pe stradă, unde sînt trimiși doar meseriașii, ci la umbra tocului, unde principala grijă e să nu adormi. O mulțime de oameni, printre care mă număr, își fac plinul și merg mai departe, știind prea bine că asta-i viața și că aventurile nu au loc la

comandă. Indivizii însetați de întîmplări palpitante și care rămîn la munca de birou — cum ar fi chiar Pigeyes — ar putea da impresia că nu prea știu ce fac. Însă tot o aventură se cheamă și faptul că faci mereu pe deșteptul, că te dai mare și că încerci să-i înfunzi pe alții. Ei, cel puțin, așa cred. Acesta e, de fapt, unul din motivele pentru care se comportă în felul ăsta.

Cei doi oameni de ordine au intrat în încăpere după Pigeyes, uitîndu-se în jur și părînd peste măsură de supărați. Așa cum îmi spusese Bert, aici nu avea voie să se afle nimeni. Dewey a rămas la ușă. În ce mă privește, am început să discut cu oamenii de ordine. Unul era alb, celălalt de culoare; amîndoi aveau ditamai burdihanele și erau echipați cu aceleași jachete sport roșu aprins, pe a căror parte din stînga sus se găsea emblema universității, aceiași pantaloni din poliester și aceiași pantofi ieftini. Faptul că erai plătit ca să te uiți la meciurile de bachet era un chilipir prea mare ca să mai merite măcar să mă gîndesc ce învîrteau ăștia pe timp de zi. Dacă nu erau polițiști ieșiți din tură, atunci pe maică-mea n-o chema Bess.

— Sper că nu te-ai lăsat păcălit de șmecheria aia veche de cînd lumea, cum că tocmai căuta pe cineva, nu? am întrebat. L-am văzut împingîndu-se și în Frank Sinatra. E în stare de orice, numai să intre pe gratis.

Pigeyes mi-a aruncat o privire încărcată de dușmănie, în timp ce se învîrtea în continuare prin cameră. A deschis larg ușile celor trei dulapuri lipite de perete, fără să se aștepte să găsească într-adevăr ceva înăuntru.

— Care-i treaba, Malloy?

— Mă ascund.

— Ciudat loc ți-ai ales.

I-am îndrugat niște povești legate de faptul că reprezentam Universitatea, că făceam turul clădirii și că eram interesat de toate cotloanele.

— Billy Birken de la relațiile cu absolvenții m-a condus în persoană, i-am explicat lui Gino, dîndu-mi seama că pomenirea acestui nume m-a ridicat vizibil în ochii oamenilor de ordine.

— E un căcănar fără pereche, mi-a tăiat-o Pigeyes care, vrînd să-și susțină punctul de vedere, și-a îndreptat

unul din degetele cît cîrnații spre mine și m-a întrebat: De cine te ascunzi?

M-am apropiat de ușă și am pus mîna pe clanța care era atît de veche, încît stratul subțire de alamă de pe ea se cojise aproape de tot. M-am aplecat în față pe lîngă Dewey, care mi-a pus o mînă-n piept, în timp ce cercetam holul. Și acesta și tunelul de acces în sală erau pustii.

— De tine, am răspuns, întorcîndu-mi privirea spre Pigeyes.

L-am împins cu o mișcare scurtă pe Dewey, ca să nu fie lovit la închiderea ușii pe care am trîntit-o înainte de-a o lua la fugă. M-am mai întors o dată, ca să fiu sigur că veneau după mine.

Am ajuns mult mai departe decît ați putea crede. E adevărat că eram urmărit de patru sticleți îndîrjiți, însă erau cu toții fumători mai mari ca mine, așa că au început să gîfîie după nici douăzeci de metri. Mi-am adus aminte că voiam să fiu numit Mack cel iute de picior și am cotit brusc la ieșirea din tunel, îndreptîndu-mă spre rîndurile de jos ale tribunelor și urcînd cîte trei trepte dintr-o dată. Cînd am ieșit la lumină, mirosurile și coloritul mulțimii dezlănțuite mi s-au părut copleșitoare, făcîndu-mă să am impresia că am căzut în ghearele unei sălbăticiuni uriașe, care mă învăluia în răsuflarea ei fierbinte. Pigeyes începuse să strige diverse chestii caraghioase, de genul „Puneți mîna pe el", dar nimeni nu părea dispus să-l asculte. Puținii oameni care nu se mișcau din loc ca să nu piardă nici o secundă din meci ne priveau cu aceeași curiozitate amuzată cu care ar fi asistat la o paradă. Toată urmărirea noastră făcea parte din spectacol și nu avea nimic neobișnuit din punctul lor de vedere. Deși lucrul ăsta îmi încetinea viteza de deplasare, nu m-am putut opri să nu rîd, mai ales la gîndul că între timp Bert putea să se furișeze bine mersi din cameră fără să aibă nimeni grija lui. La un moment dat, un individ îmbrăcat într-un tricou pe care scria Milwaukee a urlat la noi: „Stați jos, clovnilor".

Cînd am ajuns la mezanin, genunchiul mă durea înfiorător din cauza efortului, dar îmi mențineam avansul obținut. Pufăind din greu, am ieșit pe una din numeroasele căi de acces, am trecut pe lîngă un stand de băuturi răcoritoare deasupra căruia se afla o reclamă la Coca-Cola

și am cotit pe lîngă tejgheaua din oțel inoxidabil, urcînd rapid scările de beton ce duceau la rîndurile de sus. În spatele meu, am auzit niște voci intersectîndu-se în casa scărilor. Ajuns dincolo de ultimul rînd de scaune, m-am furișat în toaleta bărbaților, am intrat tiptil într-una din cabine și m-am pus pe așteptat. Mai rămăseseră cam cinci minute pînă la terminarea meciului, așa încît aveam ocazia să ies o dată cu restul spectatorilor și să trec neobservat. Însă asta însemna că trebuia să mă aștept la o vizită la domiciliu din partea lui Pigeyes. În plus, dacă urmăritorii mei nu reușeau să mă dibuie, se puteau întoarce la vestiar, unde nu era deloc exclus să-l găsească pe Bert, care la rîndul lui îl aștepta pe Orleans. Prin urmare, am stat ascuns vreo două minute, iar apoi mi-am potrivit haina sport și am găsit un loc liber la al doilea balcon.

Ceasul de control al tabelei de marcaj arăta că mai erau patruzeci de secunde pînă la ultimul fluier al arbitrului în clipa cînd Pigeyes s-a așezat lîngă mine. Jucătorii de la The Hands erau conduși cu optsprezece puncte și încercau în disperare să înscrie din aruncări de trei puncte, însă adversarii recuperau mai de fiecare dată. Gino mai avea puțin și-și dădea duhul, iar fruntea lui era perlată de broboane mici de transpirație.

— Ești arestat, dar-ar dracii, mi-a comunicat el.

— Pe ce bază? S-a dat vreo lege împotriva alergatului prin săli?

— Împotrivire.

— Împotrivire? Păi, uite că stăm amîndoi de vorbă aproape ca și cum am fi doi buni prieteni.

În clipa aceea, și-a făcut apariția și Dewey. Și-a pus mîinile pe genunchi preț de cîteva clipe, ca să-și recapete suflul, după care s-a așezat pe celălalt loc neocupat de lîngă mine. Sala începuse să se golească, dar încă erau destul de mulți oameni ca să mă simt în siguranță.

— Voiam să văd sfîrșitul meciului.

Pigeyes m-a trimis la origini cu o expresie lipsită de orice urmă de ambiguitate.

— Mi-ai zis cumva că sînt arestat, Gino? Să nu-mi spui că ai și mandat.

— Ba da, a rostit scurt Pigeyes, privindu-mă în ochi.

— Perfect, am răspuns. Arată-mi-l. Stați puțin, domnișoară, am adăugat, adresîndu-mă unei studente grăsane aflată la două locuri de mine și prinzînd-o de mînecă. Vreți, vă rog, să fiți martoră?

Fata n-a avut reacție și s-a holbat la noi timp de cîteva clipe.

— Nu te da balenă-n lighean, Malloy.

— Atacarea unui ofițer de poliție în exercițiul funcțiunii, a decretat Dewey.

— Dacă nu mă înșală memoria, tu ai pus primul mîna pe mine.

Cei doi sticleți au avut un schimb de priviri urîte. Mi-am adus imediat aminte cît de mult îi detestam pe avocați pe vremea cînd lucram în poliție. În clipa aceea s-a auzit bîzîitul strident care anunța încheierea partidei. Podeaua sălii a fost invadată ca la un semn de tot felul de oameni, majorete, fotografi, echipe ale televiziunii, oameni de ordine și plasatori, precum și jucătorii celor două formații. Bert Kamin se afla chiar la marginea suprafeței de joc, în mijlocul unui grup de cam o sută de suporteri pătimași. I-a făcut un semn lui Orleans și s-a luat rapid după el, coborînd în tunelul de trecere.

— Cred că ar putea să joace și la anu' în divizie dacă-și fac rost de-un pivot mai ca lumea, am spus.

— Uite ce e, putregai obraznic, nu te mai forța să faci pe hazosul că nu te-ascultă nimeni.

— Am uitat ceva, Gino? Am făcut duș împreună și nu mai țin minte?

— Ciocul mic, Malloy, mi-a tăiat-o Pigeyes, țintuindu-mă din nou cu un deget butucănos. Ne ținem după fundul tău de la ora șase. O ștergi de-acasă ca struțul care fuge după conservă și te-oprești abia aici, unde începi să adulmeci de zici că ești o iapă-n călduri. Mie-mi sună a întîlnire, oricîte brașoave mi-ai turna. Ți s-a dat telefon, ai pus măgarul la sanie și te-ai înființat.

— Și cu cine ar trebui să mă întîlnesc?

— Gata cu joaca, Malloy. Tu pe cine crezi că aș putea să caut?

Încă nu avea nici cea mai mică idee despre cine era Kam Roberts. Firește că era suspicios; doar era vorba de

un meci de baschet, adică exact de domeniul de acțiune al lui Archie. Numai că nu știa cum se desfășurau operațiunile. Bineînțeles că pînă la urmă avea să-și dea seama ce semnificație avea prezența mea în vestiarul arbitrilor, însă deocamdată fusese prea ocupat să mă vîneze ca să se mai gîndească și la altceva.

— O să-ți mai spun poezia o dată, Pigeyes, și dacă mint, nu te sfii să mă bagi după gratii. Așa să-mi ajute Dumnezeu. Nu m-am întîlnit în viața mea cu acest Kam Roberts și n-am avut ocazia nici măcar să-l fluier.

— Atunci e vorba de celălalt, cum îl cheamă... Bert.

— Sînt amator de baschet și atît.

— Am avut mult de furcă și am în continuare, Malloy. Mi-ai făcut destule belele și te știu ca pe-un cal breaz. Vreau să-mi ciripești ce și cum.

— Lasă-te păgubaș, Gino, am replicat, țuguindu-mi buzele și dîndu-i de înțeles că nu avea să mai scoată altceva de la mine.

În clipa aceea am înțeles că i se umpluse într-adevăr paharul. S-a schimbat cît ai clipi din ochi. Uitîndu-mă la el, mi-am dat seama că n-aș fi fost deloc surprins dacă mi s-ar fi spus că oamenii sînt carnivori.

— Ridică-te.

La început n-am vrut să mă conformez, numai că, în secunda cînd a repetat comanda, m-am prins că nu era bine să-l mai supăr. Mi-a scotocit prin toate buzunarele și mi le-a întors pe dos, lăsîndu-le să-mi atîrne afară din pantaloni. Mi-a aruncat cheile și banii pe jos. Și-a înfipt mîinile în haina mea sport și mi-a găsit carnețelul pe care l-a răsfoit pagină cu pagină, pînă cînd a ajuns la bilețelul pe care i-l scrisesem lui Bert. I-a dat carnețelul lui Dewey și s-a arătat atît de înfierbîntat, încît am avut impresia că buzele încep să i se miște singure, fără a mai putea fi controlate. În cele din urmă, neavînd altceva mai bun de făcut, a tras un ditamai scuipatul pe podea.

— Percheziție ilegală, i-am spus. E drept că nu există decît vreo două-trei sute de martori. Unde mai pui că au cu toții abonamente, așa că nici măcar n-o să fie nevoie să caut nume.

Gino a smuls carnețelul din mîinile lui Dewey și l-a aruncat cît a putut de tare spre tabela de marcaj suspendată deasupra suprafeței de joc. Acesta a zburat peste rîndurile de scaune, pe urmă s-a deschis singur la mijloc și a arătat ca o vrabie în zbor, pentru ca într-un tîrziu să piardă din înălțime și să dispară undeva între reflectoare. Pigeyes s-a ridicat, s-a apropiat parcă și mai mult de mine și și-a coborît vocea.

— Mă întorc cu o citație.

— Faci cum crezi. Dar dacă te apuci să citezi un avocat în instanță, Pigeyes, știind de cît de multe privilegii beneficiază, o să te prindă revelionul de la intrarea în mileniul patru și tot n-o să rezolvi nimic.

— Malloy, e a doua oară că nu te jupoi de viu, așa cum meriți. Aș fi putut să te-nfund de la bun început, cînd te-am prins cu cartea aia de credit, și cred și în clipa asta exact ce am crezut cînd am dat prima dată cu ochii de tine. Că ești o jigodie patentată și că habar n-ai să-i mulțumești ăluia care-ți face-un bine.

— Mulțumesc, Pigeyes.

Niciodată nu fusesem atît de aproape de-a o încasa ca în clipa aceea. Gino nu mai avea mult și făcea una nefăcută. Deși era vorba de un loc public, unde existau sute de martori, nu cred că i-ar fi păsat. Ar fi fost în stare oricînd să inventeze o insultă pe care, chipurile, i-aș fi adresat-o în legătură cu propria bărbăție, cu maică-sa, cu locul lui în poliție sau cu orice altceva, fără să clipească. Ce-i drept, nici eu nu am făcut vreo mișcare. Mai aveam puțin și dădeam în primire, dar m-am arătat gata să-mi primesc porția. Ia gîndiți-vă cum trebuia să arătăm. Pigeyes și cu mine ne-am confruntat de fiecare dată în situații cînd deciziile trebuiau luate fulgerător. Nu-mi puteam permite nici să dau înapoi și nici să-i las loc de întors. Cred că și pe patul de moarte prima grijă a fiecăruia ar fi fost ca celălalt s-o mierlească primul.

Pe de altă parte, nici Gino nu prea avea cum să se dea în stambă și nu dispunea de spațiul de manevră care i-ar fi convenit. Presupun că explicația trebuia căutată în trecutul lui în rîndurile poliției; acesta era motivul pentru care

mă simțeam mai în largul meu în fața lui decît dacă aș fi dat cu ochii de o haită de cîini vagabonzi. Au trecut cîteva secunde înainte ca Gino să reușească să se controleze. Pe urmă a recurs la procedeul lui favorit, și anume proferarea de amenințări.

— Asta nu înseamnă că nu cred în continuare că ești amestecat în toată porcăria. Ieri, cînd te-am luat la întrebări, era să-ți iasă transpirația prin umbrelă. Și tot o să aflu de ce. Poți să fii sigur că o să mă țin de tine ca pîrțul de cur, așa că ar fi bine să ai grijă ce faci. Fiindcă atunci cînd o să pun laba pe tine, Malloy, o să dai de dracu' garantat, mi-a promis el, avînd elementara prudență să mă atingă abia simțit cu vîrfurile degetelor pe reverul de la haină.

L-a luat pe Dewey și amîndoi au început să coboare scările. După cîțiva pași Gino s-a întors.

— Era să uit. Am tras pe video ce făceai în dreptul ferestrei de la baie. O minunăție, nu alta. Să te crucești cu limba-n cerul gurii. Dacă ești curios, vezi că mîine am oră de proiecție cu băieții mai pe seară. Ești invitatul meu.

Pe mutră i se lăbărțase din nou zîmbetul acela unsuros și mîrșav pe care îl arbora ori de cîte ori savura răul făcut vreunui seamăn.

După ce au binevoit să se care, mi-am strîns lucrurile și am ajuns la concluzia evidentă că treburile nu prea mergeau așa cum mi-ar fi plăcut. În scurt timp și-a făcut apariția unul dintre oamenii de serviciu, care a început să adune ambalajele și resturile de pe jos, aruncîndu-mi niște priviri sumbre și sperînd că o să mă retrag urgent, cu sau fără torțe. Din păcate pentru el, am rămas pe loc, gîndindu-mă intens la Bert. Avea sau nu banii? Și dacă nu, atunci la cine erau? Pierdut în mijlocul imensei săli depopulate, am simțit junghiul atît de familiar al îndoielii, care nu ne ocolește aproape niciodată. Viața asta nu era defel croită din certitudini.

În cele din urmă, mi-a trecut prin minte că trebuia să găsesc un mod de a ajunge acasă. Am ieșit din sală, nutrind o speranță deșartă, însă realitatea s-a dovedit și de data asta implacabilă. Băieții de la circulație îmi săltaseră mașina.

Sîmbătă, 28 ianuarie

XIX. SÎMBĂTĂ

A. Legături posibile

Sîmbătă dimineață m-am dus la serviciu. Nu aveam mare lucru de făcut. La drept vorbind, trebuia doar să particip la un dejun de lucru organizat de subcomisia de recrutare și să răspund la o serie de scrisori lipsite de importanță, însă îmi făcusem un obicei din a veni la lucru și în zilele de sîmbătă. Împușcam doi iepuri dintr-o lovitură: evitam scandalurile cu Lyle și-i impresionam pe acei parteneri care aveau curiozitatea să cerceteze fișele de pontaj. Zilele acelea îmi plăceau pur și simplu fiindcă puteam să mă plimb în voie pe străzile aproape goale din centru, alături de alți avocați care mergeau la lucru fără să se grăbească, îmbrăcați în blugi, ținînd în mînă cîte o servietă și avînd aruncat un pardesiu pe braț. Totul se desfășura în ritmul vizibil încetinit al unui vis în care acțiunea se petrece undeva sub apă. Scăpasem de telefoanele care sunau întruna, de secretarele ce stăteau mereu cu ochii pe ceas, de gălăgia permanentă, de zumzăială, de coada la condică și de tinerii stresați și aferați care se învîrteau mereu în jurul meu. M-am trezit devreme și mi-am controlat mesajele de pe robotul telefonic și poșta electronică, în speranța că o să primesc vreun semn de la Bert, dar nu am dat decît peste vocea Lenei, care mă ruga să iau legătura cu ea imediat după ce ajungeam la birou.

Înainte de-a apuca s-o sun, a părăsit incinta bibliotecii și a coborît la mine, îmbrăcată într-o rochie cu nasturi pînă jos și cu niște dungi late și verzi. M-a anunțat că făcuse rost de biletele de avion și de camere la un hotel din Pico a cărui fațadă dădea spre plajă.

— Ce-o să facem acolo? m-a întrebat după ce mi-a dat raportul.

— O să investigăm. O să ne întîlnim cu un avocat pe nume Pindling. Și o să încercăm să aflăm cît mai multe despre un cont deschis la Banca Internațională a Finanțelor.

— Splendid, a făcut ea, părînd satisfăcută și de perspectiva deplasării și de compania mea.

După plecarea Lenei, am scos din fișet dosarul lui Toots și m-am apucat să trec în revistă probele pe care le puteam pune la dispoziție în sprijinul apărării, după ce Woodhull avea să-l facă ferfeniță pe Toots prin întrebările pe care avea să i le pună. Însă mintea mi-a rămas la Bert și la problemele lui, care păreau să devină din ce în ce mai grave. La ora asta, probabil că și Gino adunase doi cu doi și-i dăduse tot patru. Văzuse biletelul din carnet și mă surprinsese în vestiarul arbitrilor. Era la mintea cocoșului că avea să priceapă că unul din arbitri era implicat și că avea să se lanseze în urmărirea lui. Voiam neapărat să-l previn pe Bert și cu această ocazie să punem punct și discuției despre bani.

Am găsit un exemplar din ediția de dimineață a ziarului *Tribune* într-una din cabinele de la closet, însă numele arbitrilor nu fuseseră trecute în caseta tehnică a meciului. După ce am stat pe gînduri cîteva secunde, am sunat la secția de relații cu mijloacele de informare în masă a Universității. N-am crezut că o să am succes, ținînd cont că era sîmbătă, dar am dat peste o femeie plină de bunăvoință. După ce m-am prezentat drept detectivul Dimonte de la poliția din Kindle County, m-am așteptat la o reacție negativă de genul „Iar dumneata?", însă femeia nu a avut nici cea mai mică bănuială.

— Brierly, Gleason și Pole, a rostit ea, dînd citire numelor arbitrilor așa cum apăruseră în programul pus la dispoziția presei în seara meciului.

— Mi-ați putea spune și prenumele și adresele?

— De asta se ocupă cei din Detroit.

— Vreți să mă faceți să vin cu o citație?

— Veniți cu ce doriți, a rîs femeia. Nici nu deținem asemenea informații. Organizatorilor de competiții nu le place să dezvăluie nici numele de familie. Acum vreo doi ani am avut un avocat care a vrut să-l dea în judecată pe unul din tipii ăștia fiindcă a tamponat mașina cuiva în parcare și a avut nevoie de mandat. Vorbesc serios, să știți. Dacă nu greșesc, o să vă trebuiască într-adevăr o citație. Puteți să sunați luni la Detroit, dar sînt incredibil de strînși la pungă cînd e vorba de asemenea informații.

Mi se părea logic. Nu exista nici un fel de scurgere care să facă posibilă cumpărarea arbitrilor. După ce am pus receptorul în furcă, am început să caut în cartea de telefon a orașului. Am găsit un anume Orlando Gleason, dar nimic altceva. Probabil vă Bert făcuse cunoștință cu Orleans în altă parte. Una peste alta, Pigeyes trebuia să depășească mai multe obstacole decît mi-aș fi imaginat.

La puțin timp după aceea, și-a făcut apariția Brushy, echipată complet în hainele de weekend, adică blugi și pantofi de tenis. Arăta frumușel, purta o pălărie mare și ducea pe lîngă servieta care era aproape cît o desagă din cele ce se atîrnă de șaua calului un teanc de rufe de la curățătorie, ambalate într-o hîrtie albastră strălucitoare. A deschis ușa de la biroul meu și a făcut un pas timid înăuntru.

— A fost frumos ieri, a spus ea.

— Auzi vorbă.

— Ești supărat? Pentru chestia cu erupția?

— Las-o baltă, i-am spus, adăugînd că vorbisem și cu medicul.

— Cum merge?

— Vrei să controlezi?

— O să țin minte că te-ai oferit.

A rămas acolo, închisă pînă la ultimul nasture al bluzei și neîncercînd să pară mai înaltă decît era, dar totodată păstrîndu-și în priviri licărul șăgalnic pe care i-l cunoșteam atît de bine. M-am întristat puțin gîndindu-mă de cîte ori mai intrase Brushy aici și de cîte ori încercase acel fior tainic al unui lucru de care ceilalți nu aveau habar, într-un loc rezervat îndeobște unor amănunte și date exasperant de logice și de banale. Toți ceilalți deschideau ușa avînd în minte clauze contractuale și cazuri de referință, pe cînd ea ieșea din lift conștientă că urma să împărtășească un zîmbet misterios și blînd, anticipînd

nebănuite plăceri și evocînd lucruri despre care nu se cuvenea și nu era prudent să vorbești cu ușa deschisă larg spre coridor.

— Te-am sunat aseară, i-am spus.

— Am rămas aici pînă tîrziu. Și eu te-am căutat cînd am ajuns acasă, dar nu te-am găsit.

— Ghici peste cine am dat?

Cînd i-am rostit pe mutește numele lui Bert, a scăpat punga cu haine curate pe jos și și-a împreunat strîns mîinile.

— Trăiește?

I-am făcut semn să închidă ușa.

— Unde e? m-a întrebat Brushy. Ce Dumnezeu a făcut?

I-am reamintit ceea ce-mi spusese cu o zi în urmă, referitor la faptul că era bine să practicăm mersul pe burtă.

— De acord, dar începem de mîine, a fost reacția ei, în urma căreia m-am hotărît să-i dezvălui un minimum necesar — respectiv că Bert se ascundea de băieții răi.

— Dar ce-a spus despre bani?

— Nu prea m-am lămurit. N-am reușit să negociem cine știe cît, am mărturisit, explicîndu-i lui Brushy că fuseserăm întrerupți de detectivul Dimonte.

— Am impresia că tipul ăsta chiar se ține scai de fundul tău, a spus ea.

Am scos un sunet nedefinit. Dumnezeule, cîtă dreptate avea!

— Și cînd o să mai primești vreun semn de la Bert?

— Aștept un telefon, am răspuns, atingînd demonstrativ cu mîna aparatul negru de formă lunguiață, ultimul răcnet în tehnologie, furat parcă dintr-un laborator de cercetări spațiale. Între timp, mîine plec în Pico Luan să văd care-i treaba.

— Mîine? Păi, marți, avem o nouă audiere în cazul Toots.

— Comisia mi-a dat un răgaz de două săptămîni, n-am încotro. Dar încerc să rezolv în două zile și să mă întorc luni seară. Cît despre Toots, sîntem blindați, nu?

Am ridicat de pe masă mapa din plastic maro cu unică folosință, ca să-i arăt că fusesem preocupat de conținutul dosarului.

— O iau și pe Lena, am adăugat.

— Cine-i Lena?

— E în primul an de serviciu. A absolvit de curînd.

— Roșcata aia drăguță?

— Aș zice mai degrabă stilată.

— Și ce nevoie ai de ea? a întrebat Brushy, încruntîndu-se.

— Pe post de mîna a doua, i-am explicat, avînd de fapt în minte o persoană calificată și care ar fi putut depune mărturie în instanță, dacă ar fi fost nevoie. Avocatul ăsta cu care trebuie să mă întîlnesc cică e destul de alunecos.

Brushy m-a amenințat cu degetul și m-a pus în gardă pe un ton lălăit:

— Ai grijă să nu cumva să uiți cine-i prietena ta acum, Malloy.

— Sînt măgulit, Brush.

— Hm, a făcut ea.

Încă nu eram sigur dacă Brushy simțea nevoia să facă pe deșteapta în general, indiferent cu cine stătea de vorbă, sau dacă atitudinea asta era valabilă doar pentru discuțiile cu mine. Oricum, reușiserăm împreună să străpungem o armură pe care o credeam impenetrabilă, deși pe chipul ei se mai ghiceau din cînd în cînd urmele unei trecute neîncrederi. Puținele iluzii pe care le simțeam reverberînd atunci între noi și preluînd diverse forme, unele vesele, altele melancolice, m-au determinat chiar în clipa aceea să trec la subiect fără ocolișuri.

— Crezi că ești gata să ai o relație cu un singur bărbat, Brush? am întrebat-o, făcînd cea mai străvezie aluzie cu putință la adresa lui Krzysinski.

— Întotdeauna i-am luat pe rînd, Mack. Atîta doar că unora le-a venit rîndul mai repede.

A schițat un surîs, dar mi-am dat seama intuitiv că vorbea serios. În mintea ei, fiecare distracție de o noapte era un crîmpei din viața Cenușăresei, o speranță că de data asta condurul avea să i se potrivească. Chiar și atunci cînd sînt morbide sau banale, închipuirile oamenilor au ceva înduioșător; bănuiesc că e vorba de vulnerabilitate și de faptul că și viețile, ca și bucățile de carton, au niște linii anume în funcție de care se modifică.

— Știi ceva, am zis, dacă fetele o să-mi frîngă iarăși inima, nu cred că o să mai găsească nimeni bucățelele.

— Ai nițică încredere, Malloy, bine? Te știu foarte bine și crede-mă că o merit.

S-a uitat la ușă, ca să fie sigură că rămăsese închisă, după care s-a apropiat de masa de lucru, și-a scos pălăria și s-a apucat să mă sărute. Recunosc că încă nu eram pregătit pentru asemenea consolări.

— Cîți ani ai, Brush?

— Treizeci și opt, a răspuns ea.

Pe urmă s-a gîndit mai atent la sensul întrebării și mi-a aruncat o privire cruntă. Dumnezeule, da' știu că se pricepea al naibii de bine să-ți bage frica-n oase. A vrut să știe ce importanță avea, ca și cum nu și-ar fi dat seama și singură. Refrenul preferat al persoanelor independente este „n-am nevoie de nimeni", lucru pe care am avut ocazia să-l aud și din partea unor foști polițiști. Numai că Dumnezeu a rînduit în așa fel lucrurile, încît o asemenea afirmație nu este valabilă pentru nimeni în proporție de sută la sută. Într-un fel, îmi părea și rău pentru Brushy. Era clar că nu mă credea cel mai seducător mascul din galaxie și că știa precis ce fire aveam și în ce măsură se putea baza pe mine. Însă impresia mea era că se convinsese că nu putea aspira la nimic mai bun, eventual că nici nu merita. Cu toate acestea, știam amîndoi că aveam și anumite calități. În plus, eram gata să fac ce-mi spunea, aveam nevoie de îndrumările ei. Era mai isteață ca mine și nu înceta să-mi producă emoții care mai de care mai plăcute.

— Tocmai mă gîndeam la tine, i-am spus.

— Și ce gîndeai?

— Îmi imaginam cum trebuie să fie, am răspuns. Știi ce vreau să spun. Focurile tinereții domolindu-se treptat, trupul care începe să se simtă singur.

— Foarte literar.

— Așa-s irlandezii, i-am declarat, pipăindu-mi pulsul. Au poezia în sînge.

— Ai și o latură dezagreabilă, Mack.

— Mi s-a mai spus.

— N-ai dreptul să te uiți de sus la alții doar fiindcă ți-ai dat seama prin ce trec. Să știi că nici tu nu ești un mister chiar atît de mare.

— Am înțeles.

— Ești un nenorocit, în cazul în care crezi că mai există cineva care n-a observat.

I-am spus s-o lase mai moale și m-am ridicat în picioare. Am prins-o de umeri cu un gest ferm și am strîns-o la piept, unde s-a cuibărit cuminte, făcîndu-mă să-mi dau seama încă o dată că eram cu vreo treizeci de centimetri mai înalt.

— Prînzul? m-a întrebat.

— Cu subcomisia de recrutări, am răspuns.

A scos un geamăt prin care își exprima compasiunea pentru faptul că aveam să mănînc în echipă.

— Diseară? m-am interesat la rîndul meu.

— Ai mei își sărbătoresc ziua cununiei, m-a informat Brushy, înseninîndu-se imediat. Ai putea să vii și tu. Să vezi cum arată o familie de italieni calzi și primitori.

— Nț.

— Mda, ai și tu dreptate.

Am petrecut cîteva clipe uitîndu-ne unul la altul.

— Atunci, pe marți, am spus. Pentru Toots.

— Pentru Toots, a confirmat ea.

Din pragul ușii, mi-a aruncat o privire mohorîtă, parcă interzicîndu-mi să mă mișc de lîngă birou. Cine știe, poate că într-adevăr e imposibil să te combini într-o deplină armonie cu cineva dacă ai depășit pragul adolescenței. Nu e exclus ca toate acele structuri tribale, cum ar fi indienii sau iudeii, să procedeze corect punînd pe toată lumea să se căsătorească înainte de-a împlini treisprezece ani. Mai tîrziu totul se transformă într-o loterie, iar spiritul, deși înaripat, se vede nevoit să treacă dincolo de limitele eului celuilalt, indiferent că e vorba de o persoană agreabilă sau nu.

— Las deschis sau închid? a întrebat Brushy din ușă.

Am făcut un gest nepăsător.

— Mi-e totuna, oricum rămîn aici.

B. Diverse socoteli

Pentru a face o temenea la adresa democrației și pentru a ne ușura, chipurile, munca, de-a lungul anilor Comisia a înființat un număr mai mare de subcomisii decît întregul Congres al Statelor Unite, atribuind fiecăreia dintre ele o putere limitată asupra unui minuscul segment al vieții noastre în cadrul firmei de avocați. Avem la ora asta subcomisii care se ocupă de

chestiunile etice, de angajarea personalului salariat, de folosirea computerelor, de orele suplimentare și de refolosirea hîrtiei. Într-un regim de această natură, recrutarea este considerată drept o activitate de frontieră. Ea conferă o autoritate veritabilă, dat fiind că presupune atît angajarea unor salariați provizorii pe timp de vară, cît și primirea avocaților boboci care vin la G & G în fiecare toamnă, imediat după examenul de barou, însă în același timp necesită un mare volum de muncă și un efort pentru care de multe ori săptămîna de lucru pare insuficientă. În virtutea unei înțelegeri la care ajunseserăm cu mult timp în urmă, ori de cîte ori e nevoie, ne întîlnim sîmbăta pentru un așa-numit dejun de lucru. În această perioadă a anului, cînd ne desfășurăm activitatea într-un ritm considerabil mai lent, întîlnirile au loc doar o dată pe lună și, după ce trecem în revistă lista definitivă a angajaților pe timp de vară și programăm întrevederile preliminare pentru toamna următoare, ne abandonăm toți cinci — Stephanie Plotzky, Henry Sommers, Madge Dorf, Blake Whitson și cu mine — tradiționalelor bîrfe care ne pigmentează existența.

— Ce-ați mai auzit? a întrebat Stephanie. L-am văzut de dimineață pe Martin. A trecut pe lîngă mine și a zis „Mai nasol ca niciodată". Părea dărîmat și era abia ora nouă.

Ne aflam la două cvartale de Needle, într-un mic restaurant condus de Max Heimer, o bombă în care se servea mîncare de mîna a doua și unde condițiile sanitare îți evocau țările din lumea a treia. Stephanie ne făcuse această dezvăluire aplecîndu-se deasupra mesei și apropiindu-și nepermis de mult chipul rotund și plin de farduri chiar și într-o zi de sîmbătă de borcanul de murături murdar pe margini.

— Barosanii încep s-o ia în barbă. S-au dus frumoșii ani '80, a completat Henry.

Specialitatea lui ca avocat o constituia falimentul și se părea că trecea printr-o perioadă deosebit de prielnică din punct de vedere profesional. Madge, experta în activitatea agenților de vînzări, nu s-a arătat întru totul de acord, așa că ne-am văzut cu toții prinși cîtva timp în această controversă, ca și cum concluzia la care ajungeam ar fi avut vreo importanță.

În aceeași zi, membrii Comisiei se găseau la Clubul Belvedere, într-una din elegantele lui săli de conferințe,

umezindu-şi creioanele cu vîrful limbii şi pregătindu-se să calculeze beneficiile. Împărţeala — aşa-zisa Groundhog Day — era programată pentru marţi. Partenerii mei încercau aceeaşi neliniştе pe care o simţeau toţi băieţii silitori în timpul şcolii, cînd erau trimişi acasă ca să le vadă părinţii carnetele de note. În ce mă priveşte, nu eram cîtuşi de puţin îngrijorat şi ştiam exact ce mă aştepta — o apreciere excelentă a activităţii propriu-zise, dublată însă de un mare semn de întrebare la capitolul atitudine în muncă.

Nu eram însă la fel de sigur pe ceea ce urma să fac de-acum încolo în cadrul firmei. Aveam impresia că ajunsesem la o înţelegere cu membrii Comisiei, în aşa fel încît încercarea de a da de Bert să mă scutească de eventualele reduceri ale sumelor încasate, însă nimeni nu formulase acest lucru într-un mod explicit. Cei patru colegi din subcomisia de recrutări erau oameni cu o experienţă limitată şi îmi dădusem deja seama că Pagnucci stătuse de vorbă cu fiecare, încurajîndu-i şi spunîndu-le că aveau să se descurce fără probleme, fiind capabili ca, în cursul anului următor, să cîştige şi mai mult. Cît despre mine, am priceput din privirile oblice ale celorlalţi că fiecare avea sentimentul, neîmpărtăşit în gura mare, că porţia mea avea să sufere din nou reduceri semnificative. Loviturile acestea nu erau niciodată decisive. În fiecare an te trezeai că primeşti cu cinci la sută mai puţin şi asta era tot. Oricum, după prînz m-am întors singur la serviciu şi am căzut din nou pe gînduri.

Ei bine, sînt gata să recunosc că aceste diminuări anuale mi-au dat o lovitură destul de puternică. Mai cu seamă că viaţa din ziua de azi te obligă să judeci în funcţie de bani. Dintotdeauna mi s-a părut plin de tîlc modul în care ne referim la procentajul care ni se cuvine din veniturile firmei folosind termenul de „puncte". În acest fel, partenerii îţi comunică în fiecare an ce punctaj ai obţinut, cu alte cuvinte cam cît consideră ei că valorezi. Iar eu m-am obişnuit să renunţ la o grămadă de lucruri fiindcă nu mi le pot permite, însă nu pot să fac abstracţie de faptul că am început să decad în propriii mei ochi.

Ajuns la mine în birou, m-am aşezat pe un scaun şi m-am uitat pe geam. Soarele miezului de iarnă se străduia să răzbată de dincolo de perdeaua de nori; razele lui se răsfrîngeau în apele rîului, destrămînd într-un mod ciudat siluetele reflectate ale clădirilor înalte ce se ridicau în

apropierea malurilor. Am încercat să nu mă mai gîndesc la frustrările care mă amărau din ce în ce mai mult și să mă concentrez asupra problemelor lui Bert, dar n-am ajuns la nici un rezultat. Singura întrebare care-mi umbla nestingherită prin minte era: Cît? Cît aveau să-mi mai taie din bani anul ăsta? Mare batjocură, nu știu cum să scap mai bine de sticleți și ei mă penalizează. Am continuat să mă gîndesc la asta pînă am simțit că mă înfurii de-a binelea. Începeam să cad pradă uneia din binecunoscutele mele stări proaste, în care nu m-aș fi dat în lături să-i calc pe alții pe bătături, demonstrînd cu prisosință că eram băiatul lui Bess Malloy. Am ieșit de la mine din birou și am urcat scările, fără să știu exact unde aveam de gînd să merg, după care mi-am aruncat ochii și într-o parte și în alta pe coridorul străjuit de rafturi cu cărți și m-am furișat în biroul lui Martin. Speram să fi lăsat în sertar o ciornă a grilei de punctaj, așa cum făcuse și cu trei ani în urmă, cînd avusesem ocazia s-o studiez pe ascuns timp de cîteva clipe. Nu mă temeam deloc că ar putea să dea cineva peste mine. Să mă prindă. N-aveau decît, lua-i-ar dracii pe toți. Oricum voiam să le zic vreo cîteva de la obraz. Lucram acolo de optsprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu, iar ei îl plăteau pe Pagnucci din munca mea.

Cele mai importante documente din biroul lui Martin erau încuiate într-o comodă amplasată în spatele străvechii mese de lucru din lemn de stejar. Îl văzusem pe posesor de mii de ori deschizînd sertarul, împingînd pîntecul de cauciuc al micuței dansatoare care împodobea ceasul acela ciudat și dînd la iveală cheița de aur. Ca de fiecare dată cînd rămîneam singur la serviciu și nu aveam ceva precis de făcut, încercam un sentiment apăsător de însingurare. Marea cameră de pe colț în care se găseau atîtea obiecte neobișnuite — tablouri, sculpturi, piese ciudate de mobilier — era destul de întunecoasă și am avut o ezitare, neștiind dacă era înțelept să aprind lumina. Dar dacă n-o făceam, ce căutam acolo? m-am întrebat. Voiam cumva să-mi fac nevoile în dulap, așa cum s-ar fi exprimat un spărgător de mîna a treia? Pe de altă parte, aveam vreun motiv să mă plîng? Era posibil să am. Existau foarte

mulți oameni care se tăvăleau pe jos și gemeau cînd se apropia Groundhog Day, sau care se duceau la serviciu dînd impresia că erau gata să-i strîngă de gît pe toți cei ce le-ar fi trecut prin față. Oricum însă, nu prea avea mare importanță. Mă comportam necorespunzător și mă simțeam ca un copil care n-a fost cuminte. Adevărul e că mă mai simțisem așa și cu alte ocazii, iar faptul că acționasem spontan mă făcuse să am sentimentul unei purificări cu totul stranii.

Dulapul personal al lui Martin era vraiște. Am fost efectiv șocat cînd am descoperit acest lucru cu ocazia ultimei vizite. M-aș fi așteptat, dimpotrivă, la o ordine teuton-cazonă. Martin e genul de om a cărui prezență e atît de copleșitoare, încît încerci întotdeauna o anumită neliniște cînd îți dai seama cît de mult din sufletul lui rămîne inaccesibil celorlalți. Bănuiesc că se ocupa el însuși de îndosariere, dat fiind caracterul strict secret al documentelor. Așa se și explica haosul care domnea nestingherit în dulap, profitînd și de accesul interzis oricărei secretare. O mică parte din acte erau stivuite în ordine sau așezate în mape dispuse pe verticală; majoritatea fuseseră trîntite alandala pe rafturile de jos. Mă aflam în fața unui mare număr de secrete intime ale firmei. Scrisori de la un psiholog care ne avertiza că unul din noii angajați amenințase că avea să-și taie gîtul în cazul în care ar fi fost concediat (ce-i drept, nu a fost). Cîteva proiecte financiare pentru sfîrșitul de an care arătau destul de rău, precum și un dosar care includea evaluările scrise în legătură cu nivelul de competență atins de fiecare partener. Am fost tentat preț de o clipă să parcurg comentariile disprețuitoare care nu mă îndoiesc că abundau la adresa mea, dar m-am decis să caut o sursă și mai importantă de autochinuire. În cele din urmă, am dat peste o mapă pe care fusese scris „Punctaje".

Înăuntru se afla fotocopia unui proiect mai vechi, pe care Carl Pagnucci îl scrisese de mînă în legătură cu planul de distribuire a punctelor pentru anul în curs. Nu l-am studiat în amănunt, însă alături de el am găsit o notă de serviciu. Fusese împăturită în patru, dar inițialele caligrafiate în partea de sus risipeau orice urmă de dubiu în

privința autorului. J.A.K.E. John Andrew Kenneth Eiger. Jake își iubea inițialele la nebunie, motiv pentru care și le presărase peste tot: pe mansete, pe paharele de bere, pe sacul de golf. Eram în stare să le imit atît de bine, ca de altfel tot ce ieșea de sub stiloul lui, încît nici măcar nu mai aveam nevoie de procură ca să demonstrez că dispuneam de drept de semnătură în locul lui. Cum însă nimeni dintre ceilalți nu manifestase talente asemănătoare, puteam fi sigur că mă aflam în fața unui document autentic.

STRICT CONFIDENȚIAL

18 noiembrie

CĂTRE: Robert Kamin, Gage & Griswell

DE LA: John A.K. Eiger, Consilier principal,
Trans National Air.

DESPRE: Primele depuneri în contul 397

Voiam să-ți atrag atenția asupra unei nereguli referitoare la plățile din contul 397, care a survenit în timp ce erai ocupat cu rezolvarea reclamației în cazul Grainger. Ca de obicei, avocații reclamanților se bat între ei pentru cheltuielile de judecată. Se pare că Peter Neucriss a apelat la serviciile unei firme din Cambridge, Massachussetts, pe nume Litiplex, pentru ajutor în caz de litigiu — din cîte am înțeles, firma asigură reconstituirea accidentului, asistare pe calculator, ingineri consultanți, puncte de vedere exprimate de experți, analiză procedurală și administrarea probelor. Litiplex are o serie de facturi care se ridică la un total de 5,6 milioane de dolari. Neucriss declară că a recurs la serviciile firmei cu acceptul tuturor avocaților implicați și că aș fi fost de acord, la data cînd s-a încheiat acordul, ca Litiplex să fie plătită din contul 397. Avocații susțin că nu există o asemenea înțelegere, fapt deloc surprinzător, dat fiind că, dacă Litiplex ar fi plătită la plafonul maxim, așa cum cere Neucriss, onorariul lor s-ar diminua cu o jumătate de milion de dolari. Ambele părți amenință că vor supune cazul atenției judecătorului Bromwich. Mă tem că Bromwich, la rîndul lui, va solicita o expertiză contabilă, iar asta va duce la descoperirea surplusului de numerar. Decît să-mi asum un

asemenea risc — și acceptînd posibilitatea unei prealabile înțelegeri cu Neucriss — prefer să autorizez achitarea facturilor prezentate de Litiplex conform documentelor și să evit depistarea surplusului. Te rog să faci să-mi parvină următoarele cecuri.

Nota de serviciu era însoțită de o listă a numerelor facturilor expediate de Litiplex și a sumelor datorate.

Nu mai era nevoie să caut ceea ce-i transmisese Bert Glyndorei. *„A se vedea prezenta, referitor la înțelegerea cu Peter Neucriss..."* Era clar ca bună ziua că despre asta era vorba. Cu toate acestea, am mai citit nota de trei sau patru ori, așezîndu-mă pe un scaun în biroul pustiu al lui Martin și avînd sentimentul că cineva îmi prinsese inima într-o strînsoare rece ca gheața. Mi-am pus la nesfîrșit aceeași întrebare, dîndu-mi seama că vocea mea lăuntrică suna aidoma glasului firav și derutat al unui copil: Ce aveam să fac acum?

XX. PRINTRE MEMBRII CLUBULUI

Clubul Belvedere este cea mai veche instituție socială de acest gen din Kindle County și a fost ridicat în anii de glorie ai orașului. În acest loc, membrii adevăratei elite din regiune, comercianți și oameni cu buzunarul bine garnisit, iau masa împreună și joacă *squash* de peste o sută de ani. Nu vorbim aici de politicienii prost-crescuți, a căror putere este trecătoare — și, mai rău decît atît, împrumutată — ci de persoanele ce dispun de veritabile averi, proprietari de bănci și de concerne industriale, familii ale căror nume pot fi admirate pe frontispiciul clădirilor vechi, care vor avea aceeași greutate și după trei generații și ai căror copii au toate șansele să se căsătorească între ei. Există și oameni cărora, în general vorbind, le place lumea așa cum e și nu se dau în vînt după schimbări; din punctul lor de vedere, practic toate realizările în domeniul progresului social au produs un scandal de pomină printre membrii clubului, dintre care unii s-au opus cu încăpățînare primirii la început a catolicilor, iar ulterior a evreilor, a negrilor, a femeilor și chiar a unui armean necăsătorit. Credeți, probabil, că oamenilor cu scaun la cap le repugnă acest gen de atmosferă, numai că distincția pe care o conferă Clubul Belvedere pare să învingă orice scrupule. Așa se face că Martin Gold, de pildă, vorbește de o lună încoace, în toate discuțiile particulare și relaxate pe care le are, doar de „club" — cît de bună era mîncarea și cît de elegante vestiarele cu un deceniu în urmă, cînd devenise membru.

Clubul în sine este o structură de opt etaje, construită în stil renascentist și ocupînd suprafața unei jumătăți de

cvartal în zona centrală a orașului, nu departe de Needle. Am dat fuga acolo, avînd în buzunar nota de serviciu semnată de Jake, și am trecut în grabă pe lîngă portar. Dotările clubului sînt splendide. Primul etaj este lambrisat în întregime cu lemn de nuc. Acesta a fost prelucrat pînă a ajuns la o nuanță sobră, care dă impresia că reflectă discret lumina intimă a becurilor și care îmi amintește inevitabil atît de sclavii cu pielea închisă la culoare care au tăiat copacii, cît și de urmașii lor în livrea, care au avut grijă în permanență ca suprafața lemnului să fie la fel de lucioasă ca pantofii unui om de afaceri britanic. O impunătoare scară dublă de marmură albă se înalță la capătul îndepărtat al holului, împodobită cu emblema clubului și cu cîțiva îngerași înaripați, simboluri ale perioadei în care americanii erau convinși că, supraviețuind Marii Crize, republica lor avea să atingă din nou măreția Greciei antice.

Firește că, abia intrat în incinta clubului, nici n-am avut timp să-mi potrivesc haina și am și dat peste Wash, fir-ar să fie. Ducea în mînă nici mai mult, nici mai puțin decît o crosă de golf, o bucată de lemn pe care o ținea ca pe o gîscă moartă de gît, la cîțiva centimetri de capul vopsit în culoarea prunei uscate. Habar n-aveam ce urmărea. Afară erau cîteva grade sub zero și terenul era înghețat bocnă. S-a arătat la fel de surprins să mă vadă și mi-a înregistrat prezența acolo cu acel aer vag disprețuitor pe care îl arborează orice membru serios cînd se întîlnește cu un intrus pe care, totuși, îl cunoaște. Purta o haină sport dintr-un material pe care nu l-am putut identifica, niște pantaloni cadrilați și niște pantofi de sport care sclipeau de curățenie. Cămașa descheiată destul de larg la gît lăsa să i se vadă parțial o lavalieră imprimată cu un model bizar, la care Wash nu renunța, deși era dispus să recunoască oricînd că era vorba de o prețiozitate ușor ridicolă. N-aveam nici cea mai mică idee ce aveam să spun după cuvenitul salut, dar am fost salvat de propriul instinct.

— S-a terminat ședința? am întrebat.

Wash este mult prea las ca să vrea să discute cu mine despre hotărîrile pe care le ia Comisia în legătură cu punctajele, mai ales cu al meu. În fiecare an, sarcina asta îi revenea lui Martin care, după formalitățile prilejuite de

Groundhog Day, mă onora neabătut cu o vizită în birou, unde îmi punea mîna pe umăr și mă bătea ușor, lăsînd să se înțeleagă că el, cel puțin, își păstra părerea despre adevărata mea valoare. Chipul lui Wash a suferit modificări bruște, compunîndu-și imediat expresia nătîngă a celui care ar vrea să-ți facă pe plac, dar nu știe cum. Dacă te uiți mai atent la Wash, îți dai seama că manierismele lui amabile sînt în mare măsură studiate. Dacă-l strîngi cu ușa, nu are nici un fel de instincte. Funcționează ca un fel de colecție a gesturilor celorlalți, preocupați mereu să le aleagă pe cele care i se par convenabile și lipsite de pericolul de a jigni pe cineva.

— Nu tocmai, a răspuns el. Martin și Carl au avut nevoie de o pauză ca să dea niște telefoane. O să reluăm discuțiile la patru. Mi-am zis că n-ar fi rău să profit de ocazie și să-mi limpezesc nițel mintea.

Wash și-a ridicat crosa de golf și și-a pus-o pe umăr; n-am vrut să-l rețin și de aceea nu i-am mai spus că-mi părea bine că aflam și eu, în fine, la ce servea toiagul ăla. La rîndul lui, Wash s-a descotorosit bucuros de mine și s-a îndreptat spre ușile frumos împodobite ale liftului.

N-am plecat din hol. După ce mi-am verificat ținuta, m-am așezat pe un scaun cu spătar înalt dintr-un mic separeu lambrisat care se afla în imediata apropiere a garderobei și a telefoanelor. Încă nu-mi dădeam seama ce căutam aici. Dădusem fuga la club ca să-l înfrunt pe Martin, dar iată că mă mișcam de parcă mi s-ar fi triplat greutatea și — fapt și mai grav — începusem să gîndesc la fel de încet. Ce rezultat ar fi avut o asemenea confruntare? Planifică-ți mișcările, gîndește-te bine, mi-am spus. Spre marea mea surpriză, genunchiul pe care îmi sprijinisem o mînă căzuse deja pradă unui tremur îngrijorător.

Cu cîțiva ani în urmă, Buck Buchan, un bun prieten al lui Martin, care era pe atunci autoritatea supremă în First Kindle, a intrat în niște încurcături și a dat cîteva telefoane, dispunînd angajarea lui Martin pe post de consilier principal. Cei doi se cunoșteau de ani de zile, din vremea Războiului din Coreea și chiar a studenției, cînd încercau asiduu să intre pe sub pielea și pe sub chiloții acelorași fete. Există undeva o fotografie care-i înfățișează pe amîndoi în șosete albe și cu papion. Ei bine, eram cu

Martin în dimineața cînd a trebuit să-i comunice lui Buck că-l eliberau din funcție. Pentru el acesta era punctul terminus, încheierea unei existențe plină de împliniri, în care știuse, zi de zi, că mergea pe sîrmă fără plasă dedesubt, în vreme ce ochii mulțimiii erau ațintiți asupra lui, iar el își simțea corpul electrizat de plăcerea erotică a puterii. Ora astrală a lui Buck trecuse; viața îl obliga să renunțe și să se cufunde în smîrcurile urît mirositoare ale scandalului și rușinii. Călcase pe bec și era de datoria lui Martin să-i spună, privindu-l în ochi, ca de la bărbat la bărbat, că, în ciuda zilelor de glorie petrecute împreună și a destinului care-i adusese de atîtea ori aproape unul de altul, nimeni nu-i putea cere lui Martin Gold să abdice de la nobilele tradiții ale vieții lui profesionale. Martin se dusese la întrevederea respectivă cu o expresie gravă, de om mîhnit și deziluzionat. Toți ceilalți îi admiraseră stăpînirea de sine și principialitatea — ca de altfel și consiliul din First Kindle, care din acel moment apelase din ce în ce mai des la serviciile lui. Însă cît mai valorează aceste principii cînd tu și firma de avocați la care lucrezi trec printr-o asemenea perioadă? Răspunsul — nota de serviciu pe care Martin o pusese la păstrare — se afla în continuare ascuns în buzunarul meu de la cămașă.

Bineînțeles că ar fi trebuit să am atîta minte și să nu mă duc după Wash. E un tip slab, care nu-ți e de nici un ajutor în caz de criză. Dar, în clipa cînd lucrurile au început să se precipite, mi-am dat seama că nu eram în stare să-l înfrunt pe Martin — vorba aia, trăisem în aceeași casă cu taică-meu pînă la douăzeci și șapte de ani și nu avusesem niciodată curajul să-i spun că știam că era un hoț. Pe de altă parte, nu voiam să am de-a face nici cu calculele reci ale lui Pagnucci. Aș fi avut nevoie de o viclenie și de un sînge-rece care pe moment îmi lipseau. Prin urmare, m-am apropiat de unul din angajați, genul de însoțitor pe care te aștepți să-l găsești într-un asemenea loc, probabil un fost militar, echipat cu un blazer albastru închis și cu o pereche de mănuși albe, și l-am întrebat dacă avea idee unde s-ar fi putut duce domnul Thale, dat fiind că ținea în mînă o crosă de golf.

Mi s-a recomandat să mă duc la al doilea subsol, o încăpere uriașă și întunecoasă, care probabil că servise și

drept sală de sport cu cîteva decenii în urmă, înainte de reamenajarea ei pentru alte scopuri. Am observat că betonul inițial fusese acoperit de o suprafață de plastic verde și că un număr de oameni se chinuiau să lovească niște mingi de golf. Mulți dintre ei erau îmbrăcați în tricouri, deși temperatura era foarte scăzută. Covorul sintetic acoperea porțiunea delimitată de o plasă de protecție care fusese suspendată din tavan și care atîrna în falduri, aidoma unui văl misterios. Dincolo de această perdea se întindea o suprafață cufundată în beznă, unde nu puteai să deslușești nimic. Probabil că existau și cîteva instalații electrice, fiindcă deasupra fiecărui jucător fusese montat direct în contraforturi cîte un dispozitiv asemănător unei minitabele de marcaj ale cărei semne erau compuse din beculețe verzi. M-am uitat la lovitura individului aflat cel mai aproape de mine și pe urmă am cercetat tabela de deasupra lui, unde au apărut o serie de puncte care, așa cum mi-am dat seama imediat, reproduceau traiectoria mingii. După aprinderea ultimului beculeț, pe tabelă a fost afișată numeric distanța estimată pe care a parcurs-o mingea pornită din crosa concurentului.

Într-un tîrziu, l-am depistat și pe Wash, care dădea de zor din mîini. Avea lîngă el o grămadă de mingi și-și dăduse jos haina elegantă, împăturind-o frumos și punînd-o undeva în spate. Făcea niște mișcări cum nu se poate mai stîngace. Probabil că jucase golf toată viața, fără a ajunge să priceapă vreodată esența jocului.

Văzîndu-mă că mă apropii, Wash s-a schimbat la față. Am știut chiar în clipa aceea că își imagina că venisem ca să-l implor să-mi crească punctajul pentru împărțirea banilor și începuse deja să se pregătească pentru discursul pe care avea să mi-l țină netulburat, avînd grijă să-mi amintească, pe tonul cordial cu care își trata toți subalternii, că nu era momentul să discutăm asemenea lucruri și că aveam o atitudine deplasată. În loc de asta, special pentru a-l dezarma, i-am înmînat nota de serviciu pe care o aveam în buzunar și m-am uitat la el cum o despăturește. A citit-o exact în locul unde se afla, fără să se așeze. Ochii au început la un moment dat să ia distanță de restul capului, iar tîmpla a avut un zvîcnet pe care nu cred că-l mai observasem și cu alte prilejuri. În jurul nostru, mingile se întretăiau în aer și sunetul croselor care loveau ajunsese

să aibă o stranie ritmicitate. După ce a terminat de citit, Wash mi-a aruncat o privire de om care habar nu are pe ce lume trăiește.

— E Jake, i-am spus.

S-a dat înapoi, ca și cum ar fi călcat pe un șarpe. S-a uitat peste umăr la ceilalți jucători de golf, după care m-a împins spre ușa metalică pe care intrasem, înspre zona unde lumina era din ce în ce mai slabă și unde întunericul subsolului începea să vină spre tine, însoțit de straniile sunete subterane ale clădirii.

— Faci presupuneri nefondate, a rostit Wash. Spune-mi de unde ai chestia asta.

I-am spus. N-am știut ce explicații să dau gestului meu, așa că m-am abținut. Însă pînă și Wash a recunoscut că, într-o asemenea situație, buna mea credință era o problemă secundară. Rezultatele căutării demonstrau cu vîrf și îndesat că avusesem un motiv întemeiat ca să-mi bag nasul în biroul altuia.

— Nota asta e un fals, Wash. Nu-ți aduci aminte că nu există nici un Litiplex? Și nici la TN nu există vreun document de acest fel. Jake a pus la cale toată povestea; poate că e implicat și Bert, cine știe? Există un milion de întrebări. Însă Jake e amestecat în mod sigur.

Wash s-a uitat urît încă o dată și pe urmă și-a întors din nou privirea peste umăr. Avea o expresie dezaprobatoare, însă era prea manierat ca să-mi spună să vorbesc mai încet.

— Îți repet, faci presupuneri nefondate.

— Pe dracu'. Explică-mi tu chestia asta.

Era limpede că provocarea pe care i-o aruncasem nu-i făcuse nici un fel de plăcere. Nu-i convenea să fie pus la colț. Apoi am observat că figura lui palidă și blîndă a devenit brusc hotărîtă, semn că se fixase asupra unei noi idei.

— Poate că e Neucriss, a spus Wash. O fi vreo șmecherie de-a lui și o fi avut motive să inventeze și să falsifice.

Ce-i drept, Peter era în stare de orice. Însă în tot timpul petrecut în biroul lui Martin înțelesesem de ce acesta luase legătura cu Peter. Martin avea în posesie raportul. El voia să știe ce se întîmpla, fiind totodată curios să afle dacă documentul era autentic sau falsificat și dacă, printr-un concurs de împrejurări relativ improbabil,

Neucriss era în stare să furnizeze explicații. Numai că persoana care ne ducea cu prețul nu era Neucriss, ci Jake.

— Sigur, cum să nu, i-am spus lui Wash. Cu alte cuvinte, crezi că, dacă îl ducem pe Jake în birou la Martin și-i spunem că nu există nici un Litiplex, Jake o să răspundă „Dumnezeule, dar Neucriss mi-a spus că există"? Pe naiba. O să se comporte ca și cum toată povestea asta ar fi un veritabil șoc pentru el. „Cum de-ndrăznește Bert? Și, că tot veni vorba, dacă nu dați de el, hai să îngropăm chestia asta și să nu mai pomenim niciodată de ea". Cam așa ceva o să-i iasă pe gură. Ceea ce nu poate însemna decît un singur lucru. Jake a fost cel care i-a scris afurisitul ăsta de raport lui Bert, iar Bert i-a dat banii, care acum sînt la Jake. Încearcă să-și acopere urmele, Wash. Și Martin îl ajută.

— Nu fi absurd, a rostit el imediat.

A avut o reacție foarte puternică la ideea că Martin ar fi putut fi corupt. A făcut fel de fel de mărunțele cu gura, ca și cum ar fi încercat să scape de un gust extrem de neplăcut.

— Absurd? Eu zic să te mai gîndești, Wash. Cine a spus că a luat legătura prin telefon cu banca din Pico? Cine te-a informat că directorul general, Smoky ăla sau cum l-o fi chemînd, a lăsat să se înțeleagă că era vorba de contul lui Bert? Cine ți-a servit toate rahaturile astea?

Wash e mult mai scund decît tine, așa încît înălțimea mea — un avantaj pe care de cele mai multe ori nu știam cum să-l folosesc — mi s-a părut că mă face inaccesibil interlocutorului care tare ar fi vrut să mă pună la punct.

— Gîndește-te la tot circul pe care l-a făcut Martin ieri, cînd l-a tîrît pe Jake cu el și a dat cu copita în hîrdău după ce tu și Carl luaserăți deja o hotărîre, am spus. Ce concluzie ai tras atunci?

— Am rămas cu gura căscată, a recunoscut Wash. I-am spus-o și lui Martin după aceea. Numai că faptul că a simțit nevoia să vorbească nu prea poate fi un indiciu pentru mai știu eu ce conspirație obscură.

— Haida-de, Wash. Vrei să știi de ce l-a adus Martin pe Jake? Fiindcă *voia* ca Jake să știe. Voia chestia asta, Wash. Ținea neapărat să-l facă pe Jake să priceapă că își ține gura, dar că îl are la mînă.

Pe măsură ce se gîndea mai atent la toate cele aflate, Wash a început să fie cuprins de o stinghereală inconfundabilă, mișcîndu-se și reacționînd din ce în ce mai lent.

— Nu pui problema cum trebuie. Sînt singur că Martin a dat cumva peste nota aia și bănuiesc că și-a dat seama că deocamdată era preferabil să nu se afle nimic. Faci ca totul să pară sinistru.

— Exact așa și este, Wash.

S-a încruntat și s-a răsucit pe jumătate pe călcîie, aruncînd încă o privire în direcția celorlalți jucători de golf. Am simțit că felul brutal în care abordasem problema și proasta mea creștere avuseseră, în cele din urmă, darul de a-l face pe Wash să se considere insultat.

— Uite ce-i, omule, mi s-a adresat el, punînd cît mai mult dispreț în cuvîntul „omule", n-a făcut altceva decît să se conformeze imperativelor logice ale momentului. Nu te grăbi să desconsideri sau să condamni. Gîndește-te bine și nu te pripi. Firma asta nu poate să funcționeze fără Jake nici măcar pe termen scurt. Dar ia spune-mi, Mack, că tot ești atît de isteț, ce planuri ți-ai face tu dacă ai călca pe bec și ar trebui s-o iei din loc?

Ochii lui spălăciți și aproape înfundați în orbite s-au fixat asupra mea cu o intensitate pe care o observasem foarte rar pînă atunci. Planurile pe care îmi cerea să le fac cunoscute nu erau nicidecum o strategie de investigare. Wash se referise, de fapt, la planurile pe care aș fi putut să mi le fac pentru a mă descurca fără Jake. Am pierdut cîteva clipe, pentru a-mi pune în ordine pașii impuși de logica bunului-simț. Știam prea bine că nimeni nu avea să-mi răsplătească virtutea dacă îi înfigeam un cuțit în inimă lui Jake. Eram conștient de ani de zile de această realitate. Nimic nu se schimbase cu adevărat. Singura realizare cît de cît notabilă era că aș mai fi crescut în propriii mei ochi.

— Așa, deci? Trebuie să stau cuminte pe coada mea și basta, nu? Păi, asta e soluția lui Martin. Să-l lăsăm pe Jake să ne buzunărească liniștit, numai să ne dea de lucru. „Uite ce e, Jake, știi că știu, așa că scutește-mă de bazaconiile cu firma aia din Columbus și hai să ne continuăm goana după aur". Să fim sobri, Wash. Mi-e o silă de nu pot să-ți spun.

În clipa aceea s-a auzit un zgomot neașteptat și puternic deasupra noastră și am tresărit amîndoi. Unul din jucătorii de golf trimisese o minge care lovise una din țevile de încălzire din tavan. Deși acestea fuseseră învelite într-un material de protecție, impactul sonor era cît se poate de neplăcut. Clipa aceea de teamă a părut să-l facă pe Wash mai dispus la sinceritate.

— Uite ce-i, Mack, nu pot să citesc ce are Gold în scăfîrlie. E clar că preferă să nu împărtășească nimănui planul pe care îl are, indiferent despre ce e vorba. Dar îl cunoști pe omul ăsta de ani de zile, nu de azi, de ieri. Au trecut o groază de ani. Vrei să-mi spui că nu ai încredere în Martin Gold?

Ascunși în subsolul amenajat, vorbind în șoapte grăbite și înghesuiți unul în altul ca doi îndrăgostiți, am cugetat amîndoi la această întrebare. Wash făcea exact ceea ce îi stătea în caracter, ceea ce făcuse și cu o zi în urmă, cînd Comisia analizase propunerea lui Jake de a păstra liniștea în cazul în care Bert nu s-ar mai fi întors. Bătrînul Wash își juca rolul, bătînd apa în piuă și căutînd soluția care să-l implice cel mai puțin. Știa în general cum stăteau lucrurile, deși, la fel ca mine, nu era la curent cu toate detaliile. În ce mă privește, încă nu puteam să-mi dau seama care era locul lui Bert în toată afacerea și pe ce se bazase Martin cînd dăduse vina pe el, convins că nu avea să-și mai facă apariția. Oricum însă, Wash prinsese esența celor întîmplate: era o treabă jegoasă și urîtă. Știa din instinct toate aceste lucruri, dat fiind că și el ar fi procedat exact la fel, fără să stea pe gînduri — i-ar fi dat banii lui Jake în schimbul supraviețuirii firmei. În plus, se abținea să rostească un asemenea adevăr necurat, susținînd că era foarte posibil ca Martin să aibă intenții mult mai onorabile.

— Ești un prost, Wash, i-am spus pe neașteptate.

Am plecat din subsolul cufundat în penumbră, animat de emoții dintre cele mai puternice și simțindu-mă de-a dreptul grozav. Eram cuprins de o plăcere pură și primitivă. De ani de zile simțeam nevoia să-i spun chestia asta.

Reușisem să iau nota informativă de la Wash fără mari eforturi. Am împăturit-o din nou și am vîrît-o în buzunar, după care am urcat agale scările cenușii și meta-

lice pe care coborîsem. Acum totul era limpede. În momentul cînd am ajuns iar în încăperea aceea impunătoare, înconjurat de pereții lambrisați și de minunatele ornamente de cristal, începusem deja să mă simt motivat și puternic, știindu-mă în stare de cele mai mari meschinării din lume. Cu alte cuvinte, eram eu însumi. Încetasem să fiu băiețelul nemulțumit. Redevenisem bărbatul între bărbați. Cînd am ieșit hotărît pe ușa turnantă și am dat de aerul rece al iernii, planurile pe care le croiam în minte prindeau din ce în ce mai mult contur.

Duminică, 29 ianuarie

XXI. INVESTIGAȚIA SE TRANSFORMĂ ÎNTR-O PROBLEMĂ INTERNAȚIONALĂ

A. Un zbor internațional

Agenția de voiaj în interes de serviciu de la TN, unde am așteptat-o pe Lena duminică dimineața, îți dădea ocazia să arunci o privire dreaptă asupra unei lumi strîmbe. Locul arăta nemaipomenit. Tipii de la decorațiuni interioare produseseră exact genul de efect plin de bun-gust pe care mi l-aș fi dorit și eu pentru biroul personal, dacă mi-aș fi dat vreodată silința să renovez — o sumedenie de piese de mobilier rotunjite, ferestre mari, fotolii confortabile din piele, scaune mobile și mese de granit pe care se aflau acele telefoane speciale de la care poți să vorbești pe bază de carte de credit și cărora li se pot atașa oricînd un modem sau un fax portabil. Doamnele elegante care stăteau la ușă îi cercetau cu privirea pe cei care intrau și care, în cea mai mare parte, își prezentau legitimația de membru cu aerul triumfător al celor care au reușit în viață și care ar vrea să se uite toată lumea la ei, ca să vadă cît sînt de mari și de tari. Oameni de afaceri japonezi care zburaseră vreo treizeci de ore ațipiseră în fotoliile

comode și arătoase, cîțiva directori executivi care dăduseră lovitura lucrau de zor la minicalculatoarele pe care le aveau la ei, iar vreo două-trei perechi stăteau de vorbă, părînd întrucîtva neliniștiți de perspectiva unui nou zbor cu avionul. Un ospătar îmbrăcat cu un sacou alb se plimba printre cei aflați în încăpere ducînd în mînă o tavă, ca să vadă dacă voia cineva să comande ceva de băut, în timp ce dinspre bar se auzeau vocile redactorilor care prezentau știrile de duminică dimineața.

Ceea ce v-am descris aici este așa-numita clasă a zburătorilor, un grup din ce în ce mai mare, alcătuit din oameni care își petrec ziua de muncă în înaltul cerului, care au în loc de birou un loc rezervat la bordul unui avion DC-10 și care au călătorit atîtea milioane de mile în interes de serviciu, încît li s-ar putea oferi un zbor gratuit pînă pe Jupiter. Aceștia sînt orfanii capitalei, bărbații și femeile care au renunțat la viața personală pentru a se contopi cu destinul unei corporații și care încearcă să extindă dominația acesteia cît mai mult cu putință, în numele banului atotstăpînitor. Am avut și eu un anume unchi Michael care era comis-voiajor și care ducea mereu în mînă o valiză urîtă de culoare maro, de care nu se despărțea niciodată, ca și cum i-ar fi fost sudată de podul palmei. Pe vremea aceea, soarta lui era cea a unui neadaptat. Astăzi ești cineva dacă reușești să fii plecat de acasă patru zile pe săptămînă. Însă vin și vă întreb, în această mare grădină a lui Dumnezeu există oare ceva mai deprimant decît o cameră pustie de hotel la ora zece seara și gîndul că munca, privilegiile și cerințele economice nu numai că-ți consumă orele din timpul zilei, ci te și pun — indiferent cît de puțin — în fața acestor clipe de singurătate îngrozitoare în care ești departe de toate lucrurile mărunte, dragi și familiare, care fac ca viața să merite să fie trăită?

Ia fiți atenți ce bine știu să bat cîmpii. Tocmai eu m-am trezit să vorbesc! Ce mi-ar fi lipsit mie, în afară de scaunul cu spetează, televizor și clipele cînd trebuia să am de-a face cu Lyle? Unde mai pui că urma să beneficiez și de compania tinerească a Lenei. Îmi țineam între genunchi servieta și geanta de voiaj. Aveam un bagaj redus — lenjerie, un costum sobru, pentru întîlnirile de serviciu, costumul de baie și cîteva lucruri de care aveam neapărată

nevoie: pașaportul, dictafonul, un teanc de hîrtie de scris cu antetul companiei TransNational Air, pe care îl luasem de la birou, o scrisoare veche avînd pe ea semnătura lui Jake Eiger și trei cópii ale bilanțului de la TN. Plus nota de serviciu pe care o găsisem în biroul lui Martin și care nu avea să-mi mai dispară niciodată din fața ochilor. Ca și Kam, luasem și un avans în numerar de două mii cinci sute de dolari, cu ajutorul noii cărți de credit care-mi fusese expediată pe adresa de la serviciu în cursul zilei de vineri. În cea mai mare parte a nopții făcusem planuri, motiv pentru care și acum am închis ochii, gîndindu-mă la vîntul din Pico, la palmierii care se înfiorau la adierea lui și la sarea de mare și loțiunile de plajă al căror miros avea să-mi gîdile nările.

— Iu-hu.

Deși vocea era familiară și avea în ea ceva plăcut și blînd, am tresărit puțin cînd mi-am deschis ochii.

— Brushy Bruccia, să n-am parte de datorii.

— I-auzi, a spus ea, arătînd mai tînără și veselă ca de obicei.

Am avut impresia că era fericită și mulțumită de sine. Avea o geantă atîrnată pe umăr și-și ducea pardesiul pe mînă. Era îmbrăcată în pantaloni.

— Unde te duci? am întrebat-o.

— Vin cu tine.

— Zău? Ce s-a întîmplat cu Lena?

— A primit o urgență. O să stea la bibliotecă toată noaptea.

Abia atunci m-am prins și i-am spus lui Brushy că nu mai trebuia să întreb cine-i încredințase urgența.

— Fata asta arată flămîndă rău.

— De arătat, arată, de acord cu tine, am rostit.

Brushy mi-a tras un pumn zdravăn în braț, însă eram prea stingherit ca să continuu în același fel în fața tuturor acelor oameni. Ne-am îndreptat spre fotoliile de piele, fără ca vreunul din noi să mai scoată o vorbă.

— Normal ar fi fost să-ți pară bine, a spus ea într-un tîrziu.

— Cum să nu-mi pară?

Aveam sentimentul că se atentase la drepturile mele individuale. Îmi făcusem niște planuri pentru Pico, iar ele depindeau de un însoțitor mai credul decît Brushy.

— Hai să mai facem o încercare.

S-a îndepărtat și a dat ocol unui panou din lemn de trandafir, pe care erau afișate plecările și sosirile zborurilor CRT, după care s-a apropiat din nou de mine.

— Mack! Ghici unde merg?

— Cu mine, sper.

— Așa mai vii de-acasă.

I-am mărturisit că era o ființă ciudată.

— Apropo, a spus ea, ce facem acolo?

— „Apropo", nimic, i-am răspuns. Renunță la plural. Ai uitat că avem o înțelegere? Fără întrebări și fără răspunsuri. Nu faci parte din echipă.

O tînără cu voce de redactor radio ne-a anunțat să ne pregătim pentru zbor, în timp ce Brush a tratat superficial felul în care o pusesem la punct. Și-a înclinat capul într-o parte, a clipit des și m-a întrebat ingenuu:

— Vai de mine, dar ce-ai de gînd să-mi faci?

B. Vechiul pas de dans

Acest vîrf de sezon nu era nici pe departe perioada preferată a unei șederi în Pico Luan. Ultima dată cînd fusesem acolo în timpul verii, capitala, Ciudad Luan, semăna izbitor cu un oraș al fantomelor, însă în acest anotimp călătorii care se întorceau acasă, adulți și copii deopotrivă, îmbrăcați cu haine colorate exotic, erau înghesuiți în incinta aeroportului aidoma pasagerilor care se mulțumesc cu clasa a patra a navelor transoceanice. Chipurile lor bronzate erau la fel de surprinzătoare ca adierea blîndă a aerului cald pe care am simțit-o cînd am coborît scara avionului pus la dispoziție de TN. Chiar dacă lumina zilei nu mai era chiar atît de puternică, soarele tropical se dovedea intens și atît de prezent, încît iarna de acasă s-a transformat urgent într-o tristă amintire.

— Dumnezeule, a spus Brushy, mișcîndu-și mîinile în aerul blînd.

Ne aștepta o mașină închiriată. Ca de obicei, TN ne asigurase o cazare fără cusur chiar pe Regent's Beach, o fîșie de nisip lungă de nouă mile, albă și neaglomerată, care se afla chiar la poalele Munților Maya. Imense și înverzite, colinele subalpine se profilau undeva deasupra

țărmului. În plin sezon, cînd o sumedenie de oameni veneau aici în concediu, drumurile înguste erau extrem de aglomerate, așa încît am preferat să ieșim din aeroport pe o cale secundară de acces. Brushy a deschis geamurile mașinii, și-a scos pălăria și și-a lăsat părul scurt și brunet în bătaia vîntului. Am trecut în goană pe lîngă chioșcurile cu acoperișuri metalice și pe lîngă căsuțele ale căror firme scrise de mînă ofereau specialități culinare de prin partea locului. Pe marginea drumului se vedeau pîlcuri de plante uriașe, cu frunze mari și late ca niște urechi de elefant. Locuitorii din Luan, neschimbați de cînd îi văzusem ultima oară, se plimbau netulburați pe mijlocul străzilor înguste, fără să pățească nimic, făcînd loc mașinii atunci cînd era cazul, iar apoi revenind pe mijlocul drumului și mergînd chiar pe dunga de vopsea ce despărțea benzile de circulație, adeseori desculți.

Luandezii sînt oameni plăcuți, care știu că au repurtat un mare succes, adaptîndu-se lăcomiei albilor. Au văzut primii bancheri cînd piratii din Golful Barataria au început să-și depoziteze aurul în peșterile aflate mai sus de Ciudad Luan — C. Luan, cum îi spun localnicii — iar urmașii lor din ziua de azi îi privesc cu aceiași ochi pe toți clienții. Traficanți internaționali de narcotice, oameni de pretutindeni care s-au stabilit aici după grave acte de evaziune fiscală la ei în țară și bancheri de suprafață care conviețuiesc pe acest teritoriu unde restricțiile sînt aproape inexistente, amestecîndu-se cu o națiune mică și cu un popor poliglot, prin ale cărui vine curge și ceva din sîngele americanilor, al sclavilor africani și al unor tipuri de fugari europeni — portughezi, englezi, olandezi, spanioli și francezi. Pico a supraviețuit despoților, cuceritorilor indieni și stăpînirii spaniole de două secole, care a luat sfîrșit în 1821, cînd țara a preferat să devină protectorat britanic decît să accepte pretențiile de suveranitate exprimate de vecina ei, Guatemala. În 1961, cînd Pico și-a dobîndit independența, parlamentul a adoptat o serie de legi stricte referitoare la secretul bancar, preluînd într-o bună măsură modelul elvețian și întrucîtva și pe cel englez.

În condițiile accelerării economiei cu profil maritim și ale existenței unor bogății inestimabile, aflate în posesia piraților contemporani care trăiesc în țările latine din apropiere, Pico a trecut prin prefaceri uimitoare în cursul

ultimilor treizeci de ani. Tot mălaiul depus aici e scutit de impozite, motiv pentru care e foarte puțin probabil să părăsească vreodată aceste locuri. Există o taxă de o sută de dolari pentru recurgerea la serviciile aeroportului, un tarif de zece dolari pentru orice transfer de post telefonic și un TVA fix de 10% pentru tot ce se vinde sau se cumpără. E adevărat că, dacă o familie din C. Luan vrea să mănînce cîrnați la un restaurnat, distracția poate să-i coste și o sută de dolari. Însă absența impozitului pe venit, combinată cu inviolabilitatea mijloacelor financiare individuale, are ca rezultat un comerț dezvoltat și un mare număr de locuri de muncă. Luandezii rămîn niște persoane discrete, cordiale, ba chiar și corecte, așa cum i-a învățat disciplina britanică, fiind totodată pe deplin încrezători în principiul de a ști să te mulțumești cu puțin. Din cauza mersului grăbit și a mîinilor care seamănă cu niște bucăți de șuncă, europenii au statutul unor curiozități ale naturii, deși sînt priviți cu egală bunăvoință.

Hotelul nostru, situat în capătul îndepărtat al plajei, la trei-patru mile distanță de C. Luan, era formidabil. Aveam două cabane cu acoperiș de stuf care, deși erau amplasate una lîngă alta, puteau funcționa și independent, avînd fiecare cîte o bucătărie, un bar și un dormitor ce dădea chiar spre apă. Brushy a trebuit să-i telefoneze secretarei ca să-și reprogrameze întîlnirile de afaceri de a doua zi, iar eu am ieșit pe mica terasă a cabanei mele, auzindu-i din cînd în cînd vocea indignată și nemulțumită de încetineala cu care se obținea legătura cu Statele Unite.

Între timp, soarele începuse să apună, transformîndu-se într-o minge roșiatică și mare, care continua să ardă spectaculos pe cerul senin. Avuseserăm amîndoi parte de o călătorie cum nu se poate mai plăcută, în timpul căreia dezlegaserăm cuvinte încrucișate în avion, ne ținuserăm de mînă și vorbiserăm despre partenerii noștri și despre diverse articole din ediția de duminică a ziarului *Times*. Pe plajă, cîteva mame pe care ziua reușise să le obosească își strigau copiii cu o bună dispoziție care scădea vertiginos. După atîtea decenii în care TN i-a făcut o reclamă indirectă, dar binemeritată, Pico s-a transformat într-un ținut ideal pentru vacanțele petrecute în familie, deși inițial fusese locul unde debarcau indivizii cu bani, care nu-și lăsau valiza din mînă nici pentru o secundă, sau

puținii arheologi ce se lăsaseră atrași de monumentele uriașe pe care le construise civilizația Maya sus, în creierul munților, și totodată în imediata apropiere a oceanului. Pe calea aerului, Pico e cu o oră mai departe decît insulele, dar e mai puțin aglomerat și are peisaje mai frumoase. M-am uitat la copiii care se chinuiau să iasă dintre picioarele părinților, cei mai mici dintre ei apropiindu-se cu teamă de valurile minuscule de la mal sau alergînd încoace și-ncolo pe plajă. Un băiețel construia o piramidă din nuci de cocos, învelite în coaja lor cafenie și netedă, dînd impresia de la distanță că expunea o colecție de capete strînse pe post de trofee de luptă. Bărcile cu pînze erau în continuare în larg, însă apa începuse să-și piardă culoarea din timpul zilei. În lumina calmă a soarelui, ea era acum de un albastru strălucitor, poate că și datorită depunerilor de sulfați feroși care acopereau parțial stratul de mărgean, obținîndu-se o nuanță despre care credeai că există doar în reclamele pentru filmele fotografice color.

— Gata.

Brushy terminase de vorbit la telefon și își pusese o rochie de plajă. Ne-am dus la hotel și am cinat pe verandă, uitîndu-ne la uriașele degete roz care cuprindeau cerul și la apa ale cărei limbi înspumate lingeau nisipul alb al plajei. Avînd deplina mea aprobare, Brushy a băut două pahare, în vreme ce eu am dat pe gît tot atîtea măsuri de ceai de la gheață. Părea fericită și în largul ei. În timpul mesei, o formație de muzicieni indigeni a început să cînte la barul aflat ceva mai încolo, iar muzica și rîsetele ajungeau pînă la noi pe ușile larg deschise ale localului. Ritmul și temele melodice reveneau obsesiv, iar sunetul era tipic muzicii latinoamericane, în care flautul și fluierul se împleteau în niște cîntece ce se auzeau aidoma ecoului dintre munți.

— Ce loc, a rostit Brushy, aruncînd o privire poftitoare spre apa oceanului.

— Cred că e un lucru încîntător, am spus. Faptul că ai venit după mine.

— Cineva trebuia să facă pînă la urmă ceva, a declarat ea.

Am fost la fel de parșiv ca de obicei și m-am prefăcut că nu pricep unde bătea. Brushy a început să studieze atent fundul propriului pahar.

— M-am gîndit mult la ce-am vorbit ieri. La birou, ții minte? Oamenii au dreptul la o schimbare, să știi că așa e.

Cînd și-a ridicat ochii spre mine, avea din nou expresia aceea șmecheră și îndrăzneață.

— Firește.

— Și ai dreptate în privința mea. Dar nu e cazul să-mi cer scuze. E ceva normal. Cu cît înaintezi în vîrstă, cu atît începi să te interesezi de lucrurile care sînt...

S-a oprit cu o ezitare, nevenindu-i să continue.

— Cum?

— De durată.

Am avut o tresărire care nu i-a scăpat. Și-a dus imediat o mînă la ochi.

— Ce naiba fac? s-a întrebat după o tăcere care a durat cîteva clipe.

Deși flacăra lumînării pîlpîia tremurat pe masă, am observat că se roșise brusc, poate din cauza băuturii sau a căldurii care se adăugase emoției puternice pe care o simțea.

— Dumnezeule, oare ce văd la tine?

— Sînt cinstit, i-am sugerat.

— Nu, nici vorbă, m-a contrazis ea. Ești autoironic. E o diferență.

Am fost nevoit să-i dau dreptate.

— Meriți ceva mai bun, i-am spus apoi.

— Nu glumești?

— Vorbesc foarte serios.

Am fost cît se poate de hotărît și vă jur că nu mi-a venit deloc ușor. Însă trăiam chiar atunci una din acele clipe de luciditate în care intuiam exact cum aveau să stea lucrurile. Brushy avea să-mi reproșeze întotdeauna că n-am încercat să fiu mai bun, autocondamnîndu-se totodată fiindcă se mulțumise cu atît de puțin.

— Nu-mi spune tu ce-mi face bine și ce nu, ne-am înțeles? Nu pot să sufăr obiceiul ăsta. Parcă ai fi Lazăr care a ieșit pe furiș din peșteră ca să scrie editorialele în locul lui Ann Landers timp de o săptămînă.

— Dumnezeule mare, Ann Landers, am apucat să îngaim.

— Încerci să-i faci pe oameni să te antipatizeze, Mack, mi-a spus ea. Îi atragi spre tine, după care îi îndepărtezi. Dacă crezi cumva că asta e vreo formă de melancolie irlandeză care-ți aduce victorii după victorii, te anunț că nu-mi face nici cea mai mică plăcere. E o chestie împuțită, de om sărit de pe fix.

Și-a aruncat șervetul de pînză în farfurie și pe urmă și-a îndreptat privirile spre apa oceanului, încercînd să se adune. După cîtăva vreme m-a întrebat dacă era prea tîrziu pentru o partidă de înot.

— Sîntem în plin flux, iar apa e mică la un sfert de milă de țărm. Pericolul de înec e minim, i-am spus, încercînd să zîmbesc.

A scos un sunet nedefinit, după care s-a interesat dacă îmi adusesem costumul de baie. S-a ridicat în picioare și mi-a întins mîna.

Aleea care ducea la plajă mergea printre ierburile înalte și sălbatice și era luminată de beculețe fixate pe coloanele ridicate în dreptul fiecărui grup de trepte. Duminică seara era liniște chiar și în Pico. Pe plajă se vedea o oarecare agitație, dar asta se întîmpla mai aproape de C. Luan, unde erau grupate marile hoteluri. Aici, unde predominau căsuțele, în jur plutea un aer vărătic și liniștit, singura notă discordantă venind din partea formației care își mai făcea simțită prezența din cînd în cînd, de la barul din incinta hotelului. Am înotat puțin, ne-am sărutat de cîteva ori și am rămas pe loc, în timp ce apa se mișca ușor în jurul nostru. Eram doi oameni de vîrstă mijlocie și ne comportam ca doi adolescenți. De fiecare dată cînd mă gîndeam la asta, îmi venea să urlu.

— Înoată cu mine, mi-a cerut Brushy, îndreptîndu-se spre un loc unde apa era ceva mai adîncă.

În apropierea țărmului, scoicile care se strînseseră laolaltă erau tari cînd călcai pe ele, însă la vreo patruzeci de metri mai încolo nisipul era moale. Brushy s-a oprit și s-a sprijinit de mine. Luna ieșise mai de mult pe cer, dar abia acum începuse să lumineze mai puternic, răspîndind o aură albăstrie care învăluia treptat și cele cîteva bărci trase la mal pe durata nopții. Hotelul, clădirile scunde din fața lui și copacii a căror siluetă semăna cu cea a unor girafe se profilau întunecate dincolo de fîșia de plajă.

— În apele astea sînt și pești, i-am spus lui Brushy. Niște creaturi nemaiîntîlnite. Pești-felinar, pești-papagal și o groază de peștișori cu dungi galbene sau indigo. Au niște culori cum nu vezi nici în vise.

Gîndul acestor frumuseți nevăzute, care se mișcau undeva sub mine, a avut darul să mă impresioneze. Brushy m-a sărutat o dată, după care și-a lipit chipul de pieptul meu și a început să se legene în ritmul melodiei

cîntate de formația care între timp prinsese viață din nou. Apa se ridica și cobora încet în jurul nostru.

— Vrei să dansezi? m-a întrebat ea. Cred că e chiar cîntecul nostru.

— Zău? Care-i ăla?

— Frichi-frichi.

— Nu mă-nnebuni.

— Păi sigur, nu-l auzi? a făcut Brushy.

Și-a păstrat sutienul, dar și-a scos slipul și pe urmă a făcut același lucru și cu al meu. A ținut ambele costume de baie într-o mînă, iar cu cealaltă m-a apucat de cornul abundenței.

— E rost de vreo salvă? m-a întrebat ea.

— Am luat un medicament miraculos, i-am răspuns.

— Și cum zici că se dansează frichi-frichi ăsta? Eu, una, am uitat.

— Bagi piciorul drept.

— Da...

— Scoți piciorul drept.

— Așa...

— Și-ți pui mîinile pe piept.

— Grozav. Mai departe? m-a întrebat Brushy și m-a sărutat fără să se grăbească. Ce urmează după piciorul drept?

S-a ridicat sprijinindu-se de umerii mei și, cu grația controlată a unui gimnast, și-a desfăcut picioarele care intrau în apa întunecoasă și s-a oprit în noua poziție, făcîndu-mă într-un fel să am impresia că miros o floare ciudată.

— Nu cred c-o să meargă.

— O să meargă precis, m-a liniștit Brushy, demonstrînd o încredere familiară în tot ce ținea de sex.

Și iată-ne pe Brushy și pe mine făcînd frichi-frichi și străbătînd apele tropicale împreună, prin puzderia de pești care mai de care mai frumoși, în timp ce luna argintie își revărsa lumina maiestuoasă asupra noastră. „Și-ți pui mîinile pe piept."

Mă rog, aici lucrurile stăteau un pic altfel.

C A S E T A 5

Dictată pe 1 februarie, ora 1:00

Luni, 30 ianuarie

XXII. SECRETUL BANCAR

A. De unul singur

Avînd o femeie alături, bănuiesc că ar fi trebuit să dorm bine, însă eram departe de casă și lîngă inima întunericului, așa încît nu am putut trece pe sub portalul care ducea la visurile mele tulburate. Mă simțeam străbătut de o neliniște de înaltă tensiune, ca o rețea atinsă de un fulger rătăcit. Am rămas pe marginea patului, cu chipul schimonosit în întuneric, și m-am implorat să nu fac ceea ce aveam de gînd, adică să mă duc la barul unde formația continua să cînte cu intermitențe și să-mi cumpăr de cinci dolari whisky. Să știți că faptul că băutura te face curajos nu este o simplă iluzie, ci adevărul gol-goluț, fiindcă atunci ești cel mai greu de rănit. Am o listă a accidentelor semnificative cărora le-am căzut victimă cînd eram pilit — arsuri de gradul doi de la țigări și de la diverse chestii puse la fiert și care au dat pe de lături, entorse, luxații și cîteva insulte substanțiale din partea unei soții furioase, care au avut asupra mea impactul unor ghiulele de tun. Le-am supraviețuit tuturor doar cu un strop de mercurocrom sau cu o scurtă vizită la urgență. Aveam tot dreptul să cred că de asta aveam nevoie și acum.

M-am ridicat în picioare și, ca un copil care se atașează de o păturică sau de ursulețul de jucărie, am ple-

cat de pe verandă și m-am întors în cabană, unde m-am așezat în fața dictafonului. Am petrecut o oră povestindu-mi mie însumi cele întîmplate și, deși vorbeam în șoaptă, vocea mea părea purtată pe aripile vîntului blînd de seară și mă făcea să mă tem că ar putea să audă și Brushy.

Tata era cel la care mă gîndeam — ca să fiu sincer, îmi adusesem aminte nu doar de el, ci și de mama. Am încercat să-mi imaginez cum se împăcase cu ideea că soțul ei era un hoț. Multe dintre micile comori pe care le ducea în buzunar îi fuseseră oferite ei mai întîi. Poate că nu fac altceva decît să-i înfrumusețez amintirea, dar trebuie să declar că de fiecare dată părea foarte stînjenită. „N-avem nevoie de chestii din astea, Tim." As spune că încerca, de fapt, să-l încurajeze și să-l ajute să-și depășească propria condiție. O singură dată a purtat o broșă care lui i-a făcut mare plăcere — o piatră mare, de culoarea rubinului, montată în mijlocul unor pietricele lucrate cu grijă și care dădeau impresia că erau foarte vechi — însă de obicei refuza toate cadourile de acest gen, fapt care provoca numeroase discuții și chiar certuri, îndeosebi cînd soțul ei băuse ceva înainte.

O singură dată am stat efectiv de vorbă cu mama despre ce se întîmpla. Țin minte că aveam șaisprezece ani și nu exista domeniu în care să nu am o părere.

— Nu e cu nimic mai rău ca alții, mi-a spus ea.

— Sînt hoți.

— Fiecare om e un pic hoț, Mack. Toată lumea are ceva pe care ar vrea să-l fure. Cei mai mulți se jenează doar fiindcă știu că există alți oameni care se uită la ei.

Am fost convins la vremea aceea că nu își propusese să-l apere pe soțul ei, ci mai degrabă să se situeze pe poziția firească a părintelui care știe mai bine decît copilul. Oricum ar fi stat lucrurile, tot n-am crezut-o. Eram încă la vîrsta la care voiam să fiu mai bun decît taică-meu. Era ca un fel de sete imposibil de potolit. Unul din numeroasele impulsuri de acest fel, pe care ulterior am încercat să-l satisfac cu ajutorul paharelor de tărie. N-am vrut niciodată să fiu privit de o femeie cu dezamăgirea resemnată pe care o manifesta mama față de tatăl meu. Dar știți cum e, viața e lungă, omul cît trăiește învață, iar eu îl iubeam și pe el, gîndindu-mă mai ales la cîntecele alea irlandeze pline de tristețe și la afecțiunea pe care o simțea față de mine și dincolo de care se ghicea o pro-

fundă nefericire. Însă taică-meu nu mi-a spus niciodată să fiu mai de ispravă ca el. Știa ce știa despre viață.

Am adormit stînd în capul oaselor pe canapea, cu servieta în poală. M-a trezit Brushy, care orbecăia prin cameră după mine. Deși eram oarecum amețit, mi-am dat seama din felul morocănos în care s-a apropiat de mine că aveam de-a face cu o femeie care se trezise chiar înaintea mea și descoperise că era dezamăgită și singură, așa că m-am grăbit s-o consolez, știind din proprie experiență cum e cînd te scoli dimineața și te simți singur. Am petrecut cîteva ore minunate, atît în pat, cît și pe terasă, unde am și luat în cele din urmă micul dejun, uitîndu-ne chiorîș la soarele care strălucea și transpirînd abundent. Cam pe la ora unsprezece, m-am ridicat în picioare.

— Mă duc să mă întîlnesc cu avocatul ăla, am spus.

Îmbrăcată în continuare doar într-un halat, Brushy m-a rugat s-o aștept.

— Rămîi aici, i-am cerut. Du-te pe plajă și închiriază o barcă sau un scuter și pe urmă mai fă o plimbare printre pești. Sînt sigur că merită.

— Vorbesc serios, a spus ea. Știu că n-ai venit aici să te distrezi.

— Ascultă, nu e cazul să știi mai mult. Așa ne-a fost înțelegerea, ții minte?

— Am mințit.

— Uite ce-i, i-am spus, așezîndu-mă la loc lîngă ea. Într-un fel sau altul, o să se-mpută treaba. Fă bine și stai deoparte.

— În ce fel o să se-mpută?

Expresia de pe chipul ei mi-a dat de înțeles că precizia avocățească avusese cîștig de cauză. A vrut să mă mai întrebe și altceva, dar nu am lăsat-o. Am sărutat-o repede, mi-am luat servieta și am ieșit din cabană.

B. Băncile străine

Banca Internațională a Finanțelor, a cărei ștampilă apare pe versoul tuturor celor optsprezece cecuri emise pentru Litiplex în baza contului 397, are un sediu micuț, ușor de confundat din afară cu o prăvălie oarecare, însă,

odată pătruns înăuntru, interioarele frumoase din mahon te lămuresc despre ce e vorba. Era o instituție cu o reputație solidă încă de pe vremea cînd lucram la delicte financiare. Ca de fiecare dată, și în acest caz adevăratul proprietar al băncii este necunoscut, dar există niște relații de colaborare impresionante cu cîteva dintre cele mai importante bănci din Anglia și America, iar zvonurile lasă să se înțeleagă că în spatele ei a stat dintotdeauna una din marile familii americane, Rockefeller, Kennedy sau cineva de genul ăsta, cu o perfectă cunoaștere a legăturii strînse dintre bogăție și corupție. Însă nu știu nimic precis.

Am spus că vreau să deschid un cont și, cu zîmbetul pe buze, așa cum se întîmplă mai toate lucrurile în Luan, și-a făcut apariția în scurt timp și directorul, un negru uscățiv, îmbrăcat cu un blazer albastru și care răspundea la numele de domnul George — un tip elegant, care vorbea cu acel accent specific celor din Luan, în care se îmbina tărăgănarea ușoară a insularilor cu felul de a rosti cuvintele și chiar cu dialectul locuitorilor de pe țărm. Biroul lui George era mic, dar frumos lambrisat, cu coloane din lemn și cîteva corpuri de bibliotecă. I-am spus că veneam din Statele Unite și că voiam să discut despre un cont din șapte cifre. Lui George nu i s-a clintit nici măcar un mușchi pe figură. Pentru el, chestiile astea erau deja o problemă de rutină. Încă nu-i spusesem cum mă cheamă și știam la fel de bine amîndoi că era puțin probabil să fac acest lucru vreodată. Banca era situată într-un oraș unde termenul de act de identitate era cu desăvîrșire necunoscut. N-aveam decît să mă dau drept Joe Blow sau Marlon Brando dacă aveam chef. Carnetele de conturi de-aici au în interior doar fotografia titularului, fără nici un nume.

— După depunere, dacă vreau să efectuez un transfer de fonduri în timp ce sînt în State, care e procedura? am întrebat.

— Prin telefon. Sau prin fax, a răspuns domnul George.

Purta niște ochelari rotunzi și negri și avea mustăcioară, precum și niște degete lungi, pe care și le împreuna ori de cîte ori vorbea. Mi-a explicat că, pentru transferurile prin telefon, clientul trebuie să furnizeze

numărul de cont și parola, iar anterior tranzacției banca telefonează întotdeauna pentru confirmare. Mi s-a părut improbabil ca Jake să stea în biroul de la ultimul etaj de TN Needle și să primească telefoane de la bancherii din Pico Luan. M-am interesat în legătură cu faxul.

— Trebuie să avem instrucțiuni scrise, inclusiv un specimen de semnătură sau o altă specificație de retragere, a spus domnul George.

Isteț, foarte isteț, mi-am zis. Specificație de retragere. Pentru toți cei care aveau alergie la rostirea numelor.

— Și cît timp trece pînă la efectuarea transferului?

— Luăm legătura cu instituțiile deservite de Luan într-un interval de două ore. Dacă primim instrucțiuni înainte de ora prînzului, promitem că fondurile în cantități însemnate pot ajunge în Statele Unite în jurul orei trei după-masa.

Mi-am recapitulat toate aceste detalii gîndindu-mă la mai multe lucruri deodată, după care l-am întrebat pe domnul George de ce aveam nevoie ca să deschid un cont și dacă puteam s-o fac și prin poștă. Directorul a răspuns printr-un gest enigmatic, tipic celor din Luan: omul alb poate face ce vrea. Pe urmă a deschis un sertat pentru acte și hîrtii.

— Deținătorul contului trebuie să aibă amabilitatea de a aduce două fotografii format mic. Una pentru carnetul de conturi, cealaltă pentru evidența noastră. Iar aici, în acest spațiu liber, trebuie să avem specimenul grafologic propriu sau orice formă de specificație de retragere din partea clientului.

Domnul George a folosit formula „deținătorul contului", presupunînd că fusesem trimis în numele cuiva prea important ca să se arate în persoană prin C. Luan. Și bineînțeles că a evitat cuvintele „semnătură" sau „nume". În clipa aceea mi-am dat seama că Martin vorbise mai mult ca sigur cu individul ăsta. Descrierea pe care mi-o făcuse cu cîtva timp în urmă se potrivea de minune: „parcă ar încerca să prindă fum cu mîna".

Biroul avea o singură fereastră mică, mascată discret de niște jaluzele, iar dincolo de ea puteai să vezi cum se desfășura circulația pe stradă. Nu exista nici un fel de plasă de protecție, fiindcă de această parte a munților

gîndacii sau alte insecte se întîlnesc deosebit de rar. În acel moment, pe pervazul ferestrei a aterizat o păsărică despre care la început am crezut că e o pitulice în miniatură, dîndu-mi seama ulterior că era o specie total necunoscută pentru mine. Creatura s-a plimbat nițel pe pervaz, după care și-a fixat privirea asupra mea preț de o clipă. Mărturisesc că acest reflex păsăresc de scrutare m-a făcut să rîd, ca de altfel și ideea că nu trebuia să fii nici măcar mamifer ca să pricepi că era ceva în neregulă cu acest domn Malloy. George a făcut un semn brusc cu dosul palmei și a pus zburătoarea pe fugă.

Odată intrat în posesia actelor, am ieșit din nou în stradă. Soarele se afla chiar deasupra capului și era extrem de strălucitor, chiar sălbatic, găsindu-se într-un contrast desăvîrșit cu săptămînile hibernale din Middle West. Ori de cîte ori veneam aici, înțelegeam imediat cum era posibil ca oamenii să se închine în fața soarelui ca în fața unui zeu. Zona comercial-financiară este alcătuită doar din cîteva blocuri, construite foarte aproape unul de altul și avînd fiecare cîte trei sau patru etaje, precum și acoperișuri din țiglă. Turiștii se plimbau agale printre oamenii de afaceri. O sumedenie de fete arătoase, purtînd pălării de pai și rochițe de plajă, se amestecau printre bărbații îmbrăcați în costume și ducînd în mîini serviete pentru întîlnirile de afaceri la care urmau să participe.

Am căutat și alte bănci și le-am descoperit numele afișate în lateral, cît mai discret cu putință, atît în engleză, cît și în spaniolă, fiindcă ambele aveau statutul de limbi oficiale. Erau prezente multe nume cu greutate din lumea finanțelor, care își deschiseseră în Luan filiale ale căror sedii erau tot de buzunar, ca și în cazul lui International Bank. În acest fel prosperă o economie cu o valoare de o sută de miliarde de dolari, în timp ce corporațiile și trusturile deservite de băncile din Luan și finanțate de așa-numiții bani itineranți împrumută, cumpără și investesc pretutindeni în lume, cu ajutorul unor resurse fără țară, care au toate motivele să rămînă așa.

Am găsit biroul uneia dintre băncile mari din Chicago, al cărei nume îl cunoșteam deja — Fortune Trust — și am declarat că voiam să deschid un cont personal. A urmat aceeași procedură ca pe trotuarul opus, numai că de data

asta am trecut efectiv la fapte. Am pus jos o mie de dolari americani în bancnote, iar ei mi-au făcut două fotografii la un aparat pe care-l aveau la îndemînă. După ce fotografiile s-au uscat, mi-au lipit una pe carnetul de conturi, iar pe cealaltă deasupra semnăturii de pe cartea de credit. Am preferat să mențin toate depunerile în dolari — aveam de ales între paisprezece valute diferite — și am spus că nu voiam să am de-a face cu nici o declarație de credit, fapt care m-a scutit de obligația de a le furniza o adresă. Dobînda avea să-mi fie trimisă prin poștă imediat după ce îmi prezentam carnetul de conturi. I-am autorizat totodată să opereze un debit de douăzeci de dolari ori de cîte ori avea loc cîte un transfer de numerar.

— Și care va fi metoda de identificare? m-a întrebat tînăra fermecătoare care se ocupa de mine.

Judecînd după accent, am presupus că era din Australia. Probabil că venise aici ca să-și trăiască viața și să scape de ceva sau de cineva: părinți, vreun prieten sau forța înăbușitoare a propriilor ambiții. Toată așezarea respira libertate și motivele de atracție erau numeroase și variate: peștii superbi care populau apele călduțe, soarele, romul și sentimentul că multe din regulile ce funcționau pretutindeni în lume erau complet trecute cu vederea aici. Abia într-un tîrziu mi-am dat seama că voia să-mi afle parola.

— Fiul lui Tim, i-am răspuns.

M-a rugat să fiu amabil și să aștern pe hîrtie parola și m-am conformat. Din acel moment, eram liber să transfer bani în orice direcție doream și puteam să-mi verific depunerile prin telefon.

Potrivit calculelor pe care mi le făcusem anterior, aveam nevoie de încă un cont. Pentru asta nu a trebuit nici măcar să plec din clădire. La etajul doi se afla o bancă elvețiană pe nume Züricher Kreditbank, unde am fost nevoit să ascult o nouă predică despre procedurile specifice, care includeau accesul la fondurile din Pico sau din Elveția și beneficiul deplin al secretului bancar din partea ambelor țări. Am depus încă o mie de dolari și am plecat ducînd în servietă două carnete de conturi noi.

Afară am oprit un bărbat pe stradă și l-am întrebat dacă știa vreun loc de unde puteam să trimit o scrisoare prin fax. M-am îndreptat spre unul din hotelurile aflate în

imediata apropiere a plajei, conform instrucțiunilor primite. Îmi scosesem haina și o țineam sub braț, la fel ca pe servietă. M-am uitat la o grămadă de vitrine, ca și cum aș fi avut de gînd să cumpăr ceva, dar de fapt nu făceam altceva decît să mă întreb cine eram și ce avea să se aleagă de mine. Așa cred că se simt tipii care tocmai se pregătesc să-și înșele soțiile. Cercetează din ochi toate obiectele de artizanat și de artă populară, precum și cămășile și costumele viu colorate, privesc fără să vadă și își dau seama că propriile lor simțuri se concentrează asupra inimii, întrebîndu-se de ce e nevoie de așa ceva, ce înseamnă foamea asta pe care trebuie s-o potolească și cum o să se simtă după aceea, mai ales că o părticică din ei se înfioară ori de cîte ori cineva din jur rostește cuvintele fatidice „fidel" sau „adevărat".

Cred că știu la ce vă gîndiți: e vorba de efectul obișnuit al educației catolice, unde dragostea trupească este singurul păcat ce nu se poate ierta. Numai că viziunea mea e ceva mai mare. Mă rog, sînt de acord că cei mai mulți oameni au secrete de natură sexuală și că pe acest tărîm trăiesc cele mai numeroase suflete despre care încă nu știm mare lucru. Nu trebuie decît s-o întrebați pe Nora. Sau pe Bert. Cînd dorința se transformă în realitate, ne spunem unii altora că nu are nimeni de suferit, că sîntem oameni în toată firea și că s-a procedat de comun acord, numai că nici Lyle și nici eu nu sîntem dispuși să înghițim asemenea explicații. Se mai întîmplă ca unul sau altul să fie rănit, dar fiecare are în continuare anumite nevoi. Aici e șpilul. Indiferent de ce ar fi vorba, sex, droguri sau furtișaguri, cu toții avem niște păsărele care ne fac să intrăm în priză de îndată ce ne trec prin minte. Nora, Bert și iată că de curînd și eu facem parte dintr-o minoritate curioasă, alcătuită din oameni care au reușit să-și satisfacă dorințele dubioase și inavuabile. Pentru cei mai mulți, lucrurile stau exact pe dos, iar ei preferă să se cramponeze de un punct de sprijin nu foarte stabil și să constate că marea deznădejde nu provine din posibilitatea de a-ți da seama dacă ești nefericit fiindcă ai prea mult sau fiindcă nu ai deloc. Numai că, în ce mă privește, acest tip de echilibristică nu mă interesa defel.

Între timp ajunsesem la Regency. Am intrat în hotel și am străbătut holul împodobit cu plante exotice și mîngîiat de răcoarea aerului condiționat. M-am așezat într-un fotoliu de trestie ca să mă gîndesc mai bine, dar aproape că înghețasem și nu mai aveam reacții normale. L-am rugat pe portar să mă conducă la secretariat, unde i-am fost prezentat responsabilului centrului executiv. Îl chema Raimondo și era un bărbat scund, ars de soare și îngrijit. I-am spus că aveam nevoie de o mașină de scris și de un fax, după care i-am dat cincizeci de luani. M-a dus undeva în spate, într-o zonă învecinată cu birourile hotelului, iar apoi m-a instalat într-o cabină minusculă, care semăna cu unul din lifturile pentru cărți din biblioteca firmei mele. În cabină se afla o vechitură de mașină de scris marca IBM, care stătea acolo ca o pasăre cuibărită pe craca unui pom. Raimondo s-a oferit să cheme și o dactilografă, însă l-am refuzat, iar el m-a lăsat singur, nu înainte de a-mi arăta două telefoane și de a-mi spune că toaleta era imediat după colț.

M-am dus acolo și m-am privit pentru ultima oară în oglindă. Tot eu eram, un pămpălău solid și încărunțit, într-un costum botit ca niște genunchi de elefant și cu o mutră de-ți venea s-o iei la goană. Mi-am dat seama însă că nimic nu mă putea opri să fac ceea ce-mi pusesem în gînd.

— Măi să fie, domnule Malloy, mi-am spus, uitîndu-mă imediat în jur, ca să văd dacă nu era nimeni care să tragă cu urechea și să mă audă.

După ce m-am întors în liftul cu pretenții de cabinet dactilo, am scos din servietă o foaie de hîrtie cu antetul firmei TN, pe care am scris următoarele:

CĂTRE: Banca Internațională a Finanțelor, Pico Luan.

Rog transferați imediat depunerile din contul 476642 la Fortune Trust din Chicago, filiala din Pico Luan, numărul de cont final 896-908.

John A. K. Eiger

Am căutat în servietă pînă am găsit scrisoarea de la Jake pe care o adusesem cu mine. N-am scos-o dinăuntru, ci am lărgit la maximum marginile servietei ca să mă uit

mai bine și să-mi obișnuiesc ochii și mîna, după care l-am semnat pe Jake așa cum fac de obicei, adică reușind o imitație perfectă. Examinîndu-mi rezultatul muncii, am simțit o mîndrie ciudată. Zău dacă nu eram un artist de clasă mondială. Ce ochi! Într-o bună zi, de dragul distracției, va trebui să încerc și semnătura lui G. Washington de pe bancnota de un dolar și eventual s-o pun în ramă și să i-o fac cadou lui Wash. Am zîmbit la acest gînd și am adăugat „J.A.K.E." imediat sub semnătură. Sigur că mergeam pe ghiceală, dar n-aveam încotro. Jake ar fi putut folosi numele maică-sii sau ce era scris pe tatuajul de pe umărul ultimei iubite pe post de parolă, dar îl cunoșteam de treizeci și cinci de ani și nu mi se părea că merita să-mi asum riscuri inutile. Dacă de o parolă avea nevoie, soluția era una singură: J.A.K.E.

I-am înmînat scrisoarea lui Raimondo și l-am văzut cum introduce hîrtia în fax, moment în care am simțit brusc cum îmi zvîcnește inima-n piept.

— Primul rînd, am reușit să îngaim.

Raimondo n-a înțeles. Am încercat să-i adresez un zîmbet și am descoperit că aveam gura uscată. I-am explicat că pe fax exista un prim rînd prin care se identifica mașina cu ajutorul căruia fusese expediat documentul. Unii dintre oamenii cu care făceam afaceri trăiau cu impresia că eram în Statele Unite, așa că voiam să știu dacă era posibil să șteargă acel prim rînd.

Raimondo a căscat în egală măsură gura și ochii. Ne aflam în C. Luan, nimeni nu avea nume sau loc de origine. S-a mulțumit să clatine din cap fără să scoată o vorbă, asigurîndu-mă că nimănui de aici nici măcar nu i-ar trece prin cap să reproducă rîndul buclucaș. Cei care urmau să primească scrisoarea nu aveau cum să știe dacă expeditorul se afla după colț sau în Bombay.

După ce am văzut hîrtia dispărînd în mașină cu sunetul de rigoare, am simțit nevoia să beau ceva. Am ieșit, am străbătut agale grădina din imediata apropiere a hotelului, m-am așezat pe un scaun de lîngă piscină și mi-am pus sacoul în poală. Tînăra de la bar care a venit să-mi ia comanda era îmbrăcată în echipament de safari, cu șapcă și pantaloni scurți kaki. Am cerut

un punci și am rugat-o să nu pună rom deloc, ceea ce era cu totul lipsit de logică. M-am întrebat dacă aș fi putut să suport pînă la sfîrșitul vieții să rămîn într-o asemenea comunitate de bețivani, arheologi, triburi semievoluate și exilați care stau toată ziua cu burta la soare.

La ora aceea, în jurul piscinei animația nu era prea mare, locul fiind populat doar de cîteva negrese planturoase și de niște pițipoance pe care grangurii cu parale le agață de cum pun piciorul în hotel și le părăsesc doar cînd se duc la locurile secrete unde își țin averile. Fetișcanele acestea, dintre care cu greu ai putea să spui care era mai drăguță, mi-au atras atenția, cum era și normal, numai că au făcut-o într-un mod oarecum abstract. Își petreceau toată ziulica îngrijindu-și pielea perfectă, ungînd-o cu fel de fel de alifii, bronzîndu-se, citind sau ascultînd muzică în căștile minicasetofonului portabil, iar cînd căldura era prea mare mergeau alene pînă la duș și se răcoreau, lăsînd apa să le ude și să le întărească sfîrcurile care li se vedeau prin costumele făcute cu maximă economie de material. Îi excitau pe puținii bărbați rămași prin preajmă — indivizii care închiriau materiale de plajă și bătrîniturile de genul meu — iar apoi, după ce se convingeau că farmecele lor rămăseseră aceleași, se întindeau la soare încă două ore. N-am mai fost în viața mea într-un loc care să semene cît de puțin cu acest C. Luan, unde fătuțele stăteau la plajă ca la comandă și se întorceau în același timp, ca la un semnal nevăzut, făcîndu-te să te întrebi ce gîndesc acum aceste persoane de douăzeci și cinci sau douăzeci și șase de ani, cine se cred și de unde vin? Cum e posibil ca o ființă omenească să se împace cu condiția unui bibelou? Ce-ți spui într-o asemenea situație? E nemaipomenit, boșorogul ăsta mă ia la frămîntat doar o dată la două săptămîni, iar în rest sînt bogată, liberă și-mi văd de viața mea? Oare chiar au toate nevoie de cîte un tătic? Sau or fi vrut să aibă baftă și parale ca să apuce să termine dreptul? Se întreabă vreuna ce-o să se aleagă de ea cînd o să ajungă la patruzeci și trei de ani? Sau trage nădejde că tipul o să-și trimită nevasta la plimbare, așa cum le spune tuturor, ca s-o aducă pe ea, să-i facă doi copii și s-o instaleze în casa lui frumoasă din New Jersey? Își închipuie frumusețile

astea de serviciu că se pot inspira din viața atleților, care sînt la mare preț pînă cînd începe să-i trădeze organismul? Sau sînt de părere — la fel ca mine, de altfel — că viața nu e nici rezonabilă și nici corectă și că această soluție, oricît de mare ar fi nefericirea pe care o atrage după sine, dacă privești lucrurile în mod obiectiv, este preferabilă la orice oră, mai cu seamă că, după ce o să te bucuri de prezent, o să ai suficient timp să suferi în cursul vieții?

Am rămas acolo cam o jumătate de oră, adică pînă n-am mai rezistat, după care m-am întors la centrul executiv ca să sun la sediul băncii Fortune Trust, unde fusesem ceva mai devreme.

— Fiul lui Tim. Verific un transfer telegrafic în contul 896-908.

Mi s-a părut că vocea de la celălalt capăt al firului aparținea prietenei mele, fermecătoarea tînără despre care presupusesem că venise aici din Australia. Imaginea ei, părul lung și moale, chipul bronzat și ochii atît de deschiși la culoare, încît băteau la un moment dat în galben au stăruit cîtva timp în mintea mea... Nu am fost recunoscut de nimeni și mi s-a spus să aștept, după care am rămas în suspensie cîteva clipe care mi s-au părut interminabile, avînd la un moment dat sentimentul caraghios că așa trebuie să te simți undeva sus, între stele. Pînă atunci fusesem stăpîn pe situație și trăisem o zi ca atîtea altele în viața mea. Însă în stadiul la care ajunsesem atunci, cînd aveam doar speranțe și nici un fel de legături reale, am simțit cum îmi îngheață sîngele în vine și am fost convins că îmi pierdusem mințile. Știam precis că nu avea să meargă. Te rog, te rog, *te rog,* am implorat în gînd, nedorindu-mi altceva decît să nu fiu prins. Mi-am dat seama, cu luciditatea proprie clarvăzătorilor, că singurul motiv pentru care făcusem toate acrobațiile astea ilegale fusese dorința de a-mi oferi mie însumi teama în stare pură. La fel ca prizonierul care e treaz în puterea nopții și le spune torționarilor: Nu vă mai chinuiți să mă torturați, o s-o fac chiar eu.

În clipa aceea, mi-au venit în minte o serie de variante capabile să mă dea de gol. Era foarte posibil ca Jake să fi folosit o parolă diferită sau să fi transferat deja banii în

altă parte. Poate că nu îmi făcusem socotelile cum trebuia și mălaiul nici măcar nu-i aparținea lui Jake. Nu era exclus să fie banii lui Bert. Sau ai lui Martin. În orice caz, probabil că la ora asta domnul George, directorul general de la International Bank, ieșise deja pe stradă și încerca prin orice mijloace să atragă atenția poliției. Asta nu era deloc o infracțiune oarecare, motiv pentru care oamenii legii aveau să treacă prin filtru întreaga națiune. Secretul bancar era o avuție națională și cheia modului de viață al unui popor. Mi-am amintit de cuvintele lui Lagodis cu o claritate foarte dureroasă, ca și cum cineva mi-ar fi pus fierul roșu chiar pe inimă: Ai grijă ce faci, tipule.

Firește că aveam și planuri de evadare. Sîmbătă seara, cînd nu putusem să adorm, mă gîndisem la cîteva și mi-am produs o mîngîiere cît de mică acum, amintindu-mi-le fără mari eforturi. Puteam să spun că anchetam o fraudă de proporții și că încercasem să încalc secretul bancar doar ca să am certitudinea comiterii delictului, urmînd să restitui banii posesorului de drept. Puteam s-o pun pe Brushy să sune la ambasadă și la prietenul ei, Tad. Acesta m-ar considera un erou dacă ar afla cum economiseam banii de la TN, după care ar lua legătura cu cei de la guvern și cu tipii influenți care cunoșteau jumătate din poliția de aici, urmînd să mă scoată din ghearele lor în mai puțin de o oră. Și la urma urmei, cine avea să mă prindă? Secretul bancar era un lucru sfînt în țara asta, chiar dacă prin el erau protejați în primul rînd hoții, și nimeni nu-mi știa numele. Nu dădeam doi bani pe motivele pe care le-ar fi invocat ca să mă facă să mă duc iar la vreuna din băncile acelea, indiferent dacă mi-ar fi spus că aveau probleme cu serviciile telegrafice sau că australianca aia focoasă voia să bem ceva împreună. N-aveau să mă mai vadă la față. Mă gîndisem bine de tot la ce aveam de făcut. Era simplu ca bună ziua. Floare la ureche.

Stînd aici însă, îmi dădeam seama că se îngroșase gluma. Mă distrasem copios croind planuri și lăsîndu-mă în voia propriei imaginații. Dar iată că se dovedea că, de fapt, nici prin cap nu-mi trecuse să glumesc. Nici Martin, nici Wash și nici altcineva nu mă îndemnase să fac așa ceva. În schimb, mi-au revenit în minte cuvintele bătrînului

Leotis: Extrem de mult din viață ține de voință. Așadar, alesesem deja și habar n-aveam unde aveau să mă ducă toate astea. Mă simțeam ca eroul principal dintr-o povestire științifico-fantastică, astronautul care din greșeală pierde legătura cu baza, nu mai are cum să se întoarcă și plutește în spațiu, pentru tot restul vieții. În clipa aceea, dacă Raimondo ar fi intrat peste mine, i-aș mai fi dat cincizeci de luani din ăia caraghioși doar ca să-i ating mîna și să mă conving că există.

— Confirmăm depunerea, Fiul lui Tim. Cinci milioane, șase sute șaisprezece mii, nouăzeci și doi de dolari americani.

Iac-așa, cît ai clipi din ochi. Tinerica nici măcar nu mi-a dat bună ziua cînd a venit la telefon. Din cabina unde mă aflam, m-am uitat pe geamul fumuriu și am văzut un palmier impunător, cîteva tufe înflorite și niște plante cu frunzele ca sulițele. O fetișcană în costum de baie tocmai își mustruluia copilul. Portarul căra bagajul cuiva, iar o păsărică de prin partea locului, poate chiar cea pe care o văzusem la domnul George în birou, deși șansele erau foarte mici să fie tot ea, sărea veselă pe alee, sperînd că nu avea s-o ajungă nimeni din urmă. Toate aceste lucruri — obiectele, oamenii și chiar și vietatea asta minusculă — îmi apăreau în fața ochilor ca și cum ar fi fost bine fixate în timp, distincte ca fațetele unui diamant. Indiferent cum ar fi arătat, viața mea era diferită.

Am dat să vorbesc, m-am oprit, iar apoi am început din nou.

— Pot să vă încredințez un alt transfer de fonduri, cu confirmare prin fax?

Tînăra mi-a răspuns că era perfect. Am citit din carnetul de conturi. Către Züricher Kreditbank, filiala din Pico Luan. Pe urmă am repetat numărul de cont.

— Ce sumă? m-a întrebat ea.

— Cinci milioane de dolari americani.

Mi s-a părut mai sigur să las ceva și în primul cont, o sumă suficient de mare ca Fortune Trust să continue să creadă că eram un client care merita să fie protejat de inevitabilele cercetări. Firește că, odată operat transferul, nimeni din cei de acolo nu avea să se mai gîndească la el.

Faptul că banii circulau dintr-un loc în altul în permanență era un lucru obișnuit aici. Nimeni nu punea întrebări. Toată lumea știa motivul. Erau bani ascunși de cineva. De cei de la Fisc, de creditori, de o soție strînsă la pungă. Eu însă voiam un al doilea transfer ca să mi se piardă urma. Sigur că Jake avea să facă un scandal monstru la International Bank, în momentul cînd avea să i se arate că banii fuseseră trimiși la Fortune Trust la indicațiile lui. Dar secretul e secret, iar cei de la Fortune nu vor fi dispuși să-l informeze unde s-au dus banii de acolo și nici în al cui cont fuseseră depuși în prima fază.

Am așteptat mai bine de o oră pînă să sun la Züricher Kreditbank și să confirm al doilea transfer. Totul era în regulă. Banii mei erau în siguranță și intraseră deja pe mîinile elvețienilor. Eram gata să mă întorc la Brushy. Voiam să beau vin cu ea și să mă las în voia degetelor ei puternice și îndemînatice. M-am uitat la ceas, ca să mă asigur că aveam timp să mai facem dragoste o dată înainte de a pleca la aeroport. Avea să mă întrebe unde fusesem și ce făcusem, dornică să afle toate secretele. Însă nu aveam să-i spun. Pe urmă avea să se intereseze în legătură cu Pindling, imaginîndu-și tot felul de scenarii și aducîndu-și în fața ochilor un personaj în genul lui Long John Silver, cu un papagal ara pe umăr și cu un cîrlig în loc de mînă. Mă rog, treaba ei. Principiul meu dintotdeauna a fost nu mă-ntrebi și nu te mint. Începusem să am sentimentul că sînt o persoană periculoasă și greu de prins. Mă simțeam ușor amețit și mîndru de propria iuțeală de mînă. În același timp, eram amuzat. Ieșind din hotel, mi-am mai băgat o dată capul pe ușa toaletei și m-am uitat repede în oglindă, ca să văd exact cum arătam.

Marti, 31 ianuarie

XXIII. REZULTATE PROASTE

A. Toots ne face jocul

Marți la ora două, cînd era programată audierea lui Toots în fața Comisiei de Disciplină, din partea apărării eram prezenți doar Brushy și cu mine. Membrii grupului de anchetă continuau să arate impasibili, așa cum făcuseră și pînă atunci, însă, în ciuda aerului lor neutru și cuminte, mi-am dat seama că auziseră destule și că erau sătui pînă peste cap. După propunerea de excludere din barou pe care aveau s-o formuleze, aveam dreptul să ne adresăm Comisiei de Apel. Cu toate acestea, în mai puțin de un an licența de practicare a avocaturii deținută de Toots avea să fie ceva de domeniul trecutului, devenind o amintire de genul celor care îi împodobeau deja pereții.

Școala veche în care se desfășoară lucrările Comisiei de Disciplină este tipul de structură căreia nu-i observi austeritatea pînă nu faci abstracție de prezența plină de culoare a copiilor. Ne aflam într-o sală de clasă antică și mohorîtă, cu podea din scînduri și pereți acoperiți de plăci de faianță menite să reziste în fața deteriorărilor și a acțiunii tocurilor cu cerneală. Ori de cîte ori cineva tîra un scaun sau își dregea vocea, sunetul se reverbera în întreaga încăpere.

După ce a trecut de zece, am simțit că se întîmplase ceva grav. Din capul lungii mese de ședințe la care eram așezați, Tom Woodhull ne-a luat la întrebări în legătură cu absența clientului nostru. Distinsul funcționar guvernamental, garant al aplicării legilor și bărbat cu pielea albă și netedă, fără aluniță, negi sau pete — cu alte cuvinte, Tom — nu avusese niciodată o părere grozavă despre mine și nu fusese de acord cu bețiile pe care le trăgeam, cu zilele în care eram întors cu fundu-n sus și cu afirmațiile pe care le mai făceam din cînd în cînd, cum că manevrarea fondurilor clienților nu era nici pe departe un delict comparabil cu trădarea. Bănuiam de multicel că insistase să se ocupe de acest caz pentru satisfacția pur personală de a-mi freca ridichea.

Brushy a cotrobăit în poșetă și a dat la iveală o fișă de telefon.

— Ai face bine să-l găsești.

Isuse, încă una, mi-am spus în gînd.

Chiar în timp ce mă îndreptam spre ieșire, clientul meu și-a băgat capul pe ușă. Toots abia mai respira și m-a tras imediat după el pe coridor.

— Trebuie, a rostit el, repetînd precipitat cuvîntul de cîteva ori. Trebuie să-ți prezint neapărat pe cineva.

Lîngă scara plină de praf, sprijinit de unul din stîlpii de susținere, se afla un omuleț rotofei cam în aceeași condiție cu Toots, roșu ca un glob de Crăciun din cauza efortului, respirînd din greu și leoarcă de transpirație. Am văzut atunci că Brushy ieșise după mine.

— N-o să vă vină să credeți. Spune-le, a rostit Toots, făcîndu-i un semn cu bastonul noului venit și îndemnîndu-l să-și înceapă relatarea.

După ce s-a așezat pe una din banchetele de lemn de pe coridor, bărbatul și-a scos pardesiul, dîndu-și la iveală gulerul alb și scrobit pe care-l purtau de obicei preoții catolici. Omulețul era aproape chel, cu excepția unei borduri caraghioase de păr alb și a cîtorva șuvițe rebele.

— Părintele Michael Shea, a spus el, întinzîndu-mi mîna.

Părintele Michael era fratele mai mic al judecătorului Dan Shea, plecase de la parohia din Cleveland unde stătuse ani de zile și intrase într-una din mănăstirile de

aici. Ajunsese în oraș săptămîna trecută ca să-și viziteze neamurile — pe fiul lui Dan Shea, Brian, care era în același timp nepotul părintelui — și, tot vorbind de una sau de alta, auzise că domnul Nuccio aici de față încă avea necazuri din cauza acelei povești vechi.

— L-am sunat imediat pe domnul Nuccio. Am vorbit de multe ori cu Daniel despre treaba asta și de fiecare dată mi-a spus că nu avea habar de nici o dovadă de generozitate din partea domnului Nuccio. Cît despre cotizațiile de la Country Club, nici nu se mai gîndise la ele. Trebuie să vă spun că am fost sceptic de la bun început. Daniel nu a fost nici pe departe ușă de biserică și mi-a mărturisit niște lucruri cumplite, în calitate de frate și de preot. Dar s-a jurat pe memoria lui Bridget că nu au existat matrapazlîcuri făcute de el și de Colonel. Sub nici o formă, a încheiat părintele Shea, mîngîindu-și cu un gest absent cruciulița de la gît.

Partenera mea și iubirea vieții mele, domnișoara Bruccia, a ascultat cu maximă atenție. Frumoasa noastră aventură tropicală era deja de domeniul trecutului. La ora asta elațiunea sentimentală se domolise, la fel ca avîntul de care dăduserăm dovadă amîndoi la ea în apartament în tot cursul nopții. Ne aflam din nou într-un Middle West rece și neprimitor, în ținutul unde lumina discretă a zilelor de iarnă, mohorîtă ca o cană de cositor, îi face pe unii oameni s-o ia prin mirișteși unde necazurile te pîndesc la tot pasul. Brushy avea un milion de preocupări, printre care se numărau persoana mea, informațiile pe care încă nu eram dispus să i le dezvălui și Groundhog Day, care se apropia din ce în ce mai mult. Acum însă Brushy redevenise avocatul pledant gata de proces. În imaginara sală de spectacole din mintea ei, toate biletele îi fuseseră vîndute lui Toots, inclusiv locurile în picioare de pe interval. Puterea ei de a se concentra era fenomenală și putea fi întîlnită doar la sportivii și actorii de primă mărime. Iar în clipa cînd am încercat s-o analizez, am observat că nu avea deloc un aer supus și cuminte. Ba chiar aș spune că am sesizat o anumită bucurie, luminată de flacăra unei apropiate sărbătoriri. Își muta mereu privirile de la Toots la părintele Shea și la mine, pregătită să cîștige o cauză pe care toată lumea o considera pierdută și gata să demonstreze

lumii întregi acel lucru la care năzuiește în taină orice membru al breslei, și anume că nu era doar un avocat sau un purtător de cuvînt, ci un magician în carne și oase.

Între timp, Toots își recăpătase răsuflarea și — admițînd că așa ceva era cu putință — părea chiar mai fericit decît Brushy. Chipul lui mulțumit dansa în jurul focului ritual.

Ridicînd din umeri, am făcut cîțiva pași cu ei pe coridorul școlii vechi. Pe ambele părți existau în continuare acele dulăpioare metalice de nici un metru înălțime și prevăzute cu lacăte, pe care diverși tineri întreprinzători își zgîriaseră inițialele, adăugînd o inimioară sau, după caz, cîteva măscări — simboluri pe care acum amenință să le acopere rugina.

— Îți vine să crezi? m-a întrebat Brushy. E fenomenal.

— Absolut, am răspuns. Fenomenal e cuvîntul potrivit. Chiar în ultima clipă. La drept vorbind, *după* ultima clipă. A venit atît de tîrziu, încît nimeni n-a mai apucat să-i sufle o vorbă.

Brushy mi-a aruncat o privire ciudată.

— Spune-i și ei, Toots, i-am cerut Colonelului.

Bătrînul s-a uitat la mine cu niște ochi lipsiți de expresie. Apoi s-a șters la gură cu dosul palmei.

— Cred că ți-a fost și ție greu, Toots, dacă ai ajuns să angajezi pe cineva care seamănă mai degrabă cu Barry Fitzgerald sau Bing Crosby.

— Mack, a spus Brushy.

Toots nici măcar nu s-a prefăcut că ar fi insultat.

— Nu te mai gîndi nici la mine, nici la tine, i-am spus Colonelului. Însă *ea* ar putea fi dată afară din barou pentru o chestie ca asta. Și gîndește-te că, spre deosebire de alții, are, totuși, o carieră.

A afișat mutra acră la care recurgea de fiecare dată cînd îl puneam la punct. Se așezase pe o altă banchetă de lemn și-și pironise ochii undeva pe coridor, mișcîndu-și bastonul și făcînd tot posibilul să nu mă privească. Undeva se auzea zgomotul inconfundabil al unui radiator care trebuia să fie reparat. Încă nu reușisem să scap de senzația de frig care mă luase în primire chiar din clipa cînd coborîsem din avion.

După ce șmecheria fusese dată în vileag, lui Brushy îi pierise sîngele din obraji.

— Măcar e preot?

— Preot? Pariez pe tot bugetul că îl cheamă Markowitz. Se vede de la o poștă că joacă un rol.

— Eu chiar am crezut, a rostit Brushy.

Și-a atins capul cu degetele ei scurte și cu unghiile vopsite cu o ojă strălucitoare, iar pe urmă s-a așezat lîngă Toots, pe care l-a țintuit cu o privire rece și totodată tristă.

— Chiar am *crezut,* a repetat ea.

— Sigur că ai crezut, am spus. Probabil că ar fi crezut și amețitul ăla de Woodhull. Dar pînă la urmă cineva tot și-ar fi dat seama. Fie aici, fie la Comisia Juridică. Dacă s-ar trezi careva să ceară amprentele individului ăstuia, aș întinde-o din oraș cu prima ocazie.

Bătrînul continua să tacă mîlc. Fusese pus la colț de un specialist în materie și învățase lecția: ai fost prins, ține-ți pliscul. Faptul că-ți recunoșteai vina nu-ți aducea nimic bun. M-am gîndit la expresia luminoasă pe care o arborase cînd văzuse că Brushy căzuse în cursă. Probabil că încerca o satisfacție de nedescris ori de cîte ori punea ceva la cale. Descurcarea și încurcarea de ițe alcătuiau simfonia lui secretă, iar el era dirijorul ascuns, singurul care știa exact cum stăteau lucrurile. Într-un fel, trebuia să recunosc că o asemenea manevră ar fi însemnat o veritabilă lovitură de grație. Ia închipuiți-vă ce efect ar fi avut coruperea acelor persoane pe al căror simț etic se presupune că s-ar fi bazat Toots de la bun început. Ei bine, asta chiar că ar fi fost ceva bun de dat la ziar. La urma urmei, l-au silit, bietul de el. Din punctul lui de vedere, nu-și dorea decît să fie lăsat să facă în continuare avocatură.

Woodhull și-a făcut apariția pe coridor chiar în clipa aceea, rămînînd lîngă ușa de la sala de audieri.

— Ce s-a întîmplat? a întrebat el.

Părul drept și des, de un blond închis, îi căzuse peste un ochi, făcîndu-l să semene cu un membru al tineretului hitlerist.

— Acum ce-ți mai coace bila, Malloy? Cine-i individul ăsta? s-a mai interesat el, apropiindu-se ceva mai mult și referindu-se la părintele Markowitz, care rămăsese așezat pe banca aflată la cîțiva pași.

— Cine-i individul? a repetat Tom. E martor?

Brushy și cu mine ne-am uitat unul la altul, fără ca vreunul din noi să răspundă.

— Ai adus un martor nou? Acum?

Lui Tom nu-i trebuia mai mult ca să se înfurie pe mine. Adusese cu el un carnețel galben pe care a început să-l agite prin aer, în timp ce enervarea lui creștea de la o clipă la alta.

— În ceasul al doisprezecelea ne trezim cu un martor surpriză? Despre care n-am auzit rostindu-se o vorbuliță? Și asta acum? În condițiile în care nici măcar n-am avut ocazia să-i punem vreo întrebare?

— Stai de vorbă cu el, a spus deodată Brushy.

Am vrut s-o prind de braț, iar acest gest prin care aș fi vrut s-o opresc a fost suficient de încurajator pentru Tom.

— Chiar așa o să fac, a rostit el și a trecut pe lîngă noi trei.

Am tras-o pe Brushy după colț și am întrebat-o concis dacă își pierduse mințile.

— E lipsit de etică să-l pui să depună mărturie, știu asta, a spus ea.

— Aici nu mai e vorba doar de lipsă de etică, Brush. Pentru o chestie de genul ăsta intri la pușcărie.

— În regulă, a aprobat ea. Dar parcă ziceai că Woodhull o să-l creadă.

— Și ce-i cu asta? Doar nu crezi că o să-l convingă cineva să renunțe la acuzații. Woodhull nu știe ce înseamnă să te răzgîndești, îi lipsește cuvîntul din vocabular. Iar o asemenea mărturie e totuna cu a vorbi din auzite. Și chiar admițînd că ea ar fi luată în considerare, Woodhull ar susține că nu valorează nimic și că judecătorului îi era prea rușine ca să discute cu cărțile pe față cu fratele lui. Cunoști scenariul.

— Dar o să-l creadă, nu? Asta ai spus.

— Probabil. Bănuiesc că în clipa asta se scapă pe el de draci.

— Asta înseamnă că o să-i fie frică să nu piardă brusc un caz despre care toată lumea era sigură că avea să-l cîștige.

Brushy nu găsea altceva decît să-mi prezinte lucrurile într-o succesiune logică forțată, care îmi demonstra că nu

mă înșelasem cînd o caracterizasem drept isteață și vicleană.

— O să fie de acord să cadă la învoială pentru o sancțiune mai puțin aspră decît excluderea din barou. Iar noi exact asta urmărim, corect?

Într-un tîrziu, mi-am dat seama ce urmărea. Dar, chiar și așa, tot am fi avut probleme.

— Brush, gîndește-te bine. Tocmai i-ai făcut cunoștință vicepreședintelui Comisiei de Disciplină cu un presupus martor despre care clientul tău ți-a mărturisit că e un impostor.

— Clientul meu nu mi-a mărturisit nimic, iar eu n-am făcut rost de nici un fel de amprente. Sînt avocat, nu altceva. Pe de altă parte, n-am formulat speculații și n-am efectuat prezentări. Tom a procedat prin liberă asociere. Ce să fac? Am cumva obligația să-l apăr de sine însuși?

S-a uitat la mine preț de o secundă, după care a continuat.

— Eu, una, l-am crezut pe tipul ăsta. Dacă alții n-o să-l creadă, treaba lor. Oricum martorul n-o să depună mărturie. Cu alte cuvinte, Mack, n-avem ce să pățim.

Toots se îndrepta chiar atunci spre noi. Se distra de minune și era evident satisfăcut de faptul că figura cu părintele prinsese atît de bine. Nu avea absolut nici un sens să-l prevenim pe Colonel în legătură cu eventualele consecințe. Trăise o viață întreagă expunîndu-se riscurilor și escaladînd înălțimi primejdioase. În clipa aceea am auzit vocea lui Woodhull ridicîndu-se de undeva de după colț.

Înțelegerea la care am ajuns reprezenta ceva unic. În condițiile actualelor legi ale statului, avocații puteau fi excluși din barou pe o perioadă de cinci ani. După aceea aveau dreptul să solicite reînscrierea, iar Comisia Juridică avea — exasperant de des, din punctul de vedere al Comisiei de Disciplină — tendința de a-i reprimi, pe considerentul că, pentru majoritatea acestor bărbați și femei, aceasta era singura profesiune pe care o cunoșteau, la fel cum pantofarii nu se pricep să facă altceva decît încălțări. Ceea ce ofeream noi în numele lui Toots reprezenta o propunere cît se poate de atrăgătoare: Toots promitea că nu avea să mai practice niciodată avocatura. Firește că, la

drept vorbind, concesia nu era spectaculoasă, întrucît Colonelul oricum nu mai practica, însă bătrînul se angaja să-și scoată numele de pe ușa firmei, să renunțe la biroul pe care îl avea acolo și să nu mai primească nici un ban din veniturile firmei. În cazul în care ar fi încălcat vreodată această înțelegere, Toots ar fi acceptat dispoziția de excludere din barou. În schimbul acestei concesii, acuzațiile împotriva lui aveau să fie retrase, dovedindu-se fără temei. Nu se găsise nimic compromițător, iar dosarul lui Toots avea să rămînă imaculat, neexpunîndu-l pe posesor riscului rușinii publice.

Conformîndu-se măreței tradiții a clienților de pretutindeni, Toots a refuzat să fie recunoscător, arătîndu-se reticent de îndată ce înțelegerea a fost adusă la cunoștința membrilor comisiei.

— Și eu cum o să mă întrețin? ne-a întrebat el pe coridor, după ce ne-am pus cu toții pardesiele.

L-am privit chiorîș amîndoi. Toots n-ar fi reușit să cheltuiască tot ce pusese la ciorap nici dacă ar fi trăit o sută de ani.

— Exact de asta ai nevoie, Toots, i-am spus.

— Îmi place biroul, a răspuns el.

Fără îndoială că asta era adevărat. Biroul însemna secretarele care i se adresau spunîndu-i „Colonele", zecile de convorbiri telefonice și polițiștii care îl vizitau.

— Păi, închiriază-ți un birou la etajul ăsta. Ai ieșit la pensie, atîta tot. Ai optzeci și trei de ani, Colonele, e cum nu se poate mai firesc.

— În regulă, a acceptat el cu jumătate de gură.

Mi-am dat seama că nu-i căzuse deloc bine. Părea efectiv un om bătrîn și posac, pămîntiu în obraji și cu o piele zbîrcită aidoma cojii unei portocale pe care ai uitat-o în fructieră. Întotdeauna e trist să observi cum poate să decadă ființa umană.

— Toots, n-au mai făcut așa ceva pentru nimeni pînă acum, i-am spus. Ești prima și ultima excepție. Trebuie să jurăm în fața lui Dumnezeu și a guvernatorului că n-o să suflăm nimănui o șoaptă despre înțelegerea asta. Celor din comisie le va fi imposibil să recunoască public că au renunțat la o decizie de excludere din barou.

— Zău? a întrebat el, oarecum înviorat de faptul că făcea parte dintr-o categorie aparte. Și mă rog de ce sînt un tip atît de deosebit?

— Fiindcă ți-ai angajat avocații de care aveai nevoie, i-am spus.

În sfîrșit, asta l-a făcut să rîdă.

B. Ultime socoteli

Întorși la birou, Brushy și cu mine am efectuat ceea ce se cheamă turul stadionului, intrînd în camerele mai multor confrați specialiști în litigii și descriind pe un ton indiferent cele întîmplate și rezultatul obținut. Elogiile au fost unanime și, în clipa cînd am ajuns la masa de lucru a secretarei noastre, Lucinda, eram deja înconjurați din toate părțile de admirație, lucru pe care l-am primit cu o însuflețire oarecum surprinzătoare, întrucît trecuse ceva timp de cînd nu mai simțisem ceva asemănător.

Brush și cu mine am rămas pe loc cîtăva vreme, trecînd în revistă mesajele și corespondența primită. Anul fiscal al firmei se încheia chiar în ziua aceea și toți partenerii primiseră o înștiințare oficială de la Martin, în care se preciza că, pînă și în eventualitatea unor noi încasări înainte de miezul nopții, venitul fiecăruia avea să fie mai mic cu 10%. Asta însemna că pontajul care urma să fie calculat peste două zile, de Groundhog Day, avea să se dovedească dezastruos pentru partenerii inferiori de genul meu, întrucît Pagnucci nu era dispus să permită reducerile pecuniare pentru partea superioară a ierarhiei. În timp ce ne deplasam vioi de la un birou la altul, atmosfera începuse deja să devină apăsătoare. Brushy și-a notat mesajele telefonice și a luat-o din loc, dînd impresia că uitase de succesul recent repurtat și că mintea ei se concentra din clipa aceea exclusiv asupra eventualelor izbînzi viitoare. Eu am mai rămas cîtva timp lîngă masa de lucru a Lucindei. Ca de obicei, nu prea aveam de făcut mare lucru.

— A tot sunat un tip, mi-a spus Lucinda. M-a întrebat de fiecare dată cînd o să te întorci.

Apucase deja să-mi povestească despre aceste apeluri în cursul dimineții, adăugînd că începuseră cu o zi înainte.

— A lăsat vreun nume?

— A închis de fiecare dată.

Brushy, Lena și Carl erau singurii oameni care știuseră că urma să plec. Nici măcar lui Lyle nu-i spusesem altceva decît că era posibil să lipsesc de acasă o noapte sau două. Lucinda mi-a mai zis că, din cîte își dădea seama, părea să fie același tip care sunase la serviciu vineri dimineață, înainte ca Pigeyes să mă găbjească în plină stradă. Lucrurile se legau. Probabil că Gino sau cineva din echipa lui îmi supraveghease locuința și poate chiar mă urmărise pînă la aeroport, încercînd să afle unde mă găseam în acel moment. Dacă Gino era un om de cuvînt, înseamnă că îmi pregătea un mandat de toată frumusețea.

Pe de altă parte, ar putea fi Bert, mi-am spus. Dacă vorbise mai întîi cu Lyle, și-ar fi putut da seama că plecasem. Însă în acest caz Lucinda i-ar fi recunoscut vocea în mod sigur. Dar dacă îl pusese pe Orleans să sune în locul lui?

Lucinda mă privea cu aceiași ochi plini de o indescriptibilă duioșie. Era o femeie bine făcută, frumoasă și cu pielea măslinie, care știa ce se cade și ce nu, dar căreia i se rupea inima văzîndu-se pusă să lucreze în imediata apropiere a unui asemenea ratat. E o profesionistă sută la sută și de multe ori m-a salvat din situații delicate. Manifestă aceeași loialitate față de mine și de Brushy, deși toți cei din jur înțeleg fără eforturi că eu sînt băiatul de mingi și Brush marea vedetă. Cu toate acestea însă, relațiile rămăseseră neschimbare și randamentul ei la fel. Într-un colț al mesei se afla o fotografie a soțului ei, Lester, și a celor trei copii. În centrul pozei și totodată al atenției era mezinul, Reggie, fiindcă fotografia fusese făcută la serbarea lui de absolvire a liceului.

— Sfinte Dumnezeule! am rostit de îndată ce mi-a picat fisa. Dumnezeule mare, Orleans.

Am apucat să cobor cîteva trepte în goană și abia pe urmă m-am întors și i-am spus Lucindei că trebuia să mă duc la contabilitate.

Acolo haosul era deplin. Serviciul semăna cu un cartier general pentru campania electorală în ziua alegerilor: computerele lucrau de zor, mașinile electrice de calculat scuipau kilometri de hîrtie și o grămadă de oameni se

învîrteau de colo-colo, animați de intenții precise sau pur și simplu de disperare. Din cauza celor de la Fisc, tot ceea ce se încasase trebuia trecut în hîrțoage în cursul aceleiași zile. Un număr destul de mare de secretare și de curieri stăteau la coadă pentru a introduce în memoria computerelor onorariile smulse în ceasul al doisprezecelea din ghearele avare ale clienților. Banii — strîngerea, numărarea și cîștigarea lor — încărcau atmosfera la fel cum, pe un cîmp de luptă, aerul devine mai greu respirabil din pricina prafului de pușcă și a sîngelui.

Așezată la biroul ei alb și ordonat, Glyndora a tresărit și a fost cît pe-aci să cadă pe scaun în clipa cînd m-a văzut, nutrind intenția evidentă de a evita orice alte întrevederi între patru ochi cu mine.

— Glyn, am rostit, blocîndu-i calea. Ce Dumnezeu s-a întîmplat cu fotografia fiului tău? N-o țineai aici?

Poza cu pricina se găsea de ani de zile pe colțul biroului, precum și pe consola de acasă, înfățișînd același băiat arătos, îmbrăcat în roba de absolvire.

— Adu-mi aminte, că am uitat, i-am spus. Cum îl cheamă? Orleans, nu? A refuzat să preia numele de Gaines. Îl poartă pe cel de familie al tatălui, așa e?

Între timp, îmi amintisem unde îl mai văzusem pe Kam Roberts.

Adoptînd o poză imperială, Glyndora m-a privit în liniște — un totem frumos, un chip întunecat ale cărui trăsături erau încordate de furie. Numai că aveam sentimentul că mă aflu în fața unui dulap a cărui ușă nu se poate închide din cauza a tot ce a fost îngrămădit înăuntru. Exista o nuanță de stinghereală și ceva rugător în expresia ei, care nu-i convenea și chiar o necăjea, în orice caz mult mai rău decît tot ce i-aș fi spus eu.

— Nu vreau să fac rău nimănui, am anunțat-o aproape în șopată.

Mi-a dat voie să ies cu ea pe coridor, unde, prin comparație cu agitația zgomotoasă dinăuntru, părea raiul pe pămînt.

— Pune-l pe Orleans să-i ducă un mesaj lui Bert, i-am spus. Trebuie neapărat să-l văd în carne și oase. Cît mai curînd cu putință. Bert nu are altceva de făcut decît să-mi transmită data și locul. Spune-i că trebuie să lămurim toate lucrurile. Și roagă-l să mă sune mîine aici.

Glyndora nu mi-a răspuns. Cerule, ce ochi avea! Negri, infernali, măsurîndu-mă din cap pînă în picioare, în timp ce se gîndea enervată la cine știe cîte lucruri. Nu-ți trebuia multă imaginație ca să-ți dai seama care era cauza tuturor acelor scene de pe coridor dintre Bert și Glyndora, în care amîndoi aruncau cu tot felul de chestii și se făceau reciproc albie de porci. „Să nu te prind pe lîngă fiu-meu." Nu era genul de manifestări care să-i facă plăcere ei, șefului și băiatului ei, așa cum se întîmpla la vechii greci. Probabil că Glyndorei îi părea bine că Bert o luase la picior.

— Glyndora, acum știu multe chestii. Inclusiv despre fiul tău. În plus, am la mine și nota aia fantomă pe care i-ai strecurat-o lui Martin și despre care, după cum observi, nici măcar nu te întreb. O să încerc să nu fac rău nimănui. Dar trebui să faci în așa fel încît mesajul ăla să-i parvină lui Bert. O să fii nevoită să ai încredere în mine.

Aș fi putut să-i cer și un sac cu lingouri din aur. Disprețuia poziția în care se găsea — faptul că era pusă în inferioritate, slăbiciunea și ideea că ar fi fost nevoită să spună „te rog". Mai presus de tot, simțea un lucru pe care îl cunoșteam ca pe propriul buzunar, ca pe întunericul și lumina care mă înconjurau rînd pe rînd — un lucru pe care, în urma unui simplu act de voință, Glyndora îl eliminase pur și simplu din existența ei: conștiința faptului că era speriată. Și-a încleștat maxilarele ca să se controleze, iar pe urmă s-a întors și a aruncat o privire pe coridorul unde nu era nimic de văzut.

— Te rog, i-am spus.

Măcar atîta puteam să fac pentru ea. A clătinat din cap, făcînd să i se miște claia de păr negru, nu atît ca răspuns, cît mai cu seamă pentru a încerca să scape de temeri, după care s-a întors în birou și s-a apucat iar să ne numere banii, fără să mai scoată un cuvînt.

C. O vorbă pentru Ăla Mare

Cam pe la cinci am dat un telefon acasă, unde l-am trezit pe Lyle dintr-un somn adînc. Mi-a spus că primise același tip de apeluri ciudate de care pomenise și Lucinda:

„Mack e acolo? Cînd se-ntoarce?" Însă nu a recunoscut vocea.

— I-ai spus?

— Ce dracu', tată, nu sînt chiar așa de prost.

Mîndria afișată, presupunerile pe care le făcuse deja și tonul folosit mi-au produs disperarea pe care numai Lyle știa să mi-o stîrnească. Era limpede la ce se gîndea — rămăsese băiețelul de treisprezece ani, căruia mămica îi spusese să se ferească de străini. Fiul meu. În timp ce-l ascultam, am simțit pentru o clipă că o să mă sting de durere. Sentimentul acesta mi s-a mai diminuat cînd a început să-mi povestească despre Chevroletul pe care îl scosese dintr-un canal cu pană la două cauciucuri. Îl costase o sută optzeci și cinci de dolari, plus amenda, și voia neapărat banii înapoi. A avut grijă să-mi repete de cîteva ori chestia asta.

În seara asta am condus-o din nou pe Brushy la ea acasă. Avuseserăm grijă să luăm niște mîncare italienească la pachet, o șmecherie căreia îi zicea *rigatoni* cu brînză de oaie și cîteva mirodenii de care nu mai auzisem, băgînd la maț în pauzele dintre lecțiile de călărie. Nici n-o să vă spun cum m-am înfruptat din tiramisu. Cam cu o oră în urmă, în timp ce ne pregăteam să moțăim împreună, Brushy mi s-a adresat, stînd întoarsă cu spatele la mine.

— Dacă te-ntreb, îmi răspunzi, bine?

— Ce să-ntrebi?

— Hai că știi. Ce se întîmplă. Cum stă treaba cu banii, cu Bert, toată tărășenia. De acord? Ca de la client la avocat, ca de obicei. Trebuie să-mi spui.

— Nu cred că ar fi bine să afli. Sînt convins că viața ta ar fi mult mai frumoasă fără acest gen de informații.

— Sînt de acord cu tine, sincer, a răspuns ea. Știu că ai dreptate. Și am încredere în tine. Dar, dacă o să hotărăsc că e neapărată nevoie să știu, indiferent de motiv, o să-mi spui, bine?

— Bine, am răspuns, căscînd ochii mari pe întuneric.

Care vasăzică, așa stau lucrurile. Măruntele mele visuri ciudate, pe care pînă acum le păstrasem doar pentru mine, au început să-mi străbată viața cu forța unui vulcan. Poate că simpla existență a pericolului m-a făcut să fiu atît de potent cînd am făcut dragoste cu Brushy și să rezist atît de mult. Acum ea doarme, așa cum a făcut-o și în

nopțile precedente, abandonîndu-se propriilor fantezii improbabile și aproape nemișcată, pe cînd eu sînt cuprins de deznădejde și mă trezesc pe întuneric, alungînd spiridușii și duhurile pe care le simt undeva în camera ei de zi, gata să se apropie de dictafon și să înceapă să vorbească în șoaptă.

Parcă vă aud cum vă întrebați: ce Dumnezeu are de gînd Mack Malloy ăsta? Credeți-mă că și eu îmi pun aceeași întrebare. Apartamentul este înconjurat de tăcerile ciudate ale iernii — ferestrele sînt bine închise, soba cu gaz scoate un tors discret în timp ce produce căldură, iar frigul îi alungă pe plimbăreți de pe străzi. Întrucît eu sînt cel care a comis ticăloșia, jefuindu-i pe cei de la TN să le meargă fulgii și pregătindu-mă să dau vina pe altcineva, am impresia că vocea lătrată și acuzatoare a maică-mii mă însoțește pretutindeni. Din punctul ei de vedere, era o catolică ferventă, unul dintre cei mai devotați supuși ai Papei, iar viața ei se învîrtea ca o roată în centrul căreia se afla Biserica, dar, în ciuda religiozității afișate, gîndurile ei păreau să se concentreze în primul rînd asupra diavolului, care era invocat cu regularitate, mai cu seamă cînd mă prindea la cotitură și îmi făcea morală.

Însă n-o făceam din cauza diavolului. Una peste alta, cred că pur și simplu m-am săturat de viața pe care o duc. Iar ideea jafului mi s-a părut formidabilă. Însă a fost goanga *mea,* nebunia *mea,* escapada *mea.* Nu trebuie s-o împart cu nimeni. Se vede treaba că iadul înseamnă să fii obligat să-ți petreci timpul ascultîndu-ți propriile glume.

Și atunci, la ce bun toate astea? Ce rost are să mai vorbesc? Elaine a nutrit și ea aceeași speranță. „Mack, n-ai voie să mori fără un preot la căpătîi." Probabil că avea dreptate, însă eu sînt omul șanselor mici. Totuși, poate că ăsta e primul act de penitență, parte componentă din ceea ce Biserica denumește astăzi procesul de reconciliere, cînd inima păcătosului, eliberată de poveri, se înalță la Dumnezeu. Mai știi?

Să-i dăm bătaie, în cazul ăsta. Entitate Supremă, Ființa Ființelor, Ăla Mare sau cum ți s-o mai fi spunînd, dacă ești acolo sus și mă asculți, presupun că o să crezi exact ce vrei. Dar te rog să mă ierți. Am nevoie de absolvire chiar în noaptea asta. Am făcut ce-am vrut, iar acum

îmi pare al dracului de rău. Știm amîndoi adevărul: am păcătuit în stil mare. Mîine o să capăt înapoi tot ce trebuie. O să fiu iarăși posomorît și o să am grijă să observe toată lumea. O să fiu un apostat și un agnostic, iar mintea mea n-o să se mai gîndească la Tine. Dar te rog să mă placi în noaptea asta și să mă accepți cu o clipă înainte ca eu să te resping, așa cum fac cu toți ceilalți. Dacă ești în stare să ierți la nesfîrșit, atunci iartă și chestia asta și ai un dram de milă pentru lepădătura care îți vorbește acum și pe care tot Tu ai creat-o, adică pe fiul lui Bess Malloy cea tristă.

C A S E T A 6

Dictată pe 2 februarie, ora 21:00

Miercuri, 1 februarie

XXIV. ANCHETATORUL SE ASCUNDE

A. Aşteptîndu-l pe Bert

Brushy avea o întîlnire la prima oră şi a intrat imediat în priză, punîndu-şi paltonul pe ea şi înşfăcîndu-şi servieta, după care şi-a vîrît în gură o gogoaşă cu jeleu, ca s-o mestece pe drum. Eu rămăsesem în pat şi mă mulţumeam să zăbovesc printre posesiunile iubitei mele. Apartamentul lui Brushy avea un aer citadin şi supraaglometat. Domnişoara avocat locuia la primul etaj al unei clădiri din piatră de construcţie care imita cu eleganţă stilul victorian, avînd cîteva frize frumos lucrate şi nişte umflături de ipsos în tavan, ca nişte sîni de femeie, exact în locul unde fuseseră instalate conductele de gaz. La ferestrele care porneau de lîngă podea şi ajungeau pînă în tavan fuseseră montate obloane din lemn de pin, iar apartamentul era ticsit de plante decorative, cărţi aranjate frumos în bibliotecile ce se întindeau pe lungimea cîte unui perete întreg şi pe tot felul de policioare. Nu găseai nici o operă de artă propriu-zisă, ci doar cîteva afişe strict descriptive, care nu se aventurau dincolo de nivelul unei fructiere. În dormitor, unde m-aş fi aşteptat poate să găsesc o oglindă sau o masă de toaletă, mobilierul era redus la minimum, rezumîndu-se la un pat dublu şi la un şifonier lîngă care se

afla un morman de haine murdare, în vreme ce cele curate stăteau frumos înăuntru. Brushy părea — și asta pe bună dreptate — o persoană extrem de ocupată, cu o viață plină de evenimente.

Pe la nouă fără douăzeci, tocmai cînd mă pregăteam să ies din apartament, a sunat telefonul. Mi-am zis că era mai bine să nu răspund. Dacă era vreunul din membrii cortegiului de admiratori ai lui Brushy? Dacă dădeam peste Tad Krzysinski, care tocmai voia s-o invite pe Brushy la prînz ca să-i dea vestea cea mare, împreună cu un plic? Am lăsat robotul să-și facă datoria și am auzit-o imediat pe Brushy cerîndu-mi pe un ton imperativ să ridic receptorul.

— Ai face bine să rămîi unde ești, mi-a spus ea.

— Vii acasă pentru una mică în timpul pauzei?

— Tocmai m-am întîlnit cu detectivul Dimonte.

— Isuse!

— Te caută. I-am spus că sînt avocatul tău.

— Avea cumva vreo citație din partea marelui juriu?

— De asta venise.

— Ai acceptat notificarea?

— I-am spus că nu eram autorizată.

— Isteață! Ce-a mai vrut să știe?

— Unde ești.

Am întrebat-o ce-i spusese, după care mi-am dat seama care era răspunsul inevitabil și l-am repetat o dată cu ea:

— Ca de la client la avocat.

— Pun pariu că avea chef de vînătoare, am adăugat.

— Te cred. I-am spus că o să iei tu legătura cu el.

— Cînd o să fiu pregătit.

— O să vină să te caute, nu?

— O face și acum. Să nu te miri dacă ți-a luat ție urma. Iar dacă aș fi în locul tău, parcă n-aș mai vorbi atît de mult de la telefonul ăsta.

— Crezi că ar putea obține așa repede o aprobare pentru interceptarea convorbirilor?

— Pigeyes n-are noțiunea de aprobare din partea instanței. Are un tip la telefoane pe care l-a prins cumpărînd cocaină sau făcînd laba printr-un closet public și de atunci îl pune la treabă ori de cîte ori are nevoie.

— Aha, a făcut Brushy.

— Simpatică persoană, nu găsești?

— Dacă stau să mă gîndesc bine, așa e, a răspuns Brushy. Cred că e genul de mascul sută la sută.

— Nu-mi face una ca asta, Brush. Spune-mi că scoți pe gură cuvintele astea doar pentru că s-ar putea să ne asculte.

A rîs, iar eu am profitat de ocazie ca să-mi fac rapid socotelile.

— Uite ce-i, ar fi bine să ne oprim. Nu de alta, dar poate îi dăm idei. Astăzi ar trebui să primesc vești de la un anumit partener de-al nostru care s-a dat la fund. Ai grijă ca Lucinda să-ți facă ție legătura. Și nu te-ntinde foarte mult cînd vorbești de la telefonul ăsta. Spune-i să-ți dea informațiile de care am nevoie la numărul 7384. Mă urmărești?

M-a asigurat că da. 7384 era numărul de fax de la G & G. Abia așteptam să-l văd pe Gino cum asculta dialogul dintre doi roboți telefonici, dat fiind că în acest caz nu avea cum să înregistreze nimic.

Mi-am luat servieta în care încă se găsea tot ce avusesem la mine în Pico Luan și am mers vreo trei cvartale, pînă am ajuns la un alt salon de gimnastică de întreținere al firmei Dr. Goodbody. Știam că pînă la urmă tot trebuia să am de-a face cu Gino. Dar voiam s-o fac abia după ce voi fi stat de vorbă cu Bert, ca să știu exact ce aveam voie să spun și ce nu. Aveam o grămadă de planuri, de ordinul milioanelor, ca să zic așa. Singura problemă era că în scurt timp trebuia să aleg.

Am petrecut o bună parte din zi la salonul de gimnastică, unde m-am zgîit la fetele în maiouri de balerină și m-am jucat nițel cu cîteva din aparatele din dotare. Mi-am mai petrecut și cu alte ocazii timpul în felul ăsta. După atîția ani de semnat condica în asemenea locuri, a început să-mi placă să mă apropii de oameni pe care nu-i cunosc. Cu un prosop în jurul umerilor și îmbrăcat cu un trening gri, mă urc pe banda rulantă, fac cîțiva pași și mă dau jos imediat după ce drăcovenia se pune în mișcare. Pe urmă fac un pic de forță la haltere, iar în cele din urmă găsesc pe cineva cu care să stau de vorbă, angajîndu-mă într-una din acele discuții fără rost cărora li se dedau cu

atîta plăcere beţivanii şi reuşind să mă prefac că sînt cu totul alt om decît în realitate.

Astăzi însă am preferat să nu caut compania nimănui. Din cînd în cînd încercam să mă gîndesc la toate posibilităţile care mi se deschideau, însă nu puteam să iau în calcul totul dintr-o dată. Era prea mult. În schimb, m-am trezit la un moment dat că mă preocupa, într-un mod cu totul ciudat, nimeni alta decît maică-mea, după care m-am simţit exact ca în noaptea precedentă, pedepsit şi fără mari speranţe. Dădusem marea lovitură, oare de ce nu eram fericit? Am avut momente cînd mi-au revenit în minte toate văicărelile ei, retrăind zilele în care se plîngea că viaţa era grea, aspră şi pustie, fără a oferi ceva cît de cît mulţumitor.

De cîteva ori am sunat şi la birou. Brushy nu primise nici un semn de la Bert, aşa că s-a apucat să-mi descrie marile frămîntări din preajma lui Groundhog Day, anunţîndu-mă totodată că venitul total al firmei înregistrase o scădere de 12% în comparaţie cu anul precedent. Cînd am dat următorul telefon, pe la ora patru, a răspuns Lucinda în locul lui Brushy. Brush era la o întîlnire. Bert tot nu sunase, dar aveam alte două mesaje. De la Martin şi de la Toots.

Pentru început, i-am telefonat bătrînului. Bănuiam ce avea să urmeze: se gîndise mai bine în cursul nopţii şi se hotărîse să anuleze înţelegerea cu Comisia de Disciplină, preferînd să fie demolat, întrucît era oricum prea bătrîn ca să se mai poată schimba. Numai gîndul la aşa ceva i se părea insuportabil.

— Îmi place la nebunie înţelegerea, a fost primul lucru pe care mi l-a spus.

— Serios?

— Am vrut să ştii, atîta tot. Poate că ieri nu m-am arătat fericit din cale-afară, dar e un tîrg grozav. Pur şi simplu îmi place la nebunie. Le-am povestit cîtorva băieţi şi mi-au zis că înseamnă că l-am angajat pe Houdini pe post de avocat. N-a mai auzit nimeni de aşa ceva pînă acum.

Am mormăit ceva, ce-i drept, o singură dată, despre faptul că era şi meritul lui Brushy.

— Mi-aţi făcut amîndoi un mare bine, Mack.

— Ne-am dat silinţa.

— Așa că știi care-i treaba: îți dau tot ce vrei. Ai nevoie de ceva, îl suni pe Toots și s-a aranjat.

Colonelul nu era genul de om care își dădea aere cînd promitea favoruri. La drept vorbind, era efectiv vorba de un privilegiu. Ca și cum te-ai fi născut avînd-o la căpătîi pe zîna cea bună, însoțită de trei ursitoare. Dacă voiam, puteam să aranjez să i se rupă un picior unui dușman personal sau să chem anumiți cîntăreți să se producă la eventuala și improbabila nuntă a lui Lyle. Ăsta era capitolul preferat al lui Brushy, faptul că persoana în cauză mulțumea pentru ajutor și spunea că nimeni altcineva nu s-ar fi descurcat atît de bine. I-am declarat cu toate înfloriturile posibile lui Toots ce mare plăcere ne făcuse că avuseserăm ocazia să-l reprezentăm și, sincer să fiu, așa și era.

— Unde ești? m-a întrebat Martin cînd a răspuns la telefon.

— Pe-aici prin zonă.

— Prin care zonă?

Am deslușit imediat ceva aparte în vocea lui, o asprime inconfundabilă și nu întru totul nouă. Îl mai auzisem pe Martin, bărbatul crescut printre durii din oraș, vorbind la fel cu diverși adversari.

— Cea unde mă aflu. Ce s-a întîmplat?

— Trebuie să stăm de vorbă.

— S-a făcut.

— Dar nu la telefon. Aș dori să vii pînă aici.

Deodată, mi-a trecut prin cap ideea nesănătoasă că Martin îmi făcea un rău. L-am și văzut pe Pigeyes stînd lîngă el, cu zîmbetul ăla șmecheresc pe mutră și încîntat de felul în care mentorul meu îmi întindea cursa vieții. Pe urmă însă am respins acest gînd la fel de repede cum îmi venise. Oricît de multe lucruri se întîmplaseră între noi, mă încăpățînam să cred în continuare în acest om. Nu există victime.

— Care e subiectul discuției? l-am întrebat.

— Cercetările tale. Se pare că ai dat peste un document.

Nota de serviciu. Asta însemna că vorbise în prealabil cu Glyndora și că acum avea să interpreteze iarăși un rol. Avea să fie Martin cel șarmant, bărbatul ale cărui puteri nebănuite îi dădeau posibilitatea să facă și vrăji dacă voia.

Folosindu-se de toată șiretenia de care era în stare, avea să mă roage să-i înapoiez nota de serviciu.

— Nu se poate, am spus aproape în șoaptă.

Sentimentele personale erau vrednice de laudă, dar nici prin cap nu-mi trecea să mă apropii de Needle știind că Pigeyes și gașca lui pîndeau undeva în zonă.

— Măcar ține lucrurile în loc, bine? a spus Martin. Vrei să-mi promiți chestia asta?

Am pus receptorul în furcă, fără să-i dau nici un răspuns. Am sunat din nou la birou la cinci și jumătate, iar de data asta a răspuns chiar Brushy.

— E gata să te vadă, m-a anunțat ea.

— Nu mai spune nimic.

— Bine. Dar atunci cum să fac să-ți parvină mesajul?

— Poate că ar fi bine să vii să mă vezi, am spus, după ce m-am gîndit cîteva clipe.

— Și dacă sînt urmărită?

— Dacă ții minte, săptămîna trecută am luat prînzul împreună.

— Corect.

— Și pe urmă ne-am dus undeva.

— În regulă, a spus ea, înțelegînd că era vorba de hotel.

— Înainte de-a urca, te-ai dus undeva singură. Îți amintești?

A rîs scurt cînd și-a dat seama ce voiam să spun.

— Acolo o să fii? Unde m-am dus eu?

— În cabina din mijloc. Peste o oră.

— Prea bine, a încuviințat ea, respectîndu-mi întru totul dorința.

B. Căutînd iubirea unde nu trebuie. Partea a doua

Barul Hotelului Dulcimer House înfățișează privirilor acea scenă ulterioară orelor de program în care tinerele angajate, secretarele, funcționarele de la bănci, cele de la casierie și toate celelalte nu știu dacă vor să se distreze sau să-și descopere adevărata viață, motiv pentru care se filează cu diverși indivizi și dau pe gît tot felul de băuturi la jumătate de preț. În același timp, o multitudine de

masculi care nu-și mai încap în pantaloni, indiferent că sînt burlaci sau însurați, se aliniază frumos la bar și trag nădejde că o să se îmbete suficient de repede ca să agațe pe cineva și să-și ocupe timpul pînă la următoarea zi de lucru. În timp ce stăteam în holul elegant al hotelului, al cărui tavan semăna cu un tort onomastic împodobit cu panglici aurii, am încercat fără succes să fac abstracție de fluxul sonor care venea din direcția barului, la fel de bizar ca niște semnale radio care coborau de undeva din spațiu. Muzica de dans asurzitoare era însoțită de izul de usturoi al diverselor gustări calde și de vocile petrecăreților care răgușiseră, deși încă nu izbutiseră să-și domolească poftele lacome și nerușinate.

Cabinele de toaletă se aflau la capătul unui mic coridor mochetat care pornea din hol. Am așteptat în fața W.C.-ului femeilor, pe care Brushy îl vizitase săptămîna trecută, înainte de-a ne lua în primire camera. Pigeyes n-ar fi lucrat nici în ruptul capului cu o polițistă și era prea învechit în concepții ca să intre după Brushy. Probabil că avea să aștepte cuminte afară, ca o cățelușă. Am stat cam cinci minute pe coridor, fără să scap din ochi vreuna dintre ieșiri sau intrări, după care am oprit o tînără care tocmai voia să pășească înăuntru.

— Știi, nevastă-mea a intrat cam de multișor. Vrei să-mi spui dacă n-a pățit nimic cînd o să ieși?

Tînăra s-a întors după cîteva clipe.

— Nu-i nimeni înăuntru.

— Nu se poate, am spus.

Fata rămăsese în cadrul ușii pe care fusese lipită o siluetă feminină și pe care am ținut-o deschisă cu o mînă, după care m-am furișat în vestibul, împingînd ușor ușa uneia dintre cabine.

— Shirley? am făcut, avînd grijă să-mi feresc privirile, ca să nu pot fi acuzat că trag cu ochiul.

M-am întors puțin cu fața spre centru, am strigat încă o dată și mi-am auzit vocea reverberînd între pereții acoperiți cu faianță roz ai încăperii. Tînăra a ridicat din umeri și s-a dus să-și vadă mai departe de distracția ei.

Imediat după ce a plecat, am intrat la loc și m-am încuiat în cabina din mijloc. Punîndu-mi servieta deasupra suportului unde se afla hîrtia igienică, m-am postat pe

un prag ornamental situat la cîteva zeci de centimetri de pardoseală, ca nu cumva să intre vreo fătuță și să înceapă să țipe la vederea vîrfurilor pantofilor. Am rămas chircit acolo, sperînd că Brushy avea să se grăbească. La greutatea mea, nu eram deloc sigur cît aveau să-mi reziste coapsele în poziția aceea.

Am descoperit că ochii mi se aflau la nivelul a două orificii făcute inițial pentru niște bolțuri care ar fi trebuit, probabil, să susțină un minicuier sau altceva de genul ăsta. Dat fiind că se renunțase la destinația lor de început, ele puteau fi folosite la tras cu ochiul, mai ales din poziția ciudată în care mă găseam atunci. Bineînțeles că un gentleman n-ar fi făcut pentru nimic în lume așa ceva, dar n-am susținut niciodată că aș fi Sir Galahad. Cam după un minut, o fetișcană care arăta grozav și care era îmbrăcată într-o rochie neagră împodobită cu cîteva pompoane a intrat în cabina alăturată și m-am ales, ca de obicei, cu ce meritam. N-a umblat la fermoar și nici nu și-a ridicat poalele rochiei. În schimb, i-a trebuit aproape un minut să-și scoată inelele, după care și-a vîrît cele trei degete mijlocii de la mîna dreaptă cît a putut de mult pe gît. Și le-a scos, a atins cu ambele mîini pereții laterali ai cabinei, a scuturat din cap de cîteva ori de ziceai că a lovit-o damblaua și pe urmă și-a vărsat și mațele din ea. Micul dejun, prînzul și cina dintr-un foc. Forța jetului a fost atît de mare, încît a trebuit să se lase în genunchi. A mai scuturat de cîteva ori din capul acoperit cu un păr negru și frumos, iar pe urmă și-a dres vocea cu o tuse care ar fi înviat și morții. După o secundă m-am uitat peste marginea cabinei și am văzut-o lîngă chiuvetă, unde își împrospăta respirația cu ajutorul unui atomizor cu apă de gură. Și-a trecut mîinile cu unghii lungi și roșii prin pletele buclate și și-a potrivit țîțele în sutienul care abia reușea să le cuprindă, ținîndu-și cîte o mînă sub fiecare, după care a mai rămas cîteva clipe în fața oglinzii ca să admire rezultatul. Era abia miercuri seara, dar fata era gata pentru orice.

Încercam în continuare să înțeleg ce putea fi în mintea unei asemenea creaturi cînd am auzit-o pe Brushy rostindu-mi numele. A mișcat puțin ușa. După ce i-am deschis și am băgat-o la un loc cu mine, am încuiat din nou, iar ea

m-a luat în brațe și m-a strîns zdravăn, la cîțiva centimetri de vasul closetului.

— Cred că toată povestea asta e teribil de palpitantă, a șoptit ea.

Asta era Brushy. În acest fel se hotărîse să facă ocolul penisurilor în optzeci de paturi și tot ăsta era motivul pentru care începuse să mă intereseze persoana ei. Era vorba de o curiozitate neprefăcută, de dorința de a cunoaște viața sub toate aspectele și de a trăi cele mai ciudate și neașteptate experiențe. Așa am spus deja, întotdeauna consider că vitejia feminină este un lucru pe cît de remarcabil, pe atît de atrăgător.

— Ia zi, unde-i? am întrebat-o.

— Așteaptă. Nu vrei să afli cum am scăpat de codiță?

Brushy adoră limbajul argotic al sticleților și al pungașilor. Se credea într-un film în care aveam să fac ceva isteț și să rezolv situația, fără să-i treacă prin cap că aș fi putut să pun mîna pe bani și să dispar cu ei. Mi-a descris un itinerar sinuos, printre fel de fel de clădiri din centru, după care mi-a povestit cum s-a oprit și la un client în drum și cum a ajuns aici pe ușa din spate a barului. Ar fi reușit să-l păcălească și pe Joe Friday.

Tocmai căuta ceva în poșetuța ei neagră cînd am auzit că se deschide ușa de la intrarea în toaletă. Am sărit imediat pe capacul closetului, așa încît am ajuns să-mi frec efectiv fermoarul de nasul lui Brushy. Cunoscînd-o atît de bine, nu m-am mai mirat că treaba asta a părut s-o amuze al nabii. Mi-am dus un deget la buze, iar Brushy, ca să-mi arate cît era de preocupată, mi-a mîngîiat ușor ciocănitoarea și a profitat de ocazie ca să înceapă să-mi descheie fermoarul. Am pocnit-o peste mînă.

Cineva a dat drumul la apa de la chiuvetă, semn că se pregătea să-și refacă machiajul și aspectul general. Brushy s-a cramponat din nou de fermoar. M-am încruntat la ea și am mimat tot fel de vorbe de ocară, numai că ei i-a plăcut ideea că eram neputincios și nu știam ce să fac, așa că a trecut serios la treabă și în scurt timp a obținut răspunsul cuvenit din partea mea. A reușit să-mi elibereze șarpele fără clopoței din tirania chiloților, l-a atins, l-a pipăit, l-a sărutat și l-a luat la lins, cu ajutorul degetelor ei

îndemînatice, ale căror vîrfuri mi s-au plimbat încolo și-ncoace pe ciomag. Cred că m-ar fi făcut să termin în cîteva secunde, dacă o tinerică n-ar fi intrat chiar atunci în cabina de lîngă noi. Prezența atît de apropiată a auditoriului mi-a diminuat entuziasmul, dar se părea că șoaptele, chicotelile și mișcările furișe pe care le făceam amîndoi n-au deranjat-o pe vecina noastră, care și-a văzut liniștită de ale ei. Înainte de a ieși, fata și-a lipit un ochi de crăpătura dintre cadrul ușii și țîțîni și a rostit un singur cuvînt:

— Ciudat.

— Asta ești tu. Tu ești ciudată, i-am spus lui Brushy, după ce am rămas din nou singuri.

— Va urma, a răspuns ea.

Eram îmbrăcat cu haina sport din tweed în care Brushy și-a înfipt cu nădejde degetele cînd a văzut expresia acră pe care o arborasem.

— Hai, Mack. E o nebunie. N-ar strica să fii și tu nebun și să te simți bine.

M-am mulțumit să clatin din cap, după care am întrebat-o de Bert. Brushy mi-a înmînat biletul pe care mi-l trimisese prin fax: „În spate la Salguro 462. La zece seara". Am recunoscut adresa și m-a pufnit rîsul.

— E Baia Rusească.

— Asta înseamnă că n-au închis?

— Bănuiesc că tocmai aici e șmecheria.

— O să treci pe la mine după aceea?

— O să-ți supravegheze locuința, Brush. În orice caz, e o posibilitate.

N-a găsit altceva mai bun de făcut decît să mimeze o scenă melodramatică.

— Asta înseamnă adio?

Nu cred că i-a plăcut expresia fără echivoc care mi s-a lăbărțat pe mutră în loc de răspuns. Avea chef să facă nebunii și declarații de dragoste într-o cabină de toaletă, crezînd că s-ar fi putut rezolva toate problemele dacă ar fi cîntat două-trei măsuri din *I Got You, Babe.*

— Vreau să te văd, mi-a spus. Vreau să fiu sigură că nu ți s-a întîmplat nimic.

— O să te sun.

Mi-a aruncat o privire care putea ține loc de înjurătură. La urma urmei, venise cu mine și în America Centrală, așa că am făcut împreună un plan. Nu era bine să se ducă acasă, fiindcă s-ar fi putut ca Gino s-o înhațe chiar la intrarea în bloc. În loc de asta, avea să se urce într-un taxi și să dea ocol blocului de două ori, ca să vadă dacă era urmărită. Poate că în filme polițiștii reușesc să se țină după cineva zile în șir fără să fie depistați, dar în viața de zi cu zi e nevoie de cel puțin patru mașini, cîte una pentru fiecare direcție, iar în cazul că ținta prinde de veste că are codițe, în nouă cazuri din zece scapă de ele, le păcălește sau se face pierdută. Dacă Brushy se asigura că nu avea companie de la distanță, am căzut de acord că putea să se ducă la un hotel aflat la trei cvartale de locuința ei. Pe urmă nu mai trebuia decît să-și rezerve o cameră pînă a doua zi, să lase cheia la recepție și să-mi cumpere o periuță de dinți.

I-am spus să plece prima. Am așteptat în vestibul, între uși, iar ea a bătut o dată scurt, dîndu-mi de știre că nu se afla nimeni pe coridor. Pe urmă i-am dat un avans de cîteva minute, în așa fel încît eventualii curioși să se țină după ea. Bineînțeles că tocmai atunci a trebuit să apară o bătrînitură care venea în mod sigur de la coafor și care mi-a aruncat o privire disprețuitor-furioasă, ca și cum tare ar fi vrut să știe ce Dumnezeu căutam acolo. A trebuit să fac o piruetă și să mă prefac că greșisem încăperea, crezînd ca un prost că acea incintă în care totul era de culoare roz era toaleta bărbaților. Abia după aceea am reușit să ies pe ușă afară.

Nu se vedea nici urmă de Pigeyes sau de vreunul din amicii lui. Mi-am pus pălăria, mi-am ridicat gulerul paltonului și am ieșit din hotel ca să văd dacă reușeam să conving vreun taximetrist de ocazie să mă repeadă în West End. Mă gîndeam la Brushy. Își luase la revedere de la mine în cabina de toaletă, mă îmbrățișase cu toată

pasiunea de care era în stare și-mi dăduse un sfat profetic înainte de-a pleca:

— Ai grijă să nu te mai alegi cu vreo erupție.

XXV. VIAȚA SECRETĂ A LUI KAM ROBERTS, PARTEA A DOUA

Am ajuns în West End cu mai bine de o oră și jumătate mai devreme și mi-am petrecut acest răgaz într-un băruleț latin aflat la un colț de stradă, în imediata apropiere a Băii, unde nu se vorbea aproape deloc engleza. Am dat pe gît cîteva pahare cu sifon, convins că, dintr-o clipă în alta, aveam să cedez tentației și să comand o băutură adevărată. Mă gîndeam la Brushy și n-o făceam deloc cu plăcere, întrebîndu-mă unde o să ajungem și dacă voiam sau eram în stare să-i ofer ce-și dorea. Drept urmare, mă aflam într-una din stările mele de spirit cele mai atrăgătoare, refuzînd cu bună știință să-mi mișc coatele și așteptînd să încerce cineva să mă facă să-mi mut prăpăditul ăla de anglofund cu doi centimetri mai încolo.

Numai că băieții de aici păreau veseli din fire. Se uitau la înregistrarea unuia din meciurile de box care se disputaseră la Mexico City și pe care le puteau urmări la televizorul din bar, comentînd *en español,* aruncîndu-mi din cînd în cînd cîte o privire furișă și ajungînd pînă la urmă la concluzia că eram prea zdrahon ca să-mi caute ceartă. Într-un tîrziu, m-am integrat în atmosferă, mi-am folosit cele patru sau cinci cuvinte pe care le știam în spaniolă ca să discut cu ei diverse chestii și mi-am amintit că mă gîndisem cu mult timp în urmă că un asemenea local de cartier ar putea figura liniștit printre cele mai simpatice locuri de pe pămînt. Într-un fel, am fost crescut la Black Rose, lucru a cărui recunoaștere ar putea fi cumplită, ținînd seama ce pilangiu a ieșit din mine, însă într-o zonă

plină de case mici și pensiuni înghesuite, oamenii tînjeau după un loc unde să se poată mișca în voie, fără să se teamă că ar fi suficient să ridice un deget ca să dărîme o glastră sau un bibelou. La Black Rose nu se întîmpla nimic rău dacă te trezeai că vine și soția; o groază de copii se fugăreau printre mese și se fîțîiau pe lîngă fustele mamelor, în timp ce oamenii mari cîntau și spuneau glume. Fiecare se simțea însuflețit de compania celuilalt. Numai eu, copil fiind, abia așteptam să ies de acolo și să nu mai fac parte din acel decor. Mi-am amintit de acest lucru cu amărăciune, dar am bănuit — din motive pe care nu mi le puteam explica deloc — că, dacă aș fi fost silit să mă întorc acum în mediul acela, m-aș fi simțit exact la fel.

La zece fix, am ieșit din bar și am pornit pe alee. Localul făcea parte dintr-un cartier întins, unde, cu mult timp în urmă, poliția și primăria montaseră niște becuri portocalii cu sodiu, a căror lumină părea să transforme întreaga lume într-un ținut colorat în alb și negru. Cu toate acestea, pe alee se ghiceau tot felul de umbre amenințătoare — cutii de gunoi și tomberoane, alcovuri sinistre și uși cu grilaje metalice — ceea ce însemna că legendarul Străin cu Gînd Hain avea la dispoziție o sumedenie de locuri unde putea să stea la pîndă și să-și pregătească atacul cu cuțitul la beregată. Am mers mai departe, simțind ca de obicei că îmi tremură genunchii și că am un gust extrem de neplăcut în gură, ca și cum aș fi mestecat o putreziciune uscată. Am auzit un zăngănit în spatele meu și am încremenit. Cineva se ascunsese aici și mă aștepta. Pe urmă mi-am adus aminte că era o situație normală, dat fiind că trebuia să mă întîlnesc cu cineva.

După ce m-am apropiat, am observat o siluetă care îmi făcea semn. Era Jorge, mexicanul care adunase în el revolta întregii lumi a treia și care mă luase la întrebări în ziua cînd pusesem pentru prima dată piciorul acolo. Se oprise pe alee încălțat cu niște papuci de baie și îmbrăcat cu un halat fosforescent din mătase albastră. Își vîrîse mîinile în buzunare, iar în lumina care se revărsa din cadrul unei uși întredeschise în spatele lui am reușit să deslușesc aburii pe care îi scotea pe nas și pe gură cînd respira. Și-a ițit fața spre mine și a scos un sunet pe care l-am perceput drept ceva asemănător unui „eh".

Bert se afla înăuntru, dar era ascuns privirilor de ușa de la intrare. Se părea că ne găseam în zona unde se depozitau materialele, în spatele vestiarelor, iar Bert m-a întîmpinat la fel de nerăbdător ca în noaptea precedentă. Între timp, Jorge a pus la loc zăvorul și pe urmă s-a îndepărtat în liniște. Din cîte-mi dădeam seama, avea de gînd să se culce din nou. S-a oprit doar atît cît să scoată capul pe ușă și să arunce o privire pe coridor.

— După ce terminați, aveți grijă și încuiați. Și nu cumva să vă vadă careva. N-am chef de nici un fel de rahaturi pe-aici. Ți-am spus de mult de tot, *hombre,* ești un bulangiu, un căcănar fără pereche.

I se adresase lui Bert, dar arătase spre mine.

— Și ție ți-am spus la fel.

Bert mi-a explicat că Jorge trebuia să se scoale la patru, să aranjeze pietrele care stătuseră în cuptor toată noaptea și să pregătească locul pentru clienții care începeau să vină extrem de devreme, încă de la cinci și jumătate dimineața. M-am întrebat în ce relații se afla Jorge cu mafioții. Mulți dintre ei își făceau apariția aici ca să se dezbare de mirosul urît al corupției și al ticăloșiilor comise. Bănuiala mea era că Jorge era depozitarul secretelor tuturor. Însă dacă exact în clipa aceea cineva ar fi bătut la ușa din față, înarmat cu un pistol sau cu un simplu umeraș, mexicanul ne-ar fi urat succes și s-ar fi dus frumușel la culcare. Era o viață dură, nu glumă.

I-am spus lui Bert că trebuia să stăm de vorbă.

— Ce-ar fi să mergem pînă la Baie? a întrebat el. Nu de alta, dar cuptorul funcționează. E o căldură de faci pe tine și-ți explodează creierii. O să fie nemaipomenit. Unde mai pui că poți să-ți bagi în piele toate uleiurile și șmecheriile alea. Ce zici?

Mi-au trecut prin cap cîteva gînduri de om bigot și prost despre ce însemna să stai la povești cu Bert dezbrăcat, chiar și cu un halat de baie în jurul șalelor, după care am început să mă simt stupid, fiind convins că, dacă aș fi spus nu, ar fi bănuit imediat motivul. Prin urmare, ne-am atîrnat amîndoi hainele în dulăpioarele din vestiar și apoi, încinși cu cearșafurile bej pe care le purtam ca pe niște fuste, ne-am îndreptat spre Baie, cu Bert în față, întrucît știa drumul și cu ochii închiși. Cu

toate acestea, n-a îndrăznit să aprindă nici o lumină. Camera de lîngă Baia propriu-zisă, unde se aflau dușurile, era cufundată în beznă, în timp ce sala de baie era luminată de un singur bec care producea o lumină mohorîtă, de culoarea ceaiului rusesc. Toate pietrele fuseseră împinse în cuptor și aerul din încăpere era uscat, din cauza focului pîrjolitor care asigura condiții de saună. Chiar și așa însă, locul avea o mireasmă vag primăvăratică. Bert a deschis foarte puțin ușa cuptorului, iar pe urmă s-a așezat pe una din băncile de sus ale camerei cu pereții lambrisați și a scos niște sunete entuziaste, bucurîndu-se de căldura care ofilea totul în jur.

Dacă l-ar fi auzit cineva trăncănind despre finala campionatului de fotbal american, ar fi zis că nu avea nici un fel de griji. La un moment dat însă i-am cerut să-mi povestească pe șleau cum se întîmplaseră lucrurile. Și-a coborît privirile undeva între genunchi și mi-a răspuns. Presupun că voia să-mi dea de înțeles că fuseseră niște vremuri îngrozitoare. Iată că pînă și acest om care îndeplinise atîtea misiuni de luptă ca pilot în timpul războiului și care știa ce înseamnă să fii gîtuit de frică avea momente cînd nu mai era sigur pe el. Însă vremurile se schimbaseră. În clipa cînd amintirile netrucate încep să se șteargă din memorie, intră în joc imaginația. Era cît se poate de limpede că durerea produsă de teamă îl luase prin surprindere pe Bert.

— Am mîncat prăjeli și am băut apă cu impurități, omule. Habar n-am care o să-mi vină de hac, pricepi?

Mi-a adresat un zîmbet. Bătrînul Bert, cu surîsul lui cuceritor și strîmb. Credea că are haz. Vezi, Doamne, plumbul de la robinet sau de pe țeava unui pistol erau cam același lucru. Tot plumb.

— Și unde naiba te-ai ascuns pînă acum? am vrut să știu.

La întrebarea asta l-a pufnit rîsul.

— Ei, fratele meu, a spus el. Peste tot și nicăieri. Am mai văzut și eu niște locuri noi. Am încercat să fiu mereu în mișcare.

— Păi, hai să ne oprim la ziua de azi, de pildă. De unde ai început?

— Azi? Din Detroit.

— Și ce-ai făcut acolo?

A început să se miște în loc, încercînd să-și găsească anevoie cuvintele.

— Orleans a avut un meci acolo aseară, a mărturisit el în cele din urmă.

În timp ce mi-a spus acest lucru, s-a uitat în altă parte și după aceea n-a mai vrut să continue. Am înțeles cum stăteau lucrurile: Bert vedea toate locurile și orașele care meritau să fie vizitate, gen Detroit și La Salle — Peru, ținîndu-se scai de Orleans și petrecîndu-și noaptea de după meci cu el în moteluri dubioase cum era U Inn.

— Și cum te-ai descurcat cu banii? Din ce-ai trăit?

— Am avut o carte de credit pe alt nume.

— Kam Roberts?

Asta l-a făcut să caște gura preț de o clipă. Uitase cît de mult știam.

— Exact. Am crezut că era mai bine decît să-mi dau numele meu, fiindcă le-ar fi venit mai greu să-mi dea de urmă. Dar văd că pînă la urmă tot au făcut-o.

— Am înțeles că Orleans se folosea de cartea aceea.

— Am avut fiecare cîte una. La un moment dat le-am declarat nule. Oricum trebuiau să expire în scurt timp. Ce nevoi aveam? Dacă găseam un motel cu televiziune prin cablu, eram mulțumit. Dar indivizii ăia mă omoară, bătrîne. Au început să ne ia urma. Au intrat în magazinele unde și-a folosit Orleans cartea de credit și au luat lumea la întrebări, chestii de genul ăsta. Ne-au speriat de moarte pe amîndoi, tipule. Și zici că erau sticleți? m-a întrebat el, privindu-mă în ochi.

— Au adulmecat sînge și sînt turbați.

Rămăsesem în picioare. Mi-am făcut socoteala că, dacă rămîneam învelit cu cearșaful și refuzam să mă așez pe scîndurile alea, o fericeam pe Brushy și mă întorceam acasă fără alte erupții.

— Asta-i problema noastră, Bert. Polițiștii. Au aflat că te-am căutat, iar acum umblă după mine, mai ales după urmărirea de vineri, cînd au avut cei de la The Hands meci la sală. De patru nopți nu mai dorm acasă. Trebuie să ne stoarcem creierii împreună și să ne hotărîm ce le spunem, Bert, fiindcă poți să fii convins că n-o să accepte să ridicăm din umeri și să facem pe niznaiul. Aș vrea să

aflu exact ce s-a întîmplat cu Orleans, ca să știu pe ce picior dansez.

Am avut grijă să nu stau cu fața spre el, n-avea nici un sens. Dar, chiar și așa, am simțit că era... cum să spun, suspendat, atîrnat de un cîrlig nevăzut, pe care îl montase o mînă nevăzută în cămăruța asta de lemn în care aproape că nu mai puteai respira de cald.

— Păi, în parte știi povestea, a spus el de undeva din spatele meu.

— Corect, am rostit, văzînd că lucrurile începeau să meargă mai ușor. Te-ai întîlnit cu el cînd a venit s-o viziteze pe maică-sa la serviciu. Ceva de genul ăsta.

— Așa e.

Din clipa aceea, dialogul dintre noi s-a desfășurat fără mari opinteli, iar Bert mi-a spus povestea lui și a lui Orleans în felul lui caracteristic, avînd grijă să sară peste anumite episoade delicate. Stăteam amîndoi acolo ca doi crenvurști fierți, fără să ne uităm unul la altul — eram doar două voci care se deslușeau prin lumina mohorîtă și prin căldura incredibil de mare. Bert nu era un povestitor înnăscut. De multe ori începea să bombăne și recurgea la formule evazive, gen „știi bine" sau „hai că ești la curent". Dacă stau bine să mă gîndesc, cred că avea dreptate. Știam destule și eram la curent cu o grămadă de chestii. În cele din urmă, am reușit să-mi formez o imagine apropiată de realitate. Orleans îi schimbase cursul vieții lui Bert cu o intensitate pe care o regăsim doar atunci cînd existența oamenilor obișnuiți se vedea amenințată de violența umană sau de calamitățile naturale — erupții vulcanice, uragane sau taifunuri. Nu trece o lună fără să vedeți imaginea vreunui amărît care stă în apă pînă la brîu și se uită cu o neîncredere prostească la fostul acoperiș al fostei sale case, luată acum de apele negre care au măturat totul în cale. Cam la fel au stat lucrurile cu Bert după întîlnirea cu Orleans. Îl văzusem pe tip o singură dată — și atunci pe un teren de baschet și de la o anumită distanță — și nu puteam să spun absolut nimic despre el, cu excepția faptului că era un tinerel arătos. Acum însă, punînd lucrurile cap la cap, mi-am dat seama că era un personaj instabil și aflat într-o permanentă tensiune. Se pare că fusese o mare speranță a fotbalului american în

anii de liceu, pînă cînd a avut un accident la genunchi de pe urma căruia a suferit cumplit, ajungînd să fie lăsat pe dinafara lotului. Pe urmă, cînd era încă la colegiu, începuse să arbitreze meciuri de baschet și nu numai. La ora asta avea niște ore la clasă și continua să arbitreze în timpul liber, dar, din cîte mi-am dat seama, principala lui ocupație era să se certe cu maică-sa. Itinerarul lui profesional era cît se poate de sinuos. Orleans pleca și se întorcea mereu, petrecîndu-și jumătate din timp acasă. Presupun că Glyndora ar fi vrut să aibă o altă atitudine și că el s-a implicat în tradiționalul conflict dintre generații, fiind mereu supărat pe ea și dorind să fie acceptat așa cum era — lucru care ni se întîmplă tuturor în relațiile pe care le avem, la un nivel sau altul.

Ei bine, cert este că relația s-a închegat. Pentru Bert a fost ceva epocal. Am înțeles că era prima legătură serioasă din viața lui, motiv pentru care nutrea față de Orleans dragostea pe care i-ai arăta-o unui spiriduș dacă te-ar ajuta să descoperi lampa fermecată. În ochii lui Bert, Orleans era expresia libertății și a destinului. Pe de altă parte, deși pasiunea lui era fără margini, iar atașamentul orb, Bert nu a uitat să fie recunoscător. Poate că e greu de crezut că se mai pot întîmpla asemenea lucruri în această perioadă și la vîrsta asta — e vorba de acei oameni care duc o viață aflată în totală contradicție cu sentimentele pe care le au — dar instinctul meu de fost polițist îmi spune că se întîlnesc zi de zi situații similare. Uitați-vă la Nora și la mine. Te trezești deodată că ai ajuns la o vîrstă cînd pînă și propriile tale gînduri necurate încep să te obosească. Indiferent cît ai încerca să nu le bagi în seamă, ele rămîn. Pecetea pe care ți-o imprimă pe suflet nu se mai șterge niciodată. În aceste momente, parcă e preferabil să fii ceea ce zic alții că ești, fiindcă, pînă la urmă, tot acolo ajungi.

Revenind, Bert și Orleans și-au continuat zbenguielile împreună, iar Glyndora a prins de veste și a simțit că-și pierde mințile. Mi s-a părut, din cele auzite, că pe Orleans nu l-ar fi deranjat faptul că stîrnise o asemenea furtună.

Între timp, Bert începuse să se plimbe încolo și-ncoace la nivelul aflat imediat deasupra capului meu, călcînd cu picioarele lui mari, cu unghii lungi și bătături

produse de tenișii la care nu renunța nici în ruptul capului. Din părul negru i se prelingeau broboane de transpirație, iar obrajii nerași păreau și mai închiși la culoare în căldura aceea infernală.

— Și cum a început treaba cu pariurile? A cui a fost ideea?

— Ei, hai că știi, bătrîne, a spus Bert, folosind formula magică pentru a suta oară. N-a fost nici un fel de idee. Vorbeam tot timpul despre meciuri și despre jucători. Cunoști figura, după ce stai mai mult cu cineva, ajungi să-ți închipui ce-i în mintea lui. Vreau să zic că aproape că știam... Uite, înainte de meciul cu Michigan, mi-a spus: „O să-l țin din scurt pe Ayres și o să-l umplu de greșeli personale. N-am încotro, se crede pe maidan". Altă dată mi-a zis ceva despre Erickson de la Indiana: „Trebuie să-l scot din joc cît mai repede. E tot numai coate".

— Iar tu profitai de ocazie și pariai, nu? Dacă Ayres lua cinci greșeli personale din prima repriză, era logic să pariezi împotriva lui Michigan.

— Mda, a încuviințat el, cuprins de o rușine care îl făcea să rostească anevoie cuvintele. Nu mi s-a părut ceva de speriat. Puțin acolo, cît să am după ce bea apă. Sincer să fiu, nici n-am stat prea mult pe gînduri.

— Orleans a știut?

— La început?

— La urmă.

— Tu știi că am făcut pariuri la meciuri, tipule?

— Știu, i-am răspuns.

Ei bine, a vrut să-mi dea de înțeles Bert, așa cum știam eu, știa și Orleans. Mi l-am închipuit preț de o clipă pe Bert ca amator de pariuri și om al riscurilor. Ce anume l-o fi împins la așa ceva? Ce l-a atras atît de mult? Prezența bărbaților sau sportul în sine? Să fi fost oare conștiința faptului că existau învinși și învingători și că nu se putea face nici un compromis? Nu era exclus. După cum nu m-aș fi mirat ca toată povestea asta să facă parte din acel joc de-a v-ați ascunselea pe care îl juca atît de des cu sine însuși.

— Te-a întrebat dacă pariai la meciurile arbitrate de el?

— Nu sub forma asta. S-a interesat doar ce puneam la cale. Mă rog, i-am spus. El însă habar n-avea nici măcar unde o să fie pînă a doua zi la patru jumate.

Bert a făcut o pauză, după care a adăugat, pe un ton aproape șoptit:

— N-a spus niciodată că o să se ocupe el de o asemenea chestie. N-a făcut așa ceva.

— Dar ai observat să se fi ocupat fără să-ți spună?

Am îndrăznit să-i arunc o privire lui Bert, care continua să stea în picioare deasupra mea, cu capul cam la cîțiva centimetri de grinzile de susținere și cu ochii negri și îndureraţi.

— Vrei să ai de ce să rîzi, fir-ar a dracului, nu? Cînd mi-am dat seama ce făcea, mă rog, cînd am priceput, am fost fericit. Al naibii să fiu dacă nu mi-a părut bine. Dumnezeule!

Bert a ridicat brusc o mînă, s-a agățat de grindă și s-a legănat în aer cîteva clipe, expunîndu-și corpul musculos, schimonosindu-se din cauza efortului și ținîndu-și cearșaful în jurul șalelor cu cealaltă mînă. Crezuse doar că Orleans se îndrăgostise de el. De asta îi plăcuse toată povestea și nicidecum din cauza banilor. Crezuse că i se făcuse dovada iubirii și acum, văzînd că nu așa stăteau lucrurile, căzuse pradă durerii și tristeții.

— Ce stupizenie, să ți se facă rău și alta nu, a spus el.

Mi-am dat seama deodată că avusesem la rîndul meu niște motive personale pentru care dorisem să lămuresc lucrurile cu Bert. Amîndoi eram bărbați între două vîrste, repurtaserăm într-un fel niște succese importante și eram borfași. S-ar putea să nu existe nici un soi de onoare în rîndul hoților, dar, cu toate acestea, sînt convins că în comunitatea lor fiecare are conștiința faptului că nu e mai prejos decît ceilalți. Bănuiesc totodată că îmi făcusem socoteala că, dacă îl încolțeam pe Bert și-l sileam să se explice în fața mea, găseam niște răspunsuri pe care să i le pot arunca acelei voci pisăloage a maică-mii, pe care o auzeam atît de des. Dar iată că eram dezamăgit. Delictul comis de Bert era izvorît din pasiune. Iar asta nu însemna că obiectul pungășiei era secundar, deși poate că pînă și eu aș fi văzut lucrurile tot așa. Nu, pur și simplu Bert și Orleans nu-și dădeau seama că făcuseră ceva ilegal. Pen-

tru ei, gestul înfăptuit era o treaptă și nimic altceva, o cale de acces spre locul unde rîvneau să ajungă — mai ales Bert — și unde noțiunea de „rău" nici măcar nu exista.

— Cum a aflat Archie? l-am întrebat.

— Dumnezeule, păi el se ocupa de pariuri. Am pariat hodoronc-tronc de trei ori pe același meci și m-am ales cu o groază de bani. N-am vrut să se simtă jignit, așa că i-am spus: Ai grijă de meciul ăsta. În plus, toți aveau bani băgați în pariuri și figurau în carnețelul lui Archie.

În doi timpi și trei mișcări, Bert mi-a explicat cum lucra Archie prin sistemul Infomode, în care toată lumea avea o carte de credit căreia îi găsea cele mai neașteptate întrebuințări. Unul dintre beneficiari era Moochie, Hal Diamond își luase pseudonimul Slick, iar Bert era totuna cu Kam.

— Stăm aici și vorbim ore întregi despre meciuri. Și știi ceva? În felul ăsta fiecare știe ce mișcări fac ceilalți. Lucrăm strîns, zău dacă nu. Ne cunoaștem unii altora buzunarele pe dinafară.

Așa se face că în scurt timp a ajuns să știe toată lumea, după care Bert a început să fie băgat la mijloc. „Pe ce-a pus mîna Kam Roberts azi?" Bert și-a dat seama că făcuse o greșeală, dar abia după aceea. La momentul respectiv, tentația fusese prea mare ca să reziste. Așa se întîmplase, din vorbă-n vorbă. Nimerise în mijlocul unor lepădături cărora nici prin cap nu le trecea să se schimbe vreodată.

— Archie n-avea idee de unde obțineai informațiile?

— Mi-am ținut pliscul, habar n-am ce-a fost în mintea lor. Or fi crezut că aveam legături cu unii dintre jucători.

Am tăcut cîteva clipe, ca să încerc să-mi pun ordine în gînduri.

— Și aici că Orleans avea cartea de credit?

Ei bine, nu trebuia să spun chestia asta. Lui Bert i-a sărit mustarul. A coborît ca o pisică din locul unde se suise și a aterizat chiar sub nasul meu, părînd nebun de legat.

— Să te ia dracu, Mack, nu așa a fost. Dumnezeule, are juma' de normă. E profesor, arbitrajul e doar pentru timpul liber. Știi povestea, ai bani, le dai și prietenilor și basta. Eu aveam o carte de credit si bani de cheltuială

berechet. Asta a fost tot, băiete. Nu încerca să-mi bagi alte rahaturi pe gît, n-a fost cum crezi.

Concluzia? Orleans nu se ocupa efectiv de trucarea meciurilor, Bert nu începuse să-i calce pe urme și nici nu putea fi vorba de corupție. Oricum, nu pentru ei. Din punctul lor de vedere, era dragoste și nimic mai mult. Și bineînțeles că, într-un fel, aveau dreptate.

În spatele meu am auzit că se umblă la un robinet și că apa începe să curgă. Bert se chircise lîngă una din vanele montate între scînduri și tocmai umplea o găleată, pregătindu-se să facă vestita figură cu turnatul apei reci ca gheața peste scăfîrlie.

Abia în clipa aceea mi-am dat seama că, fără voia mea, mă așezasem. M-am ridicat ca împins de un resort și am tras o țopăială caraghioasă, înjurîndu-mi birjărește propria poponeață irlandeză, ca și cum asta m-ar fi ajutat cu ceva. Bert s-a holbat la mine, însă nu i-am explicat nimic. Cînd am deschis gura din nou, a fost ca să-l fac să revină la subiect.

— Acum fă bine și recită-mi toată poezia. Un nasparliu cu pumnul ca barosul începe să se dea la Archie și să-i spună că trebuie să-i dezvăluie cine se ocupă de aranjamente, iar singurul nume la care se gîndește e al tău. După care tu îl găsești pe Archie la tine-n frigider și-ți iei cîmpii, corect?

— Cam așa ceva. Știam că urma să mă cărăbănesc. Martin reușise deja să mă convingă.

Hait! M-am uitat la transpirația care lucea pe părul încărunțit de pe piept și la rîuletele de sudoare care îmi curgeau în jos pe burdihan și umezeau cearșaful înnodat deasupra șalelor.

— Martin? am întrebat. Completează spațiile libere, Bert. Unde intră Martin în toată afacerea?

Reacția lui Bert a fost uimitoare. L-a pufnit un rîs isteric.

— Auzi întrebare!

— Repet, unde intră Martin?

— Știi ce? Răspunsul corect e „în Glyndora", a rostit Bert și, rînjind ca un tinerel căruia abia îi mijiseră tuleiele, și-a unit degetul mare și arătătorul de la o mînă, penetrîndu-l apoi de cîteva ori cu mijlociul de la cealaltă.

Gestul lui a fost atît de prostesc și totodată de direct, încît am rîs amîndoi în gura mare. Ce viață! S-a găsit cine să se amuze pe socoteala păcatelor celorlalți, Bert și cu mine.

— MARTIN?

— Cum te văd, a răspuns el.

— Nu se poate.

— E o poveste veche. A început cu ani în urmă și s-a terminat de mult. Țin minte că Orleans era încă la liceu. Cu toate acestea, au rămas în... cum să-ți spun, cînd se-mpute treaba, Glyndora la el se duce și nu la altcineva. Și asta nu doar la firmă, tipule. În general, în viața de zi cu zi, a spus Bert, făcînd un semn vag cu mîna.

— Martin și Glyndora, am rostit în șoaptă.

Încă nu terminasem să mă minunez. De ani de zile sporovăiesc cu Nila, soția lui Martin, la toate petrecerile la care ne întîlnim și încă nu știu nimic despre ea, în afară de ceea ce se vede cu ochiul liber: că e o persoană elegantă și manierată. Am fost convins dintotdeauna că Martin era fericit în căsnicie, întrucît găsise pe cineva de nivelul lui. Ideea că ar fi putut avea o prietenă mi se părea că nu se potrivește deloc cu imaginea pe care și-o proiectase cu bună știință în ochii celorlalți și în care apărea ca un prototip al mulțumirii de sine.

— Și, mă rog, cu ce problemă s-a dus Glyndora la el? am întrebat. Tot nu pricep de ce s-a amestecat.

Bert n-a răspuns. Abia atunci mi-am dat seama ce însemna tăcerea lui. Voia să-mi sugereze să nu dau buzna, întrucît eram oricum la subiect.

— Era necăjită de relația pe care o aveai cu Orleans?

— Exact, a rostit Bert, măsurîndu-și cuvintele. La început a încercat să se vîre între noi și să facă pe mediatorul, ceva de genul ăsta. Glyndora înnebunise de tot. O cunoști, știi bine că la capitolul ăsta o ia imediat pe arătură.

Și-a ridicat spre mine o privire apoasă, iar eu am început, o dată cu ultima lui remarcă, să înțeleg în linii mari care fusese dinamica familiei. Orleans îi atrăsese atenția maică-sii nu doar prin ce făcea, ci și prin anvergură. Mesajul nu fusese „Ăsta sînt și n-am ce face", ci „Ăsta sînt și-o fac cu șefu'". Știam că Bert n-ar fi putut

recunoaște niciodată aceste intenții. Din punctul meu de vedere, semăna foarte bine cu o persoană care are probleme cu simțurile. Se lăsa atît de mult dominat de propriile emoții, încît nici nu le mai băga în seamă pe cele ale altora.

— Pe urmă Martin a aflat de povestea cu pariurile. Băiete, a fost ca la spitalul de nebuni. S-a șucărit mai rău ca Glyndora. A venit la mine și mi-a spus pe șleau că întrecusem măsura. Între timp, descoperise și jocurile celorlalți care făceau parte din grup. Mi-a zis că lucrul cel mai bun pe care aș putea să-l fac ar fi să spăl putina. Să dispar. Ei bine, în clipa aia lucrurile au început efectiv să se așeze mai bine, mă crezi? Începeam o viață nouă cu tot ce decurgea de-aici, cu singura condiție de a mă face nevăzut. Cel puțin pentru o perioadă de timp. Asta însemna, firește, și părăsirea firmei. Ai auzit vreodată de Pigeon Point?

— Nu.

— E în California, undeva în nord, chiar pe coastă. Am găsit un anunț într-un ziar în legătură cu o fermă de anghinare. Am și fost acolo. E o ceață, bătrîne, de-ți bagi degetele în ochi. De două ori pe zi ceața se lasă peste toată cultura de anghinare, că aproape că nici nu mai e nevoie s-o stropești. Recoltele sînt grozave, iar alimentul în sine e fenomenal.

S-a apucat să-mi facă inventarul vitaminelor, dîndu-mi în cinci secunde mai multe informații decît aș fi putut găsi pe eticheta borcanului, iar eu l-am lăsat să turuie în voie, gîndindu-mă la noțiunea de care pomenise Bert cu cîteva clipe în urmă. O viață nouă. O lume nouă. Dumnezeule, simplul fapt că mă gîndeam la ele îmi umplea inima de bucurie. Apoi, pe neașteptate, mi-am adus aminte că aveam aproape șase milioane de dolari pe numele meu în două conturi din tot atîtea bănci din străinătate și am simțit nevoia imperioasă de a pune o întrebare pe care aș fi putut la fel de bine să mi-o adresez mie însumi.

— Și de ce n-ai plecat?

— *El* nu vrea să vină, a spus Bert, îndreptîndu-și spre mine mîinile mari, cu degetele distorsionate de disperare. Nenorocitul nu se clintește din loc. L-am implorat și mai multe nu. Și acum mă rog de el de trei ori pe săptămînă.

S-a uitat țintă la mine, fără a fi tulburat de mărturisirea făcută, dar după aceea a preferat să-mi întoarcă spatele decît să ghicească în ochii mei că înțelesesem ce-l supăra atît de mult — faptul că el, Bert, renunțase la viața personală ca să-l apere pe Orleans, care, după înrăutățirea situației, nu părea deloc să manifeste același devotament. Poate că Orleans nu putea să-și necăjească mama la fel de bine de la două mii de mile distanță. Sau poate că, pînă la urmă, nici măcar nu ținea la Bert. Indiferent cum ar fi stat lucrurile, cruciada lui Bert era o acțiune pe cont propriu. În același timp, mi-am dat seama de încă ceva din această așa-zisă idilă dintre Bert și Orleans, și anume că relația lor nu avea nimic din dragostea pe care o cîntă poeții. Povestea lor era surpată de o forță a răului, de ceva aducător de suferință: eram sigur că exista un motiv pentru care Bert începuse să recunoască acel adevăr la care pînă atunci refuzase pur și simplu să se gîndească.

Chiar și așa însă, l-am invidiat preț de un minut. Oare eu iubisem vreodată pe cineva în felul ăsta? În căldura aceea sufocantă, sentimentele mele pentru Brushy mi s-au părut dintr-o dată inconsistente. Și timpul? mi-am spus. Poate că o să le aranjeze el pe toate. Se pare însă că viața are doi poli și că fiecare om alege inevitabil unul dintre ei. Există o opțiune permanentă: pasiunea sau deznădejdea.

— I-am povestit și despre polițiști, a spus Bert. N-a vrut să mă creadă.

— Să știi că o să fie foarte convingători dacă o să pună laba pe el.

— Poți să stai de vorbă cu ei? m-a întrebat el în cele din urmă. Polițiștii ăștia sînt prieteni de-ai tăi?

— N-aș zice, am răspuns, zîmbind ușor.

Era extraordinar ce plăcere îmi făcea ideea că puteam să i-o coc din nou lui Pigeyes. Aveam deja cîteva idei.

Căldura și ora tîrzie începuseră să mă aducă treptat într-o stare vecină cu leșinul. M-am întors spre robinetul cu apă și mi-am umplut o găleată pentru mine, dar n-am avut curajul sau inconștiența să mi-o torn în cap. Am rămas în picioare în fața lui Bert și mi-am udat chipul și pieptul cu apă, încercînd pentru o clipă să înțeleg ce însemnau toate acestea pentru mine. Am auzit un susur care venea dinspre cuptor și de la pietrele care sfîrîiau discret.

— Nu știi nimic despre ce s-a întîmplat la firmă, nu? Ai idee de chestia cu banii și de toate celelalte?

Bert a clipit des de cîteva ori, fiindcă sudoarea i-a intrat în ochi. Avea din nou expresia aceea de nepătruns a omului care nu înțelege și n-o va face niciodată.

L-am întrebat dacă numele Litiplex îi era cunoscut.

— Jake? a rostit el.

Am încuviințat din cap.

— Nu mi-a trimis Jake o notă de serviciu? Iar eu i-am completat niște cecuri plătibile din contul 397, nu? Mda, asta e, a spus Bert, făcînd niște mișcări de dezmorțire și începînd să-și aducă aminte. A fost o treabă delicată. Ceva legat de o încurcătură cu niște reclamanți. Jake s-a temut că Krzysinski o să-l mănînce fript cînd o să afle că el, Jake, trebuia să suporte toate cheltuielile. A fost un secret desăvîrșit, chestie serioasă, ce mai. Iar Jake a ținut morțiș să nu transpire nimic. Ce e, a făcut-o careva de oaie? a întrebat Bert, după ce rămăsese cîteva secunde pe gînduri.

— Poți să-i spui și așa.

— Da, a rostit el, acum, cînd mă gîndesc mai bine, parcă Martin m-a întrebat ceva cu o lună în urmă despre Litiplex ăsta. Dar n-a părut preocupat. Am crezut că era curios și atîta tot.

Probabil că asta se întîmplase cînd Martin dăduse cu ochii de nota de serviciu și de cecuri. Bineînțeles că Glyndora se dăduse mai întîi la el după ce observase că era ceva în neregulă.

— Și care-i treaba?

I-am făcut un rezumat în cîteva secunde, informîndu-l că nu exista nici un Litiplex și spunîndu-i de numărul de cont din Pico Luan. Bert a dat impresia că e ușor amuzat de cele auzite, pînă am ajuns la partea unde Martin și Glyndora trăseseră sforile în așa fel încît banii să pară că sînt ai lui.

— Ai *mei?* Jigodii nenorocite! Pe mine m-au găsit? Nu pot să *cred.*

Spunînd aceste cuvinte, s-a ridicat brusc în picioare. Mi-am amintit brusc de procesele în care Bert apărea în fața instanței și avea niște accese de furie atît de pătimașe cu privire la o întrebare decisivă formulată de avocatul

părții adverse, încît ai fi crezut că veniseră străinii și ne cotropiseră pămîntul. Am așteptat să se potolească.

— Răspunde-mi la întrebare, dar sincer, Bert. Nu există nici o înțelegere între tine și Martin, ca să accepți să se dea vina pe tine pentru dispariția banilor?

— Îți arde de bancuri? Nu, fir-ar a dracului.

— Nimic? Nici un semn discret?

— Absolut nimic. E un căcănar afurisit, asta e.

Începeam să-l recunosc din ce în ce mai bine pe Bert. Înșelase milioane de oameni în legătură cu rezultatul final al unor întîlniri sportive, gîndise cu păsărica și pe deasupra mai obținuse și beneficii, dar știa să se țină mîndru. Capra rîioasă cu coada sus. Avea aceeași privire de om nebun pe care o observasem ori de cîte ori vorbea despre otrăvurile secrete pe care „ei", o bandă de ticăloși fără identitate, i le strecurau în mîncare. S-a întors pe una din banchetele înnegrite de umezeală, și-a turnat o găleată de apă rece pe cap și a continuat să se uite cu niște ochi încărcați de dușmănie. În clipa aceea, am avut ciudata impresie că Bert semăna foarte mult cu Glyndora.

Pe urmă am urcat scările și ne-am dus să ne îmbrăcăm, destul de posomorîți și fără să mai avem multe să ne spunem. În dulăpiorul personal, Bert avea niște deodorant și alte cîteva cosmetice pe care m-a lăsat să i le folosesc.

— Cine e? m-a întrebat el deodată. Cel care a tuns-o cu banii?

— Nu contează.

— Da, dar... a mai vrut el să spună, mulțumindu-se apoi să ridice din umeri.

Îmi petrecusem ultimele cîteva zile încercînd să pătrund în străfundurile minții lui Martin Gold. Era ca și cum aș fi coborît mereu în adîncurile unei peșteri fără sfîrșit. Probabil că Martin își închipuise de la bun început că, dacă avea să pună toată povestea în cîrca lui Bert, nimeni nu avea să-l contrazică. Jake în nici un caz, bineînțeles. Nici Bert, care se afla într-un concediu permanent și se ascundea de ucigași în mijlocul unei ferme de anghinare. Nici eu, care pe vremea aceea nu aveam habar ce se petrece. Și nici măcar consiliul de conducere de la TN care, odată informat în legătură cu gaura din

buget, n-ar fi avut nimic de cîștigat dacă ar fi făcut scandal în fața opiniei publice, fiindcă ar fi atras atenția asupra surplusului contului 397. Dînd vina pe Bert, Martin avea grijă ca totul să fie în ordine.

În ce mă privește, aș fi putut merge pînă în pînzele albe pe mîna lui Martin și a planului său. Dacă nu era prins de Pigeyes, Bert nu avea să-și mai facă apariția la firmă. Jake, pe de altă parte, va descoperi dintr-o zi în alta că i se făcuse o ditamai gaura în buzunar prin intermediul contului din Pico Luan. Ei, și? Instinctul de conservare îl va împiedica să facă o scenă și să se compromită și peste hotare. Îi va fi imposibil să înceapă să urle „Unde sînt toți banii ăia pe care i-am furat?" Păcălit și dus cu prețul, probabil că și Jake va da vina tot pe Bert. Iar asta însemna că planul lui Martin putea foarte ușor să funcționeze și în folosul meu. După vreo cîteva luni, n-aveam decît să părăsesc firma și, la momentul oportun, să-mi petrec o vacanță în Pico Luan.

Numai că în clipa cînd ieșisem pe ușile capitonate ale Clubului Belvedere în cursul zilei de sîmbătă și îmi petrecusem toată noaptea făcîndu-mi tot felul de planuri, fusesem animat de veritabile impulsuri haiducești. Îmi intrase în cap că trebuia neapărat să-i vin de hac lui Martin și să-i dau în vileag ticăloșia. Din clipa aceea, începusem să sper chiar și atunci cînd lucrurile arătau cum nu se poate mai rău. Am ajuns aici dorind ca Bert să-mi spună că existau nenumărate bune intenții la mijloc și că unele fapte erau măcar scuzabile, dacă nu acceptabile cu totul, însă nu s-a întîmplat nici asta. Bert n-a putut să-mi spună așa ceva fiindcă nu era cazul. Odată recunoscut acest lucru, m-am trezit din nou pradă acelui impuls lăuntric care mă ghidase și în trecut. Poate că rămăsesem în adîncul sufletului polițistul de pe stradă, care știe și vrea să facă dreptate în felul lui aspru și nerecomandat de regulamente. Dumnezeu mi-e martor că n-am fost niciodată un bun om de echipă. Dar aveam să rezolv lucrurile în felul meu. Ce-i drept, într-unul din talerele balanței trebuia s-o pun și pe Brushy și nu știu, zău, în care parte ar fi înclinat balanța. Cu toate acestea, practic nu exista nici un motiv să dau greș. Avem grijă să-mi repet în permanență acest lucru.

— Jake, am răspuns în cele din urmă. Jake are banii.

Iată, deci, cum se așezau toate. Mă hotărîsem să fiu și eu la fel de ticălos ca ei. Dar, chiar și în această situație, existau multe amănunte care mi se păreau de-a dreptul apăsătoare.

— Jake! Auzi poveste.

Bert și-a dus mîna lungă la falcă și și-a frecat-o, ca și cum ar fi încasat o lovitură. Se așezase pe bancheta din vestiarul slab luminat și-și ținea ciorapii în mînă, în vreme ce singurul bec din încăpere lumina cel mai bine closetul.

— Martin îl acoperă și în felul ăsta protejează firma.

— Jake, a repetat Bert.

Abia atunci mi-am dat seama, cu o claritate care-mi fusese străină pînă în clipa aceea, că, dacă aveam de gînd să joc aceeași carte, să-l uzurp pe Martin și să arunc pisica moartă în curtea altcuiva, trebuia să mă gîndesc și la o modalitate de întoarcere pentru Bert. Dacă nu făceam așa ceva, era foarte posibil să ne jucăm de-a arătatul cu degetul. Într-un fel, Martin și Jake puteau și acum să-l considere pe Bert drept marele borfaș. Altminteri, de ce ar fi fugit? Hoțul misterios se ascunde, ăsta era numele piesei. Dacă voiam ca versiunea mea să fie întru totul convingătoare, aveam nevoie ca Bert să fie de față și să-și spună povestea: cum a primit nota de serviciu de la Jake, cum i-a dat cecurile aceluiași Jake și cum a băgat la cutie cînd mai sus amintitul Jake i-a spus că totul trebuia să rămînă secret. Cu toate acestea, nu-mi închipuiam cum putea fi regizată întreaga variantă de reprezentare. Am tăcut amîndoi și am stat puțin în atmosfera umedă a vestiarului. Într-un tîrziu, una din țevile instalației de încălzire a emis un sunet distinct.

— Uite ce-i, Bert, o să încerc să te ajut. Vreau neapărat să ieși cu bine din toată aiureala asta, dar trebuie să-mi lași ceva timp de gîndire. Păstrăm legătura, bine? Și ai grijă să mă suni în fiecare zi.

Ei bine, individul și-a dat seama că era ceva în neregulă și cu mine. N-a fost în stare să priceapă ce anume, dar a observat ceva. Că aveam și eu un rol în toată povestea și poate că și un interes. Numai că nu i-a păsat nici cît negru sub unghie.

— Te rog, a spus el în șoaptă.

M-a privit cu chipul cufundat în umbră, dar însuflețit, totuși, de o vagă urmă de speranță. După ce ne-am îmbrăcat, m-a condus pînă la ușa din spate, pe care a descuiat-o o dată cu grilajul metalic.

— Unde te duci? l-am întrebat.

— Păi, cum să-ți zic, a venit Orleans în oraș, a rostit el, ferindu-se să mă privească în ochi.

Dumnezeule, zău că era pierdut. Pînă și pe întuneric își dădeai seama că bărbatul acela zvelt și oacheș nutrea în continuare aceeași dragoste tristă și fără speranță. Era torturat și supus suferințelor. Ca un fluture care se apropie de lumina lămpii, mi-am spus din nou în gînd. Ce-o mai fi și asta? Cînd dai cu ochii de un personaj ca Bert, primul lucru pe care ți-l spui e că a luat-o razna. Dar mintea și inima lui... asta-i bună, pe cine încerc să prostesc? Ceea ce pentru un om reprezintă ceva cu totul rațional poate însemna culmea nebuniei pentru cel de lîngă el. Lucrurile nu se leagă niciodată fără cusur. Fie că premisele sînt greșite, fie că raționamentul a fost prost formulat. Sîntem cu toții ca pernițele în care se înfig acele de cusut — ne lăsăm străpunși de sentimente, iar corpul ne e plin de răni și de durere. Rațiunea se confundă cu minciuna, cu balsamul pe care îl aplicăm, prefăcîndu-se că, dacă am fi cît de cît deștepți, am ști exact ce ne doare și de ce.

Scosesem deja nasul în aerul rece al iernii, cînd mi-am dat seama că mai rămăsese o întrebare. Mi-am proptit mîna pe care îmi pusesem paltonul în ușă.

— Și atunci cine a mutat cadavrul, Bert? Cine l-a luat pe Archie? Orleans?

— Drace, nici poveste. Ar da ochii peste cap imediat, a spus Bert.

A clătinat puternic din cap, ca pentru a-și alunga din minte un asemenea gînd năstrușnic și a repetat că Orleans nu era în stare de așa ceva.

— Dar cine?

Am rămas amîndoi în prag și ne-am uitat unul la celălalt, înconjurați de bezna desăvîrșită a aleilor lăturalnice și de iarna aspră și gîndindu-ne atît la nerostitele

surprize pe care probabil că ni le rezerva viitorul, cît și la numeroasele lucruri pe care pur și simplu nu le cunoșteam.

Marti, 2 februarie

XXVI. AL CINCISPREZECELEA PLAN DE REZERVĂ AL LUI MACK MALLOY

A. Faza întîi

Așa, care vasăzică. Se făcuse miezul nopții. Eram singurul alb pe o rază de o milă — un individ cu un palton, o servietă și o dorință nestăvilită de a începe să facă planuri. Am străbătut acest cartier vechi, populat de oameni duri, și m-am îndreptat spre centru cu viteza maximă a unui organism care a trecut de cincizeci de ani, lăsînd în urmă, rînd pe rînd, lumina binevenită a mai multor felinare. În scurt timp, și-a făcut apariția un autobuz în care m-am urcat cu un sentiment de recunoștință, parcurgînd apoi într-o relativă viteză străzile pline de bețivani și de muncitorii care ieșeau din schimb. La cîteva cvartale de Needle, am sărit jos din mers. Noaptea, Kindle County nu este un loc plin de viață. Felinarele rămîn aprinse pînă dimineață, însă, cu excepțiile amintite, străzile sînt pustii. Orașul are un aer spectral propriu, semănînd cu o clădire abando-

nată de proprietar, cu un loc din care au fugit pînă și fantomele.

Am intrat în holul de la Travel Tepee, unde mă înțelesesem să mă întîlnesc cu Brushy. În holul încăpător se așternuse liniștea; chiar și muzica fusese oprită pe durata nopții. M-am așezat într-un fotoliu acoperit cu o husă imprimată cu un model oribil și m-am gîndit la viitor. Într-un tîrziu, recepționerul singuratic m-a întrebat din spatele tejghelei dacă poate să îmi fie de vreun folos. Din tonul vocii lui, mi-am dat seama că era sigur că eram doar un vagabond îmbrăcat ceva mai bine, pe care n-ar fi fost rău dacă l-ar fi luat paznicii la scărmănat. M-am îndreptat spre el ca să facem pace, i-am spus că o căutam pe ocupanta uneia dintre camere, respectiv pe o anume domnișoară Bruccia, și mi-am luat cheia, după care m-am așezat la loc în fotoliu, numărînd atent etapele planului care îmi prinsese contur în minte. M-am gîndit preț de o clipă să aștept pînă dimineață și abia atunci să pun lucrurile cap la cap, dar simțeam că nu mai am răbdare și că trebuia să acționez cumva chiar în clipa aceea. Eram oricum treaz și mă gîndeam cu strîngere de inimă la întîlnirea cu Brushy, ținînd cont că știam ce urma să fac.

La vreo două cvartale distanță se afla o drogherie deschisă non-stop, construită chiar lîngă autostradă și în apropierea căreia exista o stație de autobuz plină de derbedei care n-aveau somn și căutau distracții nocturne. La cîțiva pași de ei era parcată o mașină de poliție ale cărei roți aproape că atingeau bordura trotuarului. Am cumpărat două stilouri care scriau diferit, niște lipici și o pereche de foarfeci. L-am întrebat pe vînzător dacă aveau un xerox care funcționa pe bază de monede, dar răspunsul a fost negativ, așa că m-am întors la hotel, i-am făcut semn recepționerului și pînă la urmă am găsit o cabină telefonică prevăzută cu un suport din laminate pe care îl puteam folosi drept măsuță de scris.

În servietă erau toate celelalte lucruri de care aveam nevoie — formularul primit de la Banca Internațională a Finanțelor, scrisoarea lui Jake de care mă folosisem ca să-i imit semnătura pentru faxul expediat de la Regency și copiile după bilanțul de la TN, pe care le cărasem după mine

în Pico. Printre documente se aflau fotografii ale tuturor membrilor consiliului de conducere, inclusiv Jake Eiger. Le-am luat și pe acestea, gîndindu-mă că era posibil să am nevoie de poza lui Jake dacă eram pus în situația de a face anumite operațiuni delicate pentru a pune mîna pe bani, cum ar fi falsificarea unui carnet de conturi sau a unui act de identitate.

Formularul era tipărit pe foiță și avea un antet caligrafiat cu grijă: „Banca Internațională a Finanțelor, Pico Luan, N.A." Existau doar patru sau cinci rînduri prin care se cereau informații și care fuseseră traduse în toate limbile occidentale de circulație. Folosind unul din stilouri, am transcris numărul de cont care apărea pe versoul cecurilor eliberate pentru Litiplex, 476642. Am trecut firma Litiplex, Ltd. drept posesoare a contului și pe Jake Eiger ca președinte. Pe urmă, doar ca să mă mai uit o dată la semnătură, am scos din servietă scrisoarea trimisă cîndva de Jake, i-am aruncat o privire și i-am trecut numele pe formular cu celălalt stilou, reușind pentru a nu știu cîta oară o imitație apropiată de perfecțiune. După aceea am scos fotografia cu mutra rînjită a lui Jake dintre documentele de bilanț de la TN și am lipit-o exact unde îmi arătase domnul George, în colțul din dreapta sus al formularului. În cele din urmă, în spațiul liber al „desemnării", cu alte cuvinte acolo unde trebuia trecută parola, am scris cît se poate de citeț „J.A.K.E."

Apoi m-am întors la recepționerul care între timp începuse să se familiarizeze cu mine. Am scos un suspin de om excedat și mi-am prins obrajii în palme cu deznădejde.

— Am de susținut o prezentare de dimineață și am uitat să fac niște cópii. Sînt doar două materiale, o singură pagină. Bănuiesc că aveți un copiator în birou.

Avusesem grijă să țin între două degete o bancnotă de douăzeci de dolari, însă individul ăsta, un tinerel care poate că tocmai absolvise și se pregătea să-și croiască un drum în viață, n-a vrut să-i ia. Continua să se simtă stingherit fiindcă mă luase drept un derbedeu. S-a întors imediat cu copiile formularului și pe urmă am discutat despre

vreme și despre cît de liniștit putea fi orașul în timpul nopții.

M-am întors în cabina telefonică. Am luat formularul original și l-am făcut bucăți, aruncîndu-l apoi în coșul de gunoi de lîngă picioarele mele. Cele două fotocopii făcute de recepționer au intrat la loc sigur în servietă. Apoi am sunat la informații, ca să obțin un număr din Washington. La apelul următor, mi-a răspuns ultima doamnă Pagnucci, o blondă de un metru optzeci. N-a găsit de cuviință să-mi spună nimic după ce i-am explicat cine sînt. În loc de asta, i-a transmis soțului, cu o voce pe care o auzisem în cîteva rînduri și la mine acasă — vocea plictiselii absolute — că „e unul din partenerii tăi".

B. Faza a doua

Cînd am intrat în cameră, Brushy dormea. Era aproape trei dimineața. Avea și acum poziția fătului în somn, își ținea o mînă foarte aproape de gură și nu m-aș fi mirat deloc dacă aș fi văzut că-și suge unul sau două degete. Așa cum arăta atunci, vulnerabilă și lipsită pe durata nopții de limba ascuțită și de înțepăturile la care recurgea atît de des peste zi, mi s-a părut nespus de dragă, poate chiar preaiubită, cum spun poeții, și m-am simțit efectiv ca ultimul ticălos, avînd sentimentul că o mînă nevăzută îmi frînge inima ca pe o rufă pe care încerci s-o storci după spălare. M-am dezbrăcat și am intrat în pat lîngă ea. După ce ochii mi s-au obișnuit cu întunericul, mi-am dat seama că nu ne aflam tocmai într-un apartament nupțial. Tăblia de la capătul patului fusese scrijelită în cîteva locuri, dînd la iveală rumegușul din care era alcătuită, iar străvechiul tapet începuse să se dezlipească de pe pereți, ajungînd să atîrne deasupra patului ca limba scoasă a unui puști obraznic. Mi-am trecut o mînă peste șoldul plin al lui Brushy, parcă pentru a mă simți mai în siguranță.

— Ce face Bert? m-a întrebat ea, fără să se miște.

— E bine. Sau cel puțin la adăpost, i-am răspuns, cerîndu-mi scuze apoi fiindcă o trezisem.

— Te așteptam.

A aprins lumina și și-a acoperit ochii cu dosul mîinilor, ca un copil. Cît timp a stat așa, am atins-o în joacă, am dat puțin deoparte cearșaful și mi-am lipit obrazul rece de sînii ei, dar Brushy m-a ținut în loc și ne-am încălzit imediat amîndoi. Pînă atunci făcuserăm dragoste de fiecare dată altfel. Uneori începuserăm cu tot felul de jocuri erotice, ca în toaleta femeilor din incinta hotelului, și mă convinsesem că aveam o parteneră plină de îndrăzneală și imaginație, care știa cum să-și folosească mîinile și să-mi sugereze că n-aveam voie să ratăm asemenea clipe de plăcere. Acum însă, în această cameră de hotel ieftină și urîtă ca întregul centru al orașului în care ne aflam, ne-am trezit brusc că sîntem grăbiți și disperați, vrînd să facem ceva care să ne ia gîndurile de la alte lucruri. Ne-am dat frîu liber pasiunii și, după ce, odată consumat actul în sine, mi-am lipit corpul de spatele ei cald, mi-am dat seama că, și în aceste condiții, lui Brushy tot i se păruse nemaipomenit. Am tăcut amîndoi, lăsîndu-ne înconjurați de sunetele care se auzeau în hotelul aproape pustiu și pe stradă — sirenele care zbîrnîiau în depărtare și strigătele bețivanilor și ale adolescenților de teapa lui fiu-meu, care ar fi trebuit să fie acasă la ora aceea. Am întrebat-o pe Brushy dacă adusese țigări și pe urmă m-am ridicat în capul oaselor lîngă ea, pe pat, trăgînd pe rînd din aceeași țigară.

— Banii sînt la el? a întrebat ea.

— Haide, Brush.

— Doar atît. Banii sînt la Bert?

— Brush, nu sîntem prea bătrîni pentru concursuri cu întrebări și răspunsuri?

— Ca de la client la avocat, a spus ea. Sînt la el? Da sau nu?

— Nu.

— Serios? Dar au fost vreodată?

— Nu are banii la el. Acum culcă-te.

M-am dus în baie, am găsit periuța de dinți pe care mi-o cumpărase ea și am rămas acolo cîtva timp, sperînd că o s-o fure somnul.

După ce m-am furișat iarăși lîngă Brushy, am tras un somn fără vise, ca și cum m-aș fi prăvălit pe fundul unei prăpăstii îmbrăcate în catifea. Cam în jurul lui șapte m-am trezit brusc, mi-am înăbușit un strigăt și, pradă unei inspirații de moment, m-am dat jos din pat, m-am îmbrăcat repede și i-am lăsat lui Brushy un bilet în care o anunțam că o să mă întorc.

Am mers vreo șase cvartale, făcînd și un pic de jogging, și am intrat în centrul propriu-zis al orașului, înconjurat de cartiere dubioase, unde nu era înțelept să te aventurezi în puterea nopții. M-am simțit învăluit de zgomotele dimineții, de traficul din ce în ce mai intens, îngreunat de camioanele cu gabarit depășit care parcaseră unde nu era voie, și de armatele tăcute ale muncitorilor care se revărsaseră pe străzi. Era frig al naibii, termometrul arăta aproape —10°C și m-am înfofolit și mai tare în palton.

Toots lua micul dejun în fiecare dimineață în compania acelorași bătrîni polițiști, grefieri și avocați la o masă din colț a unui local grecesc pe nume Paddywacks. Era o masă cu valoare de eveniment sau chiar de legendă. Toots îi saluta pe jumătate din clienții restaurantului și le făcea tuturor semne cu bastonul. Odată ajuns în colț, la masa obișnuită, el discuta cu ceilalți despre o sumedenie de afaceri dubioase din diverse domenii — procese, construcții, mafioți. Cu cîțiva ani în urmă, cei de la FBI le plasaseră un microfon într-una din solnițe, numai că, nu se știe cum, Toots și ceilalți meseni fuseseră informați din timp. Se spune că unul dintre ei se plînsese în gura mare de gustul neplăcut al ouălor și trîntise enervat solnița de masă, spărgîndu-i timpanul agentului federal care asculta de undeva de la distanță.

Paddywacks era un local decorat întrucîtva în exces — avea fel de fel de ornamente de alamă, banchete acoperite cu un material greu de identificat și podele care erau spălate o dată pe săptămînă. Tocmai începusem să mă tem că îl ratasem pe Toots în dimineața aceea, cînd, pe la opt și un sfert, a intrat în local sprijinindu-se în baston și escortat de doi indivizi care după mutre păreau italieni. Unul dintre ei, Sally Polizzo, fusese agent federal pînă în

urmă cu șase luni. Toots m-a întîmpinat cu onorurile cuvenite regilor veniți în vizită pe moșie. Am dat mîna cu toți cei care îl însoțeau, după care m-am dus cu el pînă la o altă masă retrasă, unde s-a așezat imediat, deși eu rămăsesem în picioare.

— Cînd mi-ai spus ceva de un favor ai vorbit serios? l-am întrebat.

Ghemuit pe bancheta acoperită, Colonelul părea o ființă fragilă, care descrește pe măsură ce înainta în vîrstă, însă cînd i-am pus întrebarea amintită s-a îndreptat imediat de șale și mi-a aruncat o privire atît de dură, încît ai fi crezut că era ucigaș de profesie. N-am avut încotro și a trebuit să mă corectez singur.

— S-ar putea să fie prea mult ce-ți cer. Dacă da, îmi spui și mă opresc. Ții minte că am vorbit cîndva despre partenerul meu?

Am trecut lucrurile în revistă rapid, dar i-am spus adevărul lui Toots. I-am povestit de indivizii care îl căutau pe el și pe prietenul lui și i-am adus la cunoștință că omul se ascundea. Mi-am exprimat temerea că o să mai moară și altcineva și de data asta absolut de pomană. Agentul de pariuri plătise extrem de scump, motiv pentru care ceilalți erau al naibii de speriați. Se făcuse deja dreptate după modelul îmbrățișat de Toots, așa că l-am rugat să-i convingă pe indivizii în cauză, care erau și amicii lui, să-i lase în pace pe Bert și Orleans. Serviciu contra serviciu.

Toots a tăcut cîteva clipe, țuguindu-și buzele și ațintindu-și privirile într-un punct. Parcă îi vedeam rotițele învîrtindu-i-se în cap. Dacă l-ar fi sunat pe tipul cu pricina și i-ar fi adus aminte de toată povestea, atunci s-ar fi putut ca acesta, la rîndul lui, să ia legătura cu altcineva. Pentru Toots, totul era o problemă de geometrie și de putere. Însă voia să vadă dacă merita să aibă încredere în mine.

— Poate, a rostit el. Depinde, dar cred că da. O să te anunț în cursul după-amiezei. Tipul ăsta are ceva bani?

— Ceva, am răspuns, după care, gîndindu-mă la Pico, am adăugat: Da, are bani. De ce?

— Chestia asta e o afacere. Iar cineva ține morțiș la un anume lucru. La faptul că trebuie să fie plătit. Corect?

— Bănuiesc că da.

Toots mi-a promis că o să-mi lase vorbă la birou. După aceea l-am ajutat să se ridice, ca să se poată deplasa anevoie la separeul din colț unde îl așteptau ceilalți meseni. În jurul mesei apăruseră deja două bătrîniturî care așteptau să-l salute.

C. Fiți pe fază

— M-am dus să-l văd pe Toots, i-am spus lui Brushy după ce m-am întors în cameră.

— Pe Toots?

M-a cercetat cu atenție, așezată lîngă fereastră, în fața unei măsuțe pe care se afla un mic dejun ușor, comandat prin serviciul la cameră — cafea, cornuri și o jumătate de cantalup. Draperiile grele fuseseră date în lături, făcînd loc luminii și punîndu-i în evidență silueta plinuță. Își pusese paltonul pe post de manta și avusese grijă să se machieze. Cînd am intrat în cameră, tocmai citea ziarul.

— Mack, a spus ea, vreau să știu.

Nu i-am răspuns și mi-am aruncat paltonul pe pat. Îmi era foame, iar Brushy s-a uitat la mine cum mănînc, încercînd să-mi evalueze tăcerea.

— Am sunat la birou ca să anunț că o să întîrziem, m-a informat ea. Detectivul Dimonte a fost deja pe-acolo.

Am scos un sunet vag, care probabil că voia să însemne că nu eram surprins.

— Iar Lucinda mi-a zis că te-a căutat Martin. Ți-a lăsat două mesaje, a adăugat ea.

S-a uitat la telefon ca și cum ar fi vrut să-mi dea o indicație scenică, însă nu m-am mișcat din loc.

— Uite ce-i, Mack, a spus ea, să știi că pot să fac față situației. Sînt om în toată firea. Nu-ți face probleme, indiferent ce-ar fi. Pur și simplu...

— Parcă te lăudai că o să-mi urmezi sfatul.

— E vorba și de viața mea.

Detestam din suflet clipa asta, deși știusem de la bun început că, la un moment dat, aveam să ajungem și aici. Una dintre problemele pe care le prezintă acomodarea cu

mine, cel niciodată suficient de bun, este sentimentul de primejdie pe care îl încearcă orice persoană pusă în situația de a-mi accepta îndrumările. Am rumegat în minte datele problemei cu ochii închiși, după care am pus mîna pe servietă și m-am uitat înăuntru, trecîndu-i în revistă conținutul aflat acolo în dezordine. Pe fundul ei se găseau cîteva chitanțe făcute ghem, niște bucăți de hîrtie și nu știu cîte agrafe de birou, în timp ce pe pereți rămăseseră o serie de bilețele galbene care se lipeau unde le puneai. Am pescuit una din fotocopiile formularului cu semnătură pe care le făcusem în cursul nopții trecute, așezînd-o grijuliu pe măsuța din trestie. Litiplex, Ltd., Jake Eiger, exemplarul unu.

— Nu întreba cum de a făcut Pindling rost de el. E mai bine să nu știm.

Brushy a studiat documentul cu o mînă la frunte, în timp ce greutatea dovezii concrete începea s-o copleșească vizibil. Am cotrobăit după țigările ei și am fumat încă una împreună, lăsînd fumul să se împrăștie în toată cămăruța. Am crăpat ușor fereastra și perdelele s-au umflat imediat, ca și cum ar fi fost mișcate de niște duhuri nevăzute.

— Jake? a întrebat Brushy.

— Așa scrie.

— Ai știut de la început, nu? De-aia erai atît de arțăgos în prezența lui Jake.

Cred că am avut o tresărire puternică la auzul acestor cuvinte, de parcă ar fi trebuit să îndur o suferință fizică. Deși alarma se declanșase și zbîrnîia de-ți țiuiau urechile, Brushy aștepta în continuare să audă niște lucruri bune în legătură cu mine.

— Am știut destul de mult, i-am spus.

— Ca de exemplu?

Navigam în derivă, fără busolă și fără o direcție precisă. Nu eram suficient de puternic ca să-i rezist și faptul că o minteam îmi stîrnea o dorință copilărească de a izbucni în plîns. Am găsit în servietă nota de serviciu pe care o luasem din biroul lui Martin. S-a apucat s-o citească, îndepărtîndu-și cu degetul un firicel de tutun

care îi rămăsese pe limbă. Avea o expresie concentrată și de nepătruns. Intrase automat în pielea avocatului.

— Nu înțeleg, a spus ea. Asta nu-i de la Pindling. E o notă de serviciu.

— Martin.

— Martin!

I-am spus și ei povestea, de fapt selecțiuni din ea. I-am pomenit despre cum am găsit nota și i-am relatat deplasarea făcută la Clubul Belvedere. Am fost impresionat de durerea resimțită de Brushy. Așa cum îmi spusese de mai multe ori, îi plăcea de oamenii ăștia. De Martin, de Wash, de ceilalți parteneri, de firmă. Era vorba de colegii care îi admiraseră calitățile, îi încredințaseră cu ani în urmă lucruri de importanță pentru ei, îi aplaudaseră numeroasele succese și se bucuraseră de asistența ei cu o recunoștință care fusese adeseori extrem de intensă. Știa că va supraviețui, fiindcă avea destui clienți și se bucura de o reputație din ce în ce mai mare. Nu asta o îngrijora. Problema care o frămînta era cea a angajării depline, a loialității, a lucrului în echipă. Din acest punct de vedere, era bulversată.

— Adică i-au făcut-o lui Bert? Asta e? Din cîte înțeleg, trebuia să preia asupra lui vina lui Jake. Nu așa pare?

— Așa pare.

— Dumnezeule, a rostit ea, trecîndu-și o mînă prin păr.

Am deschis pentru o clipă fereastra-ușă ca să strivesc mucul de țigară pe balconașul de ciment, iar frigul de afară a intrat rapid în cameră. Soarele își făcuse apariția pe cer, dar nu părea să ofere vreun dram de căldură, de parcă s-ar fi aflat acolo exclusiv ca obiect de decor. Brushy m-a întrebat unde era locul lui Bert în toată afacerea, moment în care i-am relatat ce se întîmplase cu el și i-am explicat de ce mă dusesem să-l văd pe Toots. Cu toate acestea, mintea ei a rămas fixată asupra membrilor Comisiei.

— Ah, e atît de prostesc. O por-că-rie, a spus ea. Sînt amestecați toți?

— N-aș putea să-ți spun. Martin în mod sigur. Pagnucci nu pare să aibă vreun amestec. Cît despre Wash... mă rog, ți-am zis care a fost atitudinea lui.

— Martin, a repetat ea ca un ecou.

Vrăjitorul din Oz, ca să vezi. Între timp, Brushy se așezase pe pat și-și strînsese paltonul pe corp. Mi-ar fi plăcut să pun pariu că nu purta absolut nimic pe dedesubt, chiar dacă nici unul din noi nu s-ar fi putut gîndi la așa ceva în starea de spirit pe care o aveam atunci.

— Ce-ai de gînd să faci cu toate chestiile astea, Mack?

Am ridicat din umeri, după care am mai aprins o țigară.

— Probabil că o să fac ce trebuie făcut.

S-a uitat atent la mine, cîntărindu-mă din ochi și încercînd să-și dea seama ce ar fi putut însemna asta. Pe urmă s-a scuturat puternic, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă și basta.

— E ceva în neregulă, a rostit ea. La Jake mă refer. De ce? E ilogic. Cîștigă o groază de bani, iar taică-său e bogat. Ce rost are să facă așa ceva?

M-am aplecat peste pat și am privit-o în ochi.

— Fiindcă ăsta-i omul.

M-am simțit dominat de un impuls nestăvilit de a face rău, iar Brushy s-a uitat la mine ca și cum ar fi asistat la un spectacol bizar. N-o interesa faptul că îi dădeam de înțeles că o pusesem deja în gardă în legătură cu el și nu se temea. Însă avea grijă să mă țină la distanță și să se minuneze.

— O să te-apuci să-l șantajezi, nu-i așa?

Era cea mai afurisită și mai trăsnită chestie pe care aș fi putut-o auzi. Mă simțeam de parcă mi s-ar fi tras un șut. Am rămas cu gura căscată și am avut senzația că inima mi se strînsese ca un pumn încordat și era pradă unei dureri fizice de nesuportat. Umilința căreia îi eram supus avea asupra mea efectul unei sticle de acid sulfuric aruncat în ochi.

— Am glumit, a spus ea.

— Rahat.

Am dat ocol patului și mi-am luat paltonul.

— Mack, a rostit ea, încercînd să mă prindă de mînă. Nu-mi pasă ce faci.

— Nu ești sinceră. Nici măcar să nu mă rogi să te cred. Știu cine ești și o știi și tu la fel de bine.

Aruncînd o privire în servietă, am constatat că lăsasem hîrtiile pe masă. Le-am ridicat de acolo și i le-am fluturat prin fața ochilor, detestîndu-mă pentru că apucasem să vorbesc.

— Ca de la client la avocat, i-am spus, ca să-i amintesc că ea nu avea voie decît să audă și că eu eram singurul care aveam mai multe opțiuni și totodată dreptul să acționez.

Am ieșit din cameră și am străbătut coridorul întunecos pînă la lift. Am apăsat pe buton și m-am sprijinit de perete în așteptarea cabinei, golit sufletește, lipsit de speranță și convins că n-o să reușesc să mă înțeleg niciodată.

XXVII. EXECUTAREA PLANULUI

A. În nisip pînă la gît

— E dureros, a spus Carl.

Au fost primele cuvinte pe care le-a scos, după o tăcere de cîteva minute. Citise nota informativă, iar apoi își aruncase ochii peste fotocopia formularului eliberat de Banca Internațională a Finanțelor. Cînd m-a întrebat de Pindling, am folosit exact cuvintele lui Lagodis.

— Un veritabil îmblînzitor de șerpi, am spus. Dă-i un telefon și-o să vezi că nici măcar n-o să-și aducă aminte cum mă cheamă. A trebuit să-l plătesc cu bani gheață.

Dacă era vreodată nevoie s-o dovedesc, puteam să arăt reținerea care îmi fusese operată cu ajutorul cărții de credit.

Eram la aeroport și ne găseam în foaierul rezervat celor de la TN, într-o mică sală de ședințe în care abia încăpeau patru scaune adunate în jurul unei măsuțe din granit negru. Chiar între noi se aflau un telefon și un termos cu cafea caldă, de care însă nu ne atinseserăm.

În seara precedentă îi spusesem lui Carl că era ceva urgent. Nu păruse extrem de surprins să mă audă la telefon. Faptul că primea telefoane care nu suportau amînare după miezul nopții i se părea consonant cu felul lui de-a fi și cu răspunderea pe care o avea în cadrul firmei. Probabil că se întîmpla destul de des ca un tînăr ambițios și genial să observe o neregulă într-un contract sau într-un prospect cu trei ore înainte de punerea lui în circulație. Existase clasicul timp de gîndire la care recursese după ce-i sugerasem să vină cu un avion care ajungea mai devreme și să-și

lase niște ore libere înainte de recepția care avea să încheie Groundhog Day. Îi promisesem să-l aștept la poarta de acces al pasagerilor. Acum era aproape unu.

Carl s-a uitat a doua oară și apoi a treia oară la hîrtii. Mintea lui se mișca într-un ritm fenomenal, încercînd să absoarbă absolut totul, dar îmi dădeam seama din felul metodic în care trecea în revistă lucrurile că îi venea greu să-și imagineze tabloul general și îndeosebi mișcarea următoare. A comparat scrisul lui Jake cu semnătura de pe cartea de credit și pe urmă cu scrisoarea veche pe care i-o dădusem ca etalon. A sfîrșit prin a clătina din cap cu mișcări abia controlate.

— Și ce propui? m-a întrebat într-un tîrziu.

— O s-o rugăm pe una din doamnele acelea drăguțe de la secretariat să ne facă niște cópii după toate chestiile astea. Originalele rămîn la mine.

— Da? a făcut Carl, stînd cu ochii pe mine ca pe butelie.

— Pui mîna pe telefon și-l suni chiar acum pe Krzysinski. Îi spui că trebuie să stai de vorbă cu el urgent, pentru niște chestii de maximă importanță. Pe urmă te duci cu documentele astea la el. Îl anunți că acționezi în numele firmei G & G și ai grijă să simulezi sentimentele de rigoare: oroare și părere de rău. După care îi spui că singura soluție este, bineînțeles, darea în vileag.

— Și chestia asta o fac fără să-i anunț pe Martin și Wash?

— Exact.

Pagnucci s-a făcut galben la față și m-a privit cu niște ochi mici și cercetători, rontăindu-și mustăcioara cu un gest care-i trăda nervozitatea.

— Sînt băgați cu toții?

M-am făcut că plouă.

— Wash, Martin și Eiger, a insistat el. Sînt implicați în toată povestea?

M-am eschivat de la răspuns.

— Nu asta-i problema. Sînt ani buni de cînd lucrez la G & G. Mulți oameni s-au purtat frumos cu mine.

Eram sigur că nu avea să împărtășească un asemenea sentiment. Unul dintre lucrurile pe care mă bazam în cazul lui Pagnucci este că era exact atît de dur pe cît pre-

tindea că este. Era genul de om care ar fi avut tupeul să te trimită la plimbare și dacă s-ar fi aflat în nisipuri mișcătoare pînă la gît. Am cunoscut cîțiva polițiști de calibrul ăsta, indivizi care erau convinși că puteau de fiecare dată să demonstreze un lucru esențial, cu condiția să știe să facă abstracție de sentimente. Oamenii credeau în ceea ce credeau și cu asta basta. Pagnucci a reușit să rămînă la fel de drept, în costumul lui albastru impecabil.

— Da, dar hai să facem lumină, a spus el, mîngîindu-și cu un gest inconștient chelia din vîrful capului. Partenerii mei mi-au zis că nota asta de serviciu n-a putut fi găsită.

— Uite că a apărut. A fost o surpriză.

— Și cum rămîne cu întîlnirea de ieri, cînd ai trecut peste capul lui Jake, care ne sugerase să ne ținem pliscul? Despre asta ce mai ai de spus?

— Vorbește cu Tad. E una din dovezi. Jake voia să se dea uitării toată tărășenia. Numai că noi ne-am continuat cercetările și acum tu te afli aici în numele Comisiei și al firmei, așa că ești obligat să dai cărțile pe față. Uite ce-i, Carl, nimeni nu te-a acuzat vreodată că ai fi vorbit în plus. Poți să te descurci fără probleme. Însă e de datoria ta să mergi pînă la capăt.

Amintindu-i lui Pagnucci de obligațiile pe care le avea, mă simțeam la fel de caraghios ca și cum i-aș fi urat o zi bună. Din mișcările imperceptibile ale ochilor lui negri mi-am dat seama că își făcea tot soiul de socoteli și că mintea îi lucra în viteza a cincea.

— Dar la cine a fost nota de serviciu? a întrebat el. La Wash?

Nu i-am răspuns. Chiar dacă Pagnucci avea anumite întrebări, nu-i displăcea deloc ce vedea. Carl Pagnucci — omul curajos și integru. Gata să accepte adevărul, deși rostirea lui ar fi putut avea efecte devastatoare asupra firmei. Pagnucci își făcuse deja un plan secundar în care o prinsese pe Brushy, iar chestia asta îl servea de minune. Înțelesese felul în care sinceritatea lui avea să fie răsplătită ulterior de Tad, cînd avea să-și aducă aminte, mai cu seamă că TN urma să devină un client mai ușor de manevrat. Mergînd cu un pas mai departe, avea să se ocupe de o parte din munca de la TN, chiar în perioada cînd G & G avea să intre la apă. Pentru cineva de genul

lui Carl, amăgit deja de iluzia importanței pe care urma să o dobîndească, o asemenea conjunctură era efectiv irezistibilă.

— Și nu mă sfătuiești să discut cu Martin sau cu Wash înainte de a intra în acțiune?

Faptul că prudența lui îi depășea lăcomia a avut darul să mă surprindă.

— După aceea n-ai decît să le comunici ce-ai făcut și ce-ai vorbit. O să fie obligați să joace după cum le cînți. Dacă le spui dinainte, o să încerce să te facă să renunți. O să fie obligați și o știi foarte bine.

Carl a continuat să reflecteze în liniște. Bănuiam că lucrul care îl deranja cel mai mult era că trebuia să depindă de mine.

— N-ai încotro, Carl, i-am spus. Avem o datorie față de client. Cineva din cadrul Comisiei trebuie să se ducă la Krzysinski; și e vorba de cineva care să vorbească în numele firmei.

S-a uitat la mine cu niște ochi sfredelitori. Știam amîndoi că îl manevram fără pic de jenă. Însă îi oferisem lucrul de care avea nevoie — o scuză cum nu se poate mai valabilă. Totul părea făcut așa cum se cuvine, pe baze absolut principiale și dincolo de orice critici. În plus, lucrurile arătau grozav pentru Pagnucci, care putea să salute drapelul și totodată să-și fure clientul. Dincolo de toate acestea, nici nu mai avea vreo importanță ce puneam eu la cale.

Am tras telefonul lîngă mine și am format numărul de la TN. A durat cîtva timp să dau de Krzysinski, însă ne-a transmis că avea cîteva minute libere pentru Carl înainte de ora două.

B. Unii mă vor, iar altii nu

Am așteptat pînă la trei ca să părăsesc aeroportul și după aceea am luat un taxi care m-a dus pînă acasă. Cam la aceeași oră, la TN aveau loc meciuri mari, cu participarea extraordinară a lui Carl, a lui Tad și a lui Mike Mathigoris, șeful serviciului de pază și protecție. Probabil că tocmai se

întrebau cum să procedeze cu Jake — să-l ia la întrebări, să-l răstignească sau pur și simplu să-l dea afară. Nu cred că le trebuia mai mult de o oră ca să cheme FBI-ul.

Odată ajuns acasă, am rămas cîteva clipe pe pragul de beton de la ușa din față, sub bolta de viță de vie răzleață. Soarele scump la vedere continuase să strălucească, dar aerul rămînea rece și vîntul bătea cu putere. M-am uitat în toate părțile după eventualele mașini de supraveghere și am făcut un semn cu mîna. Mi-am ridicat mîinile așa cum făcea Nixon, mi-am întins cîte două degete în formă de V și m-am întors în jurul axei timp de un minut. N-a apărut nimeni. După ce am intrat în casă, mi-am pus smochingul pentru recepția dată de Groundhog Day și m-am dus cu mașina în centru. Lyle — incredibil, dar adevărat — făcuse ordine și curățase interiorul Chevroletului.

Am parcurs de trei ori cu pasul întregul cvartal în care se afla TN Needle, uitîndu-mă după urmăritori și așteptînd să mă înhațe, dar nu și-a făcut nimeni apariția. În cele din urmă, m-am hotărît să urc. Lucinda mi-a înmînat trei mesaje, toate de la Martin. Acesta voia să mă vadă imediat. Am intrat la mine în birou și am pus mîna pe telefon.

— Delicte financiare, i-am cerut centralistului.

A răspuns chiar Pigeyes. Mărturisesc că am fost ușurat auzindu-i vocea. Mă temeam să nu-și fi adunat oamenii de pe urmele mele fiindcă îl găbjise pe Bert, însă în vocea lui se citea tipica indiferență bovină a celor care au de gospodărit toate hîrțoagele dintr-un asemenea serviciu.

— Ai renunțat la investigație? Parcă umblai după mine, nu?

— Cine dracu' e? a întrebat el, după care, dîndu-și seama, a completat: Crezi că numai grija ta o am?

— Sînt la birou. Sînt gata să-ți spun tot ce vrei să știi.

Pigeyes a căzut pe gînduri. Ceva — Dumnezeu știe ce anume — nu-i dădea pace.

— În zece minute, a rostit el după un timp. Și fă bine și n-o mai lua la sănătoasa spre afurisita aia de față nevăzută a lunii.

Chiar cînd am găsit o țigară într-un sertar al biroului, Lucinda a băgat capul pe ușă. Toots aștepta la telefon.

— S-a aranjat, mi-a declarat el. Treaba-i coaptă, iar tipii tăi nu mai au de ce să se ascundă. A trebuit să le amintesc cîtorva dintre băieți niște chestii.

— Toots, ești omul care face minuni.

Bătrînul nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Puteai să-l auzi prin telefon cum toarce de plăcere.

— Singura treabă care a mai rămas, a adăugat el, e cea a banilor. Trebuie să stăm de vorbă despre ea. Știi, cred că o să fie nevoie de două sute șaptezeci și cinci.

La auzul acestei cifre, am reacționat ca la un pumn în piept. Nu-mi trecuse prin cap că trebuia să investesc atît de mult în fundulețul lui Bert, dar am început să pricep. Pentru mine, Bert era util, ba chiar esențial. În plus, îmi părea bine că aveam ocazia să-mi dovedesc mie însumi că nu eram o jigodie, așa cum sugerase Brushy la un moment dat.

— Am auzit că a fost vorba de o treabă serioasă de tot, a continuat Toots. Din cauza asta, mă-nțelegi... e cazul să sari cu două sute șaptezeci și cinci.

Nu avea loc nici o negociere, ci pur și simplu Toots fixa un preț. Iar în clipa aceea mi-am dat seama — deși poate că ar fi trebuit s-o fac de la bun început — că urma să aibă și Colonelul partea lui. La drept vorbind, aranjarea lucrurilor și rezolvarea pe căi neștiute a problemelor era nu doar o calitate, ci chiar profesia lui.

Am explicat cum voiam să aibă loc operațiunea. Îmi trebuia un număr de cont la o bancă locală, întrucît în următoarele șapte zile un transfer telegrafic avea să mute aici banii de la Fortune, din Pico Luan.

— Care sînt regulile de bază? am întrebat. E omul meu în pericol pînă sosește mălaiul?

— Eu am vorbit cu tine, iar ei au vorbit cu mine. Din punctul nostru de vedere, totul e aranjat. Nu s-a întîmplat nimic. Dar spune-i omului tău că n-are voie să repete figura cu nici un preț.

În încăperea alăturată, Brushy vorbea și ea tot la telefon. Cînd m-a văzut și-a schimbat brusc mimica și mi-a trimis un pupic de la distanță, făcînd un gest de admirație cu mîna și încercînd să-mi spună cît de grozav arătam în smoching. Am încercat să zîmbesc, în timp ce ea i-a spus persoanei de la celălalt capăt al firului să aștepte.

— Pot să spun că-mi pare rău? m-a întrebat apoi.

— Cum să nu.

Am închis ochii. De ce trebuia să fiu supărat? Fiindcă mă bănuise că aș fi avut intenții dubioase față de Jake?

— Ceva vești de la Bert?

Brushy m-a anunțat că sunase cu o oră în urmă și promisese să revină.

— Și Toots? s-a interesat ea. A reușit? Serios?

De data asta m-am ales cu un surîs panoramic. Eram un tip grozav. Ușa dinspre coridor era deschisă, așa că m-a apucat de mînă. Am rămas o secundă în poziția asta, privindu-ne afectuos unul pe celălalt. Ne pregăteam de încheierea unui ciclu tumultuos: săbii scoase, răni și mîngîieri. Am văzut că ochii i se îndreaptă spre cadrul ușii, unde se ivise Lucinda. Veniseră cei de la poliție, iar domnul Gold voia să mă prezint la dînsul în birou în zece minute.

— Pare furios, a adăugat Lucinda.

— Spune-i că sînt cu cei de la poliție.

M-am întors spre Brushy, care între timp terminase de vorbit la telefon.

— Asta o să-l facă să meargă pe burtă, am adăugat.

C. Încerc să-i fac pe plac lui Pigeyes

— Bine, Gino, acum stai să văd dacă am înțeles bine. După ce-au vorbit cu soția lui Archie, cei de la evidența populației au făcut o deplasare la Baie, unde un individ mai limbut din fire v-a ciripit chestia asta cu trucarea meciurilor. Cei de la evidența populației au făcut ce fac de obicei, adică au luat legătura cu altcineva, în cazul ăsta cu delictele financiare, v-au spus că aveți parte de o investigație a-ntîia și v-au rugat ca, dacă o să dați peste un agent de pariuri sau un cadavru (admițînd că o să puteți face diferența), să-i anunțați și pe ei. Ce crezi, pîn-aici am brodit-o?

N-a scos o vorbă. Alcătuiam un grup ciudat al naibii; ne strînseserăm în biroul mobilat după ultimele cataloage al lui Brushy și ne arătam fiecare cît se poate de pre-

cauți — eu, Brushy, Pigeyes și Dewey. Gazda noastră se așezase în spatele mesei de lucru acoperite cu geam și împodobită pe ambele laturi cu ghiveciuri cu plante exotice. Eu eram singurul care stătea în picioare; mă plimbam dintr-un loc în altul, făceam tot felul de gesturi cu mîinile și mă distram de minune. Mă îmbrăcasem la patru ace, cu smoching, o curea lată ca o centură și o cămașă pe care o aveam de douăzeci de ani și era singura pentru asemenea ocazii, avînd niște volănașe caraghioase ce mă trimiteau cu gîndul la moțul unui papagal. După ce intrase în cameră, Gino mă măsurase de cîteva ori din cap pînă-n picioare, nevenindu-i să creadă, și apoi ceruse ceva de băut.

— Cum ziceam, de asta îi cauți pe băieți, în primul rînd pe Kam Roberts și abia pe urmă pe Archie și pe Bert. Ești convins că ai prins urma unei chestii babane și bagi în priză jumate din poliție fiindcă ai auzit următoarele: A — cîțiva indivizi de la Baia Rusească ziceau că au cîștigat bani cu ajutorul lui Bert, care la rîndul lui primea informații de la cineva pe nume Kam Roberts; B — Bert are o carte de credit pe numele sus-amintitului Kam Roberts; C — același Kam a fost văzut în fel de fel de locuri; D — Archie, agentul de pariuri, se numără printre cei dispăruți. Numai că, vezi tu, apar niște întrebări. Prima: cine dracu' e Kam Roberts? A doua: cum e posibil ca un partener dintr-o mare firmă de avocați să trucheze meciuri de baschet? Trei: de ce se joacă de-a v-ați ascunselea pe întreg teritoriul Americii de Nord? Și patru: că tot veni vorba, unde-i Archie? Ce zici, sînt pe calea cea bună?

Pigeyes a avut o reacție vagă la monologul meu, ridicînd ușor din umeri și făcînd un gest aproape imperceptibil cu mîna. A continuat să se abțină să vorbească. Învățase că n-ai voie să explici nimic în legătură cu obiectul investigației și în orice caz nu înainte de a-i prinde pe făptași și de a le spune de ce sînt acuzați. Cu paltoanele pe ei, Pigeyes și Dewey stăteau unul lîngă altul pe canapeaua cu margini cromate a lui Brushy. Îmi dădeam seama că Gino nu era în largul lui tocmai fiindcă eu mă distram atît de bine.

— Bine, hai să explicăm niște chestii. Asta la modul ipotetic, firește; dacă ești un afurisit de avocat care se pri-

cepe la tîrguri, trebuie să ai grijă să nu strici căruța cu Comisia de Disciplină și să nu-ți pierzi licența, motiv pentru care m-am și hotărît să stau de vorbă cu tine. Dar hai să lămurim ceva de la bun început: nimeni nu s-a ocupat de trucări de meciuri. Nimeni dintre cei aici de față și nici dintre prietenii lor.

Cuvintele mele au avut un oarecare ecou din partea lui Pigeyes.

— Serios? a făcut el, pe un ton destul de sceptic.

— Foarte serios. Hai să-ți spun cum stau lucrurile. O fi Archie ciripitor, dar în cartea de muncă scrie că e actuar. Se pricepe la computere și știe să se joace de-a cifrele. Pe de altă parte, să presupunem că există anumiți domni — cărora o să le zicem Valpolicella și Bardolino, V & B — capabili, din cîte se pare, să ghicească uneori rezultatele meciurilor din Mid-Ten. Să mai zicem că Archie observă. Numai că lumea e în așa fel croită, încît Archie trebuie să nu sufle nimănui vreo vorbă despre ce-i în mintea lui. V & B își bat joc de cine merită, iar Archie își dă seama că există cineva care-i face pagubă. Dar hai să ne închipuim că el are și un amic, un prieten intim în cel mai bun sens al cuvîntului, am continuat, ținîndu-l pe Pigeyes cu privirea, ca să fiu sigur că pricepe. Archie îi strecoară niscai informații, iar prietenul cu pricina, un partener cu idei crețe din cadrul unei mari firme de avocați, începe să parieze în funcție de ce fac V & B și dă lovitura. Limpede pîn-aici?

Pigeyes făcuse rost la un moment dat de o fotografie a lui Bert, așa că acum a dat-o la iveală dintr-unul din nenumăratele buzunare ale paltonului.

— Frumosu' ăsta? De el e vorba?

— Ce limbaj ai, Gino. Hai să nu intrăm în detalii, bine? Ține minte că tu mi-ai spus mie de Archie. Urme de ciocănitoare-n scorbură, nu asta a fost formula?

Și lui și lui Dewey expresia le-a plăcut la nebunie. Brushy și-a dus mîinile la ochi.

— În orice caz, Bert — așa cum o să-i spun în mod ipotetic acestui avocat — încearcă să fie discret, însă tipii de la Baia Rusească își bagă mereu nasul peste tot și vor să știe ce face fiecare. Lucrurile se leagă și în scurt timp toată lumea își dă seama că Bert — sau Kam Roberts, așa

cum i se spune atunci cînd umblă cu parale — își umple serios buzunarele la anumite meciuri. Problema e că n-o să se apuce să explice nimănui de ce. Pe de altă parte, Archie și i-a trecut în carnețel pe amatorii de pariuri, fără excepție. Nu se face să favorizezi un anumit client și dacă, totuși, se ajunge la așa ceva, înseamnă că motivele sînt de natură pur personală și extrem de delicate. Prin urmare, Archie și Bert pun la cale un joc prin care lasă să se înțeleagă că persoana care dispune de informații direct de la sursă este Kam Roberts. Dar adevărul e cu totul altul și posesorul respectivelor informații este Archie.

Am făcut o scurtă pauză, am aruncat o privire celor din jur și mi-am continuat prelegerea.

— Mai devreme decît și-ar fi imaginat Archie, V & B află ce se întîmplă de la Baia Rusească și se prind imediat că informațiile n-au cum să provină de la fantoma de Kam Roberts. Dat fiind că este vorba de informații strict confidențiale, de afaceri și care nu pot avea decît un singur proprietar (fapt contrazis de apariția lui Archie, care le-a încălcat drepturile și domeniul), cei doi anunță că numitul Archie urmează să fie deposedat de podoabele la care ține cel mai mult și pornesc imediat o vînătoare ce-i aduce în scurt timp la ușa lui Bert. V & B sînt generoși cu Bert și-l lasă să aleagă — ori îl scuipă pe Archie în termen de douăzeci și patru de ore, ori o mierlește el. În consecință, Bert dispare și el din decor. Asta pînă cînd unul dintre partenerii lui curajoși — care știe un tip care știe un al doilea tip care știe un al treilea tip — reușește să creeze condițiile unei așa-numite amnistii. La un preț destul de sălțat, ce-i drept. Nu e deloc exclus ca, iarăși la modul ipotetic, Bert să-și plătească profiturile la o rată a dobînzilor care depășește plafonul maxim pentru uzufruct.

Cînd m-am uitat în direcția lui Brushy, am văzut că se cufundase în scaunul de birou și mă privea cu niște ochi neliniștiți. Bănuiesc că era tulburată de faptul că eram în stare să mint cu atîta elan.

— Și? m-a întrebat Pigeyes.

— Și ce?

— Și unde-i pițigoiul de Archie? La ora asta.

— Să fiu în locul tău, aș căuta mai atent prin îngrășăminte. Din cîte-am auzit, V & B au pus mîna pe el

și i-au mai atîrnat ceva de gît pe lîngă cravată. Iar dacă oamenii pe care ți i-ai plasat prin oraș au măcar jumătate din priceperea pe care-o aveau odată, Gino, sînt sigur că ți-au ajuns și ție la urechi aceleași lucruri.

Nimeni nu se-apucă să se bată cu pumnul în piept că a lichidat pe cineva, dar, cu toate acestea, veștile se răspîndesc imediat. Nici nu se poate altfel, e singura cale prin care li se poate atrage atenția celor care nu stau cuminți în banca lor.

Lucinda a bătut la ușă chiar în clipa aceea.

— Domnul Gold, a spus ea.

— Spune-i că peste cinci minute.

— Vrea să stea de vorbă cu tine chiar acum.

— Cinci minute, am repetat.

Lucinda s-a apropiat de masa pe care se afla telefonul și a apăsat pe un buton, după care mi-a întins receptorul. De ani de zile, amărîta nu făcea altceva decît să mă apere de mine însumi.

— N-aș zice că m-am distrat, a rostit Martin după ce am dus receptorul la ureche.

— Sînt ocupat.

— Așa am auzit și eu. Ai bunătatea și spune-mi ce discuți cu polițiștii?

— Detectivul Dimonte avea cîteva întrebări legate de Bert, am spus, zîmbindu-i lui Gino în clipa cînd i-am rostit numele.

— Nu-i vorba de munți de bani?

— Bert, am răspuns.

— A făcut acest Bert și alte lucruri urîte?

— Nu vinde castraveți la grădinar, Martin. Urc la tine peste un minut. Aproape că am terminat.

Am pus imediat receptorul în furcă, pentru a evita alte comentarii de la celălalt capăt al firului. Gino aștepta.

— Și zici că figura asta cu Kam Roberts a fost doar praf în ochi? m-a întrebat el.

— Întocmai.

— Atîta doar că, vezi tu, chiar există un Kam Roberts, a ricanat Pigeyes.

— Nu. Există un anumit tînăr care a folosit de cîteva ori cartea de credit a lui Bert. Asta însă nu înseamnă că este Kam Roberts.

— Nu? Și-atunci cine-i?

— Un prieten de-al lui Bert.

— Altul? Da' știu că are ceva energie Bert ăsta. Îl frige cumva în paralel cu ălălalt?

— Uite ce-i, Gino, spune-i cum vrei. Dar ține minte că am mers împreună de cîteva ori la călărie și te-am văzut făcîndu-ți mendrele cu trei pițipoance în același *schimb*.

Bineînțeles că evocarea acelei perioade a avut darul să-l măgulească. I-a aruncat o privire furișă lui Brushy, sperînd că era impresionată. La un moment dat o să trebuiască să-i spun lui Pigeyes de *Nueve*.

— Oricum, hai să ne întoarcem la tînărul ăsta, am continuat. Bert mai are credit berechet, după cum arată cartea, așa că are de unde să mai dea și altora. Dacă recurgem însă din nou la ipoteze, nu e exclus ca acest tînăr să aibă pe cineva la Universitate. Poate că el e persoana care i-a dat drumul în vestiarul arbitrilor unui avocat de vîrstă mijlocie, pentru ca acesta să poată discuta cu Bert, fără să simtă în ceafă răsuflarea fierbinte și ochiul vigilent al oamenilor legii, și să încerce să îndrepte cît de cît lucrurile.

— Chiar așa? a întrebat Gino.

— E posibil, am răspuns și m-am așezat pe un braț al fotoliului ca să văd cum primiseră ceilalți această versiune.

Se părea că rezultatul îmi depășea așteptările. Încercam nebunește, de dragul lui Bert și al meu, să dau o altă față lucrurilor, iar atunci cînd din auditoriu făcea parte și Gino îndrăzneala mea pur și simplu nu mai cunoștea limite. Cu toate acestea, aveam în continuare impresia că sărisem peste cal. Toată povestea era prea ilogică, prea ciudată și prea cusută cu ață albă. De pildă, habar n-aveam pe unde aș fi scos cămașa dacă polițiștii ar fi vrut să-i pună întrebări tînărului de la Universitate. Și oricum n-aș mai fi putut să dau nici un răspuns isteț dacă Gino s-ar fi apucat vreodată să identifice meciurile pe care cei de la Baia Rusească le numeau „Special pentru Kam" ca fiind cele conduse de arbitrii din serile de vineri.

Însă cel mai important lucru în relația cu cei din jur e că nu se știe niciodată. După două săptămîni în care se

ținuse scai de fundul meu, mă vînase ca un ogar și îmi bîntuise visurile, Gino dădea impresia că terminase benzina. Afirm asta nu fiindcă începuse să creadă ce-i spuneam. Nu era atît de prost. Dar era limpede că temerea lui era legată de atitudinea procurorului; acesta i-ar fi făcut vînt pe ușă dacă ar fi ajuns în instanță, întrucît nu existau nici un fel de dovezi. În ce mă privește, chiar dacă spusesem gogoși, avusesem grijă să-mi asigur o apărare fără fisuri. Și oricum, relația pe care o avusesem în timp cu Gino era un motiv suficient pentru ca procuratura să se gîndească bine înainte de a lua o decizie. Pigeyes ajunsese, probabil, la aceeași concluzie, însă sînt convins că o făcuse înjurînd de toți sfinții. În clipa cînd m-a privit, ochii lui liniștiți erau dominați de o ură care înlătura din start orice dram de bunăvoință (mi-am adus aminte că a spus cineva odată că negrul nu reprezintă o culoare, ci absența oricăror alte culori), însă mi-am dat seama că știa și el că îl învinsesem.

S-a întors spre Dewey, care a ridicat din umeri. E găluscă, o-nghițim. Pe urmă s-au ridicat amîndoi în picioare.

— Mi-a părut bine să te revăd, Gino.

— Pun pariu, a răspuns Pigeyes.

Lucinda și-a vîrît din nou capul pe ușă, mi-a făcut un semn și m-a obligat s-o urmez. Am plecat făcînd un semn vesel cu mîna, în timp ce Brushy se pregătea să-i conducă pe Gino și Dewey pînă la ușă. Lucinda ținea în mînă un bilețel. „Te caută Bert la telefon". Am ridicat receptorul de la mine din birou.

— Ascultă, i-am spus, ți-am rezolvat problemele. Indivizii ăia n-or să te mai caute.

Auzeam sunetul inconfundabil al electricității statice de la celălalt capăt al firului. Judecînd după fundalul sonor, eram sigur că Bert vorbea de la un telefon public aflat în apropierea unei autostrăzi.

— Ai umor, nu? m-a întrebat el.

— Nu mă întreba cum, dar te-am salvat. S-a-l-v-a-t. În plus, am lămurit-o și cu poliția. Lucrul pe care ar trebui să-l faci tu, în schimb, ar fi să vii aici. Probabil că o să fie nevoie să răspunzi la cîteva întrebări despre Jake.

Mathigoris, șeful serviciului de pază de la TN, dorea să audă toată povestea de cîteva ori: nota de serviciu,

cecurile, modul cum îi ceruse Jake lui Bert să nu facă tam-tam și restul.

— Și cum rămîne cu...

— M-am ocupat de tine în ambele ipostaze. Închiriază-ți un smoching și fă-te încoace. E petrecerea de Groundhog Day.

— Dumnezeule, a șoptit el.

Mi-am dat seama că, în clipa aceea cînd s-a simțit ușurat, Bert a redescoperit — paradoxal — teroarea care-l ținuse în gheare. Avusese parte, de fapt, de încă o misiune de luptă în înaltul cerului. Acum revenise pe pămînt, dar era încă șocat de lucrurile prin care trecuse, de impactul teribil al luminii și al zgomotelor care zdruncinaseră avionul și-l purtaseră prin văzduh.

— Dumnezeule, a repetat el. Mack, băiete, ce pot să spun?

— Fă bine și întoarce-te, atîta tot, i-am sugerat.

Începuse să-mi placă felul în care se așezau lucrurile, ca într-un joc cu cuburi, unde fiecare piesă ajunge pînă la urmă la locul ei. Telefonul a sunat din nou.

— Aștept, mi-a spus Martin.

XXVIII. REZOLVAREA PROBLEMEI. VARIANTA MARTIN

Martin se îmbrăca. Își pusese deja pantalonii satinați la cusături și cămașa cu guler tare la care tocmai se străduia, cu mișcări îndemînatice, să fixeze butonii din diamante care străluceau discret în lumina după-amiezii acestui sfîrșit de iarnă. Cam într-o oră, toți partenerii mei vor fi costumați la fel și se vor îndrepta agale spre Clubul Belvedere, vor bea un păhărel și vor mînca un sandviș, iar apoi, pe durata cinei festive, vor fi încunoștințați despre situația financiară a firmei și despre procentul care li se cuvine sub formă de dividende. Evenimentul promitea să fie extraordinar din toate punctele de vedere.

La început Martin n-a deschis gura. A rămas în picioare și, timp de cîteva minute, și-a văzut de butonii de la mînecile. Din cînd în cînd, se oprea din meșterit și-și arunca privirile pe o bucată de hîrtie albastră de pe birou, citind cele scrise acolo. Bănuiam că era discursul pe care urma să-l citească de Groundhog Day. Tradiționalele aiureli din partea acționarului principal. A pus mîna pe stilou și a făcut cîteva modificări. Biroul încăpător de pe colț, luminat perfect mulțumită ferestrelor mari, era atît de cufundat în liniște, încît auzeam și mecanismul cu giroscop al unuia dintre ceasurile de colecție. Am fost tentat să mă joc cu una din jucăriile de acolo, cu toiagul de șaman sau cu obiectele de pe măsuța de cafea, dar pînă la urmă m-am așezat într-un scaun de lemn vopsit în culorile atît de des întîlnite în partea de sud-vest a țării. Îmi adusesem servieta cu mine.

— Am fost prea cumsecade cu tine, fir-ar a dracului, a spus Martin într-un tîrziu.

De obicei nu vorbea urît, semn că de data asta voia să mă șocheze. În același timp, dorea să mă facă să pricep că era supărat foc și că acordul nostru de parteneriat nu includea dreptul meu de a-i cotrobăi prin sertare. A continuat să se ocupe de cămașă încă vreo cîteva clipe.

— Cît de mare e buclucul în care a intrat Bert? m-a întrebat el după aceea.

— Dat fiind că tocmai am stat de vorbă cu poliția, probabil că nu mai există nici un pericol.

Mi-a aruncat o privire scurtă, ca să se asigure că vorbeam serios.

— Cum ai aranjat? Ești prieten cu polițistul?

— Poți să-i spui și așa.

— Impresionant.

Și-a însoțit observația cu un gest aprobator din cap. Sincer să fiu, îmi părea rău că nu era și Pigeyes de față, ca să fie martor. Într-o firmă de avocați era nevoie de tot felul de oameni, iar eu eram unul dintre cei mai mari mîncători de gogoși din oraș. Martin avea în acest fel ocazia să-și confirme încrederea în mine și să-și amintească totodată că le spusese de atîtea ori celorlalți parteneri că nu era totul pierdut și că încă era posibil să-mi revin.

— Am făcut multe chestii impresionante, am spus. De pildă, în weekend am fost în Pico Luan.

Pentru prima dată, ochii lui Martin au rămas ațintiți asupra mea mai mult timp. Așa cum stătea acolo, silueta lui era parțial încadrată de cercul metalic de culoare neagră a imensei lămpi de birou care reducea simțitor spațiul de pe masa de lucru.

— Ne-o luăm cumva înainte unul altuia la capitolul umor?

— Nu, îmi demonstrez calitățile de anchetator, i-am răspuns. Adică îți spun cu toată politețea să termini cu porcăriile.

Am scos din servietă una din copiile formularelor cu semnătură emise de Banca Internațională a Finanțelor și i-am aruncat-o pe birou, iar el a studiat-o cu atenție. Pe urmă s-a așezat pe scaunul înalt din piele.

— Ce ai de gînd să faci?

— Nu mai fac nimic. Domnul Krzysinski a fost deja informat.

În clipa aceea, lui Martin i-a fost atrasă atenția de ultimul buton pe care continua să-l țină între degetele groase. S-a uitat o clipă la el, după care l-a aruncat spre fereastră. L-am auzit căzînd, dar nu mi-am dat seama unde anume.

— Carl are la el documentul ăla și nota de serviciu pe care ai ținut-o ascunsă și încearcă acum cu Tad și cu toți ceilalți să priceapă de ce a trebuit să facă Jake așa ceva.

Timp de cîteva secunde, Martin și-a ascuns toată fața în mîinile mari și acoperite de o sumedenie de fire de păr negru. Chiar și prin ușa închisă, am auzit de pe coridor telefoanele care sunau și vocile oamenilor aflați ca de obicei la muncă.

— Ei bine, asta n-o să dureze foarte mult, nu-i așa? a întrebat Martin în cele din urmă. Motivul nu e deloc greu de ghicit. Jake se gîndește la propriul viitor. Știe foarte bine că Tad nu-l are la inimă și că, atunci cînd o să-și consolideze poziția în cadrul consiliului de conducere, o să-i dea drumul în prăpastie fără parașută. În consecință, Jake a avut grijă să-și facă rost singur de parașută. Asta e explicația, nu?

— Pare logic, am răspuns.

Martin m-a privit cu ochii îngustați, mișcîndu-se neliniștit în scaun.

— Ce altceva mai zice Carl?

— Dacă am înțeles bine întrebarea, ți-am salvat pielea, ceea ce este cu mult peste ce meriți. Mi-ai făcut tot felul de mizerii, Martin.

A încercat să facă un gest prin care să mă contrazică, dar nu l-am lăsat să se manifeste.

— Pot să-ți dau o sută de exemple. Nu cred că trebuie să mă interesez cui i-a cerut Glyndora sfatul ca să mă dea afară de la ea din apartament săptămîna trecută, nu?

A pufnit brusc în rîs, iar eu i-am urmat exemplul. Eram băiat de treabă, dar în aer se simțea amenințarea voalată a celui care e gata să dea totul în vileag. Pe de altă parte, mă gîndeam ce s-ar fi putut amuza oamenii dacă li

s-ar fi povestit cum o zbughisem pe scări ca un spiriduș, atent să nu mă împiedic de propria mea... mă rog.

— N-ai vrut să se dea nimeni la femeia ta, ai?

Martin și-a încleștat maxilarele și m-a privit din nou cu ochii îngustați. Încă nu știam precis cum avea să ia acest atac asupra propriilor secrete: dădea în bîlbîială sau se enerva și încerca să mă scoată pe ușă afară? Cu toate acestea, se pare că își cunoștea destul de bine limitele, întrucît a acceptat situația cu o vagă resemnare.

— Nu vreau să te întrerup, i-am spus. Erai pe punctul să-mi dai niște explicații.

— Viața mea personală? Astea-s chestii antice și de demult.

Nu fusese o punere la punct în adevăratul sens al cuvîntului. Martin se uita pe ferestrele mari, trecînd în revistă orașul și viața lui de zi cu zi, iar tonul vocii sale sugera niște universuri, niște lumi ale emoțiilor suprimate. Dumnezeule, mi-am spus, ce n-aș fi dat să mă prefac în muscă, să stau pe un perete și să asist la povestea lor de dragoste, să observ felul în care personajele astea au încercat să depășească toate obstacolele doar ca să-și poată umbla unul altuia în pantaloni. Probabil că Glyndora își semețise toate proeminențele și-l provocase pe Martin să le atingă — ceea ce era, de fapt, o metodă de a-l pune cu botul pe labe. Mai văzusem și cu alte ocazii stilul ăsta de lucru: Crezi că ești al naibii? Stai să mă vezi pe mine. Sînt cea mai arătoasă femeie din cartier. O să te satur de giugiuleală. O să te fac să ți se scoale de patru ori pe noapte, o să te las fără sămînță și o să-ți spun că mai vreau. O să mă sui pe tine atît de mult, încît o să vrei să-ți deșurubezi ciomagul și să mi-l pui în vitrina cu trofee. Cînd erai mic, ai avut niște vise erotice care nici nu se comparau cu ale mele. Și nu cred c-o să ai curajul să pui mîna, fiindcă n-o să-ți permit.

Probabil că Glyndora îi spusese totul în față, iar el acceptase să încerce să se poarte frumos cu ea, ca un candidat la titlul mondial ce încearcă să smulgă centura cu diamante din mîinile unui adversar feroce. Mai mult ca sigur că femeia se bosumflase și bătuse din picior; Martin, pe de altă parte, îi arătase în toate felurile posibile că era

convins că avea de-a face cu o persoană neprețuită și că nu era dispus să se răzgîndească sub nici o formă. Probabil că răbdătorul ei partener respectase principiul pașilor mărunți și îi erodase treptat rezistența, pînă cînd ea ajunsese, ca într-un vis ciudat, la concluzia că era preferabil să mai și îmbrățișeze, nu doar să refuze. În același timp, sînt sigur că Martin se aflase în acea zonă a umbrelor unde foarte puține lucruri concrete aveau importanță și unde subterfugiile, puterea și scenariile pe care le imaginase el pentru viitor fuseseră nevoite să cedeze în fața senzației pure a prezentului. Sînt gata să pariez că, pînă și cu zece minute înainte de-a se băga în pat, se rezumaseră amîndoi la pipăieli excitante, dînd impresia că prin mintea lor treceau imagini dintr-un film porcos.

— Dar ce s-a întîmplat? am spus. Înțelegi, cu tine și cu ea. Pot să te întreb?

— N-a mers, a rostit el, făcînd un gest amplu cu mîna. Ne-am amăgit amîndoi de pomană.

Vorbele lui au rămas suspendate undeva deasupra noastră, încărcate de toată tristețea posibilă. Condiția tragică a americanului. Martin avea nevastă și copii și, pe lîngă asta, era membru al Clubului Belvedere și se ocupa de clienții care l-ar fi luat peste picior dacă ar fi aflat că se încurcase cu o negresă. Însă probabil că Glyndorei rezultatul i-ar fi convenit. Ar fi fost prea mult să-i ceri să fie ea însăși, dar să trăiască în lumea lui.

— Țin foarte mult la Glyndora, mi-a mărturisit el după aceea, uitîndu-se la mine și gîndindu-se la sensul ascuns al propriilor cuvinte. Crezi în reîncarnare?

— Nu, i-am răspuns.

— Nu, a repetat el. Nici eu.

După aceea a tăcut. Martin Gold, cel mai plin de succes avocat pe care-l știam, voia la rîndul lui să fie altcineva. Cu toate acestea, era înduioșător, așa cum este loialitatea ori de cîte ori o întîlnești.

Am tăcut amîndoi cîtăva vreme. Într-un tîrziu, Martin a început să vorbească despre ce se întîmplase pe un ton epuizat și gînditor. Mi-a spus că nu se jucase cu focul în ceea ce mă privește sau, în orice caz, n-o făcuse intenționat. Eu, pe de altă parte, îi acordasem prea mult credit,

iar împrejurările se modificaseră și se combinaseră într-un fel neașteptat. Onestitatea cu care vorbea era atît de atrăgătoare, încît mai că-ți venea să crezi că ascundea ceva dubios. Rareori se întîmpla ca Martin să ți se adreseze direct din suflet.

— Glyndora a venit la mine cu nota de serviciu și cu cecurile imediat după ce au fost încasate. Cred că asta s-a întîmplat pe la începutul lui decembrie. Bineînțeles că amîndurora ni s-a părut ciudată chestia asta și faptul că era vorba de niște cecuri ce urmau să fie încasate peste hotare, dar n-am fost îngrijorat propriu-zis decît din momentul cînd am început efectiv să fac cercetări — adică să stau de vorbă cu Bert, cu Neucriss și cu bancherul ăla din Pico. Am descoperit că nu exista nici o companie Litiplex și că nici registrele noastre de evidență nu o menționau în vreun loc. Am avut un șoc cînd am priceput unde duceau indiciile. N-am crezut niciodată că Jake e în stare de așa ceva. Știam că ar fi fost dispus să-l mintă în față și pe Papa de dragul propriului orgoliu, însă am fost stupefiat cînd am văzut că era și hoț. Și firește că m-au trecut fiori pe șiră cînd m-am gîndit la consecințe.

Ca toți oamenii care aveau de condus un imperiu — mai mare sau mai mic — Martin era obișnuit cu problemele mari și cu situațiile ce l-ar fi putut aduce în pragul dezastrului nu doar pe el, ci și pe cei din jur. Ca, de pildă, pierderea unui client de anvergura lui TN sau posibilitatea ca Pagnucci să facă o mutare pe cont propriu. Martin se obișnuise cu acest tip de primejdii. Învățase să meargă pe sîrmă fără plasă de protecție și să străbată oceanul pe furtună într-o coajă de nucă. Iar figura asta cu Eiger intra tot în categoria problemelor, motiv pentru care o pusese pe Glyndora să fie cu ochii în patru și să raporteze eventuala apariție a altor cecuri, urmînd ca el să se gîndească atent la ce trebuia făcut pentru binele tuturor.

— Moment în care, a spus el, viața Glyndorei a început să fie distrusă.

— Bert și Orleans?

Martin a scos un sunet asemănător geamătului de încordare emis de un luptător aflat pe saltea — o mică dovadă a faptului că, deși încercase să-și ascundă emoțiile,

fusese luat prin surprindere. M-a privit țintă, în timp ce pe față nu i s-a clintit nici un mușchi, iar în cameră umbrele întunericului începeau să ia locul luminii.

— Știi ceva, Malloy? Dacă în ultimii ani ai fi făcut măcar pe jumătate din cît ai reușit în cazul ăsta, mi-ai fi ușurat considerabil existența.

— O s-o iau ca pe un compliment.

— Te rog, a spus Martin.

— Ce fel de om e băiatul ăsta al Glyndorei? l-am întrebat.

— Orleans? O fire dificilă.

— Am înțeles că maică-sa ține la el ca la ochii din cap.

Martin a făcut cîteva gesturi vagi, dorind să găsească răspunsul adecvat. Se părea că încercase să se poarte frumos cu Orleans cînd acesta fusese doar un copil.

— Un tip foarte isteț. Băiatul maică-sii, ce să zic. Foarte capabil, însă deloc stabil din punct de vedere al temperamentului. Și aici n-aveai ce să-i faci. Glyndora a crezut că o să reușească să-i interzică să apuce pe calea pe care a apucat-o. Numai că băiatul nu era genul de persoană căreia să-i poți interzice ceva.

— I s-a părut că Bert era o persoană capabilă să-i tulbure fiul?

— Nu Bert în sine. Dar nu-i plăcea să fie pusă într-o asemenea situație și să trebuiască să-i facă față, a spus Martin, arborînd o mină tristă.

— Aha, am îngăimat.

Înțelesesem cum stăteau lucrurile. Cu toate acestea, omul pentru care îmi părea cel mai rău era Bert. După toate probabilitățile, relația lui cu Orleans pornise de la bun început pe un drum greșit.

— L-ai prevenit pe Bert?

— Nimeni din cei de-aici nu mi-a luat în seamă avertismentele, nimeni, a declarat Martin, rămînînd cîteva clipe cu privirea rătăcită, deși era limpede că devenea din ce în ce mai agitat. Dumnezeule, ce porcărie! Ce porcărie afurisită! Iar ăsta cred că a fost lucrul cel mai prostesc... povestea asta ridicolă și nebunească în legătură cu meciurile de baschet... Ba mai mult, nici unul din ei n-a stat vreo

clipă pe gînduri, nu le-a păsat nici cît negru sub unghie de consecințe... Închisoarea, vătămare corporală, Doamne! Numai cînd mă gîndesc acum la perspective mă cutremur, iar ei doi au fost *surprinși,* auzi tu, adică pur și simplu nu le-a venit să creadă. S-au comportat ca doi copii de școală primară. Sînt cei mai necopți oameni pe care i-am cunoscut în viața mea; cît despre remușcări, să nu care cumva să crezi că i-a trecut vreunuia prin cap o cît de mică...

Martin s-a oprit, conștient că era pe punctul să piardă firul.

— Începuseși să-mi explici cum te-ai hotărît să-l acoperi pe Jake.

— Se leagă de ce-am discutat pînă acum, a rostit Martin. Ți-am zis, așa a fost să fie. Chestie de conjunctură. Asta a făcut-o pe Glyndora să-și pună mintea la contribuție.

— Te referi la învinovățirea lui Bert? Vrei să spui că a fost ideea Glyndorei? Și de ce, mă rog? Ca să fie chit?

Martin a așteptat și a schițat un surîs.

— Cam ce fel de mamă îți închipui că e Glyndora, Mack?

Ei bine, la întrebarea asta aveam la dispoziție o gamă largă de atribute. Pătimașă, protectoare și așa mai departe. Ar fi făcut orice pentru Orleans: i-ar fi găsit adăpost în plin război, ar fi scormonit prin gunoaie ca să găsească de mîncare sau și-ar fi vîndut trupul. Din punctul meu de vedere, cam așa ceva a făcut și cu mine în noaptea aceea. Însă tot nu eram lămurit. Acoperindu-l pe Jake, Martin își salvase partenerii și propria viață profesională. Însă nu pricepeam ce cîștiga contabilul-șef al firmei.

— Uite ce e, Mack. Hotărîrea lui Bert de a se da la fund a fost bine-intenționată pînă la un punct. Bert era convins că face un lucru eroic. Însă asta nu era o soluție pentru Orleans și în orice caz nu din punctul de vedere al Glyndorei. Ea nu era dispusă să-și lase copilul să se ascundă pentru tot restul vieții. Voia ca băiatul ei să rămînă alături de ea și să fie în siguranță; or, se întîmpla exact pe dos.

Tot nu înțelegeam.

— Tu însuți ai pus întrebarea, Mack. Săptămîna trecută. „Unde s-a dus Bert?" Unde zicem *noi* că s-a dus? E vorba de un avocat, ține minte. Are șaizeci și șapte de parteneri și o serie de clienți. Lăsăm deoparte familia, aici stă destul de rău. Prietenii lui — sau așa-zișii prieteni — erau implicați cu toții în aceeași poveste și fii convins că voiau să fie lăsați în pace. Dar noi ce naiba spunem la firmă? Cum să facem ca persoana care investighează absența lui Bert și descoperă imediat toată porcăria cu meciurile de baschet să nu anunțe poliția? Singura cale de izolare a lui Orleans (și în același timp de totală protejare a lui) era inventarea unei alte explicații credibile pentru dispariția lui Bert — chiar dacă această explicație ar fi fost înțeleasă doar de cîțiva oameni, care ar fi știut cum să-i lămurească pe ceilalți.

Mi-am legănat capul dintr-o parte în alta, spunîndu-mi în gînd că începea să-mi placă ce auzeam. Dar asta a durat doar pînă la episodul următor.

— De asta a fost nevoie de un încurcă-lume bătut în cap pe care să trebuiască să-l cauți.

Mi-am dat seama că era vorba de cineva care să nu-l prindă efectiv pe Bert și totodată să nu descopere cu ce se ocupase de fapt, ci doar să declare pe un ton convingător că dispăruse. Asta voise să spună Glyndora în acel unic moment de sinceritate pe care l-am trăit împreună. Am observat că, în timp ce încerca să vadă cum reacționam la modul în care fusesem dus de nas, Martin n-a făcut nici un efort să vorbească mai pe ocolite.

— Și tot de asta a trebuit să ascunzi cadavrul, o dată ce-am început să-l caut pe Bert, am spus, avînd respectiva revelație pentru prima oară.

— Să ascund *ce?*

Deodată, întreaga greutate a lui Martin a părut că se adună în mîna cu care s-a prins puternic de brațul scaunului. Mi-am dat seama că toată această poză de om alarmat și care nu înțelege ar fi putut face parte din scenariu. Numai că Martin nu-mi făcea deloc impresia că simula ceva anume, așa încît m-am grăbit să mă gîndesc la o altă pistă: dacă Orleans și Bert, deja făcuți de ocară și puși la colț pe coji de nucă, după ce li se spusese că sînt niște

dobitoci iresponsabili, nu mărturisiseră tocmai ce era mai grav? Martin și Glyndora erau convinși că Bert fugea doar din calea amenințărilor. În acest caz, dispariția lui Archie îi pusese în mod sigur pe jar pe amîndoi cînd fusese anunțată în presă.

— O figură de stil, am spus. Mă gîndeam la nota de serviciu. De asta ai ascuns-o.

— A, făcut Martin, vizibil ușurat. Că bine zici. Am ascuns cadavrul.

A încercat vag să schițeze un zîmbet. Timp de o clipă, m-am întrebat din nou cine mutase efectiv cadavrul. Singura certitudine pe care o aveam în momentul ăla era că Archie n-ar fi avut cum să se deplaseze singur.

Între timp, Martin își reluase explicațiile, spunîndu-mi cum ajunseseră să dea vina pe Bert fiindcă furase banii firmei Litiplex. În cele cîteva rînduri cînd discutase acest plan cu Glyndora, sentimentul trăit de amîndoi era cel al unei măreție închipuiri și al unui viitor perfect, unde toate problemele aveau să dispară. Lucrase cot la cot cu ea de zeci de ori și calculase cum aveau să se prăbușească piesele dominoului, înțelegînd imediat cît de avantajos ar fi fost pentru firmă să nu trebuiască să-l sacrifice pe Jake. Se distraseră de minune și rîseseră cu poftă cînd discutaseră despre operațiunea în cauză, ca o pereche de tîlhari care-și propun să jefuiască o bancă pentru a-și putea plăti ratele la casă. Într-un tîrziu, Martin a recunoscut că Glyndora insistase să dea curs acelei idei care la început li se păruse amîndurora o glumă bună.

— I-am spus că era o nebunie. Ba mai rău, ceva nepermis. O înșelătorie, cu alte cuvinte. Dar vezi tu, a spus Martin, ridicîndu-se în picioare și privindu-mă țintă, ăsta sînt. Iar aici e vorba de valorile mele neprețuite. De lege. De reguli. Nu poți să le scoți din ecuație, pentru că... N-ai cum. Sînt lucrurile despre care cred că sînt bune sau sînt rele. Sînt, în fond, inestimabilele mele abstracțiuni.

S-a oprit în mijlocul litaniei pe care probabil că o auzise la rîndul lui de la Glyndora ani în șir și a rămas pe gînduri cîteva secunde, vizibil nemulțumit de felul cum se așezaseră unele lucruri. În timp ce mă uitam la el, inima mea s-a însuflețit brusc și a fost cuprinsă de speranța

neașteptată că eu și cu Brushy o să trecem în același fel peste tot ce ne desparte. Abia pe urmă mi-am adus aminte că amîndoi credeam, chipurile, în aceleași lucruri.

— Ăștia sînt oamenii, a continuat Martin. Glyndora și Orleans. Partenerii mei. Jake, Bert. Chiar și tu, Mack. Chiar și tu. Trăim într-o instituție care e produsul a sute de vieți. Sute, ține minte. Da, iartă-mă, parcă sînt Wash. N-am vrut să încep să țin discursuri. Dar vin și te-ntreb: e drept să vă sacrific pe toți pe acest altar? Cum să-ți spun, am făcut și compromisuri mai grave la viața mea.

Își întinsese în lături ambele mîini, avînd ceva din măreția unui prelat aflat în clipa unei revelații copleșitoare.

— Dar pe de altă parte nici nu ți se-ntîmplă să dai de bucluc, i-am spus. Știm cu toții cine se-alege cu partea cea mai babană.

Îmi plăcea al naibiii scenariul. Iată-mă și monument de verticalitate, deși eram amîndoi conștienți că era efectiv o treabă de conjunctură, iar eu știam, în plus, că interpretez un rol. Adevărul este că m-am distrat grozav ori de cîte ori am făcut chestia asta, indiferent că era vorba de partitura polițistului, a durului, a șmecherului sau a avocatului. Pot să mă descurc splendid pe orice post, cu condiția să nu țină mult.

Martin reacționase la remarca mea printr-un surîs melancolic, care se încăpățîna să nu-i părăsească mutra.

— Să știi că nu eu sînt ăla, a spus el.

Mi-a aruncat cu o mișcare desprinsă parcă din manualele de tenis biletelul pe care îl avea pe birou; acesta s-a răsucit în aer, iar eu l-am cules de pe un covoraș. Martin are un scris infect, alcătuit din niște linioare și niște șerpișori pe care n-am reușit să-i descifrez nici după atîția ani. Însă anumite cuvinte erau destul de clare. „Demisionez". „Primar". „Comisia Riverană". „O pasiune susținută". Cu ocazia discursului pe care urma să-l susțină în seara asta în fața tuturor partenerilor, Martin Gold avea să se retragă din cadrul firmei.

— Crezi că am vreo șansă dacă mă angajez la stat? m-a întrebat el.

— Nu se poate să vorbești serios.

Nu-mi venea să cred. Circul fără clovn.

A mai zăbovit cîteva clipe asupra acestui capitol, arătîndu-se la fel de încăpățînat și ferm pe poziție ca

întotdeauna. Mi-a spus că sosise momentul și că asta era înțelegerea. Martin Gold, președintele Comisiei Riverane. Cu începere de la 1 aprilie. Mi-a vorbit despre cei treizeci de ani de activitate în domeniul privat și de felul cum erau răsplătite eforturile, dar am înțeles care erau adevăratele motive. Dacă îl apăra pe Jake și nu se ducea întins la biroul lui Krzysinski, lăsîndu-și firma să se prăbușească în neant, Martin era de acord să se autopedepsească. Era posibil ca, în aceste condiții, oamenii să supraviețuiască, însă el nu va mai ajunge pe tărîmul făgăduinței. Era o idee mai veche, iar amestecul de spirit practic, istețime și extremă principialitate alcătuia reprezentarea chintesențială a lui Gold. Chiar dacă proceda ca un avocat cu experiență, tot nebun rămînea.

— Ar fi trebuit să te naști catolic, i-am spus. Ți-ai ratat menirea, zău așa. Ăștia au tot felul de zile obscure de post și de ritualuri de penitență. Sînt sute de ani de cînd lucrează — lucrăm, mai bine zis — la negarea propriei ființe.

A avut impresia că aveam haz și, ca de fiecare dată, a rîs în gura mare. În toți acești ani, am trăit cu sentimentul că, dacă aș fi reușit să străpung armura lui Martin și să arunc un ochi la ce se afla înăuntru, aș fi avut parte de un tablou măreț: aș fi văzut o inimă de leu bătînd nebunește și mărindu-se din cauza propriei pasiuni. În loc de asta, iată-mă pus în fața unui soi de spiriduș care încerca să se autoconvingă că adevărata noblețe însemna să știi să renunți la ceea ce iubești mai mult. Asta însemnînd fie Glyndora, fie firma de avocați. Era destul de indulgent cu propriile standarde și plăceri. Am avut o senzație copleșitoare cînd mi-am dat seama că era mai productiv decît mine, însă nu și mai fericit. Nu mi-ar fi plăcut să fac schimb de vieți nici cu el.

Între timp, Martin continua să mă convingă că nu aveam dreptate.

— Începînd de azi, a spus el, făcînd un gest aprobator din cap la adresa mea, nu mai am mare lucru de pierdut. Oricum, praful n-are timp să se așternă în birourile de deasupra. Indiferent dacă Tad îi recomandă noului său consilier principal să încheie colaborarea cu noi sau doar

să ne tragă nițel de ciuf, firma asta n-o să mai aibă zile multe. Cu un tip cum e Carl...

Martin s-a oprit în mijlocul frazei, aducîndu-și aminte că nu-și vorbea niciodată de rău partenerii.

— Vreau să spun că nu toți o să fie mulțumiți cu mai puțin. Ba pînă la urmă, sincer să fiu, o să existe oameni care o să mă considere oportunist. O să creadă că am dat fuga primul la colacul de salvare.

Toate aceste observații aveau, bineînțeles, un subtil element acuzator. Martin nu făcuse decît să înlăture una sau două părți stricate ale mașinăriei. Eu în schimb o ruinasem. Tînărul catolic, gata să se declare oricînd vinovat de acuzațiile aduse, avea încă forța să se ridice și să se apere. Era un lucru comic, desigur. Eu, unul furasem aproape șase milioane de dolari și nici prin gînd nu-mi trecea să-i restitui. Numai că, animat de acea convingere tîmpită conform căreia sîntem așa cum ne văd ceilalți, mă arătam interesat de impresiile lui Martin.

— Trebuie cumva să-mi cer iertare? l-am întrebat. Înțelegerea la care ai încercat să ajungi cu Jake a fost o treabă urîtă — cinci milioane jumate din banii clienților în schimbul hălcilor pe care G & G trebuia să le primească în continuare de la el.

Martin a încremenit din nou — la fel cum făcuse cînd pomenisem de cadavru. Pe urmă a clătinat din cap cu un gest explicit.

— *Asta* crezi?

A zîmbit pe cît de neașteptat, pe atît de luminos. Apoi s-a folosit de brațele scaunului ca să-și schimbe poziția. Lucrul pe care i-l spusesem îi făcuse plăcere și știam de ce. Comisesem o greșeală care îi dăduse posibilitatea să reintre în pielea atît de familiară a autorității supreme a firmei.

— Aha, am înțeles, acum am înțeles, a rostit el. Cu alte cuvinte, am căzut la învoială cu Jake. Afacerile companiei TN în schimbul banilor. Așa e? Asta vrei să spui?

Discuția se transformase într-o întrecere, dacă nu chiar într-o vînătoare. M-am hotărît să-mi țin gura, mai ales că Martin începuse să se ambaleze.

— Îmi recunosc vina, Mack. Am încercat să mențin firma pe linia de plutire. Totodată m-am străduit să-l salvez pe Jake de sine însuși. Și Dumnezeu mi-e martor că mi-am dat silința să-l pun la adăpost pe Orleans. E adevărat că am făcut anumite compromisuri cu propria conștiință, asta așa e. Poate chiar am depășit limita în unele cazuri. Dar ești într-adevăr convins că scopul tuturor acestor manevre a fost atît de... atît de ordinar?

N-am răspuns.

— Nu pot să-mi închipui ce-a fost în mintea ta. De ce v-aș mai fi pus față în față pe tine, pe Jake și pe Wash săptămîna trecută? N-ar fi fost normal să-i șoptesc la ureche că aflasem că e un hoț și să-i cer să ne dea de lucru acum, de-a pururea și-n vecii vecilor?

Bineînțeles că ar fi fost mai la adăpost dacă ar fi evitat să-l înfrunte pe Jake fără menajamente, însă știam că avea să rîdă de o asemenea sugestie.

— Chiar nu-ți dai seama? m-a întrebat el. Pentru numele lui Dumnezeu, privește lucrurile din punctul de vedere al lui Jake. Îi spunem că au dispărut banii, ne exprimăm convingerea că sînt la Bert și nu găsim nici un fel de dosar cu acte care să confirme virarea lor în contul Litiplex. Dar în același timp declarăm că o să-l căutăm și-n gaură de șarpe pe Bert și că, în momentul cînd o să-l găsim, o să-l rugăm să ne dea banii înapoi și să se întoarcă. Mai mult decît atît, îi spunem chiar lui Jake că avem nevoie de aprobarea lui pentru acest soi de tîrg. Ai fost de față și ai auzit cu urechile tale. Ei bine, de unde putea să știe Jake că n-o să dai de Bert? Cum putea să fie sigur?

Era ca în primul an de drept. Inchizitor în acțiune. Am înghițit în sec și am recunoscut că nu putea.

— Exact, a spus Martin, nu putea. Nu putea și n-avea cum să fie sigur. Iar după ce Bert este descoperit și se întoarce din călătoria exotică pe care a efectuat-o, Jake știe spre cine o să arate fugarul nostru cu degetul: spre el, spre Jake. Așa că nu are cum să se simtă în siguranță știind că noi îl învinovățim pe Bert. *Știe* că în realitate lucrurile stau cu totul altfel.

Martin și-a dres vocea preț de o clipă și a continuat.

— Acum însă, hai să ne gîndim la o alternativă. Tu ai plecat în căutarea lui Bert, încercînd să-i transmiți că totul o să fie bine dacă o să se înapoieze cu banii, cînd, deodată, auzi ce chestie, dragul meu Jake Eiger, draga mea Glyndora, cineva e în stare să ne informeze că, nu se știe prin ce taină minunată, tocmai s-a efectuat un transfer telegrafic din Pico Luan. Dumnezeu să-l binecuvînteze pe Bert. Dumnezeu să ne binecuvînteze și pe noi. Cazul se clasează și, conform promisiunii, nu se mai suflă o vorbă despre acest subiect. Doamne, Mack! Oare chiar nu te-ai gîndit și la varianta asta? Nu înțelegi că voiam doar să-i oferim lui Jake o ocazie de a proceda discret? Nu înțelegi că era ultima lui șansă de a ne da afurisiții ăia de bani înapoi?

Abia în clipa aceea m-am lămurit, ca și cum m-aș fi bucurat de prezența apropiată și mistică a unui înger. Martin spunea adevărul, bineînțeles. Datele problemei aveau toate elementele subtile ale unei puneri în scenă. Nu trebuia să existe nimic direct, ca de pildă o înfruntare cu Jake. Ar fi fost un lucru urît, brutal și chiar riscant, dacă l-ar fi luat gura pe dinainte pe Jake. În acest fel însă, lumea putea să-și vadă liniștită de-ale ei, cu miile de fețe pe care le avea. Ironia soartei era că lucrurile aveau să arate exact așa cum îmi spusese Comisia de la bun început. Cu excepția identității hoțului, planul era neschimbat: adu banii înapoi, mătură gunoiul sub covor, un pupic și împăcarea.

— Ar fi putut să fugă, i-am spus lui Martin.

— Ar fi putut, dar încă n-a făcut-o. E clar că Jake nu vrea deloc să renunțe la stilul ăsta de viață. Nu face decît să tînjească după un plus de siguranță la care n-are dreptul. Iar eu tocmai încercam să-l conving că venise vremea să facă o alegere mai realistă.

— Și ce s-ar fi întîmplat în eventualitatea că n-ar fi dat banii înapoi? Nu-i așa că îmi dai de înțeles că te-ai fi gîndit să-l dai de gol?

Martin s-a uitat la mine ca la un nebun.

— Am fi avut încotro? Asta a fost singura limită pe care am fixat-o cu Glyndora de la bun început, a spus el, văzînd expresia de uimire de pe chipul meu. Uite ce-i,

Mack, dacă m-aș fi hotărît să nu spun nimic, indiferent ce ar fi făcut Jake, aș fi ars naibii nota aia de serviciu în loc s-o țin la mine-n birou.

— Dar *nu* ai spus nimic.

— De ce aș fi făcut-o? Tu ești cel care ne-a adus mesajul de la Bert săptămîna trecută: aveți răbdare, nu Bert e de vină, nu e ce pare-a fi, calculele ulterioare vor demonstra că a fost vorba de o greșeală. Era evident că aceasta era prima mutare. Jake avea de gînd să aducă banii înapoi.

În liniștea ciudată care s-a lăsat timp de cîteva secunde în birou, am înțeles amîndoi că ne situaserăm pe niveluri diferite de înțelegere. Ne-am privit reciproc cu niște ochi goliți de expresie, după care Martin s-a ridicat de pe scaun.

— Dumnezeule, a murmurat el.

Abia în clipa aceea începuse să-și dea seama nu de dimensiunea acestei neînțelegeri — nu era prima dată că i se întîmpla așa ceva — ci de consecințele ei. Inițial își închipuise că îl trimisesem pe Carl la Krzysinski din dispreț față de aranjamentele grosolane cărora li se preta Martin, protejîndu-l atît pe Jake, cît și firma și totodată nesocotind obligația pe care o aveam de a-i informa pe cei de la TN în legătură cu ceea ce știam despre consilierul principal. Acum și numai acum înțelegea că mă hotărîsem să intru în acțiune fiindcă îl bănuisem de niște ticăloșii incomparabil mai mari. A dat cu ochii de butonul de pe podea și l-a aruncat din nou în direcția ferestrei, cu o forță atît de mare, încît micuța bijuterie și-a luat zborul scoțînd un sunet aproape melodios. Pe urmă Martin a început să mă arate cu degetul și să mă facă în fel și chip.

— Ticălos nenorocit și bătut în cap! N-ai vrut nici măcar să vorbești la telefon cu mine.

A rămas în picioare, spumegînd de furie. Dar eu cum credeți că m-am simțit? Ei bine, relativ ciudat. Eram cuprins de derută și, într-un fel greu de explicat, încercam și o anume ușurare. După ce mi-am venit întrucîtva în fire, mi-am dat seama că zîmbeam. Îl judecasem greșit pe Martin, același lucru fiind valabil și pentru stilul său complicat de a rezolva problemele. Bineînțeles că nu

puteai să spui despre el că se purta ca un sfînt, dar se descurcase mai bine decît crezusem și — Dumnezeu mi-e martor — mult mai bine decît umila mea persoană.

Chiar atunci s-a auzit o bătaie în ușă. Era Brushy. Se îmbrăcase elegant, cu o rochie lungă pînă la pămînt, fără mîneci și alcătuită dintr-o imitație de țechini. Avea mănuși albe și lungi, iar pe cap purta o diademă cu strasuri, care de la distanță semăna destul de bine cu o pasăre strălucitoare. Ochii i s-au îndreptat rapid spre biroul pe care se afla copia formularului emis de Banca Internațională a Finanțelor și, ca de obicei, mintea a început să-i funcționeze cu viteza sunetului. Am scos un fluierat admirativ, iar ea și-a concentrat atenția asupra mea pentru o fracțiune de secundă, îngăduindu-și chiar și un zîmbet.

— Wash n-a ajuns? a întrebat Brushy. M-a sunat adineauri și m-a rugat să cobor. Părea supărat.

Chiar atunci și-a făcut apariția și Wash, exact în starea în care fusese descris.

— Tocmai am vorbit la telefon cu Krzysinski. Sus e iadul pe pămînt, nu alta.

Era îmbrăcat în smoching și purta un papion de un roșu aprins, însă era palid la față și pe frunte începuseră să-i apară broboane de transpirație.

— Tad vrea să stea de vorbă cu toți cei cu care lucrează firma TN, cu „cei de bază", ca să-l citez exact, a continuat Wash, închizînd ochii. Vrea să urcăm cu toții la el. Tu, eu, Brushy, Mack și Bert. Ce facem în cazul ăsta? Cum rămîne cu Bert?

Martin a făcut un gest enervat cu mîna, dînd de înțeles că și de data asta Wash era alături cu drumul. Și-a întrebat partenerul ce anume dorea Tad, iar în primă instanță Wash a dat impresia că nu e în stare să-i dea un răspuns cumsecade. Imaginea lui era din ce în ce mai apropiată de prototipul ramolitului blajin pe care nu-l mai poți clinti din ale lui. A încercat de cîteva ori să spună ceva, cu o privire vagă și inexpresivă, după care și-a luat inima în dinți.

— Tad a spus că vrea să vadă ce trebuie făcut în legătură cu Jake.

XXIX. ÎN FINE, ADEVĂRUL

A. În biroul șefului

În uriașul birou al lui Tad Krzysinski, am întîlnit atmosfera nefirească a unei familii mari și nefericite. Ilene, asistenta lui Tad, ne-a poftit înăuntru și ne-a spus că Pagnucci tocmai se dusese să-și pună smochingul pe care i-l adusese secretara. Mike Mathigoris, șeful serviciului de pază, avea și el treabă în altă parte pe moment, în timp ce întîlnirea de la ora patru a lui Tad avea loc chiar atunci în sala de conferințe de alături. Acolo rămăseseră doar Tad și Jake, fiecare făcînd abstracție de prezența celuilalt. Krzysinski vorbea la telefon, iar Jake stătea pe marginea unui scaun, avea o mutră necăjită și se uita fără să înțeleagă mare lucru la numeroasele portrete ale copiilor lui Krzysinski, principala podoabă a peretelui cel mai îndepărtat, situat între cele trei uși ce dădeau în biroul lui Jake, în cel al directorului executiv și în sala de conferințe. Mi-am dat seama chiar din privirea golită de conținut pe care ne-a aruncat-o Jake și din zîmbetul lui trist că nu-și putea explica defel ce nu era în regulă și de ce rochia lungă a lui Brushy și smochingurile celor trei bărbați i se păreau deplasate. Martin încă nu își strînsese papionul la gît, iar cămașa îi era aproape lipită de corp din cauza burdihanului, întrucît nu mai reușise să fixeze și ultimul nasture în formă de buton la locul lui.

— Am vrut să auziți și voi.

Krzysinski se ridicase deja în picioare, iar acum a dat mîna cu fiecare dintre noi, strîngîndu-ne-o ca de obicei,

de pacă ar fi vrut să ne zdrobească oasele. Auzisem că, în anii de colegiu, porecla lui Tad fusese „Atomul" și asta spunea totul despre dimensiuni, structură și forța pe care abia putea să și-o controleze. Bineînțeles că și Tad avea parte de un birou vast, amplasat tot pe colț. Parchetul era acoperit cu un uriaș covor oriental care costase cel puțin cincizeci de mii, în timp ce, de la fereastra lui, se vedea și aeroportul în zilele cu cer senin. Cînd era vreme frumoasă, lui Tad îi plăcea să se posteze în dreptul ferestrelor mari și să se uite la avioanele care decolau, fiind în stare să le spună celor din jur numărul zborului și numele piloților.

Acum însă, odată încheiate formalitățile, și-a îndreptat un deget poruncitor spre Jake, făcîndu-i semn să înceapă. Jake a repovestit tòtul într-un stil oarecum metodic și fără nici un fel de emoție. Era ușor să-ți dai seama că o repetase deja de vreo șase ori și începuse s-o spună din reflex. Era foarte îngrijit, ca de obicei, avea părul pieptănat cu o cărare bine delimitată și se încheiase la nasturele din talie al elegantului costum gri în spic ca să pară și mai ordonat. Numai că trăsăturile feței erau aproape de nerecunoscut. Pentru prima dată în viață, Jake căzuse pradă unei dureri care amenința să-l scoată din minți, cu atît mai mult cu cît nu era vorba de o suferință fizică. Mi-a părut rău pentru el, dar nu cine știe ce. Dacă aș fi fost pus să spun ceva, probabil că singura formulă care mi-ar fi venit în minte ar fi fost „Las' că merită".

În noiembrie, a început Jake, cînd tocmai ne pregăteam să virăm ultimii bani din contul 397, Peter Neucriss și Jake au avut o discuție. Mai precis, Peter l-a invitat pe Jake la cină în oraș, recurgînd la manipularea tipică a strategului care urmărește să-și momească dușmanul. Jake a avut parte de o tratație împărătească. Cină la Batik, băutură la discreție și un bilet la un meci de hochei. Pe urmă, pe cînd cei doi beau un ultim păhărel la Sergio, Peter a trecut la subiectul pentru care pregătise terenul, declarînd că avea o ofertă de afaceri pentru Jake. De fapt, pentru TN. Neucriss avea trei rețineri diferite din contul 397. Firește că era vorba de niște cazuri babane, dintre care unul era cel al unei mame și al fiului ei. Totalul se apropia de treizeci de milioane, iar Peter avea în vedere o treime,

ca de obicei. În plus, urma să primească onorarii în valoare de aproape zece milioane.

— Pe urmă mi-a îndrugat o întreagă poveste despre datoriile imense care există față de acest grup pentru sprijin în caz de litigiu pe nume Litiplex. Mi-a spus că toți reclamanții au beneficiat de pe urma activității lui, însă avocații se comportau ca și cum n-ar fi auzit în viața lor de acest Litiplex. Iar asta îl punea într-o situație delicată pe Peter, fiindcă el apelase la serviciile firmei și făcuse un tîrg nu foarte curat cu cîțiva dintre oamenii ei. Știți cum face Neucriss cînd ajunge la chestii de-astea, se suie pe pereți și mai multe nu. În orice caz, credea că era de datoria lui să-i plătească pe cei de la Litiplex, deși tocmai eu îi spusesem la un moment dat că banii aveau să fie virați din contul deschis anume pentru asta. Auzind aceste cuvinte, am obiectat și nu o dată. Ce-i drept, dădusem pe gît cîteva pahare, dar știam că n-aș fi putut spune așa ceva niciodată. Încă nu înțelegeam unde voia să ajungă, cînd, deodată, a venit cu următoarea propunere: dacă plăteam o sumă pentru Litiplex peste hotare — cifra la care se gîndise era de 5,6 milioane de dolari — și deschideam un cont în străinătate în numele lor, așa încît Peter să fie cel care dădea dispozițiile ulterior, ei bine, Neucriss ne făcea o reducere pentru banii care trebuiau să revină clienților și se fixa la suma de 22,4 milioane. În acest fel, TN cîștiga efectiv două milioane. Peter m-a asigurat că și clienții vor încasa aceeași sumă netă. Știți cum merge treaba — noi îl plătim pe el, iar el își reține partea ce i se cuvine și împarte restul clienților. Omul avea de gînd să umble la registre și să declare o cotă de doar 10%, în loc de o treime, cît era în realitate. Dar asta nu trebuia să mă preocupe pe mine, fiindcă noi ne alegeam oricum cu două milioane. În esență, cam asta a fost.

— Nu te urmăresc, a spus Wash. Și ce cîștigă Peter din toată povestea?

— Fentează impozitele, a răspuns Brushy care, ca de obicei, n-avea nevoie de regulamente ca să știe ce se întîmpla. În realitate, nu există nici un Litiplex. E o firmă fantomă a lui Neucriss, care își transportă onorariile în afara țării și nu plătește impozite nici anul ăsta și nici pentru ce va cîștiga pe viitor. De asta era dispus să sacri-

fice două milioane. Pînă la urmă, ar fi cîștigat de două ori sau de trei ori pe atît.

Jake a dat din cap cu vioiciune auzind explicațiile lui Brushy, părînd însuflețit brusc. Era un lucru pe care îl pricepuse pînă și mintea lui.

— Că tot am ajuns aici, Neucriss neagă că ar fi avut loc o asemenea discuție.

Cel care vorbise era Pagnucci. Se oprise în pragul ușii, îmbrăcat cu un sacou de șagrin la două rînduri, fumînd o țigară și părînd destul de tras la față. Aruncînd o privire plictisită asistentei, a declarat pe un ton sec că auzise deja povestea asta de cîteva ori.

— Mathigoris și cu mine tocmai am vorbit la telefon cu domnul Neucriss, a adăugat Carl. Dînsul afirmă categoric că singura dată cînd a auzit de Litiplex a fost relativ recent, cînd Mack și Martin au vorbit cu el despre această firmă.

— Normal, a răspuns Jake. E normal să nege. Doar v-am spus că așa o să procedeze. Se face vinovat de evaziune fiscală, doar nu vă așteptați să dea și anunț la ziar. Dar ascultați ce vă zic, asta a fost înțelegerea, iar eu am deschis contul în aceste condiții. De îndată ce îmi prezenta chitanțele pentru cazurile noastre, îi puneam la dispoziție numărul de cont și îi dădeam o scrisoare de recomandare pentru cel care urma să se deplaseze la bancă. Nu înțelegeți că n-am furat nimic? Am făcut-o pentru companie, pentru TN.

S-a uitat la Krzysinski, dar atenția lui Tad se concentrase asupra lui Ilene, asistenta, care apăruse în cadrul ușii și făcea niște semne obscure. Tad s-a deplasat personal în sala de conferințe ca să vadă ce se mai întîmplase de data asta.

— Și ce credeai că o să spună cei de la Fisc despre tine și despre companie, Jake? l-a întrebat Brushy.

Între timp, Wash începuse să-și ridice din cînd în cînd ochii de pe masă, dîndu-și seama că putea să spere. Nu înțelesese mare lucru, însă ultimele cuvinte ale lui Jake avuseseră darul să-l revitalizeze. Acum intuia că salvarea — deși nemeritată — era posibilă. Iar asta ar fi fost povestea vieții.

— Eu? Nu i-am mințit niciodată și n-am îndosariat nici un document fals. Nici măcar n-am văzut încasările lui Peter. Dumnezeu știe că am avut bănuieli, dar, pe de altă parte, cine poate ști ce se afla în mintea lui Peter Neucriss? Dacă ar veni Fiscul și ar pune întrebări, zău dacă nu le-aș spune adevărul gol-goluț. Și credeți-mă că nu ascund nici un venit. Vrem efectiv să declarăm toți banii. Vor figura în toate actele contabile și în conturile bancare, tocmai asta e problema. Haideți să nu ne mai prefacem, știm cu toții povestea. Tad a fost *extrem* de îngrijorat de nivelul cheltuielilor legale, dar totodată mulțumit de modul cum s-a rezolvat situația contului 397. E vorba de un profit net de două milioane și avem nevoie de el cu toții. Atît compania, cît și cei aici de față.

— Tot nu cred că o să te-alegi cu o medalie pentru bună purtare din partea Fiscului, i-a spus Martin lui Jake.

— Sau a serviciului de pază, a completat Pagnucci.

— Sau a lui Tad, a încheiat Brushy.

— Teoretic, așa este, a răspunse Jake. Repet: teoretic. Krzysinski detestă lucrurile astea. Le detestă pur și simplu. Uitați-vă la el, nu ăsta e stilul lui de muncă.

Aruncînd o privire întunecată spre ușa sălii de conferințe, Jake a continuat pe un ton scăzut.

— Dar i-ar plăcea *la nebunie* rezultatul. Valabil și pentru cei din consiliu. Zău așa, dragilor. Să zicem că se prăbușește un copac în pădure. Există vreun zgomot dacă nu aude nimeni? Dacă eu sînt discret, cine poate ști? Neucriss n-o să sufle o vorbă, iar Fiscul n-are nici un motiv să cerceteze un cont deschis pentru un terț. Arătăm un *surplus* și aproape că tragem lumea de mînecă să-l bage în seamă. De asta n-am spus nimănui. I-am trimis nota de serviciu lui Bert, explicîndu-i că era vorba de o chestiune foarte delicată. N-am lăsat nici o urmă aici. Și mi-am vîrît singur gîtul în laț procedînd în felul ăsta. Sînt primul care recunoaște și nu mă tem s-o fac. Cînd ați început să vă băgați nasul cu toții, n-am mai putut să spun nimic, cu excepția sugestiei pe care i-am făcut-o lui Mack săptămîna trecută. Dacă avem răbdare și așteptăm, lucrurile o să se aranjeze exact așa cum trebuie. Cînd o să se efectueze plățile în numerar, n-o să lipsească absolut nimic. Ba chiar o să existe două milioane în plus față de

ceea ce ne propuseserăm. Și atunci, cine să se plîngă? Nu vă dați seama? Nu sînt deloc un hoț.

Și-a plimbat privirea de la unul la altul, trecîndu-ne în revistă pe toți cei prezenți în birou. Era sincer pînă la lacrimi, rănit și vulnerabil, semănînd leit cu acel Jake pe care probabil că îl văzusem ultima oară cînd îmi vorbise despre examenul de barou.

Krzysinski se întorsese în încăpere și prinsese ultimele replici ale spectacolului, avînd grijă să se îndrepte spre masa de lucru fără să-l stînjenească. Apoi i s-a adresat lui Jake fără nici un pic de ranchiună. Tad era el însuși și nimic mai mult. Era omul stăpîn pe situație, a cărui răspundere era cea a luării deciziilor. Se pricepea la asta mai bine decît majoritatea oamenilor, la fel cum alții sînt mai buni la săritura în lungime. Era stăpînul unui tărîm ceresc, în care știa exact ce urma să se întîmple, acționînd perfect și instantaneu, întocmai ca o mașinărie. L-a întrebat pe Jake unde voia să se ducă în timp ce lămuream problema.

— Acasă, a răspuns Jake.

Tad a dat din cap aprobator, spunînd că mersul acasă era o idee bună și sugerîndu-i lui Jake să rămînă lîngă telefon, în eventualitatea că ar mai fi existat întrebări. Jake s-a pregătit de plecare și mi-am dat seama că nu știa cum să-și ia la revedere. A recurs în cele din urmă la gestul amical și discret al fluturatului mîinii, pe care probabil că îl moștenise de la taică-său, și care i se potrivea mai degrabă unui om politic. În împrejurările acestea, alegerea lui n-a fost deloc nimerită. Plecarea sau mai bine zis dispariția lui a avut în ea ceva fatidic, lăsînd în urmă o liniște încordată și apăsătoare.

— Ei bine, ce părere aveți? ne-a întrebat Tad după cîteva clipe. Eram curios să aflu punctul vostru de vedere. Îl cunoașteți cu toții de mult mai mult timp decît mine.

Cu aceste cuvinte, Tad a început să se legene în scaunul mobil și încăpător. Era foarte posibil ca acesta să fie ultimul test al lui Tad — erau avocații de la G & G dispuși să fie sinceri cînd ținta era Jake? Pe de altă parte, nu era exclus să vrea să-și facă o părere despre noi, comparînd punctul nostru de vedere cu cel pe care el și-l formase deja. Din punctul meu de vedere însă, nu făcea

decît să-și folosească resursele de care dispunea și încă într-un mod foarte isteț.

— Eu îl cred, a rostit imediat Wash.

Își luase inima în dinți și se hotărîse să pară ferm pe poziție, apelînd la poza aristocratică pe care și-o lua de fiecare dată cînd voia să epateze și să fie sigur de succes.

Krzysinski și-a țuguiat buzele.

— Mathigoris e de părere că avem de-a face cu o lucrătură. O escrocherie pusă la cale cu grijă. Carl îi împărtășește punctul de vedere.

Carl a încuviințat din cap. Ca de obicei, nu vorbea mult. Însă eul lui nu putea să suporte asemenea lovituri și prefera varianta sinistră a lucrurilor decît să admită că nu reușise să ghicească o anumită situație. Din cînd în cînd îmi aruncase niște priviri crîncene, închipuindu-și, din cîte îmi dădeam seama, că voiseм să-i fac figura. Însă l-am înfruntat fără să clipesc și a înțeles că nu aveam să-mi plec ochii în pămînt.

Cînd Tad i s-a adresat lui Martin, acesta parcă nici nu era de față, pierdut în străfundurile mistice ale propriului suflet. Încă nu reușise să-și pună ultimul nasture de la cămașă și îl arunca în sus cu un gest neglijent, în timp ce butonul minuscul strălucea ori de cîte ori se răsucea în aer. M-a surprins privindu-l fix și s-a uitat la mine cu o mutră destul de antipatică.

Tad l-a mai întrebat o dată, ca să-l facă atent. Ce părere avea?

— A, a făcut Martin. Vrei să știi dacă cred că l-ar amuza pe Neucriss faptul că principalul tău consilier s-ar preta unor coțcării în folosul lui ca ultimul pungaș, nu? Bineînțeles că da. Ocupația favorită a lui Neucriss e să demonstreze că toți oamenii sînt la fel de ticăloși ca el. În altă ordine de idei, te interesează să afli dacă îl consider pe Jake capabil de așa ceva de unul singur?

Înainte de a da răspunsul, Martin a schițat un surîs abia perceptibil în direcția mea, arătînd ca de obicei cît de mult apreciază ironia, mai ales pe cea a soartei.

— Absolut, a rostit el. Absolut. Sincer să fiu, Tad, nici nu știu ce dracu' se petrece aici.

Martin s-a ridicat în picioare, verificîndu-și ținuta încă imperfectă și trăgînd în sus de pantaloni. Pe urmă a mai

aruncat o dată nasturele-buton în aer. Era extrem de vesel. N-ai fi putut spune că nu-i păsa nici cît negru sub unghie, dar se vedea că se considera eliberat de sub tirania acestui gen de viață. Martin se pregătea să devină o cu totul altă persoană. S-a uitat la Krzysinski și i-a zîmbit și lui.

— Din punctul meu de vedere, e exact stilul lui Jake, a intervenit Brushy. Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar știm cu toții că interesul principal al lui Jake îl reprezintă alianțele de conjunctură și propria imagine. Drept să-ți spun, Tad, nici măcar nu sînt sigură că și-a dat seama că încalcă legea. Eu, una, îl cred.

— Cred că și eu, a declarat Tad în cele din urmă. Vedeți voi, a continuat el, adresîndu-i-se parcă mai mult lui Wash decît celorlalți și referindu-se, probabil, la cine știe ce discuție între membrii consiliului, asta nu mi-a plăcut niciodată. Întotdeauna se caută soluția cea mai ușoară. Mă rog, Jake a plecat și cred că e o chestie la care n-o să trebuiască să ne mai gîndim foarte mult. Însă eu trebuie să pun problema în consiliu și vreau să știu ce ar fi bine să recomand. Toată lumea va prefera să evite scandalul. Personal, nu mi-ar plăcea să-l deferesc justiției dacă n-aș fi obligat. Presupun că la voi funcționează intuițiile și mărturisesc că aș vrea să am și eu ceva mai multă experiență. Tu ce crezi, Mack? La urma urmei, te-ai ocupat o viață-ntreagă de treburi din astea. Ce zici, Jake e într-adevăr un escroc?

Iată-ne din nou în stadiul în care ne aflaserăm și săptămîna trecută. Eram iarăși în centrul atenției generale și mingea se găsea în terenul meu. Știam că îmi stătea în putere să-l salvez pe Jake. Puteam să le îndrug una din poveștile mele minunate și deja aveam vreo șase care mi se înghesuiau în minte. De pildă, le-aș fi putut spune că Jake uitase, în mod sigur, că pomenise vag la un moment dat de un tîrg dubios cu Neucriss, pe care eu îl sfătuisem să-l evite. Ar fi fost suficient. Dacă mi s-ar fi acordat cinci minute și mi s-ar fi pus la dispoziție un fax, aș fi putut să trimit niște mesaje urgente în Pico Luan, la Züricher Kreditbank și la Fortune Trust, și chiar să pun la loc banii din contul secret al firmei Litiplex. Nimic n-ar fi fost imposibil.

Dar nu asta era soluția pe care aveam s-o aleg. Fiindcă mi s-a întîmplat chiar atunci un lucru pe care l-am trăit cu toții în special în copilărie. Ecranul s-a întunecat, muzica s-a oprit, în difuzoare s-a auzit doar un zgomot de fond nedesluşit, iar luminile aprinse brusc în sală m-au făcut să mă frec la ochi. Dar cum e posibil să se fi terminat filmul, îți vine să strigi din adîncul inimii, cînd el continuă în sufletul meu?

S-a dovedit că de fapt nici nu mai conta ce se întîmplase. Mă hotărîsem să schimb cursul și să pornesc la rîndu-mi pe un alt drum. Eram conștient că se punea problema unui nou început, în altă parte. Eu și Martin. Decizia era luată. Minunata lume nouă, care nu-ți dădea voie să întorci capul spre ce a fost. Și oricum, dacă nu mă îndreptam spre o viață mai bună, măcar aveam în vedere ceva încă neexprimat din cea pe care o duceam.

Dacă stau bine să mă gîndesc, bănuiesc că e ciudat că fuseserăm cu toții dispuși să-l considerăm pe Jake un hoț. De vină fusese, probabil, acel fel de-a fi alunecos pe care îl sesizase toată lumea — ăsta era motivul pentru care aveam îndoieli chiar și acum. Dar oare nu asta-i viața? Auzi și vezi o grămadă de lucruri, deși pe multe dintre ele nu poți să le înțelegi. Pitiți în tranșee, firește că nu mai avem cum să vedem cîmpul de luptă. Voiesm să cred că nu era nici unul mai breaz ca mine, fără excepție. Însă toate acțiunile noastre au un motiv. N-aveți decît să credeți că sînt un prost sau o victimă a propriilor speranțe, dar singurul om asupra căruia nu mă înșelasem eram eu însumi.

— Îl cred, am spus cu voce tare.

Așa și era. Nu fiindcă Jake ar fi fost prea cinstit ca să fure, departe de mine gîndul. Dar mă gîndisem la povestea pe care ne-o spusese despre Neucriss. Așa ceva nu i-ar fi trecut prin cap lui Jake nici într-o mie de ani, chiar dacă ar fi avut parte numai de un somn marcat de mișcarea vizuală rapidă. Tad avea dreptate. Jake fusese dintotdeauna adeptul celei mai simple soluții. Dacă ar fi avut nevoie de o acoperire, ar fi găsit o tîrîtură, un neisprăvit. Adică pe cineva ca mine.

— Îl cred, am repetat, avînd grijă să adaug: Cu condiția să nu existe nici o problemă în recuperarea banilor.

— Nu, nici vorbă, a spus Krzysinski. A plecat acum o oră cu Mathigoris să trimită un fax la bancă. Mathigoris a rămas acolo, ca să aștepte confirmarea. Aha, uite-l că vine.

Și într-adevăr venea. Mike Mathigoris, șeful serviciului de pază, era un tip simpatic și bine făcut, care fusese comandant-adjunct al poliției timp de douăzeci de ani și care își găsise apoi un post extraordinar aici, avînd grijă de eventualele deturnări de avioane, de biletele false și de comisioanele suspecte ale funcționarilor de la agenția de voiaj. Lucrasem destul de mult cu el înainte de episodul cu Jake. I-a înmînat documentele pe care le adusese lui Tad, fără să-și trădeze sub nici o formă sentimentele. Tad le-a citit și a început să spumege.

— Ticălosul, a spus el. Nenorocitul dracului.

Cu o familiaritate deja notorie în relația cu Krzysinski, Brushy s-a apropiat și a început să-i citească peste umăr. Imediat după aceea hîrtiile au trecut pe la fiecare dintre noi. Prima pagină era expediată de Banca Internațională a Finanțelor, filiala din Pico Luan, și cuprindea următorul mesaj:

Contul închis, 30 ianuarie, conform scrisorii anexate.
Cele mai bune urări,

Salem George

Pe pagina următoare a faxului se afla scrisoarea pe care o expediasem luni de la Regency. Recunosc că, în clipa cînd m-am uitat la semnătură, am zîmbit. Nici chiar cei mai buni grafologi nu i-ar fi dat de capăt; eram în stare să păcălesc pe oricine. Pe urmă mi-am dat seama că Brushy mă privea țintă, avînd o expresie de rău augur și adresîndu-mi mutește o întrebare: „De ce te distrezi atît de bine?“

— E ceva cu totul ironic, am spus cu voce tare și mi-am întors chipul de la ea.

Hîrtiile ajunseseră între timp la Pagnucci, care le citea cu un aer superior, scoțînd tot felul de sunete sugestive, ca și cum abia se abținea să ne-o arunce în față tuturor: „V-am spus eu“.

— Ce naiba are de gînd Jake? a întrebat Tad, repetînd pentru a nu știu cîta oară o interogație la care nu răspunsese nimeni pînă atunci.

— Să se facă nevăzut și s-o ia din loc, am spus. A inventat șmecheria aia pe socoteala lui Neucriss doar ca să cîștige timp. La ora asta fuge de mănîncă pămîntul și am impresia că o face în direcția banilor.

— Dumnezeule! a făcut Krzysinski. Iar eu i-am dat drumul. Doamne! Gata, la treabă. Cheamă poliția, i-a ordonat el lui Mathingoris.

În fața mea, Wash înlemnise efectiv și nu știa ce să mai spună.

— Cu cine luăm legătura? a mai întrebat Tad.

— Mack are niște prieteni printre polițiști, a intervenit Martin din colțul opus celui în care mă aflam eu. Adineauri a avut o discuție cu unul din ei.

— Nu merge, am spus imediat. În orice caz, nu pentru chestia asta.

— Cine anume? m-a întrebat Mike.

— Un oarecare detectiv Dimonte.

— Gino? a făcut Mike. Un tip al naibii de dur. Acum lucrează la fraude. Cred că o să meargă.

În disperare de cauză, m-am uitat la Brushy, care însă își întorsese privirile în altă parte.

— Nu crezi că ar fi mai bine să-l dăm în urmărire internațională? l-am întrebat pe Mathigoris.

Mike n-a părut să opteze pentru vreuna din soluții.

— Singura tehnică de investigare a acestui individ e să te sperie de moarte, i-am explicat lui Tad.

— În ce mă privește, exact asta și merită unul ca Jake. Sună-l chiar acum, mi-a spus Tad. Repede, te rog. Jake n-are voie să dispară dacă vrem ca situația să nu se înrăutățească.

Întrucît sala de conferințe era ocupată, am ajuns într-o cabină telefonică din imediata apropiere a sălii de așteptare de la TN, unde se găsea o reproducere ieftină după una din femeile olandeze ale lui Rembrandt, care ar fi putut fi considerată o verișoară de a cincea spiță a originalului și asta cu mare indulgență. Cabina era destinată în special oaspeților care puteau vorbi la ei la serviciu fără să tragă nimeni cu urechea. Pe o măsuță se afla un aranjament floral frumos mirositor, care înveselea în bună

măsură atmosfera. Am stat să mă gîndesc ce soluții aveam și am ajuns la concluzia că eram în criză de gradul zero. „Sună ocupat mereu" nu se potrivește cînd chemi poliția, iar „l-am sunat" era o formulă riscantă, întrucît, văzînd că nu apare, ceilalți ar fi telefonat ei.

— Gino, am rostit, încercînd să par vesel nevoie mare. Cînd o să auzi ce am să-ți zic, o să mori de dragul meu.

— Într-o altă viață, a răspuns el imediat.

I-am relatat toată povestea. Dacă se grăbea, încă putea să-l prindă pe Jake acasă. I-am dat adresa și l-am asigurat că rămăsese acolo, ca un cîine bătut de stăpîn. Probabil că stătea lîngă telefon, așa cum promisese. Sau poate că își chemase un avocat. Dacă nu cumva pe taică-său. Însă oricum o să fie acasă. Aș fi plătit bani frumoși ca să-i văd mutra în clipa cînd avea să fie înhățat de Pigeyes. Dumnezeule, mi-am spus. Dumnezeule, cum îl mai uram pe Jake.

— O să trăiești din gloria arestării ăsteia pînă la pensie, i-am zis lui Pigeyes.

— Vreau să știi că n-am crezut o iotă din toată aiureala aia, m-a anunțat el în replică.

Habar n-aveam ce trebuia să răspund.

— Nici o iotă afurisită, auzi? N-am chef să te cari acasă și să te-apuci să-ți rîzi în bere sau ce naiba oi mai bea acum. Am știut că mi-ai turnat gogoși cînd mi-ai bătut apa-n piuă despre cei trei iepurași și poponețele lor.

Abia acum am priceput că se referea la ce-i spusesem cînd se înființase la mine-n birou, în legătură cu Bert, Archie și cu ipoteticul Kam de la Universitate. De data asta era vorba de ceva în stil *mano a mano,* ca între bărbați. Gino voia doar să-mi transmită că nu reușisem să-mi bat joc de el.

— E taman pe dos, a rostit după o scurtă pauză.

— Cum așa?

— În primul rînd, Archie nu e poponar.

— Asta de la tine o știu, Pigeyes. Tu mi-ai zis de Archie. Chestia cu racheta în rozetă, ții minte?

— Ba nu, tu mi-ai spus mie. Eu doar am pus problema. Dar dacă? Așa am zis, iar tu m-ai întrebat: „Individul ăsta are o gaură a curului elastică?" N-aveam cum să-ți spun eu așa ceva, fiindcă îi știu povestea vieții nu doar a lui, ci și a maică-sii. Ascultă-mă pe mine, treaba aia de la spate n-a folosit-o decît pentru caca. La fel ca noi. În concluzie,

toată aiureala aia e praf în ochi și nimic altceva. Asta așa, ca să știi.

Ei bine, știam. Reușisem să-l duc de nas pe fîrțîngăul ăla mic, pe Dewey, dar nu și pe marele Gino.

— Nu pricep.

— Ce-i nou în asta?

— Am terminat bîlciul sau nu? l-am întrebat.

— Vrei să afli dacă mai am de lucru cu tine sau nu, cu alte cuvinte.

— Mă refer la Bert.

— Să vă ia dracu' pe toți.

Pe ecranul meu au început să apară o groază de paraziți. Nu mai înțelegeam nimic și cred că asta urmărea și Gino.

— Și-atunci care-i treaba? Serviciu contra serviciu sau cum?

M-am gîndit că poate reușisem să-mi iau revanșa în fața lui servindu-i-l pe Jake pe tavă.

A scos un rîs care putea trece la fel de bine drept răgetul unui leu. În clipa cînd a dat cu telefonul de o suprafață tare, am simțit că-mi explodează urechile.

— Mi-ai făcut destule servicii. Cînd o să putrezești în iad, căindu-te pentru toate păcatele și spunîndu-ți că n-are cum să fie mai rău, întoarce capul și o să mă vezi în spatele tău. A venit momentul să ți-o plătesc, Malloy, și să știi c-o să dureze multicel al naibii. Să nu te miri. Și ascultă ce-ți spun, e ceva putred și cu tine. Ți-am zis-o cu ani în urmă și rămîn la aceeași părere. Nu te gîndești decît cum să-ți aperi pielea, la fel cum ai făcut și cu arătosul ăla. În concluzie, fii pe față. La aceeași afurisită de oră și în același afurisit de loc.

A mai trîntit o dată telefonul și de data asta s-a întrerupt legătura. Habar n-am dacă închisese sau pur și simplu îl stricase.

Oricum însă, își atinsese scopul. Am rămas cîteva secunde în cabina aceea strîmtă și am simțit cum încep să transpir. De data asta chiar că eram speriat.

B. Cercul se închide

În timp ce coboram cu liftul, Martin și-a anunțat demisia. Presupun că voia să-i prevină pe Wash și pe Pagnucci. Mi-a făcut impresia că mizase pe un efect dra-

matic, însă declarația lui a fost primită cu indiferență. Membrii grupului trecuseră deja prin multe și — așa cum tocmai Martin îmi semnalase cu cîtva timp în urmă — nici nu prea mai aveai din ce să demisionezi. Doar Brushy a vrut să arate că rămînea un copil bun pînă la sfîrșit și a început să stea de vorbă cu el, vrînd să-l facă să se răzgîndească.

Cînd ușile liftului s-au deschis în dreptul etajului 37, am dat nas în nas cu Bert. Era îmbrăcat cu niște haine pe care le considera de gală, respectiv o jachetă de piele în loc de sacou, și nu se răsese de patru zile. Semăna cu o vedetă rock. Bănuiesc că Orleans era cel care-i alegea îmbrăcămintea. A rămas în dreptul ușii liftului și s-a uitat la noi cu o mutră fericită, aruncînd o privire ca să vadă cine era înăuntru. Trecuse multă vreme de cînd nu-l văzuserăm la firmă, motiv pentru care a existat o clipă de o liniște atît de adîncă, încît am avut sentimentul că viața de pe pămînt își suspendase cursul.

Martin a părut efectiv șocat la vederea lui Bert, nemaireușind să facă apel la tot acel aplomb al supraviețuitorului și la convingerea nestrămutată în propriile forțe, care îl susțineau de obicei. S-a holbat niței, după care a clătinat din cap. În cele din urmă atenția i s-a concentrat preț de cîteva clipe asupra acelui ultim buton cu diamante pe care continua să-l țină între degete. A dat impresia că are de gînd să-l cîntărească în palmă și apoi să-l arunce încă o dată, însă a sfîrșit prin a și-l prinde la cămașă, la locul cuvenit.

— Ei bine, a spus el imediat după aceea, unii dintre noi au o întîlnire la Clubul Belvedere.

Venise momentul preocupării pentru viitor, iar pentru o persoană importantă momentele de acest gen nu așteaptă niciodată. Martin urma să dea glas epitafului firmei. Ce-i drept, se pricepea ca nimeni altul la lucrurile astea. Anul trecut, la înmormîntarea lui Leotis Griswell, Martin fusese cel care rostise discursul funerar, înflorindu-l în buna tradiție a acestui tip de evenimente cu tot felul de lucruri în care el însuși nu credea decît pe jumătate. Țin minte și acum cum vorbise despre Leotis ca despre un avocat fără seamăn pe planetă, conștient de

faptul că, în ultimă instanță, legea nu era o afacere, ci o garanție a adevăratelor valori și un ansamblu de judecăți ce nu puteau fi cumpărate sau vîndute. Tot Martin declarase că, în ochii lui Leotis, legea era o reflectare a voinței noastre comune, menită să reglementeze societatea și comerțul, fără a permite în vreun fel inversarea raporturilor. Doar Dumnezeu putea ști ce avea de gînd să le spună Martin partenerilor în seara asta. Poate la revedere și nimic altceva.

Wash, Carl și Brushy l-au urmat cu toții și s-au dus să-și ia paltoanele. Am mai zăbovit cu Bert, însă i-am făcut cu ochiul strengărește lui Brushy cînd a trecut pe lîngă noi. Mi-a răspuns cu o căutătură dușmănoasă pe care mi-a aruncat-o peste umărul dezgolit și n-am priceput nici în ruptul capului ce-o apucase. Ce dracu' făcusem? Citindu-mi gîndurile, Brushy mi-a spus pe un ton rece că trebuia să dea un telefon și că avea să mă aștepte la ea în birou ca să mergem împreună la club.

M-am uitat la Bert și mi-am dat seama că era foarte ușurat că se întorsese, deși părea cuprins de o anume melancolie. Se apropiase de ferestrele din spatele recepției și se uita la geamul care îi reflecta silueta nedeslușită, aidoma unei imagini proiectate pe apă. Dădea impresia că e foarte deprimat.

— Aș fi vrut s-o fac eu, mi-a spus el din senin.

— Ce anume?

— Să fur banii.

Am făcut un pas înapoi și l-am strîns de braț ca să-l fac să tacă. Însă am înțeles care era problema lui. Dintr-o dată, redevenise omul cu un viitor cert. Trecuse vremea aventurilor și a nebuniilor. Avusese parte de o perioadă în care fusese mereu în alertă, nebun de dragoste și înfricoșat pînă peste poate de pericolele care îl pîndeau. Iar acum, dacă voia, n-avea decît să se ducă la el în birou și să răspundă la întrebări. Cîtva timp trăise avînd în minte tot felul de imagini și scenarii fanteziste. Se gîndise mereu la gangsteri și la sportivi, precum și la felul în care avea să se giugiulească noaptea cu prietenul lui sub clar de lună, prin culturile de anghinare, așteptînd să fie învăluiți de mantia rece a ceții. Ce mai contează că erau niște nerozii? Erau ale lui și basta. Bietul de el și totodată bieții de noi.

Eram cu toții tîrîți în larg de fluxul acestor scene intime de neuitat, iar o dată cu lumina zilei bărcuțele ni se spărgeau de stînci. Dar oare ar fi putut cineva să se întoarcă?

— Ți-a luat-o altul înainte, i-am spus.

A pufnit în rîs. Apoi m-a întrebat dacă mergeam și eu la Belvedere. L-am trimis înainte, fără să-i mai zic altceva.

XXX. AM AJUNS ȘI LA SFÎRȘIT. OARE CINE-I FERICIT?

A. Brushy nu e

M-am dus acasă. Un bărbat care s-ar fi suit în avion îmbrăcat în smoching ar fi atras atenția. În plus, deși nu aveam mare încredere într-o asemenea pornire, voiam să stau nițel de vorbă cu fiu-meu. Venise momentul să-i țin un mic discurs de îmbărbătare. Uite ce-i, băiete, știu că ești convins că ai o viață urîtă, dar asta e valabil pentru toată lumea. Zîmbim cu gura pînă la urechi, în ciuda durerii. Atîta doar că unii se descurcă mai bine ca alții. Și majoritatea mai bine decît am făcut-o eu. Sper ca în timp să ajungi să faci și tu parte din majoritatea asta.

Pentru Lyle, discuțiile de genul ăsta erau cu totul lipsite de noimă, dar cel puțin eram împăcat cu mine însumi fiindcă îmi făcusem datoria. Cînd am ajuns acasă și am urcat scările, l-am găsit dormind dus. Probabil că iar dăduse pe gît ceva care îl pusese jos.

— Hei, Lyle, am șoptit.

L-am apucat de umărul ascuțit și acoperit de semnele urîte ale acneei și a trebuit să-l scutur de cîteva ori înainte să înceapă să se trezească la viață.

— Tati? a întrebat el, incapabil să focalizeze.

— Da, fiule, eu sînt.

S-a întors cu fața în sus și a rămas așa, încercînd zadarnic să-și concentreze gîndurile sau privirea asupra unui lucru pe care nu puteam nici măcar să-l ghicesc. N-au trecut decît cîteva clipe și a renunțat.

— Rahat, a rostit el clar și s-a rostogolit cu fața în jos, așa încît chipul i s-a înfundat în pernă, iar trupul aproape inert mi-a amintit de căderea greoaie a unui copac pe care-l tai cu ferăstrăul.

Știam care erau problemele lui Lyle. Din punctul lui de vedere, părinții erau cei care trebuiau să-și ceară iertare. Taică-său era o sugativă, iar maică-sa se prefăcuse pe întreaga durată a copilăriei lui, nefiind deloc ce părea. Și cum nu găsise nici un adult demn de admirație, Lyle al meu se hotărîse să nu mai crească niciodată mare. Dacă mă gîndesc bine, era o logică pe care efectiv nu puteam s-o combat. Dar ce urma? Eram gata să recunosc toate învinuirile ce mi se aduceau, însă aveam nevoie de el ca să-mi spună cum să repar greșelile trecutului. I-am atins buclele de păr lung și murdar, însă pe urmă m-am gîndit mai atent și m-am dus să-mi fac bagajele.

Trecuseră douăzeci de minute de cotrobăit prin propriile lucruri cînd am auzit clinchetul clopoțeilor de la intrare. Am găsit de cuviință să mă arăt precaut și m-am uitat de la fereastra dormitorului, aflată chiar deasupra micii ridicături de la intrare. Brushy stătea pe loc în rochia lungă și fără palton, bătînd nervoasă dintr-unul din picioarele încălțate în niște pantofi de piele calitatea întîi. Din cînd în cînd se uita în spate, la taxiul care aștepta pe stradă, și de fiecare dată cînd respira, aburii calzi se ridicau în aer. Văzînd că nu mă prezentasem la ea în birou, probabil că verificase la Belvedere și pe urmă plecase în căutarea mea de una singură.

Am deschis puzderia de lacăte și zăvoare pe care le montasem la ușa de la intrare ca să mă pun la adăpost de bau-bau și de locotenentul lui, așa-numitul Străin cu Gînd Hain. Între noi a rămas doar ușa de sticlă, pe care o pusesem ca să mă apăr mai bine împotriva furtunilor. Brushy își păstrase mănușile albe și lungi pînă la cot și i se făcuse pielea ca de găină de frig, lucru ușor de observat mai ales pe partea superioară a brațelor, unde exercițiile zilnice încă nu reușiseră să elimine surplusul de grăsime.

— Trebuie să stăm de vorbă, a spus ea.

— Ca de la client la avocat, nu?

Mă tem că am arborat un surîs îngîmfat care era cum nu se poate mai nepotrivit.

S-a întors, i-a făcut semn taximetristului că e liber și apoi, deschizînd ușa în felul ei hotărît, a trecut pragul și m-a pocnit peste față. M-a lovit cu palma deschisă și, ținînd cont că era o persoană destul de puternică, n-a lipsit mult să mă pună-n fund. Am rămas în pragul ușii într-o tăcere încordată, în vreme ce răsuflarea rece a iernii ne înconjura și pătrundea nestingherită în casă.

— Tocmai le-am spus partenerilor noștri că pronosticul meu e că banii vor fi înapoiați pînă mîine după-masă la cinci și că ni se va returna întreaga sumă, a spus Brushy.

— Ți-a zis vreodată cineva, pentru binele tău, că ești prea afurisit de deșteaptă, Brush?

— O grămadă de oameni, dar toți au fost bărbați, a răspuns ea.

Pe urmă a zîmbit, dar privirea pe care am surprins-o pentru o fracțiune de secundă în ochii ei i s-ar fi potrivit mai degrabă lui Hercule. Fata nu era dispusă să înghită nici un fel de baliverne. Asta nu însemna că nu avea să mă ierte, ci pur și simplu că nu voia să cedeze. Iată care erau termenii discuției. Mi-am mișcat maxilarul de cîteva ori, ca să mă asigur că nu pățisem nimic, iar ea s-a apropiat de mine.

— Ți-ai judecat greșit omul, i-am spus.

— Nu, nici vorbă.

Văzînd că nu mai răspund, s-a apropiat și mai mult. Și-a fixat mîinile mici și îndemînatice pe șoldurile mele și pe urmă și-a strecurat vîrfurile înghețate ale degetelor pe lîngă brîul elastic al pantalonilor de la smoching pe care îi purtam în continuare. Și-a scuturat părul bătut de vînt din față, în așa fel încît să mă poată vedea fără probleme.

— Nu cred. Omul meu e încîntător de nebun. E impulsiv din fire și se dă în vînt după fete și renghiuri. Dar pînă la urmă știe să fie stăpîn pe situație.

— Nu-s eu acela, i-am spus, atingîndu-mi din nou maxilarul cu mîna. Ce-o să ți se întîmple cînd ceilalți o să vadă că nu se-ntoarce nici un ban? Aud?

A continuat să se uite la mine cu aceeași privire intensă și luminoasă, dar mi-am dat seama că începea să cedeze. Nici curajul ei nu mai era același ca la început.

— Răspunde-mi, i-am cerut.

— O să dau de bucluc. Toată lumea o să mă-ntrebe cît de mult am știut și în ce moment.

Am cuprins-o în brațe și am ținut-o strîns.

— Brushy, cum ai putut să fii atît de fraieră?

— Nu-mi vorbi în felul ăsta, a protestat ea, sprijinindu-și capul de pieptul apretat al cămășii mele. Mă faci să mă simt foarte tristă cînd începi să te crezi ultimul om.

Tocmai voiam să-i spun încă o dată că nu se uitase atent, dar am preferat în ultima clipă să mă duc la dulapul de la intrare și să caut într-unul din buzunarele jachetei de piele a lui Lyle, unde își ascundea țigările. Am luat tot pachetul, ca să fumăm amîndoi din el, iar pe urmă am întrebat-o pe Brushy la ce se gîndea.

— Ce-ar fi să spui adevărul? a rostit ea. Nu crezi că și mărturisirea lui ar putea fi o alternativă?

— Cum să nu. Îl sun imediat pe Gino și-i spun: „Scuză-mă, Pigeyes, ai băgat pe cine nu trebuie la răcoare. Aș dori să fac schimb de locuri cu Jake". Unde mai pui că Gino trage deja nădejde la așa ceva.

— Dar nu trebuie să depună cineva o plîngere? Altfel spus, dacă TN consideră că totul e în regulă? În ce mă privește, pot să-i explic totul lui Tad. Îl *cunosc* pe Tad, Mack. Nu-mi trebuie decît douăzeci de minute cu el între patru ochi. O să te *iubească* fiindcă ai băgat spaima în Jake în felul ăsta. O să creadă că taman asta merită Jake, să dea și el peste cineva care să aibă ac de cojocul lui.

— Douăzeci de minute?

— Du-te dracului, a izbucnit ea, bosumflîndu-se.

Se așezase pe canapeaua imprimată cu un model cu trandafiri care aparținuse Norei și-și fixase privirea undeva pe covorul murdar de pete de mîncare, oscilînd între mînie și revolta în fața felului cum îi era privită propria viață.

— Ce relații ai cu individul ăsta?

— În orice caz, nu e ce crezi.

— Dar ce? Sînteți amici? Faceți parte din vreo confrerie misterioasă?

Brushy a recurs la o serie de manifestări de om iritat — priviri furișe, frîngeri ale mîinilor, o scuturare mai deasă decît era cazul a scrumului — și a încercat, ca întotdeauna, să-și protejeze secretele. În cele din urmă, a scos un suspin de resemnare.

— Tad mi-a propus să fiu noul consilier principal al TN. Mă tot gîndesc la chestia asta de cîteva luni.

— Ca să-l înlocuiești pe Jake?

— Exact. Tad vrea pe cineva pe a cărui independență să se poată bizui. Și care să reprezinte interesele de afaceri ale firmei și în afara orelor de program.

Bineînțeles că nici Tad nu ajunsese în funcția pe care o deținea din pură întîmplare. Se pricepea la politica marilor corporații și știa cînd era cazul să acționeze în viteză. Dacă înlocuitorul lui Jake ar veni de la G & G, Wash și întreaga lui coterie din consiliu nu i-ar mai putea sta în cale.

— Martin nu crede că firma poate supraviețui dacă TN nu-i transferă o bună parte din activitatea ei, i-am spus lui Brushy.

— Nici eu nu cred. Și chiar dacă ar putea, n-ar fi o treabă de durată. Exact de asta am ezitat atît de mult.

Cu toate acestea, Jake plecase. Tad avea oricum de gînd să efectueze schimbarea. Drumul lui Brushy mi s-a arătat cît se poate de limpede, ca de altfel și viitorul.

— Și, mă rog, ce se întîmplă cu Mack în condițiile planului Brushy de salvare a omenirii, cînd domnișoara Emilia va fi consilier principal la TN și G & G o epavă în voia valurilor?

— Ești avocat și încă unul bun. O să-ți găsești de lucru. Pe de altă parte, ai putea rămîne, a spus ea, zîmbind seducător, ridicîndu-se în picioare și luîndu-mă încă o dată în brațe.

Nu apucasem să-mi scot țigara din gură, așa că m-am tras nițel înapoi, cu ochii înlăcrimați sub acțiunea fumului.

— Ai greșit adresa, i-am zis.

M-am desprins din îmbrățișarea ei și am urcat scările. În cele din urmă, a venit după mine în dormitor. S-a uitat la pînzele care erau acolo și la imitația după Vermeer pe

care o lăsasem pe șevalet și abia după aceea m-a privit cum îmi fac bagajele.

— Unde te duci?

— Să iau trenul, care mă va ajuta să iau avionul, care la rîndul lui mă va ajuta să ajung departe.

— Mack.

— Ascultă, Brushy, ți-am mai spus. Fostul meu coleg cu ochi de porc, respectiv detectivul Dimonte, a simțit deja că e ceva în neregulă. Mi-a zis-o în față cînd i-am dat telefon.

— Poți să scapi de el. Ai făcut-o săptămîni întregi. Ba chiar ani.

— Pînă acum. De data asta mi-a declarat fără ezitare că din punctul lui de vedere sînt putred. Are o minte iute ca mierea de țară, dar e ca vaca. Ajunge întotdeauna unde trebuie.

M-am apropiat de șevalet. Am răsfoit caietul de schițe și l-am aruncat în geantă.

— De ce, Mack?

— Fiindcă prefer să trăiesc bogat și liber decît să înfund mai știu eu ce penitenciar.

— Am vrut să întreb la ce bun toată povestea asta? Cum ai putut să faci așa ceva? Cum ți-a venit să crezi că n-o să fii prins?

— Ești sigură că toată lumea e la fel de isteață ca tine? În plus, singurul motiv pentru care te-ai prins e că pe boul de mine l-a luat gura pe dinainte. Chiar crezi că ți-ai fi dat seama dacă nu ți-aș fi spus de la bun început cît de mult mi-ar plăcea să fur eu însumi banii sau cît de tare îl uram pe Jake?

— Dar nu te simți îngrozitor?

— Cîteodată. Dar știi cum e: ai făcut-o, asta e.

— Stai puțin și ascultă-mă.

Și-a reluat munca de convingere. Și-a împreunat mîinile, și-a ridicat mutrița nostimă spre mine și a încercat să vorbească pe un ton cît mai neutru și rațional.

— Ai vrut să demonstrezi ceva. Ai vrut să ajungi la Jake, la noi toți, și să ne lovești în punctul sensibil. Și exact asta ai făcut. Te simțeai ignorat, subapreciat, rănit. Pe bună dreptate. În același timp...

— Oprește-te, zău așa.

— ... te-ai lăsat prins.

— Scutește-mă de fițele astea psihanaliste. N-am vrut decît să fac treaba asta. Există ceva pe nume plăcere infantilă, doamnă doctor Freud, și uite că o am și eu pe-a mea. Iar acum am redevenit adult și fac ce e normal să fac, adică încerc să-mi scap pielea. Exact cum o să procedezi și tu în scurt timp, cînd băieții veseli o să-ți ceară socoteală pentru cele cinci milioane jumate de care ai zis că o să fie repatriate mîine.

Am țintuit-o cu un deget și am avut grijă să-i repet ceea ce-i spusesem deja de atîtea ori.

— Ține minte privilegiul. Ca de la client la avocat.

— Nu înțeleg, a spus ea și a țîșnit de pe canapea, pradă celei mai violente nemulțumiri. Înseamnă că urăști pe toată lumea. E adevărat, nu? Pe toți, fără excepție.

— Nu încerca să manipulezi.

— Haida-de. Nu vezi cît ești de înfuriat? Dumnezeule, parcă ai fi Samson, gata să distrugi templul.

— Te rog să nu-mi mai spui tot timpul cum arăt și cum mă simt! i-am întors-o, convins că, preț de o clipă, părusem într-adevăr violent. Și de ce, mă rog, aș fi înfuriat, Brushy? Fiindcă am avut niște posibilități atît de mărețe? Ar fi trebuit cumva să mă comport ca o curvă, așa cum a făcut Martin, doar ca să-l scot pe Jake din rahat? Iar Jake să continue să nu mă bage în seamă, în timp ce Pagnucci nu știa cum să mă vîre mai bine cu capul sub apă, după ce mi-am mîncat anii de maturitate aici? Fă bine și adu-ți aminte ce termeni folosește Pagnucci în rarele situații cînd binevoiește să se justifice. „Discursul pieței", parcă așa l-a poreclit, nu? Știi ceva, Brushy? Am uitat acea parte de teorie în care se demonstrează de ce e bine ca oamenii cărora piața le dă la cap trebuie să se retragă și să-i lase pe ceilalți să-și facă mendrele. Prin urmare, m-am hotărît să arăt că am inițiativă, simț întreprinzător și autocontrol. M-am servit fără invitație specială. Să știi că și astea sînt tot concepte ale pieței libere.

Timp de cîteva clipe, Brushy n-a scos o vorbă. Mi-am dat jos pantalonii de la smoching și cămașa și m-am plimbat prin cameră în chiloți, după care mi-am pus niște pantaloni curați și un pulover. M-am încălțat cu o pereche de pantofi de sport, semn că eram gata s-o iau la fugă.

— Și cu fiul tău cum rămîne?

— Ce-i cu el? O să-și poarte singur de grijă. Sau o să trăiască pe spezele maică-sii. Sincer să fiu, e timpul să îmbrățișeze una din aceste două variante, indiferent care.

— Ești ciudat.

— Bolnav, am adăugat.

— Ostil.

— Garantat.

— Crud, a încheiat Brushy pomelnicul. Ai făcut dragoste cu mine.

— Și nu m-am prefăcut deloc, i-am spus, privind-o în ochi. Absolut deloc. Iar chestia asta nu cred că ți-au spus-o toți.

— Ah, a făcut Brushy, închizînd ochii și suferind cu demnitate. A fost o iubire adevărată, a adăugat ea, cuprinzîndu-se în brațele acoperite parțial de mănușile lungi.

— Uite ce-i, Brush, am văzut de la început mai departe decît tine. Ți-am și spus că nu era o idee bună. Cred despre tine că ești o persoană nemaipomenită. Aș rămîne în viața și în patul tău și pe viitor, dar de data asta a intrat în scenă Pigeyes. Prin urmare, mai există o singură soluție. Ai pașaport, ești binevenită la bord. Cum am spus întotdeauna, e loc destul pentru doi. Cu cît mai mulți, cu atît mai vesel. Dar oare vrei să începi o viață nouă? Impresia mea e că te-ai atașat destul de mult de cea pe care o duci în locul ăsta.

Mi-am întins ambele mîini în față. Brushy s-a uitat la mine. Mi-am dat seama că nici prin cap nu-i trecuse așa ceva.

— Nu-ți fie teamă, i-am spus. Faci exact ce trebuie. Ascultă-l pe bătrînul tău prieten Mack. Și mai dă-mi voie să-ți spun care e adevărata problemă așa cum o văd eu. Dimineața, după ce o să te trezești și o să chibzuiești în liniște, n-o să mai ai nici un dram de respect pentru mine.

— Aș putea să vin în vizită, a rostit ea într-un tîrziu.

— Asta da. Chiar te rog să-l anunți și pe domnul K. O să crape de plăcere cînd noul lui consilier principal o să vină la el și o să-i zică: Mă duc pînă la nemernicul care mi-a distrus firma de avocați și ți-a jefuit compania. Privește lucrurile în față, Brush, viața ta e aici. Ai o

grămadă de relații. Mă rog, n-ai decît să-mi demonstrezi că n-am dreptate, dar acum trebuie s-o iau din loc, i-am spus, închizîndu-mi valiza.

Am prins-o de umeri și am sărutat-o repede, ca un tînăr soț care se pregătește să plece în fuga cea mai mare la serviciu. Ea s-a așezat pe pat și și-a ascuns fața în mîini. Știam că era prea tare ca să plîngă, dar tot a trebuit să spun ceva.

— Admiră-mi pașii, Brushy.

Am avut grijă să vorbesc pe un ton caraghios și să fac și o rimă. I-am clipit din ochi după ce am ajuns în prag și i-am spus la revedere. În clipa aceea l-am văzut pe Lyle undeva pe coridor, îmbrăcat doar cu pantalonii în care adormise și chinuindu-se să distingă vocile care se auzeau de undeva de deasupra. Poate că se trezise doar ca să verifice dacă nu cumva visul și realitatea erau unul și același lucru și dacă nu cumva mami și tati se întorseseră acasă și erau din nou fericiți. Am rămas în prag și m-am uitat la amîndoi, trecînd printr-una din acele clipe delicate, pe care aș fi vrut să le întîlnesc cît mai rar cu putință. Pînă atunci făcusem dovada unei constipări emoționale cu totul ieșită din comun. Dacă îmi puneai cîteva pahare în față, eram în stare de orice. Însă de data asta mă simțeam cu totul altfel, iar durerea pe care am început s-o simt undeva în adîncul sufletului devenea din ce în ce mai puternică, pe măsură ce se apropia momentul în care trebuia să plec.

— Pentru Dumnezeu, Mack, nu face asta, a spus Brushy. Te rog. *Te rog.* Gîndește-te la cît rău îți produci ție însuți. O să te ajut, știi bine că o s-o fac. Îți aduci aminte cît de mult am încercat. Măcar gîndește-te la mine, Mack, dacă la altcineva nu poți.

Da? Și, mă rog, de ce trebuie să mă gîndesc la ea? Fără îndoială că își închipuia că fugeam de ea. Pînă atunci făcusem tot felul de comparații dezarmante în legătură cu devotamentul manifestat de ceilalți — de Bert față de Orleans, de Martin față de Glyndora. Dar pe cine încercam să prostesc? Inima mea a fost brusc cuprinsă de o durere nespusă, care părea să se accentueze cu fiecare clipă ce trecea.

— Brush, nu am încotro.

— M-ai exasperat de cîte ori ai repetat prostia asta.

— Fiindcă ăsta e adevărul, de aia. Aici e vorba de viață, Brushy, nu de împărăția cerurilor. Nu am nici un fel de alternativă.

— Și asta ai spus-o de nu știu cîte ori. Nu faci decît ceea ce vrei.

— Foarte bine, am îngăimat.

Cu toate acestea, știam că într-un fel avea dreptate. Stînd alături de ea, am avut dintr-o dată impresia că fusesem redus la condiția unei picături infectate, a unui fel de ectoplasmă ce nu mai poate fi ținută sub control și în mijlocul căreia singura formă cît de cît deslușită era cea a unei inimi suferinde. Dar chiar și în aceste condiții tot exista un simț al direcției. Acum mi-am dat seama că nu acționam deloc sub impulsul speranței. Poate că intrasem din nou într-una din acele faze cvasihipnotice în care fac exact lucrurile de care mă tem cel mai mult, conștient că, în caz contrar, fie că aș paraliza, fie că m-aș găsi într-o situație mai grea decît cea a unui sclav aflat în lanțuri. Însă imboldul era aproape irezistibil. Mi-a venit în minte personajul mitologic care își întinde aripile de ceară și zboară cu ele spre soare.

— Te-ai gîndit puțin și la viața mea, Mack? Ce-o să spun? Cum o să le explic celorlalți de ce te-am lăsat să fugi și n-am chemat poliția?

— Găsești tu ceva, i-am răspuns, făcînd un pas în interiorul camerei. Știi ce? Du-te la amicul tău Krzysinski. Chiar acum sau, mă rog, în cursul zilei de azi. Spune-i absolut tot ce s-a întîmplat, fără să omiți nimic. Spune-i cum n-ai putut să stai și să te uiți cum îl lichidez pe Jake. Arată-i cît de nobilă și de isteață ești. Lămurește-l că tocmai aveai de gînd să mă duci cu prețul și să mă faci să restitui toți banii. Și că abia *după aceea* voiai să chemi poliția.

Brushy rămăsese așezată pe pat, încercînd să se stăpînească și să-și domine suferința, dar sugestiile mele au scos-o din starea aceea vecină cu letargia. Am avut impresia că vorbele mele au avut asupra ei efectul unei săgeți care zbîrnîie în zbor spre țintă. La început am crezut că era din nou copleșită de versatilitatea pe care o

probam cînd era vorba de spus minciuni. Însă imediat după aceea am văzut și altceva în ochii ei.

Am rămas pe loc și n-am mai făcut nici o mișcare.

— Mi se pare mie sau am dat peste ceva? am întrebat-o încet. E posibil să-ți fi citit în sfîrșit gîndurile?

— Ah, Mack, a făcut ea, închizînd ochii.

— Strînge-mă, iubește-mă și lasă-i să mă-nhațe? Planul Brushy 1 pentru cazuri de forță majoră?

— Ești pierdut, a rostit ea. Măcar știi care e adevărul atunci cînd îți apare în fața ochilor? Sau atunci cînd ajungi să-l spui?

A crezut că mă face praf cu chestia asta, numai că nu e o șmecherie cu care poți să-i prostești pe cei mai mulți dintre oameni. Oricum, am refuzat să mai fac vreun pas înapoi. După cum știam foarte bine, Brushy se orienta excelent în teren. Știa să profite de cea mai mică ocazie, iar eu descoperisem ceva — o noțiune sau un mod de a gîndi — pe care îl observase și ea cu puțin timp înainte. În clipa aceea m-am simțit cuprins de o ciudă eliberatoare și de o ură atît de generală și de intensă, încît nici n-am mai știut cine anume mă înfuriase în halul ăsta — ea, eu însumi sau ceva imposibil de numit.

— Asta era ideea, care vasăzică.

Mi-am pus paltonul, mi-am ridicat geanta de jos și i-am repetat niște cuvinte pe care cred că începuse deja să le creadă.

— Ei bine, nu m-ai ascultat cu atenție. Ai greșit adresa.

B. Nici Pigeyes

Sistemul de transport pe șine înguste care leagă centrul orașului de aeroport este una din acele intuiții geniale în domeniul planificării pentru care Martin Gold își arogă din cînd în cînd o parte din merite. La vremea realizării proiectului, era consilier în cadrul Comisiei de Amenajare a Teritoriului, în timp ce bugetul întregii lucrări fusese întocmit de colegii noștri de la financiar. Sistemul nu funcționează întotdeauna ca un ceas elvețian, dar în orele de vîrf e mult mai avantajos decît celelalte

mijloace de transport sau chiar decît mașina personală, așa cum îți poți da seama uitîndu-te la cîrnații de autoturisme care stau la coadă pe străzi, în vreme ce trenul circulă nestingherit pe porțiunea rezervată în exclusivitate. TSI-ul, așa cum i se spune în oraș, are punctul terminus într-o stație de metrou — un imens spațiu „în consolă", cu tavanul arcuit ca al unei catedrale și o serie de ferestre a căror sticlă este vopsită în mai multe culori și luminată din spate, pentru a se simula lumina zilei.

Am ajuns aici ducîndu-mi valiza în mînă și continuînd să urlu la Brushy în gînd. Încercam să scap de vina care mă apăsa și să-i explic că ar trebui să se acuze pe ea însăși și că pînă la urmă nu există victime. Mai aveam de făcut cîțiva pași pînă la tren cînd l-am văzut pe Pigeyes la capătul peronului. Avusesem deja cîteva viziuni intense și neliniștitoare, în care Gino îl înhăța pe Jake, îl băga la zdup, îi lua amprentele și îl lăsa într-o celulă a celei mai apropiate secții de poliție, unde niște bandiți îl ușurau de ceasul Rolex fără să-i spună nici măcar mulțumesc, așa că am sperat pentru o clipă că era vorba tot de o vedenie. Însă era Gino în carne și oase. Stătea sprijinit de un stîlp, echipat cu un sacou sport mototolit și cu o pereche de cizme de cowboy, se scobea între dinți cu unghia unui deget și trecea atent în revistă toți pasagerii care coborau din vagoane. Știam precis pe cine căuta, dar nu prea aveam unde să mă duc. Deja dăduse cu ochii de mine și oricum trenul care pleca înapoi în oraș mai avea de stat cinci minute, așa că am continuat să merg. Era încă ziuă, dar în visurile mele murisem și mă îndreptam spre ticălosul ăla de Străin cu Gînd Hain. Pusese mîna pe mine și simțeam cum începe sîngele să-mi zvîcnească în vine.

În timp ce se uita la mine cum mă apropiam, Gino își impusese să nu-și miște ochii mici și negri și nici mutra lătăreață pe care apăruse acum o expresie hotărîtă. Era gata să mă vîneze, poate chiar să mă împuște. L-am căutat rapid din priviri pe Dewey, dar se părea că de data asta Pigeyes lucra pe cont propriu.

— Ce coincidență încîntătoare, i-am spus.

— Mda, ca să vezi, a făcut el. M-a sunat prietena ta. Mi-a zis că n-ar fi rău să dau de tine. Cred că-i place de

mine, a adăugat el, schițînd un surîs care să nu-l oblige să-și arate dinții.

— Serios?

— Îhî.

Era mult mai scund ca mine, dar a reușit să se apropie. Fața lui era la cîțiva milimetri de a mea, obligîndu-mă să-i suport respirația urît mirositoare și izul de transpirație ce i se degaja din tot corpul. Mesteca gumă fără să se oprească. Abia atunci în mintea mea s-a făcut lumină. Mă purtasem într-un fel cu totul special cu Brushy, fusesem bun cu ea. Fusesem convins că o să respecte fără nici o abatere chestia cu informațiile ca de la client la avocat și că n-o să divulge nimănui secretele încredințate spre păstrare. E adevărat că putea să-mi ofere o sută de motive pentru care acest principiu nu era aplicabil în cazul nostru; probabil că eu însumi aș fi în stare să vă dau jumătate chiar acum. Însă nu-mi închipuisem că avea să mă vîndă. A fost întotdeauna mai dură și mai iute de mînă decît am crezut.

— Și ce ți-a spus? l-am întrebat pe Gino.

— Nu foarte multe. Ți-am zis, am stat de vorbă despre tine.

— M-a lăudat ce știu să fac în pat?

— Nu-mi amintesc să fi venit vorba de așa ceva, a spus Pigeyes, recurgînd la același zîmbet subțire. Încotro?

— Miami.

— Pentru?

— Afaceri.

— Zău? Ai ceva împotrivă dacă arunc un ochi în servieta aia?

— Cred că am.

A pus mîna pe servietă, obligîndu-mă să-mi încleștez degetele pe mîner.

— Cred că s-ar putea să ai un carnet de conturi ascuns acolo. Tot așa, cred că ai un avion de legătură spre Pico-Nu-Știu-Cum. Și mai cred că ești pe punctul să-ți iei zborul.

A mai făcut un pas spre mine, chiar dacă, din punct de vedere fizic, lucrul ăsta părea cu neputință.

— Ai grijă, Pigeyes, să nu prinzi ceva.

— Pe tine, a spus el.

A deschis gura și a încercat să rîgîie. În clipa aceea ajunsesem să stau pe călcîie, așa că aș fi căzut la cea mai mică mișcare. Iar dacă l-aș fi împins, Dumnezeu știe ce ar fi fost în stare să facă.

— Știam că pînă la urmă tot o să pun laba pe tine. Am avut un tip care m-a tot rugat să vin aici și să mă pun pe filat și-atunci mi-am zis „du-te, poate te întîlnești cu vechiul tău prieten Mack".

Chestia asta am crezut-o. Pigeyes mă căuta întotdeauna, în timp ce și eu, la rîndul meu, eram tot timpul în alertă, ca nu cumva să dau de el. Un lucru neclintit și o forță irezistibilă. În clipa aceea mai rea decît moartea, cînd teroarea flăcărilor iadului mă va smulge din somn, Pigeyes va fi acolo. Cum am putea să ne explicăm așa ceva? M-am gîndit îndelung, avînd grijă să-mi repet pentru a nu știu cîta oară că nu există coincidențe și că nu există victime. Iar pe urmă, doar Dumnezeu știe de ce, am avut și ultima revelație. Acum eram în siguranță, am știut imediat.

— Cred, a rostit Pigeyes, observînd expresia intensă de pe chipul meu, că tocmai te-ai scăpat în ciorapi. Cînd o să mergi, parcă văd că o să-ți pleoscăie pantofii.

— Eu nu cred.

— Eu da.

— Nu, prea se leagă toate. Am priceput tîrziu, dar am priceput.

— Asta-i părerea ta.

— Asta *știu*. Întotdeauna ai vorbit prea mult, Gino. Mai ales față de mine. N-ai putut să suporți ideea că iar îți trăsesem clapa, nu? N-ai rezistat să nu mă pui la punct cînd te-am sunat azi după-masă ca să-ți spun de Jake.

Cureaua lui se afla tot sub burta mea, iar nasul lui tot la doi centimetri de al meu. Însă simțisem că devenise ceva mai prudent. Dacă îl zgîlțîiam o dată zdravăn, Pigeyes era o creatură cu totul neobișnuită în privința profundului respect pe care mi-l purta.

— N-am putut să-mi explic toate lucrurile astea de care ar fi trebuit să-mi dau seama, i-am spus. Faptul că nu m-ai arestat, dar nici nu m-ai ajutat vreodată. Ți-ai închipuit, probabil, că sînt surd, mut și orb. Mi-ai zis că ai știut

că îți turnam gogoși cînd ți-am îndrugat povestea cu Archie și cu Bert, dar și așa l-ai lăsat în pace pe Bert. De ce? Cum de nu m-am prins? Ți se făcuse semn să stai frumos pe coada ta. Persoana care te-a angajat ți-a ordonat să te astîmperi, indiferent cine o fi fost, mafiotul șef sau altcineva. Cu ce te au la mînă, Pigeyes? Jocuri de noroc? Sau poate droguri? Nu cumva ți-ai luat nasul la purtare și l-ai băgat în marijuana? Sau poate că o faci pentru vreunul dintre bătrînii mahări din cartier, ce zici? Oricum, însă, tu ești omul negru, nu? Tu ești cel care trebuia să-l facă pe Archie să-și dea în gît omul de legătură. Tot tu urma să-l faci pe acest om să fie recunoscător că a rămas în viață și să-și manifeste recunoștința vînzînd ponturi despre unele meciuri de baschet altor tipi care nu mai erau la fel de recunoscători. Tu ești și nimeni altul.

Oricum, reușisem să-i captez întreaga atenție.

— Cum de nu mi-am dat seama? Ar fi trebuit să știu încă din clipa cînd ai zis că-l urmăreai pe Kam prin intermediul cărții de credit. Dumnezeule, ce legătură era între *tine* și cartea de credit? Însă uite că știu unde am găsit-o pe a mea. Iar plicul era desfăcut și pe el se găseau urme de pantofi. Ai trecut pe la Bert pe-acasă înaintea mea, Gino. Și nu a fost prima oară. Prima oară, tipule, a fost cînd tu și cu ceilalți l-ați vîrît pe Archie în frigider. Aveai de gînd să-l sperii pe Bert și să-l faci să spună ce te interesa. Și ce dacă era un bun avocat? Pe tine nu te interesa cine rămînea fără beregată. Bert, pe de altă parte, nu putea să cheme poliția fiindcă nu putea să răspundă la întrebările care i s-ar fi pus. Și nici nu voia să arunce toți banii pe fereastră recunoscînd în fața lor că fusese implicat în trucarea unor întreceri sportive de interes național. În plus, cînd avea să dea cu ochii de cadavru, avea să facă pe el de frică. Avea să fie al tău și doar al tău. Avea să plîngă la telefon și avea să te implore să-l lași în viață. Avea să-ți dezvăluie unde să-l găsești pe afurisitul ăla de Kam Roberts de care tot pomenea Archie. Ba chiar avea să fie pus în situația de a-i face el însuși felul lui Archie. Însă nu ți-a trecut prin cap că o s-o ia la fugă — cînd nu trebuia

decît să-ți dea un nume. Iar cînd ai sunat la el, nu mai era acolo.

Ochii negri ai lui Pigeyes începuseră să-și piardă din strălucire. Nu era la fel de deștept ca mine și știuse lucrul ăsta dintotdeauna.

— Așa că a urmat a doua vizită la Bert, corect? De data asta ai încercat să descoperi unde fugise. Abia atunci ai dat peste cartea de credit și ai ajuns la concluzia că era mai înțelept să le sufli cazul celor de la evidența populației. În felul ăsta, rămîneați singurii polițiști care îl căutau pe Archie. I-ai pus pe cei de la evidență să le transfere ancheta celor de la fraude — știind că nu refuză niciodată să li se facă viața mai ușoară — după care ai început să adulmeci pe la Baia Rusească, doar-doar oi găsi vreo pistă care să te ducă la Kam. Și dacă oamenii n-ar face tîmpenii, Gino, n-ar mai fi prinși niciodată. De ce n-ai luat cadavrul de-acasă de la Bert cînd ai avut ocazia? Care era problema? Te-ar fi văzut vecinul de deasupra? Nu te descurcai singur? Însă atunci cînd m-ai încolțit la U Inn și mi-ai făcut figura cu cartea de credit, ai știut unde fusesem și ce văzusem. Ia zi, Gino, cine-i ăla care m-a învățat să mă uit în primul rînd în frigider? Iar tăntălăul de Malloy îți oferă pe tavă motivul ideal ca să te întorci la Bert acasă. Și cu mandat pe deasupra. Ăsta e motivul pentru care cadavrul a dispărut atunci, așa-i? Înainte să pot să-i anunț pe cei de la criminalistică. Tot de aceea am jucat scena aia din furgoneta de filaj, pentru ca tu și cu Dewey să puneți pe hîrtie în fața unui martor ceea ce am spus atunci, și anume că nu am descoperit nimic interesant în apartamentul lui Bert. Doamne, oare chiar așa de prost am putut fi? Ce motiv ai fi avut *tu* să mă determini să spun așa ceva? În felul ăsta se explică și faptul că nu ai vrut să mă închizi pentru nici una din găinăriile de care te puteai folosi la orice oră. Pur și simplu nu merita. Aș fi ieșit într-o oră. Ce rost avea să riști și să mă faci să încep să-i povestesc vreunui tip de la criminalistică despre cadavru și despre asocierile de idei la care mă împingea imaginea lui?

La un moment dat, l-am simțit pe Gino dîndu-se imperceptibil înapoi. Dacă am fi purtat o asemenea discuție pe un drum unde nu existau felinare, sînt sigur că m-ar fi împușcat. Numai că ne aflam într-o stație de metrou construită chiar sub aeroport și o sumedenie de oameni mergeau în ambele direcții pe peron, cărînd diverse geamantane grele sau genți de voiaj; unii chiar aruncaseră priviri curioase peste umăr înspre noi, convinși că disputa noastră avea să se transforme în scurt timp în bătaie în toată regula. În clipele acelea, Pigeyes nu era deloc un om fericit.

— Spune-mi că ți-ai pus în minte de la început să-l lichidezi pe Archie, Pigeyes. Spune-mi că ți-ai ieșit din minți fiindcă refuza să-ți dezvăluie adevăratul nume al lui Kam. Și mai spune-mi că ți-a părut rău.

Mi-am tras spre mine servieta căreia continuase să nu-i dea drumul.

— Cu cît te-au plătit pentru o chestie de genul ăsta? Cincizeci? Șaptezeci și cinci? Ai început cumva să te pregătești de pensie? Peste vreo două săptămîni o să știu exact cît ai strîns, inclusiv dobînzile.

Mi-am subliniat cuvintele împungîndu-l cu degetul exact în dreptul inimii și atingînd cu vîrful unghiei aceeași cămașă murdară pe care o purta de atîtea zile. Știam amîndoi că îi venisem de hac.

— Prin urmare, fii invitatul meu și arestează-mă, am spus. Ce zici, fac un tîrg ca să obțin imunitate în schimbul oferirii unui ucigaș plătit care mai e și polițist pe deasupra?

Nu mi-a dat nici un răspuns, semn că se formase la școala lui Toots.

— Tipul cu care am făcut echipă, bătrînul meu partener, nu era un om rău, am continuat. O mai lua din cînd în cînd pe unde nu trebuie și mai făcea cîte-o șmecherie. Dar n-a torturat pe nimeni pentru bani. Sau droguri.

Mi-am ridicat geamantanul și l-am salutat din cap pe Gino. Iar în clipa aceea mi-am mai dat seama de un lucru. Dacă i-ați fi injectat lui Pigeyes un fel de ser al adevărului,

v-ar fi explicat cum toată această poveste avusese loc parțial din cauza mea. Cu ani în urmă îi compromisesem numele și îi trăsesem clapa în fața tuturor. Vecinii, maică-sa și oamenii care mergeau la biserică aflaseră ce hram purta. Nu mai fusese în stare să se prefacă și apăruse în ochii lumii așa cum se vedea în oglindă. Am avut grijă să-i amintesc încă o dată acest lucru, chiar în mijlocul peronului.

— Ești un om rău, i-am spus.

Ia ghiciți ce mi-a răspuns.

— Și altcineva nu s-a găsit să mi-o zică în afară de tine?

— Dacă asta te face să te simți mai bine, Gino, amîndoi sîntem răi.

Nu vorbisem serios. Nu coborîsem încă pînă la nivelul lui, sau cel puțin nu mi se părea. Eram două tipuri diferite de oameni și veneam din două tradiții diferite. Pigeyes era la fel ca Pagnucci — foarte dur, foarte meschin și capabil de acte de curaj, dar și de cruzime. Era unul din acei oameni care se cred mereu într-un război în care faci doar ce trebuie. În ce mă privește, eram continuatorul unei familii al cărei cap fusese un hoț, un om dispus să înșele. Însă atît Gino, cît și eu am ajuns pe ultima treaptă a decăderii, moment în care am înțeles care era mesajul tuturor acelor coșmaruri de care avusesem parte: eu eram el, el era eu, iar în întunericul deplin al nopții nu exista nici o diferență semnificativă între dorință și frică.

În consecință, l-am abandonat în mijlocul peronului. M-am uitat înapoi o singură dată, ca să fiu sigur că pricepea exact consecințele faptului că mă lăsa să plec. Am reușit să iau avionul pînă la Miami și de acolo să mă urc în legătura cu destinația C. Luan. Acum sînt instalat la clasa întîi și îmi spun finalul poveștii în fața dictafonului, vorbind în șoaptă și lăsînd huruitul motoarelor să-mi acopere vocea.

După ce-o să aterizez, toate benzile astea — fără nici o excepție — o să intre în posesia lui Martin și o să am grijă să ajungă în condiții de maximă securitate. La ora aceea o să fiu beat criță. Chiar în clipa asta, pe măsuța

rabatabilă din fața mea tocmai au fost puse patru sticluțe care dansează în ritmul vibrațiilor avionului și parcă simt deja pe gîtlej arsura dulce a lichidului gălbior care se zbenguie în ele. Promit să fiu beat pe tot restul vieții. O să călătoresc, o să mă prăjesc la soare și o să-mi beau mințile pînă n-o să mai rămînă nimic nici din ele, nici din mine. O să-mi aduc aminte de vigoarea cu care mi-am început investigațiile și de felul cum am sfîrșit, neștiind să-i deosebesc pe cei răi de cei buni și pe urîți de tîmpiți.

Acum că am terminat, mă gîndesc din ce în ce mai serios că toată povestea asta spusă în fața dictafonului mi-a fost hărăzită mie. Nu lui Martin, Wash sau Carl. Și nici auditoriului nenumit sau lui Elaine. Poate că am avut de gînd să mă distrez pe mine însumi. Poate că am vrut să fac apel la un eu mai înalt și mai bun, cum ar spune Platon, adică la un Mack mai amabil și mai blînd, capabil de o doză mai mare de înțelepciune și înțelegere. Pe de altă parte, e posibil să fi vrut să fac unul din acele eforturi ratate de a-mi pricepe propria viață sau persoană. Sau poate că pur și simplu am vrut să relatez ceva într-un mod mai puțin ambiguu sau mai puțin plictisitor, cu ajutorul unei inteligențe care mi s-a părut mai ascuțită și al unor motive pe care le-am considerat cît de cît întemeiate. Din punctul de vedere al memoriei, știu ce s-a întîmplat. Însă de fiecare dată rămîn și spații libere. Cum am ajuns de aici acolo. De ce am făcut cutare sau cutare lucru într-un anumit moment. Sînt un tip care a petrecut un număr imens de dimineți întrebîndu-se ce se petrecuse în cursul nopții precedente. Trecutul se șterge extrem de repede. El rămîne doar cîteva clipe sub lumina reflectoarelor, adică doi-trei centimetri de peliculă. Poate că recurg la metoda asta fiindcă știu că e singura viață nouă cu care o să mă aleg și că zona descrisă prin cuvinte e unicul loc unde pot efectiv să mă reinventez. Iar în acest caz, nu am căderea să controlez doar cuvintele, ci și întîmplările pe care le prezintă. Sînt acel Mack mai înalt și mai bun, suveran peste istorie și timp și totodată un om mai sîrguincios, mai cinstit și mai cunoscut decît individul misterios care și-a

revenit de fiecare dată dintr-un dezastru doar ca să fie tîrît în altul — ființa aceea de neînțeles care-mi face cu ochiul din imaginile reflectate în geamuri sau oglinzi și care și-a privit aproape toate lucrurile stabile din viață cu dispreț.

Cu toate acestea, eu am avut ultimul cuvînt. Mi-am recunoscut vina acolo unde a existat și am analizat-o pe cea a altora. Să nu credeți că fac greșeala de a-mi găsi vreo scuză. E adevărat că încerc tot soiul de păreri de rău, dar oare cine n-ar face la fel? Și totuși, am înțeles lucrurile exact pe dos. Cu desăvîrșire.

Există numai și numai victime.

SCOTT TUROW

VINA MĂRTURISITĂ

Kindle County este un orășel în care se întîmplă puține lucruri interesante. În aceste condiții, dispariția a cinci milioane de dolari din contul unei firme de avocați atrage atenția întregii comunități. Iar cînd bănuitul infractor e chiar unul din angajații firmei, situația se complică peste măsură. Surprizele se înlănțuie, dedesubturile mai multor afaceri dubioase se dezvăluie în cascadă, iar pașnicul orășel din Midwest își arată adevărata față: un loc unde întrecerile sportive sînt obiectul unor pariuri necurate, corupția și crima reprezintă nu adversarul, ci aliatul poliției, iar legile sînt încălcate în primul rînd de cei care ar trebui să le apere.

☆

"O carte scrisă cu un stil și o inteligență remarcabile, un text provocator și amuzant, pe care cititorul îl gustă de la prima pagină."

Washington Post Book World

RAO International Publishing Company

ISBN 973-576-088-6

9 789735 760885